

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

— *Am 6600* —
LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

—
POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

—
TOMUS OCTAVUS.

—
L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXIX.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΤΟΝ α)

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

Ed.
Reitz.
T. III.
p. 99.

ARGUMENTUM.

Scriptus hic acerbissimus libellus adversus divitem quendam, qui, licet ingenio et doctrina destitutus, cum magna tamen cupiditate egregiam sibi bibliothecam coëmerat. Quam ambitionem et inutilem curam Lucianus, nescio quo modo ab illo lacescit, intercepto forsân, quem ipse Lucianus venatus fuerat, libro, adeo cum inhumanissima libidine et indignissimo vindictae studio perstringit, ut tum literarum ignorantiam, tum ingenii tarditatem, tum denique vitae quoque impuritatem ac spurcitiem adversarii petulantissime ludificetur.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὐ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἶε μὲν 1
γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπουδῇ συνωνού-
μενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω
χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς
ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιπνεύ-

α) ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] „Πρὸς τὸν ἀπ — Schol. Non habent articu-
lum Fl. Fr. J. Hag. Par. Bas. etc.“

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi

evenit, et ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio imolant te invento, qui talia

Lucian. Vol. VIII.

A

- p. 99. δομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἔτοιμος τοῖς καπηλίοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγινῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φανῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο,
 p. 100. καὶ συμβούλους τοὺς σέας b) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; c) ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ d) τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς,
 2 τίς, ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κερκίναι, ὅσα ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, e) σοὶ τί ὄφελος, ὃ θανμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότε τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕρᾳς τὰ βιβλία, καὶ, γῇ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἦν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπτει, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων,

b) σέας] „cf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. A. 1. W.“ c) παραλαμβάνεις] „Et sic Th. Mag. cum Edd.“ Maluerat Guyet. παραλαμβάνους. Vid. Adnot. d) ἢ] deest in B. 3. alterum autem τοῦ in Gorl. e) γράψαιεν] ἔγραψαν vult Bel. aut γράψαιεν ἂν, temere, ut solet in talibus.

mentiantur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temere futiles; nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur dijudicatio? Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura

scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usurus sis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque uniuscujusque eorum, quae scripta sunt, agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo

ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκριβόη- p. 161.
ται, καὶ ὅσα χίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα f).
Τι οὖν; φῆς καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, 3
εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ
ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν; Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν
αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ δια-
τριβὰς τοιαύτας g) ἡμῖν h) ἐν παισὶν ἐποιοῦ i)· σοὶ καὶ k)
μνησθῆσαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γὰρ τῷ l) ποιμένι
μὲν οὐκ ἂν ὀκνησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ,
καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμψαίνοντι, οἷω δὲ
σοὶ m), (καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρ-
όντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν,) οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι
ποτ' ἂν εἴδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης
μυρρίνη n) ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλ-
λαξαν o) ἂν τῶν τοιούτων, ὥς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν

f) παρακεκομμένα] „Et sic Coll. cum Edd.“ Deinceps quae
sequuntur, dnce *Schmiedero* destinxi, quam prius sic distincta
legerentur: Τι οὖν φῆς, καὶ ταῦτα etc. multo incommodius.
g) τοιαύτας] „Nil mutant *Fl. Fr. J. Par.* etc. *Tās αὐτὰς*
Marcil.“ h) ἡμῖν] „*II μὴν Menag.* Nihil abit a vulg. *Fl.*“
i) ἐποιοῦ] ἐποιοῦ B. 1. et 3. k) σοὶ καὶ] σοὶ δὲ καὶ *Marcil.*
l) τῷ] omittit 2954. probante *Belino.* m) δὲ σοὶ] δὲ σοὶ
Bip. commate adiecto. δὲ σοὶ item cum commate *Reitz.* δὲ σοὶ
cum colo A. 1. et 2. δὲ σοὶ; interrogative B. 1. et 3. et sic
Schm. nisi quod δὲ σοὶ; haud levi errore. n) μυρρίνη] *μυρρίνη*
conj. *Guyet.* o) ἀπήλλαξαν] ἀπήλασαν conj. idem
Guyet.

verborum, quae ad rectam
regulam scriptor exegerit,
quae sublestae fidei, parum
genuina, adulterata. Quid
igitur? haecce etiam dicis,
licet non didiceris, tamen
nobis scire? Unde? nisi
forte a Musis lauri ramum,
ut ille pastor, accepisti.
Nam Heliconem, ubi com-
morari Deae dicuntur, nec
audisti, puto, unquam, ne-
que ibi puerili aetate mora-
tus es. Tibi ne meminisse

quidem Musarum fas est.
Illae enim pastori apparere
non sunt dedignatae, duro
homini et hirsuto, et mul-
tum in corpore solem prae
se ferenti. Tali vero, qualis
tu es, homini (et, per ego
te Libanitidem, permitte in
praesens, ne discrete dicam
omnia) ne prope quidem
venire, bene novi, unquam
dignentur: sed pro lauro,
murta virga, aut malvae
foliis, flagellatum relin-

p. 102. Ὀλμειδὸν p); μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων q) στόμασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ r) πᾶν ἀναλσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἂν ποτε εἰπεῖν, ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμείλησέ σοι πώποτε s) τῆς ἐν χρῶι πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεινός, ἢ τῷ t) δεινὸν ξυνε-
 4 φοίτας. Ἄλλ' ἐνὶ τούτῳ u) μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ x) κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ γ) δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτάνικς μετεγγεγραμμένα εὐρέθη z) καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ a), ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ

p) Ὀλμειδὸν] „Spir. leni J. Fl. et Hesiod. Sine spir. Ald. Par. Salm. etc. Adspirate Gesn. et Strab.“ q) ποιμένων] „rescripsi ex L. V. 2. Salm. (addit B. 1. et 3.) Ποιμνίων enim cett. male.“ r) καὶ] vulgo omissum, monente Belino, restituerunt Bip. et Schm. e 2951. in quo tamen mala fide Schmiederus refert deesse οὐδέ, quippe male captis Belini verbis. s) πώποτε] ποτε 2954. t) ἢ τῷ] „If sὺ τῷ Th. Mag. (imo Th. Marcil.) melius.“ Imo praeus. Sic enim strictior existeret oppositio, qua nihil ab h. l. alienius. u) τούτῳ] „τοῦτο male Fl.“ x) τῷ] „τὸ male Fl.“ γ) κατὰ] „καὶ Graev. κατὰ Fl. In vulgato conspirant cett. Mox fxe recte Fl. J. Hag. Salm. εἶχε Par.“ z) εὐρέθη] In plurimis et vet. et recentt. εὐρέθη cum jota subscr. quod tacite emendavit Schm. Pro μετεγγεγραμμένα Duckero ad Aristoph. Eqq. v. 1375. (Ed. Dindorf.) magis placuit μεταγεγραμμένα. a) κτήσῃ] „omisit Fl.“

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastorebus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, et catenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed

uno hoc solo omnia te illa jam emensurum (emendaturum) speras, multis libris comparandis. Hactenus sane habere tibi collecta illa Demosthenis exemplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa Thucydides, quae a Demosthene et ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat

τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος p. 102.
 αὐτὰ ἐπικαθεύδης, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος
 περινοστίης; πύθης γὰρ ὁ πύθης, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ
 χρίσας ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰετ' τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οὐδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα ὡς
 εἰ γε τὸ κεκτῆσθαι τὰ β) βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέ- p. 103.
 φαίνε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἀν' ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν
 ἄξιον, καὶ μόνων ὕμνων τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγο-
 ρᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς
 δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν ἀν' περὶ
 παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἰ γε
 διελύχγειν ἐθέλεις c), ὄψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς
 παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνήν, ὥσπερ
 σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν
 τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο
 ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων προάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν 5

b) τὰ] „abest ab FL“ c) ἐθέλεις] „ἐθέλεις FL. minus recte.“

accessio? etsi substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, et legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, et vestram solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos

superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die nocte ac noctu manibus illos tractant. Cujus boni causa illos emis,

- p. 103. ἀγαθοῦ ὧν ἡ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ d) τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἢ γῇ πεπωδευῆσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναι· μᾶλλον δέ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπένευσον γοῦν, ἢ ἀνένευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα, εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιο τοὺς Τιμοθέου αἰλούς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπὶ τὰ ταλάεων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα e) διὰ τοῦτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὔγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειν ἂν μὴ μαθὼν, τί δ', εἴ τις τοῦ Ἡρακλείους τὰ τόξα κτήσαιο f), μὴ Φιλοκτήτης ὦν, ὥς δύνασθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξεῦσαι, τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι h) τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα i) δὴ καὶ ὁ κυβερνήτης οὐκ εἰδώς, καὶ ἰππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ δ
- p. 104. νην; εὔγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειν ἂν μὴ μαθὼν, τί δ', εἴ τις τοῦ Ἡρακλείους τὰ τόξα κτήσαιο f), μὴ Φιλοκτήτης ὦν, ὥς δύνασθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξεῦσαι, τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι h) τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα i) δὴ καὶ ὁ κυβερνήτης οὐκ εἰδώς, καὶ ἰππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ δ

d) εἰ καὶ μὴ] Sic vulgo Edd. Sed corrigendum videtur εἰ μὴ καὶ. Et sic jam video etiam placuisse Car. Frid. Hermannō in Commentario ad Quom. Hist. Conser. p. 30. e) ἄρα] ἄρα B. 1. et 3. f) κτήσαιο] κτήσαιο A. 2. quamquam paullo superius recte eadem dedit κτήσαιο et κτησάμενος. g) ἐπίσκοπα] Sic pro vulg. ἐπὶ σκοποῦ edidi e Gori. et marg. A. 1. monente etiam Fritschio Quaestat. p. 189. quem fugisse videtur, idem jam Belino placuisse Vers. Tom. IV. p. 265. h) ἐπιδείξασθαι] „Constanter ita legi addit Solanus.“ i) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot.

nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea, quae interrogabo. Si quis tibiarum insularum ignarus, Timothei tibias emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propter ea tibiis etiam poterit canere? nihil ipsi possessio profuerit, qui

ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel Marsyae aut Olympi tibias quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid verò, si quis Herculis cum arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, et collinere ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione qui gubernare nescit, et equestrem rationem non

μέν ταῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλος, p. 104.
καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην, ὃ δὲ ἵππον
πῆσαιτο Μῆδον, ἢ πενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον k), ἐλέγ-
χοντο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς, ὅ, τι χρήσαιτο l)
ἑκατέρω. ἐπινεύεις m) καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι
ἐπινέυσον, εἴ τις, ὥσπερ σὺ, ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖτο πολλὰ
βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτοῦ
ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἐλεγχος γάρ, οἶμαι, p. 105.
σαφὲς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθύς τὸ προχει-
ρότατον ἐκείνο ἐπιφθίγγεται, τί κοινὸν n) κοινὴ καὶ βαλα-
νίη; Καὶ o) ἐγένετό τις οὐ προπολλοῦ p) ἐν Ἀσίᾳ πλού- 6
σιος ἄνθρωπος, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς
πόδας, ὑπὸ q) κρούους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε
διὰ χιόνος ὁδοιποροῦσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο
μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν

- k) κοππαφόρον] „ex emendatione Solani. Κοπποφόρον Pl.
Par. Hag. marg. A. 1. Καπποφόρον J. B. 1. Salm. etc.“
l) χρήσαιτο] ἂν χρ. Bel. jubet. m) ἐπινεύεις] „Sic Pl.
Fr. B. 1. Par. Hag. Salm. Ἐπινεύεις J. et marg. A. 1.“
n) κοινόν] abest a Gorl. Vid. Adnot. o) Καὶ] „Nil mu-
tant Edd. Καίτοι vult Marcil.“ Omnino deleri malit Solan.
p) προπολλοῦ] Sic junctim A. 1. et 2. ut De Salt. c. 27.
De Electr. c. 1. e. a. Vulg. πρὸ πολλοῦ. q) ὑπὸ] ἀπὸ vulgo.
Correxi e conj. quam occupaverat Belinus. Verba vicina ἀπο-
τμηθεὶς et ἀποσαπέντας genuerunt importunam vocem.

exercuit, si iste quidem
pulcherrimam navem acci-
piat, rebus omnibus ad de-
cus pariter ac firmitatem
elaboratam pulcherrime;
hic vero equum emat Me-
dicum, aut centauri de stir-
pe, aut coppa insignem:
deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti
possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, et hoc etiam
mihi annue, si quis, qualis
tu, indoctus homo, multos
emat libros; nonne dicteria
hic in ruditatem suam con-
tra se ipsum elicit, et pu-

blicat? Quid annuere hic
etiam cunctaris? Clarum
enim istud est argumentum,
videntiumque unusquisque
statim illud, quod maxime
in promptu esse solet, sub-
jicit, *Quid commune cani
et balneo?* Et fuit non ita
pridem in Asia aliquis vir
dives, calamitate quadam
utroque pede truncatus, qui
ex frigore, puto, sphacelo
essent corrupti, cum per
nivem iter ei faciendum
fuisset. Huic ergo misera-
bilis illo casus obvenit: quod
infortunium uti consolare-

- P. 105. ξυλλίνους πόδας πεποίητο γ), καὶ τούτους ὑποδοῦμενος, ἐβαδίζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας δ) γὰρ καλλίστας ἐωνέϊτο νεοτμήτους ι) αἶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ υ) τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ. οὐ ταῦτα κ) οὖν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν ἔχων καὶ σικίνην τὴν γνώμην, αἰνούμενος δὲ χρουσοῦς ἐμβάτας γ), οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσκειν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὀμηρον
P. 106. ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα z) τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δὲ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης α) ὁ τοιοῦτος, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦτο b) καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-

γ) πεποίητο] ἐπεκ. B. 1. Vid. Adnot. ad Pro Imagg. c. 5. Tom. VI. p. 455. δ) κρηπίδας] Sic vet. Edd. Sed κρηπίδας Reitz. et recentt. Vid. Adnot. ad Catapl. c. 15. T. III. p. 614. ι) νεοτμήτους] νεοκμήτους conj. Gesn. υ) αὐτῷ αὐτῷ sola A. 2. κ) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot. γ) χρουσοῦς ἐμβάτας] „Legend. χρυσοῦς ἐμβάδας addit Solanus.“ Vid. Adnot. z) βῆτα] δευτέραν Gorl. α) ὁ Θερσίτης] „non comparet in FL.“ b) διὰ τοῦτο] διατοῦτο junctum, pro more suo, A. 1. et 2.

tur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam et ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix

rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi secundum Iliadis librum, cujus reliqua examinare noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Ille ergo Thersites, talis, Achilles arma si capiat, putasne illum propterea statim et pulchrum simul et fortem futurum, et trajecti saltu

πηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ ο) τὸ p. 106. ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενᾷ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μὴδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν θυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ πρᾶνι, ὅποτε d) ἀνανεύσει, δεικνύς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ e) ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυριώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δη- p. 107. μουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πάσχων, οὐχ ὄρες, ὅπῃ ταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρᾷν f) μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις g) δὲ αὐτὸ βαρβα-

ο) αὐτοῦ] αὐτὸ 3011. αὐτῷ 2954. probante Bel. d) ὅποτε] Sic 2954. et 3011. quorum vestigia secutus *Belinus* maluit εἰ ποτε, sine iusta causa. Vulgo scribebatur ὅπῃ ταν. quod etsi cum Optativo junctum non careat exemplis, vid. *Jov. Trag.* c. 27. et *Scrib.* c. 11. *Varr. Lectt.* hoc tamen loco ex initio sequentis verbi corruptum videtur; quare, si ab auctoritate Codicum recedere liceret, ad meum arbitrium scribere malletm ἐπὶ ἀνανεύσει. e) αὐτοῦ] „αὐτῷ marg. A. 1.“ Sic relatum in Ed. *Reitz.* Sed *Schmiederus* hanc variam lectionem, nescio an consulto, at recto, opinor, vel iudicio, vel casu, ad superiora, αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον transtulit. f) πορφυρᾷν] „Sic emendavit *Solanus.* Πορφυρᾷν Edd. vulgo.“ g) ἀναγιγνώσκεις] ἀναγιγνώσκης reponendum statuit *Fritzsche.* Quæstat. p. 202. Sed idem postea prudentior factus in *Praef.* ad Ed. *Alexandri* aliorumque *Luciani* libellorum p. XXVI. intellexit defendi posse vulgatam, si obiectes *anacoluthon* confertasque locum *Saturn.* c. 11. Plura alia huius modorum metabaseos exempla vide supra ad c. 1.

fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum Lycaonem et Asteropacum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed risum quoque deceat, claudicans sub scuto, et prae gravitate pronus prolabens, ac sub galca, si quando

suspiciat, strabos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate thoracem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artificem et domino armorum objiciat. Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pello purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronun-

p. 107. ρίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν
 πεπαιδευμένων καταγελώμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι
 κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
 8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσασθαι
 τι Πυθῶϊ γινόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα,
 τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῇ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι
 Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἐδόκει
 αὐτῷ ἀδύνατον h) εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς
 ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ ῥαδίως κρατή-
 σαι ἐπέσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ
 αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ μικρό-
 τατον ἐκείνος ἀνακρούσαιτο. ἦκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς
 τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον
 ποιησάμενος i), καὶ στέφανον δάφνης χρυσοῦς κάλλιστον,
 ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης. σπαράγδους εἶναι ἰσομεγέθεις
 p. 108. τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῖς τε χρῆμα

h) ἀδύνατον] ἀδύνατα 2954. prava correctio. Supple potius
 νικῆσαι ex autecedd. i) ποιησάμενος] faciendum sibi cu-
 raverat, sive, quod non minus bene dicas, fecerat. cf. supra
 c. 6. ξυλλέγων πόδα: πεποίητο. Monetur hoc non tam ob
Belinum, qui utroque loco *Gesneri* interpretationem admodum
 ridicule ridiculam vocat, quam ob *Jacobsium* et *Seagerum*,
 quorum ille στολισάμενος coniecit, hic πορισάμενος, neuter
 necessitate adactus. Praeterea vide, qua vi jungas στέφανον
 cum notione verbi στολισάμενος,

tiatione barbara illum de-
 formes atque distortueas,
 deridentibus eruditibus, lau-
 dantibus autem, qui tecum
 sunt, adultatoribus, qui ta-
 men et ipsi ad se invicem
 conversi frequenter rident?
 Volo tibi etiam narrare ali-
 quid Pythone factum. Ta-
 rentinus quidam, Evangelus
 nomine, domi non ignobilis,
 animum adiecerat ad victo-
 riam Pythiorum. Ac nudo-
 rum illud certamen statim
 supra se esse videbat, qui
 neque ad robur, neque ad

celeritatem natura aptus es-
 set: cithara vero et cantu
 facile se victurum, persua-
 deri sibi a sacerrimis homi-
 nibus, familiaribus suis,
 passus fuerat, landantibus,
 clamantibus, quoties vel
 minimum ille chordas attin-
 geret. Venit ergo Delphos,
 cum cetera splendidus, tum
 quod intextam auro vestem
 sibi fecerat, et coronam ex
 aurea lauro pulcherrimam,
 ut pro fructu lauri smaragdi
 essent aequali fructus illius
 magnitudine. Citharam au-

εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου p. 108. πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ k) λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀργείως ἐπιτετορευμένων l)· θαῦμα μέγα τοῖς ὄρωσιν. Ἐπεὶ δ' οὖν 9 ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ θίσπιν τὸν θηβαῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὁλος m) περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἣ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διαφαίνεται. τούτοις ἅπασα προεπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθαρίσας πάντως ἴδει, ἀνακραύεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον τοῦ δύντος ἐμπιστῶν τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπομυσοῦν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτῆσαντας ἐπὶ τῇ

k) καὶ] „omisit Fl.“ l) ἐπιτετορευμένων] ἐπιτετορευμένων 2551. et 3011. quod magis placuit Belino, mihi vero ad omnem citharae descriptionem minus quadrare videtur. m) ὁλος] „ὁλος J. et V. 2. Prius reliquae.“ Vid. Aduot.

tem ipsam *fecerat* admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido, sigillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent: iugens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi sors exiit Evangelo, et quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, et smaragdis, et beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura,

inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, et admirabili exspectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam et citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abruptit autem chordas simul tres, vehementius justo in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, fla-

- p. 108. τὸλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεατρῶν. ὅτεπερ καὶ γελοιώτατος ὤφθη θαυρῶν ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματομένος ἐκ τῶν μασιγῶν, καὶ σὺλ-
- p. 109. λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας η)· (ἔξεπεπτά-
10 κεισαν γὰρ, κῆκλινῃς ξυμμαστιγουμένης ο) αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνοους δὲ κόλλοπας ρ) ἐπι-
κειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὐτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ καθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσοῦν δάφνην περιέκει-
σαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλήν τοῦτό γε μόνον ὤνησο q) τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος

η) σφραγίδας] Correxī vulgatum σφραγίδας ad σφραγῖσι c. 8. et 10. Cf. Alex. c. 20. Varr. Lectt. Non magis sibi ipse Lucianus constiterat locis Philops. c. 24. et 38. e vulgata lectione. Producendam autem esse mediam syllabam arguit Jov. Trag. c. 33. senarius a verbo σφραγίδα incipiens. ο) ξυμμαστιγουμένης] „ξυμμαστιγουμ. male B. 1.“ ρ) κόλλοπας] „recte Edd. praeter J. et V. 2. quae κόλλωπας.“ His addo etiam A. 2. q) ὤνησο] „ὠνήσω Schol.“ Vid. Adnot.

gris caesum theatro ejicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligans sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus ligni essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona

drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem, Evangelē, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe (nactus es), quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus*

ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ. ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν p. 109.
 ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν r) τρυφήν. περὶ s) πόδα
 δὴ σοὶ καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοὶ γε οὐδ' ὀλίγον
 μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοι-
 το, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγῆσασθαι σοὶ πάλας γενό- 11
 μενον. Ὅτε τὸν Ὀρφεά δημοσάσαντο αἱ θοῶνται, φασί,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦ-
 σαν, ἐμβληθῆναι ι) εἰς τὸν Μέλανα κόλπον *), καὶ ἐπιπλεῖν
 γὰρ τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ υ), τὴν μὲν ᾄδουσαν θοῆτόν τινα
 ἐπὶ τῷ Ὀρφεϊ, ὡς λόγος x), τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηγεῖν
 τῶν ἀνέμων ἐμπεπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ᾠδῆς p. 110.
 προσενηχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κἀκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν
 κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστί·
 τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ
 ἐπὶ πολὺ γὰρ σώζεσθαι αὐτήν. Χρόνοι δὲ ὕστερον Νέανθον 12
 τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας
 πυρθανόμενον γ), ὡς ἐκῆλει z) μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ,

r) καὶ περιττὴν] absunt ab Gorl. s) περὶ] „Ita bene Ald.
 J. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. Παρὰ Fl. L. et marg. A. 1.“
 ι) ἐμβληθῆναι] ἐκβληθῆναι Gorl. υ) εἰς τὸν Ἑβρον —
 τῇ λύρᾳ] „Hæc et seqq. a λύρᾳ ad λύρᾳ desunt in Fl.“
 *) Μέλανα κόλπον] Sic e vers. Gesneri, e conj. Belini et
 Codicis Gorl. lectione, præeunte Schmiedero, scripsi pro
 μέλανα κόλπον, quod vulgo legebatur. x) ἐπὶ τῷ Ὀρφεϊ,
 ὡς λόγος] „ἐπὶ τῷ Ὀρφεϊ λόγῳ marg. A. 1.“ γ) πυρθανό-
 μενον] „Ita Fl. B. 1. (et 3.) Hag. etc. Πυρθανόμενον J. et Fr.
 Forsan πυθόμενον voluere.“ z) ἐκῆλει] ἐκῆλει A. 2. sola per
 errorem.

propter artis illam expertem
 atque supervacuum luxu-
 riam. Apprime tibi Evan-
 gelus ille congruit, quate-
 nus plane non curas risum
 spectatorum. Neque verò
 intempestivum fuerit Les-
 biam tibi fabulam enarrare
 antiquam. Cum Orpheum
 Thressæ mulieres discer-
 pissent, caput illius una
 cum lyra in Hebrum de-
 lapsum in sinum Melana
 delatum esse, ajunt; atque
 innatasse caput lyrae, ca-

nens, ut ferunt, threnum
 de Orpheo, cui lyra, ventis
 chordas impellentibus, suc-
 cinnuerit, et sic cum cantu
 appulsam Lesbo: illosque
 sublatum caput sepeliisse,
 ubi nunc Baccheum illis est,
 lyram vero Apollinis in
 templo dedicasse, ubi diu
 servata sit. Interjecto tem-
 pore Neanthum Pittaci ty-
 ranni filium, qui istaec de
 lyra audisset, ut animalia,
 et plantas, et saxa demulse-
 rit, ac post Orphei mortem,

- p. 110 καὶ λίθους, ἐμελῶδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφείως συμφορὰν, μηδενὸς ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθεύραντα τὸν ἱερεῖα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφείως λαβόντα δὲ, μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου α) ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, αἵτεχρον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεοπείσια ὑπηγήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ᾧ πάντας καταθέλλειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον εἶσθαι, κληρονομήσαντα β) τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς
- p. 111. κύνας πρὸς τὸν ἦγον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι), διασπᾶσθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὁμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' c) ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὠφθῇ, ὡς οὐχ ἡ λύρα θείγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ψῆδῃ, ἃ μόνον ἐξάλρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς

a) κόλπου] Sic tacite Reitz. et recentt. cum B. 1. et 3. Sed κόλπον A. 1. et 2. cf. infra Disp. c. Hesiod. c. 2. ubi Gori. servavit veram lectionem et cum eo Schm. et Fritzsche. Alii loca vide ad Piscat. c. 36. Tom. III p. 580. Sed in alio nunc tum illic, tum etiam Alex. c. 39. restituisse formulam vulgarem. b) μακάριον εἶσθαι, κληρονομήσαντα] μακάριος Is. κληρονομῆσας 2954. et Gori. male. c) ἐφ'] ὑφ' male FL.

nemine illam tractante, cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, ut subjecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdium quidem in urbe ea uti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse, et perturbasse fides adolescentem artis et Musarum expertem, qui spera-

ret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram finisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola oximia Orpheo a

μητρός ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον p. 111.
 τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
 καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Σταί-
 ποῦ, περαμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπράτο; ἤλπιζε
 γὰρ, οἶμαι, κᾠκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῃ τῷ λύχνῳ
 ἀναγιγνώσκῃ, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν
 ὄντα ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσσεσθαι τῷ θαυμαστῷ
 ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶν ἄλλος τις τὴν Πρω- 14
 τίως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς
 τὸ πῦρ, ταλάντου κᾠκεῖνος ἐπράτο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κει-
 μέλιον τοῦτο, καὶ δέκνυσιν, ὡς Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου
 τὸ δέριμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστά τοῦ Γηρυόνου d), καὶ p. 112.
 Μεμφίται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ
 θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίῃ
 καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόνησεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διά-
 κεισαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος.
 Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, 15
 καὶ γελοῶς, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς

d) Γηρυόνου] „Sic Fl. Fr. Ald. J. Hag. 1. et 2. B. 1. (et 3.)
 Par. Salm. Amst.“ Vid. Adnot.

matre contigerant. Cacterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstiteram sibi per quietem, sequens similem seni admirabili futurum. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem de-

posuerat, cum in ignem desiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isidis. Ipse vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te in scitia atque impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, baculo in caput [incusso] revera indigens. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane et ridicule, adco ut saepe propter eam in Lau-

- P. 112. τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγεῖται e), τὸ Διοχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ f), ᾧτετο ἐνθεος ἵστασθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνου μακροῦ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ ἐκείνο τὸ Δωρικόν, ἦκεν *) ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ
- p. 113. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. τοῦτο μὲν γε πρὸς αὐτὸς μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον εἴη τῷ Διονυσίῳ g). καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι
- 16 αὐτοῦ h) ἔδει ἐκείνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνατυλίτεις i) αἰεὶ, καὶ διακολλᾶς k), καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ χρόνῳ, καὶ τῇ κίτρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντιθεῖς l),

e) [ἐγγεῖται] „Hoc pertinaciter servant Edd. Ἴγγεῖται adscript. marg. J.“ f) αὐτὸ] καὶ αὐτὸς ᾧτετο conj. *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 586. sq. Sed tuctur vulgatam *Fritzsche.* Quaest. p. 109. *) τὸ Δωρικόν, ἦκεν] τὸ Δωρὶς τέθηκεν conj. *C. F. Hermann.* Commentar. ad *Quom. Hist. Conscr.* p. 54. g) εἴη τῷ Διονυσίῳ] Sic e conj. reddiderat *Gesn.* quam conjecturam confirmat *Gorl.* omissa particula ἦ, quam vulgo post εἴη inseruerant. Omittit et *Schm.* h) αὐτοῦ] αὐτῷ marg. *Cod.* 2954. favente *Belino.* In eod. *Cod.* δὲ αὐτὸ est pro διὰ τοῦτο. i) ἀνατυλίτεις] Sic *Graev.* marg. A. 1. W. *Gorl.* et 2954. qui postremus *Codex* certe ἀτυλίτεις exhibet pro vulg. ἀνέλιτεις. k) διακολλᾶς] διασκολᾶς B. 3. l) ἐντιθεῖς] Sic correxi vulgatam ἐντιθείς, pro quo in *Gorl.* est ἐντιθης, ut *Guyet.* voluerat. Vid. Adnot.

tumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen studio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier.* et illud, *Hei conjugem quam commodam de-*

perdidi! nam istuc etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium.* Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper, et glutinas, et circumcidis, et croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et apponis umbilicos, quemnam vero fructum illorum captu-

ὡς δὴ τί m) ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων p. 113.
 γέγενησαι διὰ τὴν ὥνῃν, ὅς τοιαῦτα n) μὲν φθέγγῃ . . .
 μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφαινότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ'
 εἶπῃν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασὶ ο), παρὰ πάντων
 ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ
 βιβλία, φυγὴ γευκτέον ἂν ἦν ὀτιποῦτά τω p) ἀπ' αὐτῶν. p. 114.
 Δυσὶν δὲ ὄντοιν, αὐτ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κήσαιοτο, 17
 λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλων τῶν
 ἀρίστων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 κρυπτά φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο,
 ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις,
 καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κἄκεῖνο 18
 αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ
 δὲ τι πάντως ἔχεις), ἔροιο, οὐ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγ-
 γραφέως, ἢ ποιητοῦ ἔστι; αὐτὸ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
 πρῶτος q) εἴποις τοῦτό γε· εἰτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν

m) ὡς δὴ τί] Sic, monente *Fritzschio* Quaestst. p. 134. re-
 scripsi pro vulg. ὡς δὴ τι. n) ὅς τοιαῦτα] *Bel.* et legi
 jussit et ipse interpretatus est sic: — διὰ τὴν ὥνῃν; οὐ τοιαῦτα
 μὲν φθέγγῃ. perversissime. o) φασὶ ο)] „Sic *J. Par.* aliaequo
 φασὶ *Fl.*“ p) ὀτιποῦτά τω] ὅτι πρὸς. duobus vocibus
B. 1. et 3. q) πρῶτος] ῥῶτος vult *Bel.* et deinceps εἴποις ἂν.
 In πρῶτος jota, olim omissum, cum *Schm.* subscripsi, ut con-
 staret sibi *Lucianus*.

rus? Nempe melior omnino
 jam ipsa illa emtione factus
 es, qui sic dicas, ut libri
 praecipiant? Quin piscibus
 magis mutus es. Vivis au-
 tem, ut neque dicere hone-
 stum sit, sed immane, ut
 in proverbio est, odium
 omnium sustines propter
 impuritatem. Itaque si ta-
 lem libri efficerent, curri-
 culo quam longissime fu-
 giendum ab illis erat. Cum
 vero duo fere sint, quae a
 veteribus parare sibi possit
 aliquis, ut et dicere possit,
 et facere, quae oportet,
 optimorum aemulatione, et

fuga deteriorum: si neque
 istuc, neque hoc utilitatis
 percepisse aliquem inde ap-
 pareat, quid aliud, quam
 exercitationes muribus pa-
 rabit, aut habitacula blattis,
 aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse
 illud negabis, si quis te
 videns in manu librum ha-
 bere (semper autem om-
 nino habes aliquem), inter-
 roget, cujus aut oratoris,
 aut historici, aut poetae sit?
 tu vero, qui ex titulo noris,
 placide illud certe respon-
 deas: deinde vero, ut solent

- p. 114. ξυνουσία προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῦ r) τι, ἡ αἰτιώτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀπομοίης, καὶ μηδὲν ἔχους εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν, κατὰ 19 σεαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης s) περιφέρειν τὸ βιβλίον; Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας ι), οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγανῆς υ) ἔργον, ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πενθεῖ
- p. 115. ἄπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰὲ πρὸς ἑαυτὸν, οὐπω καὶ τήμερον εὖρεῖν δεδυνημαι, τίνος ἔνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τῆς αἰνῆς τῶν βιβλίων· ὠφέλειας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'

r) ἐπαινοῦ] ἐπαινέ sc deinde αἰτιῶτο — ἀπομεί — ἔχεις jubet Bel. quippe non videns, protasin, ab εἴ τις etc. suspensam, pertinere usque ad verba οὐκ εὖξῃ etc. s) τὴν γῆν, κατὰ σεαυτοῦ ὁ Βελλ.] Ita haec correxi ad locum, qui plane ejusdem est sententiae, Pro Merc. Cond. c. 3. recte mouente Fritzsche Quaest. p. 158. ante quem tamen jam interpunctionem emendaverat Jacobsius. Olim scilicet legebatur: τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλ. Verum ὡς omittit Gort. Priora in Coll. ita ordinata leguntur: οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. Ceterum post haec et sequentem narrationunculam Wielandius suspicatur nonnulla excidisse, quibus facilis haec inter se necerentur. Quid vero, si haec verba: Δημήτριος — πολλάκις, quum omnino male etiam cum sqq. cohaereant, alieno loco inserta putes? Quamquam ejus generis saltus non semper perhorruit auctoris ingenium. ι) Βάκχας] „Βάκτας Fl. male, quod tamen et adscriptum marg. A. 1.“ υ) Ἀγανῆς] Ἀγανῆς B. 3.

talia in consuetudine familiarium ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habes, quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum contra te, ut *litteras* Bellerophon-tes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthii indoctum quendam, qui librum legeret pul-

cherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem *in ea parte fabulas*, ubi nuntius Penthei factum enarrat, et opus Agavae; raptum librum discerpserat, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe*. Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire possum, cujus rei causa tantum studii in emendis libris collocas. Utilitatis enim aut usus

αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ x) ἐπ' ἐλάχιστόν σε p. 115.
 ἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίαιτο κτένιον γ),
 ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν
 ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρωτῆς κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
 τρον. ἀλλὰ μὴ z) ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
 σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀνυλίσκεις;
 καὶ μὴν ὅσα γε καὶ α) Σύρον ὄντα b) εἰδέναι, εἰ μὴ
 αὐτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
 ἐνέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
 προὔτιθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ c) ἐκτίνο πεπει- 20
 σμένος d) ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ e),
 καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς,
 οἷος οὐχ ἕτερος f), ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις g)

x) καὶ] vulgo omissum inseruerunt Bipp. inonente Belino a
 2954. et 3011. Secutus et Schm. γ) κτένιον] „κτένιος Fl.“
 Sic etiam Gorl. et 2954. z) μὴ] πῇ conj. Sol. Vid. Adnot.
 a) καὶ μὴ] „non habet Fl.“ b) Σύρον ὄντα] ἐιρόντα 2954.
 c) δὴ] „restitui ex L. et Fl. Δεῖ Edd. cett. male.“ d) πε-
 πεισμένος] Sic Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. πεπεισμένον.
 Mox: ὅς ποτε καὶ κτεῖνο ἐπίδοθης. Et sic fere dici solet, ubi
 agitur de persona, quae ad credendum aliquid adducatur.
 e) εἶ] „εἶναι Fl. et marg. A. 1.“ Suspicio suppositam alteram
 syllabam e sequente copula. f) οὐχ ἕτερος] „Sic pleraque
 recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl.“ cum Fl. faciunt Gorl.
 2954. et 3011. g) ὡς ἀληθεύεις] „ὡς εἰ ἀληθεύεις marg.
 A. 1.“

cujusquam ex illis perci-
 piendi caussa fieri, nemo
 putaverit, qui vel minimam
 tui notitiam habuerit; non
 magis, quam calvus pecti-
 nem emerit, aut speculum
 caecus, aut surdus tibici-
 nem, aut pellicem castratus,
 aut mediterraneus remum,
 aut aratrum gubernator.
 Verum ostentationem forte
 divitiarum ea res habet, et
 hoc vis declarari omnibus,
 te in ea etiam, quae nullam
 tibi utilitatem afferant, ta-
 men de multa illa affluentia

aliquid impendere? Verum
 enimvero, quantum ego
 etiam, Syrus homo, scire
 potui, nisi te ipso in illas
 senis istius tabulas per frau-
 dem inscripsisses, jam per-
 isses fame, et auctionem
 librorum tuorum proposuis-
 ses. Relinquitur nempe illud,
 te inductum ab adulatoribus,
 uti credas, non modo pul-
 chrum te esse atque amabi-
 lem, sed doctum, atque
 oratorem, et historicum,
 qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illo-

- p. 115. τοὺς φαίνουσιν αὐτῶν. φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δειπνῷ, καὶ κείνους χειρσάλων βατράχων. δίκην διψῶντας, κεκραγένοις h), ἢ μὴ i) πίνειν, ἢ μὴ διαρῶ- γῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
- p. 116. ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς k) τὴν ὄψιν, καθά- περ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεῖς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
- 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος l) τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα- στὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαιδευτος ἄνθρω- πος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχει- ρες, ὅπου καὶ Πύρρον φασὶ τὸν Ἑπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτε διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν m)

b) κεκραγένοις] Sic Schm. e Fl. et Codd. Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. ἐκκεκραγένοις. i) ἢ μὴ] καὶ μὴ conj. Guyet. Vid. Adnot. k) ὁμοιωθῆς] „ὁμοιωθῆς Fl.“ l) τὸ ψεῦδος] τοῦ ψεύδους corrigi voluit Bel. Sed vide Adnott. m) τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν] „Sic redditum Luciano ex L. et V. 2. quae δις tantum omisit. Celt. male: τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων.“

rum asseras. Ajunt vero, te illis recitare in conviviiis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero,

et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, et habitum, et vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Mu-

τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, p. 116. καὶ ὁμοίως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἔνεκα μὲν δὴ τούτων ὑβρίζεται μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ—P. 117. του, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκτετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτες n) ξένη αὐτῷ τάληθές εἰποῦσα ἔκασεν αὐτὸν τῆς κορυφῆς. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρατο, τίνι ὁμοίος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἦξεν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα ο), Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγίστῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων p), μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὁμοίος. Καὶ σὺ δὴ ὥς τινι 22 μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν ἔοικας, αὐτῷ

n) πρεσβύτες] Olim πρεσβύτες, ut et alibi, e. g. Tox. c. 22. etc. o) ἐπισχοῦσα] ἐπιδοῦσα conjecit amicus *Belini*, narrantes ipso *Belino* Vers. Tom. IV. p. 285. in not. At cf. c. 10. in. p) Βατραχίων] Addebatur vulgo ὄνομα. Sed in marg. J. adscripsit *Solan.* τοῦτομα: Recte omiserunt *Pl.* et *Gorl.* Unde et ego expuuxi. *Schm.* uncis inclusit.

sicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui injurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem bujus morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum di-

cendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae, et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis esset? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similia sis, non equidem dixerim:

P. 118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην εἶ καὶ νῦν μαινέσθαι
 δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
 οὐκ οὖν θαυμάστιον, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ
 τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς
 τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος
 γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία γ) σπυδιῆς, εἰ καὶ ὑπὸ
 νοθείας ἐγὼ μὴ πάσαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὥς γοῦν οἶει,
 τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ
 πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
 παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνος
 ἀκούσκειν, ὥς ὡνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν
 23 βραχὺ παρ' αὐτοῦ εἶσθαι σοὶ νομίζεις. Ἄλλ', ὦ κατα-
 πύγων, οἶει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ,
 ὥς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκτίνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου
 ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοὶ πότοι, ὑποδαί δὲ νύκτες,
 καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα, ὥς ὥτα
 καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ
 ἔστιν, ὥς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνῶριμα· εἰ γὰρ

γ) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi vocem
 τοιαῦτα praeunte Fl. Orta videtur spuria vox e superioris ver-
 bus verbia: τοῖς τὰ τοιαῦτά σε etc.

te vero furorem robustum
 nunc adhuc furere videri
 omnibus ista de imagine,
 illud plane scio. Non itaque
 mirandum est, te malum
 adeo pictorem eruditus vi-
 deri velle similem, et his
 fidem habere, qui eo te no-
 mine laudant. Et quid ista
 nugor? Manifesta enim
 causa tui circa libros stu-
 dii, licet ego prae tarditate
 non olim perspexerim. Sa-
 piens enim, ut quidem pu-
 tas, hoc tuum commentum
 est, et spes non parvas ea
 de re concepisti, si Impe-
 rator ista audiat, vir sa-
 piens, et in honore habens

eruditionem maximo. Si
 vero ista de te ille audiat,
 ut emas libros, et conducas
 multos, brevi te tempore
 ab ipso impetraturum speras
 omnia. Sed putasne, im-
 pudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut
 haec quidem audiat, nesciat
 vero idem, qualis sit diurna
 vita tua, quales tuae pota-
 tiones, quae noctes, cum
 qualibus et cujus aetatis ho-
 minibus cubes? Nescis, mul-
 tas esse aures, oculos regis
 multos? Tua autem facta
 ita sunt aperta, ut caecis
 etiam atque surdis innotue-
 rint. Si enim vocem modo

καὶ φθίγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ γ) λουόμενος ἀποδύσαιο, P. 118.
 μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ s), οἱ δ' οἰκείται μόνον ἢ
 ἀποδύσωνται σου, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
 πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τόδε,
 εἰ Βάσσος ι) ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστῆς, ἢ υ) Βάταλος P. 119.
 ὁ αὐτηγῆς, ἢ ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
 θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λαινε-
 σθαι x), καὶ παρατρίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
 ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ
 ῥόπαλον ἔχων βαδίζῃ, τί οἶει φαίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλῆα εἶναι γ) αὐτόν; οὐκ, εἰ γε μὴ z) χύτραις λημῶν-
 τις τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σήματι, βᾶδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τράχηλος

r) καὶ] „neglexit Fl.“ a) δοκεῖ] „Doceo J. sola.“ cum sola
 A. 2. ι) Βάσσος] Βάστας conj. Schm. e Pseudol. c. 3. Sed
 vid. not. a) ἦ] Vulg. καὶ. Sed ἦ 3011. ἦ καὶ 2954. x) λαι-
 νεσθαι.] Sic vulgatum μαινεσθαι correxi, conspirantibus com-
 pluribus viris doctis, ut Markland. ad Max. Tyr. p. 659.
 Jacobs. aliquoties prolata sententia, ut in Additamm. Ani-
 madvv. ad Athenaeum p. 110. denique Seagero Diar. Class.
 Vol. XIX. p. 27. Sed Belinus, quem offenderet inutilis, qui
 ipsi videbatur in λαινεσθαι et παρατρίλλεσθαι inesse, pleonas-
 mus, maluit μαινεσθαι. At cf. Cynic. v. 14. quem locum
 suppeditavit Seager. Ceterum etiam Jacobo ad Toxar. p. 150.
 vox μαινεσθαι videbatur corrupta esse; addit tamen: „nisi ἐπι-
 τασιν τῆς ἐπιθυμίας eadem significatam esse velis, ut Pseudol.
 21. Diall. Merr. VIII, 3. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn.
 in Cer. 30.“ At locorum Luciani collatorum diversam esse in-
 dolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. γ) εἶναι:] τῶν
 B. 3. miro errore. z) μὴ] Sic necessario correxi antiquum
 errorem καὶ, notante Fritzsche Quæstist. p. 202.

mittas, si enim exuaris in
 balneo; quin, ne exuaris
 ipse, si videtur, si servi
 modo tui exuantur: quid
 putas? nonne statim mani-
 festa futura tuarum secreta
 noctium? Dic igitur mihi
 hoc etiam, si vester ille,
 Bassus, Sophista, aut Ba-
 talus tibicen, aut cinaedus
 Sybaritanus Hemitheon, qui
 nobiles illas leges vobis
 scripsit, quomodo laevigari,

velli, pati et agere ista de-
 ceat; si, inquam, illorum
 aliquis leonina pelle indu-
 tus, cum fusti ambulet;
 quid visum iri putas spe-
 ctantibus? Herculemne il-
 lum esse? Non, nisi forte
 totas ollas hippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae te-
 stimonium adversus illum
 habitum perhibeant, inces-
 sus, conjectus oculorum, et
 vox, et cervix infracta, et

- P. 119. ἐπιεικλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θάττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεας, ἢ ἓνα κίναidon. εἶτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἐκρυψε, σὺ δ' οἶτε λήσεις α) σκεπόμενος β) βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-
 24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ γ), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἶτε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ δ), ἀλλ' ὠμούς
 P. 120. τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίποντάς ε) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δεῖον ἔτι νῦν σω-
 φρονήσαντα f) ἀποδόσθαι μὲν τιμὴ τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον γ) ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γούν
 25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κῆκῆνα περὶ δύο

α) λήσεις] λύσειν B. 1. et 3. b) σκεπόμενος] „σκεπόμενος male Fl.“ c) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recent. pro vulg. αὐτοῦ. d) οὐκ] „omittit Fl.“ e) ἐπιτρίποντάς] „ἐπιτρίποντά Fl.“ f) σωφρονήσαντα] „ita dedit Solanusex Fl. Habet et Salm. Σωφρονήσαντα B. 1. J. Par. Σωφρονήσαντα Hag.“ Eadem variatio, quæquam in oppositum finem, est Abdic. c. 15. g) νεόκτιστον] „νεόκτιστον Fl. sola.“

cerussa, et mastiche, et fucus, quibus vos ornamini. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas, advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, et Callinum librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui te obtrent, ubi Dis visum erit, et ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, et cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere manganibus partem certe de multis, quæ illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime

ταῦτα *h*) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν *p. 120.*
 πησιν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
 ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύε-
 ται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπεε
 τοίνυν, ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἄξιόν γάρ σε ἀφόμενον
 τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὡν ἡ δ' ὅμως *i*), μὴ ἐπιλει-
 πόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταστειλλοῖο τινὰς τῶν ἐλευθέρων,
 οἷς ἀκίνδυνον *k*) ἀπειθοῦσιν, ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
 γορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
 πρώην αἰσχιστα περὶ σοῦ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτε
 καὶ δῆγματα *l*) ἐπιδείκνυς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
 παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ *p. 121.*
 ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
 μάλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτά καὶ λόγοις *m*) διηγουμένους. πρὸς δὴ

b) ταῦτα] ταῦτά conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κτεῖνα
 θυνάγαις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. *i*) ὡν ἡ δ'
 ὅμως] ὠνῆσθαι, ὥπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs.
 καὶ τοῖς ὑπ. ἔχιν, οὗς ὡνῆ δούλους. Vid. Adnot. *k*) οἷς δ' ἀκί-
 νδυνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον. Omissi οὖν, praecunte Fl.,
 uncis inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὖν. Vid. Adnot. *l*)
 δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. δέγματα.
 Vid. Adnot. *m*) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Λοιποῖς Marcil.
 Οὐκ ὀλίγος conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni
 pretii exquirendis, et in
 adolescentibus exoletis, jam-
 que robustis cōmendis:
 eamque rem calide admo-
 dum tractas et venaris.
 Fieri autem non potest, ut
 homo pauper utrique studio
 par sis. Vide ergo, quam
 divina res sit consilium.
 Censeo enim, te, relictis,
 quae nihil ad te pertinent,
 alteri tantum morbo vacare,
 et illius ministros pretio
 emergere; ne, deficientibus
 servis, liberos homines ar-
 cessas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum;
 nisi acceperint omnia, eli-
 minare ea, quae post com-
 potationem a vobis fiunt.
 Qualia nuper turpissima de
 te scortum illud effutiebatur,
 qui etiam morsus ostenderet.
 Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant,
 quam indigne tulerim, et
 tantum non plagis hominem
 mulcaverim, tuam vicem ni-
 mirum iratus: praesertim
 cum alium quoque testem
 advocaret similium, et alium,
 eadem multis verbis enarran-
 tes. Ad haec igitur, vir bone,

- P. 121. ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου ἀργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπίσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύνων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτρα-
 26 γεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χελλους ἔχῃς τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ οὐδὲν καί σοι ἐνδια-
 27 τριβεῖν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ
 P. 122. ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου n); τὰ Ἰπποκράτους; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρο-
 νεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον;

n) Ἀντιλόχου] Ἀρχιλόχου conj. Guyet. probantibus La Croze et Belino.

repone tibi pecuniam, et serva, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione,

librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, et unumquodque illorum agno-

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως p. 122. καὶ τοὺς ο) Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἰ· οὐδὲν σου τὰ κεῖ καθίκετο, οὐδ' ἡρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων ἄπει q) τῶν βιβλίων, ὁποῖαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίτεις; πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἴωρακε ποι- οῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28 καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἔχρην μηκέτι μηδ' p. 123. ἐκεῖνα, αἰδισθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἶκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Eurip.
Hippol.
v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ δεῖγνωσαι, ἴθι u), ὧν οὐ μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι x) κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν πτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ ταῦτο. προσάφη

- ο) τοὺς] Vulgo τὰς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα ποτὲ ψυχῇ conj. Gean. τίνα ἐπὶ ψυχῆς Seager. Vid. Adnot. q) ἄπει] „Απει Fl. et L. male. Prius Ald. J. etc. „Απη vult Solan.“ r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταμένος Fl. sola, quod et adscivit marg. A. 1.“ s) λόγων] ἔχων conj. Solan. dόρων Belin. λύγων Seager. t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Ἀφ vult Marci.“ u) ἴθι] „bene Fl. Fr. Hag. Par. aliaeque. ἴσθι male J.“ x) οἶκοι] „Οἶκον Fl.“

scis? Aristophanem et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te movere, neque in te agnoscens illa crubuisti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu? Utrum, cum jam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu

relinquis libros, et tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram revereri, indignantem pro mulieribus, ac dicen- tem:

*Tenebras nec horret ulla
lecti conscias,*

*Vocemve, si gravis pro-
rumpat, parietum.*

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe, et frue- re gloria possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli

P. 123. δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγης τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινὸν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παραιμίαν, Αἰθίοπα σμῆχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ γ)

P. 124. ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ'

29 ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσεις τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψεις τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξεις τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτὸ σοὶ ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρεῖς a) ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὅποτεν b) δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς οἰδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ

γ) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι idem Cod. a) ἀργυρεῖς] ἀργυρεῖς valgo priores, solenni viuo. b) ὅποτεν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae istae tuae veterum virorum orationes et poemata subjicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse inscitiam, tegique ista opi-

nione, percellique posse homines librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore acrum liberat. Ut vero ridiculus magis rei tuam rationem

καὶ γελοιότερον τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124. ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέοντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδóτας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γέλοισιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125: τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετεῖν. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεαι ἂν τὰ βιβλία· 30 χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτῃ κατακειμένης e), ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθλεί, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένην φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τὸ γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

c) μαχαιρίδας] „μαχαιριδων marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. Reitz. Aut enim recte scriptum μαχαιριδων referendum ut varia lectio ad inferius μαχαιριδιων, aut suo loco posita varia lectio scribenda μαχαιριδιον. Et sic revera h. l. legi voluit Pierson. ad Moerid. Auiciat. p. 260. cf. Adnot. d) γέλοισιν] γέλοιων A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in Reitz. et recent. e) κατακειμένης] „κειμένης Fl.“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illo-

rum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΤΕΙΝ
ΔΙΑΒΟΛΗΝ).

ARGUMENTUM.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et causis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

- 1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς b) ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα c). ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες εἰκόμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπιπτοντες ἀλόγως, τὸ δὲ d) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν
- p. 126. ζουσα c). ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες εἰκόμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπιπτοντες ἀλόγως, τὸ δὲ d) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν

- a) ΔΙΑΒΟΛΗ] „Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. Salm. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. Par. Hag. Ald. Fr.“ b) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit Schm., monente Belino, a 2954. et Aug. 5. c) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. ἐπισκιάζουσα scripsi e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam Piersono ad Moer. Attic. p. 164. et Belino in vers. d) τὸ δὲ] „Ita J. V. 2. L. et Ma. Bär. Τῷ δὲ Edd. cett.“ Imo τῷ δὲ Ald. 1. 2. et Bas. 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurimum canssa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscurret verum, et umbram vitae uniuscujusque obijciat. Per

tenebras enim oherrantibus similes sumus omnes; potius autem caecorum inore affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

πλησίον καί ε) παρὰ πόδας οὐχ ὀρῶντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ f) p. 126.
 πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν g) διδιότιες. καὶ ὅλως, ἐφ'
 ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις h)
 ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
 Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πηλοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
 σια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
 κακῶν εὗροι k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
 γικοῦ τινος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
 κατὰ τῶν συνηθῶν καὶ φίλων διαβολὰς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἴκοι ἀνάστατοι γέγονασιν, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασιν, πα- p. 127.
 τέρες τε κατὰ παιδῶν ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
 ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γεναμένων, καὶ ἑρασταὶ
 κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλὰ δὲ καὶ n) φίλαι συνεκόπησαν,
 καὶ οἴκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

e) καί] „abest in B.“ παραπόδας una voce A. 1. 2. f) καί]
 „iterum abest in B.“ g) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male.“
 h) τραγωδιοδιδασκάλοις] „τραγωδιδ. B. male.“ i) τοιοῦ-
 τον] „τοιούτο B.“ k) εὗροι] „εὗρη FL.“ l) τραγικοῦ τι-
 νος δαίμονος] Sic Schm. ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τρ.
 δαίμονός τινος. m) ἐς] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. εἰς.
 n) καί] „omittit B. et mox iterum.“

est; quod vero procul est,
 et longe distat, tanquam
 molestum quiddam metuen-
 tes. Atque in universum, in
 unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermittimus; li-
 cet infinita jam tragoedia-
 rum scriptoribus scribenda-
 rum fabularum argumenta
 haec res praebuerit, Labda-
 ci Pelopisque progeniem, et
 horum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam
 ascendunt, mala inveniat
 aliquis ab ignorantia, velut
 a tragico quodam daemone,

subministrata. Dico autem
 istuc cum ad alia respiciens,
 tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares at-
 que amicos delationes: qua-
 rum opera jam et eversae
 domus sunt, et urbes vasta-
 tae funditus, patresque in
 furorem acti contra liberos,
 et contra fratres germani,
 et liberi adversus parentes,
 et contra amatores suos
 amasii. Multae vero etiam
 amicitiae rescissae, et con-
 fusae domus sunt ab illa
 calumniarum probabili spe-

- 2 τητος. "In οὖν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν ο) αὐταῖς, ὑπο-
 p. 127. δεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς,
 ὁποῖόν τι ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται p), καὶ
 ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλας
 ταύτην προῦλαβε q) τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ οὗτος δια-
 βληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον r), ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότῃ
 τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐκ ἐωράκει ποτέ
 τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγγίνωσκεν, ἢ
 καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου s) τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ κατὰ
 p. 128. τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων
 τις Ἀντίφιλος τοῦνομα, ὑπὸ φθόρου τῆς παρὰ βασιλεῖ τι-
 μῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέπεν· αὐτοῦ
 πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἶη t) κεκοινωνηκὼς τῶν ὄλων,
 καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστειώμενον Θεο-
 δότῃ, καὶ παρ' u) ὄλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινο-
 λογούμενον· καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ

ο) περιπίπτωμεν] Sic vulgo Edd. nec non Reitz. licet in hac notatum: „περιπίπτωμεν] admisi ex Fl. J. περιπίπτωμεν vulgo cum Cod. B.“ p) ἄρχεται] „ἔρχεται male B. et marg. A. 1. W.“ q) προῦλαβε] „προῦλαβε 2951. r) τὸν Πτολεμαῖον] Articulum, qui vulgo aberat, restituerunt Bip. et Schmae 2951. 3011. et Aug. 3. „Πτολεμαίου B.“ s) Πτολεμαίου] „Πτολεμαῖον B.“ t) εἶη] ἢν vult Belin. et mox ἐθεάσατο. u) καὶ παρ'] „Haec et sqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt.“

cie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjunctionis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi

quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtreclatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret convivium, caput cum ipso conferentem. Breviter, defecisse Tyrum et Pelu-

τὴν τοῦ Πηλουσίου x) κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβου- p. 128.
λῆς γεγονέναι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν καὶ τὰλλ' οὐ 3
κάρτα y) φρενέρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τε- p. 129.
θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς z) τῆς
παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λο-
γισάμενος a), μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ'
ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τηλικαύτην b) προδοσίαν ζωγράφος
καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὀντινοῦν c)
τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, εἰ d)
ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς ἐς e) Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἔαδε f)

x) τὴν τοῦ Πηλουσίου] Articulum alterum, quem olim omise-
rant, restitui e 2954. et Aug. 3. probante Jacobo Quaest. Lucian.
Spec. I. p. 5. Licet ante Τύρου non male sit omissus. y) ὡς ἂν
καὶ τὰλλ' οὐ κάρτα] Vulgo: ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ
φρ. et sic Schm. sed haud dubie corrupte. Jam in B. est: ὡς ἂν
κατὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρ. in Graev. vero Cod. ὡς ἂν κάρτα ἐλλ'
οὐ πάντα. Unde Solan. conj. ὡς ἂν καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρ.
adsentiente Koenio ad Gregor. Cor. p. 467. Schäf. Sed Aug.
3. habet: ὡς ἂν κάρτα τ' ἄλλ' οὐ πάνυ φρ. et Aug. 2. ὡς ἂν
κάρτα γ' ἄλλ' οὐ πάνυ φρενέρης ὦν, omissio τις. Denique Gorl.
et 3011. exhibent: ὡς ἂν κάρτα οὐ φρ. Ego, vulgatae vestigiis
quam firmissime insistens, πάνυ tamen, ut manifestum glosse-
ma, eieci, et κάρτα in hujus locum substitui. Et sic plane
Gesnerus, nisi quod is casu, opinor, magis, quam ratione,
ductus τὰλλα scripsit pro vulg. τὰλλ', in quo apostropho ob-
servando etiam Codices fere consentiunt. z) πρὸς] ὑπὸ 2954. et
Aug. 3. a) λογισάμενος] „συλλογισάμενος.“ b) τηλικαύ-
την] Sic codd. B. Aug. 3. et Gorl. Vulgo τοιαύτην. c) παρ'
ὀντινοῦν] „παρά τιν οὖν B.“ d) εἰ] ὡς εἰ vulgo. Sed ὡς,
quod Solano et Gesnero redundare visum erat, vere abest ab
Aug. 2. et recte omisit Schm. e) ἐς] Sic ex Aug. 3. Schm.
pro vulg. εἰς. f) ἔαδε] „ἔαδε adspirat Schol. non Edd. no-
strae.“ Vid. Adnot. Τοναράπαν in prioribus verbis A. 1. et 2.
ut solent, una voce.

sinum captam de Apellis con-
silio, indicavit. Ptolemaeus,
vir alioquin etiam non ad-
modum prudens, sed adula-
tioni innutritus tyrannicae,
adeo ad absurdam calumniam
exarsit et perturbatus est,
ut nihil eorum, quae in
mentem venire debebant,
reputans, neque, aemulum

esse delatorem, neque, mi-
norem esse pictorem, quam
qui tantam proditionem
sustinere posset, enim prae-
sertim, qui beneficio illius
affectus, et omnibus artis
ejusdem hominibus praela-
tus esset; quin neque ex-
plorato ante, navigassetne
ominino Tyrann Apelles?

- p. 130. μὴνείειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον
 κεκραγῶς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἴ γε μὴ
 τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελέσας, ἔφη μὴ-
 4 δὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονῶς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω
 λέγεται g) αἰσχυνθῆναι h) ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν
 Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο τὸν δὲ Ἀντίφιλον
 δουλεύειν αὐτῷ παρέδωκεν i). ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὦν παρεκιν-
 p. 131. δύνευσεν μεμνημένος, τοιᾷδὲ τινὶ εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβο-
 5 λήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὅτα παρμεγέθη ἔχων,
 μικροῦ δέιν τοῖς τοῦ Μίδου προστοικόσια, τὴν χεῖρα προτείνων
 πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ k) δὲ αὐτὸν
 ἑστῆσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις.
 ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον εἰς ὑπερβολὴν
 πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκνημένον, οἷον δὴ l)

g) λέγεται:] „An ἤρχετο; Coll.“ h) αἰσχυνθῆναι:] Sic Schm.
 e Codd. Ox. B. G. Gorl. 3011. Aug. 2. et marg. A. 1. W. Sed
 μεταγνῶναι in Edd. vet. et Aug. 3. in quo tamen supra scri-
 ptum γρ. αἰσχυνθῆναι. i) παρέδωκεν:] Vulg. παραδίδωκεν,
 minus recte. Illud habent B. et Aug. 2. in quo altero etiam
 pro αὐτῷ legitur αὐτόν. k) περὶ:] παρὰ vult Seager. cuius
 mutationis non modo necessitatem, sed ne causam quidem,
 plane pervideo. l) δὴ:] διὰ B. Gorl. 3011. Aug. 2. prave.

furere statim vellet, et cla-
 more impleret regiam, in-
 gratum clamans, et insidia-
 torem, et conjuratum. Et
 nisi comprehensorum ali-
 quis, indigne ferens illam
 Antiphili impudentiam, et
 miseri Apellis misericordia
 motus, dixisset, nihil quid-
 quam caussae ipsi secum
 fuisse, capite plexus Tyrio-
 rum mala ipse luisset inno-
 cens. Ptolemaeus itaque
 adeo dicitur actorum pudore
 tactus esse, ut centum
 talentis donaret Apellem, et

in servitutem illi Antiphi-
 lum traderet. Apelles au-
 tem periculi sui memor tali
 pictura delationem illam ul-
 tus est. Ad dextram vir se-
 det, ingentes aures habens,
 parum abest, quin Midae
 auriculis similes, proten-
 dens manum e longinquo
 adhuc accedenti Delationi.
 Circa illum vero stant mu-
 lieres duae, Ignorantia, ut
 mihi videtur, et Suspicio.
 Accedit ab altera parte De-
 latio, pulcherrima ultra fi-
 dem muliercula, sed cali-

τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ p. 131. θάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν οὐρούσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς. ἡγίται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, p. 132. ὅξυ δεδορκῶς, καὶ ἰοικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν m) εἶναι τὸν Φθόνον ἃν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι n), προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὥς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιγηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλὴ (τις) ο) ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἰσκειυασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαρμένη, Μετάνοια δὲ p) καὶ q) αὕτη ἐλέγετο. ἐπιστρέφετο γοῦν ἐς τοῦπίσω θακνύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὗτος r) μὲν οὖν Ἀπελλῆς p. 133. τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ s) 6 καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεισίου ζωγράφου

m) γοῦν] οὖν Aug. 2. et 3. Omnino abest a B. n) παρομαρτοῦσι] „παρομαρτοῦσαι male B.“ Μαρτυροῦσαι Schol. cum varia lectione ὁμαρτοῦσαι. Similiter 3011. μαρτυροῦσαι, et in marg. ὁμαρτοῦσαι. o) τις] recte Solano suspectum nolui tamen omnino ejicere. p) δὲ] „non habet Cod. B.“ q) καὶ] εἶμαι conj. Jacobs. quod sane aptius est, quam importunum illud καὶ, quod non video, qua ratione satis concoqui, aut recte ferri possit. r) οὗτος] Sic ex Aug. 2. pro vulg. οὗτω, quod, etsi per se haud improbum, probiori tamen postponendum videbatur. s) δὲ] δὴ Aug. 3. superscripto tamen δέ.

diuscula, et emota, ut quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera juvenem quendam trahens capillis, manus caelo tendentem, testantemque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis, acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem esse, facile aliquis conjecerit. Verum aliae quoque duae sequuntur hortantes, et componentes, ornantesque Delationem. Ut

vero mihi illas quoque indicavit Mystagogus atque interpres imaginis, altera quidem Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ille suum periculum pictura expressit Apelles. Ago vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris

p. 135. τέχνην, διέλθωμεν ε) τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινὲ περιγράφαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γένοιτο φανερωτέρα υ). Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον x) λεληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται. καθ' ἕκαστον p. 134. αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν γ), οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα.

7 Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ z), ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γινώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο α) τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιούσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικού-

1) διέλθωμεν] διέλκωμεν A. 2. casu temerario. υ) γένοιτο φανερωτέρα] Sic e 2954. et Aug. 3. monente Belino explevit locum Schmied. Olim enim deerat φανερωτέρα et legabatur male γενήσεται. Scagerus recens actorum ignorans aut minus curans conjecit ἀκριβεστέρῃ γενήσεται. x) τὸν κατηγορούμενον] „τοῦ κατηγορουμένου B.“ γ) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισκοπήσωμεν B. 3. z) δὲ δὴ] μὲν δὴ Aug. 2. δὴπου loco δὴ, sed inserto που, Aug. 3. a) γένοιτο] γένοιτο ἂν vult Bel. Schmiederus mallet ἂν ἀγαθός, sed rectius foret οὐδεὶς γὰρ ἂν, ὢν ἀγαθός etc. et sic, opinor, ipse auctor scripsit.

artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum sine quodam illam ante descripserimus. Sic enim clarior nobis fuerit pictura. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemino contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis, personae, delatoris, ejus, quem defert, et illius, apud

quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus, puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam maiorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum in-

τες β) αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκί- p. 134.
 μῆν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες γ). Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος 8
 ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρω-
 μένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμο-
 λογήσειε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν ἅπαντι δ), καὶ τὸ μηδὲν πλέον, p. 135.
 δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν,
 ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώ-
 μενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετε-
 ριζόμενος, καὶ προκυταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὄψια, καὶ ἀπο-
 φράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαρα κατα-
 σκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχά-
 τος ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαίνεται ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 νομοθετῶν, οἷον ε) ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνορκον ποιη-
 σάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ
 τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρως ἂν
 ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθείς, θυτέρου χείρων ἢ ἀμεί-
 των φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντιτετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ p. 136.

b) ἀδικούντας] „recepti ex B. Cod. et Fl. Ἀδικούντας Edd.
 ceti.“ c) προσλαβόντες] „Et hoc ex B. et Fl. restitutum,
 pro vulgato προσλαβόντας.“ Προλαβόντας Aug. 2. d) ἅπαντι]
 ἅπασι Aug. 2. e) οἷον] οἷον 2954. Aug. 2.

juris; conciliandaque illis
 invidia, bene audire, et
 benevolentiae sibi parare
 opinionem. Tum vero quam
 injustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius
 illis, qui se utuntur, discere
 facile est. Quis enim eat
 infitias, aequalitatem in una-
 quaque re, et nihil plus
 sibi arrogandi moderatio-
 nem, justitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus
 sibi sumendi audaciam in-
 justitiae? At qui delatione
 clanculum utitur contra ab-
 sentes, quomodo non plus
 justo, totum nempe audito-

rem, sibi vindicat, cujus
 aures occupet, atque obtu-
 ret, et alteri orationi plane
 reddat impervias, quippe
 ante jam a delatione opple-
 tas? Extremae id quidem
 injuriae, ut optimi etiam
 legislatorum dixerint, uti
 Solon et Dracon, qui juris-
 jurandi religione obstrinxe-
 rint judices, ad similiter
 utrosque audiendos, aequa-
 lemque his, qui judicantur,
 tribuendam benevolentiam,
 donec comparata alterius
 causa, vel deterior altera
 vel melior appareat. Ante
 vero quam comparata esset

- p. 136. κατηγορία, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀναγκάσῃ τοὺς θεοὺς εἰπομεν, εἰ τῷ μὲν f) κατηγορῶ μετ' ἀδείας, ἃ θέλει, λέγειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὅσα, ἢ τῷ σιῶματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα τῷ πρότερον λόγῳ πεχτηρωμένοι g). ὥστε οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ h) μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομαθῆται, παραινούντες οὕτω δίκαιας καὶ ἀμερεῖς i)
- p. 137. ποιῆσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν k) τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ l), [Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν m) μῦθον ἀκούσης n).]. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὥς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὐροὶ χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους o) τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. ἔπερ ἐξ ἅπαντος ὁ

f) μὲν] „non habet B.“ g) πεχτηρωμένοι] πεχημένοι 2954.
 h) εἰ δὲ τῷ] εἰ δὲ τῷ male B. 3. i) ἀμερεῖς] διμερεῖς Aug. 2. fortasse melius: *sententias utraque parte audita latus*.
 k) ἐπαγαγεῖν] „ἐπαγεῖν B.“ l) δὲ] δὴ Aug. 2. m) ἀμφοῖν] „ἄμφω B. Cod. Schol. et Fl.“ *Ἠλὶν ἂν ἀμφοῖν etc. conj. Jens.*
 „ἄμφω etiam Gorr. et Aug. 2. 3. Sed μῦθων Aug. 2. n) ἀκούσης] „ἀκούσεις Fl.“ Sic etiam Aug. 2. 3. o) ἀκρίτους] „ἀμύητους B.“

orimini defensio, ~~cap~~ipium plane et profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur non ex justo, neque ex lege, neque ex judicialis jurisjurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores,

cum jubent sic justa et in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his prouuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem: [*Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque.*] Nov erat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, et indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur effi-

διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλό- p. 137.
 μενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ p. 138.
 λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος. Καὶ γὰρ καὶ p) 9
 ἀπαρῥησίαστος καὶ δειλὸς ἄπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐ-
 δὲν ἐς τοῦ μφανέος q) ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς
 ποθεν r) τοξεύων, ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ
 ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου s)
 διαφθείρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοῦς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γρ τᾷ αἰσθητῇ κατηγοροῦντι ἑαυτοῦ
 ξυνεπίσταται t), οὗτος, οἶμαι, καὶ ἐς t) τὸ φανερὸν ἐλέγχει u),
 καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν
 ἐς τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρῳ ποτὲ καὶ ἀπά-
 τη χρήσαιτο κατὰ τῶν πολεμίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοῦς 10
 τοιοῦτους μάλιστα ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς p. 139.
 τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκίμοῦντας,
 ἔνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι

p) καὶ] Hoc alterum καὶ, quod vulgo abest, restitui ex Aug. 3.
 q) τοῦ μφανέος] Sic Schm. tacite ex B. pro vulg. τὸ ἐμφ.
 r) ποθεν] Sic A. 1. 2. et B. 1. πόθεν B. 3. Reitz. Bip. πο-
 θεν Schm. ex Aug. 2. et 3. s) πολέμου] πολέμου conj. et
 reddidit Bel. tenuius quam verius. t) ξυνεπίσταται] Sic
 Schm. ex Aug. 2. pro vulg. συνεπ. t) ἐς] idem ex eodem pro
 vulg. εἰς. u) ἐλέγχει] Sic B. Gori. et Aug. 3. pro vulg.
 διέλεγχει.

cere, indemnatum objiciens
 eum, quem petit calumnia,
 irae audientis, et clandesti-
 na accusatione causae di-
 cendae facultatem illi inter-
 cipiens. Etenim fiducia in
 dicendo expers et meticulo-
 sus unusquisque hujus fari-
 nae homo nihil aperte mo-
 litur, sed, instar collocato-
 rum in insidiis, ex obscuro
 alicunde jaculatur, ut neque
 contra consistendi in acie
 facultas sit, neque repugnandi;
 sed inopia consilii et
 belli ignorantia pereundum:
 quod quidem maximo est

indicio, sani nihil a delato-
 ribus proferri. Si quis
 enim, vera a se accusari,
 sibi conscius sit, ille, puto,
 etiam aperte convincit, et
 ad rationem dicendam vo-
 cat, et oratione contra con-
 tendit: quemadmodum ne-
 mo, qui aperto Marte se
 vincere posse speret, insi-
 diis unquam et fraude con-
 tra hostes temere utatur.
 Videas vero tales maxime
 in regum aulis, et princi-
 pum atque potentium viro-
 rum amicitiiis florere, ubi
 invidia multa, suspiciones

- p. 139. δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μελ-
ζους ἐλπίδες x), ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ
τὰ μίση ἐπισηφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίας κακοτεχνέστεραι.
πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξύ δειδύκασιν, καὶ ὥσπερ οἱ μονομα-
χοῦντες ἐπειρησῶσιν, εἴ πού τι γυμνωθὲν μέρος θείασαιτο
τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος,
παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον y), καὶ τὸν
πρὸ αὐτοῦ z), εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα
p. 140. ὁ μὲν χρηστός ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ παρα-
σέστυρται, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολα-
κευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώ-
τερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλοις, ὁ a) φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ
τοῦ Ὀμήρου πᾶν ἐπαληθεύουσιν, ὅτι b)

Hom.

II, XVIII,

309.

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν c) κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ d) περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποι-
κίλας κατ' ἀλλήλων ἀδούς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σηφαλέστατή ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ

x) ἐλπιδες] „deest in B.“ y) πλησίον] „πόλεμον marg. A. 1.“
z) αὐτοῦ] „ἰαντοῦ B.“ a) ὁ] „Articulum addunt J. et V. 2.“
Omittunt B. Cod. et Edd. Fl. Fr. Par. Salm. etc.“ b) ὅτι]
τοι addunt 3011. Gqrl. et Aug. 3. c) τὸν] „τε Homer.“ d) οὐ]
ὁ B. 3.

sexcentae, adulationumque
et delationum argumenta
quam plurima. Ubi enim
apes semper majores, ibi
etiam graviiores invidiae, et
odia periculosiora, et male-
ficientiores obtrectationes.
Quare intentis se invicem
speculantur oculis, et tan-
quam gladiatores observant,
si quam nudam corporis
partem conspiciant, dumque
unusquisque primus esse cupit,
detrudit et cubito di-
moveret alterum, eumque,
qui ante se est, si possit,
detrahit et supplantat. Hic
vir bonus statim videlicet

eversus trahitur, expelli-
turque tandem cum ignomi-
nia: floret contra ea, qui
plus adulando valet, et ad
malas id genus artes est
probabilior. In universum
vincit, qui alterum occu-
pat, voraque deprehendun-
tur Homericæ illa:

*Nam communis amat cas-
dentem caedere Mavors.*

Igitur cum de rebus non
parvis certamen sit, varia
commiscuuntur contra se
invicem compendia, quo-
rum celerrimum et pericu-
losissimum est delatio, quæ
initium sumit ab invidia aut

φθόνου ἢ μίσους εὐέλπιδος e) λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, p. 140.
καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὡς 11
ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δέ p. 141:
ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ
ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἢ διαβολῇ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρό-
πον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυε f) τὴν πάντων ἰσχυροτέραν
ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ
μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἀκουόντων. Διαβάλλε- 12
ται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ
τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ
τῷ δ' g) ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον
προσφώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι,
τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀπο-
σκευασάμενος, οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ h)
τῶν δρομέων γίγνεται. καί κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς,

e) ἢ μίσους εὐέλπιδος] Vulg. ἡμισυνέλπιδος, ad quod not.
Reitz. „Nil mut. Edd. neque cod. B. ἢ μίσος (sic) ἢ ἐλπίδος
fors. legend. adpinxit aliquis margini.“ Vid. infra adnot. f)
κατίσχυε] Sic scripsi e Coll. et Schol. pro vulg. κατίσχυσι.
g) τῷ δ'] τὸν δὲ O. et Fl. Ceterum separatim τῷ δ' in pri-
oribus erat editum. h) ἐπὶ] ὑπὸ Reitz. et recent. e mero ar-
bitrio Solani.

odio spei pleno, sed mise-
riores longe tragicosque
exitus, et multis refertos
calamitatibus, inferens. Ve-
rum enimvero non parvum,
neque simplex quiddam hoc
est, ut suspicetur aliquis,
sed arte multa, nec ingenio
paucō, exquisitaque cura
indigens. Neque enim tan-
tum noceret delatio, nisi
probabili quadam ratione
fieret: neque valeret ali-
quid, contra valentio-
rem omnibus veritatem, nisi al-
lectamenti plurimum, et
probabilitatis, et sexcenta

alia ad audientes machina-
retur. Defertur ergo ut
plurimum ille, qui maximo
in honore est, atque ob id
ipsum eorum, quos post se
reliquit, invidiae expositus.
In hunc enim tela omnes
dirigunt, tanquam obstacu-
lum quoddam atque impe-
dimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque,
primum sese futurum, ex-
pugnato illo principe, et de
amicitia regis amoto. Quale
quid in gymnico etiam cer-
tamine fit in cursoribus.
Nam ibi quoque bonus cur-

- p. 142. τῆς ὑσπληγγοῦς εὐθὺς καταπεσοῦσης, μόνον λ) τοῦ πρόσω
ἐφείμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κὰν κ)
τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν
κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς λ) πολυπραγμο-
νεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
γνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν
ἐτραπέτο m) καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως
τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ n) ἐμποδίσας, ἐπιστομειῖ, ὥς, εἰ
τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως ο)
δὲ τούτοις, κὰν p) ταῖς φιλλαῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων
p. 143. γίγνεται q)· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ
ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη·
οἱ δὲ ἀγαπῶνται r), καὶ φίλοι s) δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους
13 βλάπτειν ἔδοξαν. Τὸ τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς
ἔτυχεν ἐπειθοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῦ ἐστὶν ἔργον,

ι) μόνον] θεῖ μόνον Aug. 2. et mox κακουργῶν et πολυπραγμονῶν, minus concipiente. κ) κὰν] „recte J. Salm. (Aug. 1. 2.) κἄν male Par. (B. 1. 3.) καὶ etiam male Cod. B.“ λ) τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς] κατὰ τῶν συναγωνιστῶν conj. Guyet. m) ἐτραπέτο] ἂν ἐτρ. conj. Jacobs. probabiliter. Nec minus probabiliter mox corrigas ἂν ἡρπάσθη, pro vulg. ἀνηρπάσθη. n) ἢ] „καὶ B.“ ο) ὁμοίως] „ὁμοίως male Fl.“ Ὅμοιον mallet Schmied. p) κὰν] κἄν etiam h. l. B. 1. et 3. q) εὐδαιμόνων τούτων γίγνεται] Sic e Cod. B. quem sequitur interpretatio Latina. Vulgo aberat τούτων. r) ἀγαπῶνται] ἀγαλλονται, κ. φ. δ.; ἐξ οὗ βλάπτει ἄλλους Id. correxit et redidit Bel. s) φίλοι] „φίλον B. Cetera desunt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πίστον tantum adscivit.“

sor, ubi primum decidit repagulum, solum anteriora petens, et ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abjecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet,

ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incantus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios. Eadem autem delationi non temere exco- gitant, sed in eo omni ela-

δεδοικόσι τι προσάψαι ι) ἀπωδὸν, ἢ καὶ υ) ἀλλότριον. ὡς p. 143. γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χῆρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, ὅσον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν. Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει 14 τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς x). καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρό- p. 144. πον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, φασι γ), τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἰστέ- ναξε z). καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδὴς α), καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ. διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ b) μέγα φρονῇ,

ι) προσάψαι] „προσάψεται B.“ υ) ἢ καὶ] „recepit ex marg. A. 1. et V. 2. et J. Μηδὲ Par. Salm. Amst. Μηδὲ Fl. Ald. Fr. Hag. acque male. Μηδὲ B.“ Sed A. 2. ἢ καὶ exhibet cum Junt. x) διαφοράς] διανοίας conj. Bel. sed melius censor Ed. Wolf. in Ephemeridd. Jenenss., a. 1792. no. 106. ἀφορμάς, probante etiam Schm. qui conferri jubet c. 1. quamquam neque hac opus est emendatione. γ) φασι] „Sic restituit Solanus. Vulgo φησι.“ In B. erat φῆ per compend. pro φῆ. z) ἰστέναξε] Sic Aug. 2. Gorl. et B. probante Fritzschi. Quaestiat. p. 202. sq. Vulg. ἀπιστέναξε, pro quo ὑπιστέναξε conceperat Reitz., poterat etiam ἀνέστ. Verum omnino primam syllabam esse delendam, probabile est ob vocem ἀπιδῶν, unde illa huc translata. α) ἀηδὴς] „Sic B. Coll. ut Toll. voluit. Ἀηδὴς Edd.“ Hoc servato Fritzschius l. l. sequentia sic refingenda statuit: καὶ ὅλως ἐρωτικαὶ τινες καὶ μοιχικαὶ etc. b) τοῦ- τῳ] „τοῦτο per compend. B.“

borant studio, veriti, ne quid absonum afflingant aut alienum. Quare plerumque iis, quæ insunt huic, quem calumniari volunt, in pejorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc ntar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum proditionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam

calumniandi rationem subjicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquit, innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane injucunde, et vultu omnino amatorio. Et praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi

- p. 144. μὰ Δί' c), ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ δαΐσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα d). πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθριος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν
 p. 145. ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ αὐτοῦ τυ-
 πεῖς, διακέκασται, ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον,
 15 οὐ περιμένοντας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνά-
 μενα προκαλέσασθαι e) τὸν ἀπρωόμενον· καὶ ἔνθα τρωτός f)
 ἔστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο g) τοξεύουσι, καὶ
 ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό h), ὥστε τῇ παραυτίκα ὀργῇ τε-
 ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἑξατάσει τῆς ἀληθείας·
 ἀλλὰ κἂν θείῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέεισθαι i) τῷ
 παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ k) προκατελημμένον.
 16 Ἀνυσιμώτατον γὰρ τὸ l) εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον m)

c) μὰ Δί' τῇ μὰ Δί' jubet legi Fritzsche. Quæsit. p. 58. d) καὶ κακοσύνθετα] καὶ κακά, καὶ ἀσύμθετα Aug. 2. e) προκαλέσασθαι] προκαλίσσασθαι 2954. f) τρωτός] „ex emendatione Toll. quam recepit etiam Amst. Ἡρώτος Edd. vulgo male.“ g) ἐκείνο] „Recte sic Ed. Toll. et Amst. Ἐκείνον male ceu.“ Exίτων etiam pejus B. 3. h) αὐτό] „Bene sic Pell. Αὐτὸν Edd. male, ne Tolliana quidem excepta.“ i) πρὸς (εἰσθαι] προσέεισθαι 2954. k) ἀληθεῖ] „ἀληθῇ Fl. ἀληθείᾳ Toll.“ l) τὸ] Vulg. ὃν τὸ. Unde Jens. conj. ὄντως. Verum omnino abest importuna vox ὃν a Codd. Gorl. Aug. 3. et B. Quare nos quoque ejecimus, auctore Solano. m) τὸ ὑπεναντίον] „τῷ ὑπεναντίῳ B.“

placeat, *Per Jovem, ait, risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos.* Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget providentiam. Alter autem audiens, oestro statim in auro percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et aversatur amicum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim

omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et foriunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profecto genus ca-

τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε η) καὶ παρὰ Πτο- p. 146.
 λεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέ-
 βαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ
 μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διωνυ-
 σίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ο) ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων p. 147.
 ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον p), - ἐκυμβάλισέ τε q)
 καὶ προσωργήσατο, ἀπολώλει ὦν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ
 τοῦ βασιλείως, ἀλλ' ἀντισοφιστῆς ὦν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς
 Πτολεμαίου τρυφῆς. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστῃ τότε ὦν 17
 ἀπασῶν r) διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ p. 148.
 προσκυνεῖν τὸν Ἑφαιστιῶνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἑφαι-
 στίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλεξάνδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι s)
 καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι
 τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν t) αἱ πό-
 λεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι, καὶ
 ἱερίαι τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπιτελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος

η) ὅποτε] „ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mutant Edd. nec B.“
 ο) κληθεὶς] „recte B. Cod. Fl. Fr. Par. etc. κληθεὶς male
 J. cum V. 2.“ et A. 2. p) ταραντινίδιον] „τυραντινίδιον
 male B.“ q) τε] „omittit B.“ r) τότε ὦν ἀπασῶν] „ποτὲ
 πασῶν ἂν B. ἂν ποτὲ ἂν. Fl. Vulgatum tenent ceti.“ Cum B.
 faciunt Gori. et Aug. 2. cum Fl. autem Aug. 3. s) προσ-
 θεῖναι] προσθεῖναι Aug. 2. t) ἀνέστησαν] „ἀνήστισαν
 marg. A. 1.“ Sed ἀνίστασθαι A. 2.

lumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus mane bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae Ptolemaei

contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumsisset Hephæstionem. Cum enim decessisset Hephæstion, prae amore illius Alexander reliquæ suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere de-functum. Statim ergo et templa excitare urbes, et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissi-

- p. 148. ὄρκος ἦν ἅπασιν υ), Ἑφαιστιῶν. εἰ δὲ τις ἢ μειδάσσει
 πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνν εὐσεβῶν, θάνατος
 ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κύλακες τὴν μει-
 ρακιδῶδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον x)
 εὐθύς, καὶ ἀνεξωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἑφαι-
 στιῶνος, ἐπιφανείας τινάς, καὶ ἰάματα γ) προσάπτοντες
 p. 149. αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθουν παρὶδρω,
 καὶ ἀλεξικάκῃ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἡδιδό τε ἀκούων, καὶ
 τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει z), ὥσαντι οὐ θεοῦ
 παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους a)
 τοῖνυν οἰώμεθα b) τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ c) τὸν και-
 ρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἑφαιστιῶνος θεωότητος; δια-
 βληθέντας, ὥς οὐ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τοῦ βασιλείως εὐνοίας ἐκ-
 18 πεισύντας. Τότε d) καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν

υ) ὄρκος ἦν ἅπασιν] „ἅπασιν ἦν ὁ ὄρκος B.“ x) προσεξέ-
 καιον] „ἐξέκαιον male B.“ γ) ἰάματα] ἰκκατα Aug. 2. unde
Schmied. conj. ἐκύσματα. z) ἐφρόνει] „εὐφρόνει male Par.“
 Sic etiam *Bas.* 1. et 3. a) πόσους] „πόσους B.“ b) οἰώ-
 μεθα] Sic *Schm.* ex Aug. 2. pro vulg. οἰώμεθα, cuius loco in
 B. οἰε. cf. *Fritzsch* Quacstus. p. 198. c) παρὰ] „Et sic *Fl.*
 cum cett.“ περί vel κατὰ mallet *Bel.* At παρὰ cum accusativo,
 ut per, durationem temporis haud raro significare, quis est
 quem fugiat? d) Τότε] „Ora B. recte, ait *Solan.*“

utique omnibus iurjurand-
 um esse Hephæstion. Si
 quis vero subrideret ad ista,
 aut non satis religiosus esse
 videretur; mortis illi poena
 erat proposita. Excipientes
 porro puerilem hanc Ale-
 xandri cupiditatem adula-
 tores, magis statim eam in-
 cenderunt, excitaruntque,
 qui immissa sibi ab Hephæ-
 stione insomnia narrarent,
 praesentiamque sibi illius
 oblatam, et sanationes quas-
 dam illi tribuerent, vulga-
 rentque edita ab illo oracu-
 la. Tandem sacrificarunt

velut Assessori Depulsori-
 que malorum Deo. His
 audiendis delectari Alexan-
 der, ac tandem credere, et
 placere sibi, qui non Dei
 modo filius esset, sed facere
 etiam posset Deos. Quot
 ergo amicis Alexandri pu-
 temus eo tempore, male
 expetiisse Hephæstionis di-
 vinitatem? cum deferren-
 tur, ut qui non colerent
 communem omnium Deum,
 ejiciendi ea causa, atque
 benevolentia regis exciden-
 tes. Tum etiam Agathocles
 Samius, qui ordines duxerat

παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν p. 149. σιγκαθέρχῃ λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσεια παριῶν τὸν Ἡφαιστιῶνος τάφον. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν e) θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαιστιῶνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ p. 150. τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς f) ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρῦσαι g), ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύσαντα h). Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε 19 πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντεθειμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιερσίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀνόκημνα, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίσταν i) οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐνθα k) ἀφύλακτον τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθάνονται l), ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει m) χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρεισδύναι καὶ εἰεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβαλλόντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι

- e) τῶν] Abest articulus a B. et Aug. 2. 3. f) ὡς] abest ab Aug. 2. et mox οὐδὲ ἰδὲμ. g) δακρῦσαι] Vulg. δακρύσαι. h) μνημονεύσαντα] Sic Schm. e B. 3011. Gorl. Aug. 2. 3. et Ed. Pl. pro vulg. μνημονεύοντα. i) προσίσταν] προσέταν Gorl. προτίται Aug. 2. et Aug. 3. supra vulgat. cum nota γρ. k) ἐνθα] Sic Schm. e conj. Gesn. et Cod. Aug. 3. pro vulg. ἐν ἣ. Conjecerat Gesnerus etiam ἢ ἂν, vel ἢ πρ. l) αἰσθάνονται] „αἰσθόνται B.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. male. m) δυνάμει] μηχανῇ Aug. 2.

apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdiccas, dejerans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac jussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memo-

ria, flevisse. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, et capere urbem possint: sic delatores, quamcunque im-

- p. 150. τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίζατον, τούτω πρὸς-
βάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος, ἐκπο-
λιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιταττομένου n), μηδὲ ο) τὴν ἔξοδον
αἰσθανομένου p). εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀπαξ τῶν τειχῶν q)
p. 151. γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι r), καὶ σφάττουσι,
καὶ ἐξελαύνουσι, οἷα εἰκὸς ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξην-
20 δραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ
ἀκούοντος s) ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία,
καὶ προσλιπάρσεις, καὶ ἀναιχσυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥα-
διουργήματα· ἡ δὲ μέγιστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγε-
νῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν
οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς
προβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας
προσβολάς t). καὶ ταῦτα, ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

n) ἀντιταττομένου] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. ἀντιτασσ.
cf. c. 22. ο) μηδὲ] „Μὴ δὲ Edd. vet. ut semper.“ p) αἰ-
σθανομένου] Sic Schm. e conj. Solani et Cod. Aug. 3. in
quo Codice supra scriptum: γρ. αἰσθόμενου. sic enim vulgo le-
gebatur. q) τῶν τειχῶν] Articulum, qui vulgo aberat, ad-
scripsi, praecunte Schmiedero, e Codd. 2954. Aug. 2. et 3.
r) καίουσι] καίουσι Bas. 3. s) ἀκούοντος] „ἀπόντος] sic
Fl. Fr. Hag. Par. etc. et B. Ἀκούοντος J. et V. 2.“ Prior his
Ald. 2. ἀκούοντος exhibuerat, quod Belino et Schmiedero pro-
batum non dubitavi recipere. Cf. mox τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος.
Castellum scilicet expugnandum delatori non est, qui desertur,
absens, sed apud quem is desertur audientem. t) πρὸςβολάς] Sic
ex emendatione docti Anonymi in Ephemeridd. literariis
Jeuenas. a. 1792. n. 106. p. 166. Vulgo enim legebatur διαβο-
λάς, cuius loco διατρίβας scriptum in Ald. 2. Junt. et marg.
A. 1. W. Vid. Adnot.

becillam viderint animi,
vitiosamque partem, et su-
peratu facilem, hanc op-
pugnant, huic machinas ad-
hibent, et expugnant deni-
que, cum obijciat se nemo,
quin oppugnationem neque
sentiat. Deinde cum semel
sunt intra moenia, igne va-
stant omnia, urunt, cae-
duntque, et abigunt, qualia
nempe victo animo, et in
servitutem redactō, fieri
probabile est. Machinae

autem illis contra audien-
tem fraus, et mendacium,
et perjurium, et improba
assiduitas, et impudentia,
et sexcenta alia maleficia.
Maxima autem omnium
adulatio est, cognata vel
soror potius delationis.
Nemo enim tam generosus
est, et adamantino muro
sic munitum pectus habet,
quin concedat adulationis
incursibus: cum praesertim
velut cuniculis quibusdam

ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν- 21
δοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέ- p. 151.
γουςαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπειῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ
αἰώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ
φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ
ἄψιχορον υ). ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμά-
των ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδᾶ x) p. 151.
καὶ πρὸς τὸ οὕς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες γ).
οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὧτα ὑπὸ
τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς z) πτεροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν 22
τοῖνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι,
κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη
γένοιτο a), μηδενὸς ἀντιπαρυτατιομένου, μηδὲ ἀμυνομένου
τὰς προσβολὰς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος b) ἑαυτὸν
ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος.

υ) ἄψιχορον] „Sic J. Ald. Fr. Hag. Salm. Adspirate Fl. Bas.
(1. et 3.) Par.“ x) λαθρηδᾶ] „Constans lectio, ait Solan.
Ald. 2. tamen aliter, v. not. Gesn.“ γ) πρὸς τὸ οὕς λεγό-
μενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες] Sic, Reitzio et
Belino probantibus scripsi e conj. Solani et Gesneri, qui po-
sterior tamen τ' οὕς pro τὰ οὕς maluit. Vulgo enim in Edd.
et B. erat: πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπ. ἀκ. nisi quod in
nova Ald. 2. legitur: ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδᾶ καὶ πρὸς τὰς λα-
θρηδᾶ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούς. Tollii conjecturam
vide in annott. z) τοὺς] „τοῖς B.“ a) γένοιτο] γίνεται vel
γένοιτ' ἂν conj. Bel. b) ἐκόντος] ἐκόντως Bas. 1. et 3.

fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae hostem adjuvant, quae manum praebent, et portas aperiant, et omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; et illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi

audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero petitur,

D

- p. 152. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ δια-
 23 βαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν,
 p. 153. οὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ παιδρὸς,
 ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος c), καὶ τὰ συνήθη
 λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνθρευνόμενος d).
 ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ e) τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρῶ-
 σιαστικὸν, εὐθύς ἐξεῤῥήξει f) τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν
 ἐξέχει, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προσεῖμένος g), ἔγνω μάλιστα
 24 τὴν κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένος h). Ἦν δὲ ἀγεννέστερος
 καὶ ταπεινότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖ-
 λεισιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει,
 p. 154. καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, βυσσοδομεῖ τὴν ὀργήν. οὐ δὲ ἰ)
 Hom. ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδα-
 saepius. κόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν k), καὶ τὸ μῖσος ἐν
 αὐτῷ l) κατὰκλειστον αὖξιν, ἔτερα μὲν κεύθοντα ἐν

c) συνεπιστάμενος] „ἐπιστάμενος B.^a d) ἐνθρευνόμενος]
 „Ita Edd. et B. Ἐνθρευνόμενος V. 2.“ quod placuit Belino, sine
 justa causa. e) ἔχῃ] „ἔχει B.^a f) ἐξεῤῥήξει] „διεῤῥήξει Coll.“
 g) προσεῖμένος] Vulg. προαισθόμενος. Sed προσεῖόμενος
 marg. Junt. Requirebatur, quod e conj. Solani et Gesneri
 jam reatitutum vides. h) παρωξυμένος] „παρωξυμένος B.
 Nil mutant Edd.“ Cf. adnott. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II.
 p. 295. i) δὲ] δὴ καὶ Aug. 2. k) χολήν] ὀργήν Gorl. l) ἐν
 αὐτῷ] „ἑαυτῷ sine ἐν FL.“

ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, et fiducia, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandem-

que admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, et summis labris arridet; sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et, ut ait poëta, iram tenet alta mento repostam. Qua sane re nihil equidem injustius esse arbitror, aut servilius, commoroso labio, clanculum alere bilem, et conclusum intra se augere odium, aliud sub pectore

φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον m) ἰλαροῦ καὶ p. 154.
 κωμικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους n)
 γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν p. 155.
 πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομέ-
 νῳ, ποιῆται ὁμοίως ο). τότε γὰρ οὐδὲ p) φωνὴν ἀκούειν
 εἴτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ
 ἀξιώπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας
 προεילהφόρις· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις
 ἐν τοῖς φιλάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλ- p. 156.
 λους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς εἴτι,
 ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πει-
 ρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν
 τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι q) ἡ κατηγορία,
 πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φί-
 λοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι
 προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν
 οὐκαιοτάτων ἀπέσχοντο. Εἰσὶ δὲ τινες, οἱ κἄν μάθωσιν 25

m) ὑποκρινόμενον] „recepī ex V. 2. et B. et marg. A. 1. ὑπο-
 κρινόμενον Edd. cett.“ n) πένθους] „restitui ex J. Omis-
 sum enim in cett. et B.“ ο) ὁμοίως] ὁμῶς Casel. et Gesn.
 p) οὐδὲ] Sic repositum e marg. A. 1. pro vulg. οὕτε. Vid.
 Adnot. q) αὐτόθι.] „Sic Edd. fere omnes et B. αὐτόθεν J.
 et V. 2. ac marg. A. 1.“

tectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari et comica persona, tristem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse ejus, quem defert, (tamen) hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere,

quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, ef-fugere ita criminationem tentans. Atque in unive-rsum inimicum criminari nemo ausit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua-re suam adversus audientes benevolentiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde di-

p. 156. ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνῃς, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι r) προσέσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν s) αὐτοὺς t), ὥσπερ ἡδίκημένοι,

26 ὅτι μηδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βλος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάτως πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

p. 157. Τεθναίης, (φησὶν,) ὧ Προῖτ' u), ἥ κάκτανε x) Βελλε-
Hom.
ll. 164. ροφόντην,

"Ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσιν·

αὐτὴ προτέρᾳ ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπι-
τῆμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γ) γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, z) κἀκείνη τὰ ὅμοια κατεποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν,

r) οὐδ' ἔτι.] „ex emendatione Solani. Οὐδέ τι Edd. priores.“ In Bas. 1. et 3. una voce editum οὐδέτι, quod convenit cum Solani emendatione. s) προσβλέπειν τολμῶσιν] „Ita Solanus rescripsit ex B. Vulgo inverse: τολμῶσι προσβλέπειν. t) αὐτοὺς] „αὐτοῖς male Fl.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. cf. Alex. c. 42. Ergo non quidem male αὐτοῖς per se h. l. scriptum dixerim cum Solano. Omnino respicias velim quae de huius generis verbis compositis disserui Tom. II. p. 600. sq. u) Προῖτ'] Vulg. Προῖτε. Correximus ex Homero. x) κάκτανε] „Al. male κάττανε Coll.“ Κάκτανε male B. 3. y) μάχλου] „μάχλης Thom. Mag.“ Et sic Aug. 3. z) Φαῖδρα] Vulgo Φαῖδρα.

dicerunt, injuria delatos apud se amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam injuria affecti eo ipso, quod nihil injuste egisse illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere et sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum: cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tulisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera periret juvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, et pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulieris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil

ὁ Θεοῖ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον. Ναί, φήσει τις· ἀλλ' 27
 αἰσιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων α) ἀνὴρ, τὰ τε ἄλλα ρ. 157.
 δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν β) προσέχειν
 αὐτῷ, αἷτα μὴδὲν ἂν γ) τοιοῦτο δ) κακουργήσαντι. ἄρ' οὐν
 τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κακείνους ρ. 158.
 συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον,
 ἧς, φασιν ε), ἐκεῖνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκτισμέ-
 νος. δίκαιος μὲν γάρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Ἀριστείδης,
 ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολήν f) εἶχε, καὶ ἡγάπα
 τινὰς g), καὶ ἐμίσει. Καὶ εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ 28
 Παλαμήδους λόγος, ὁ h) συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, κὰν i)
 τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν k) καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
 φθόγου φαίνεται συνεθετικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ
 φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον—ἐκπεπλευκότος· οὕτως
 ἐμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. ρ. 159.

- α) διαβάλλων] διαβαλὼν Aug. 2. β) ἐχρῆν] „χρῆν B.“
 γ) μὴδὲν ἂν] μὴδὲνα vel μὴδὲν ἂν conj. Belin δ) τοιοῦ-
 το] „τοιοῦτον B.“ ε) φασιν] „φασιν“ Vulgo male φασιν, sed
 φ·i per compendium B. Fl. Fr.“ Ἦς φησιν ἐκεῖνος vult Del.
 τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολ. φ. ὑπ. Seager. Vid. Advot. f) χολήν]
 „Bene sic Par. Amst. χολῆν male Salm. Fl. B. 1. et 2. χολῆν
 Ald. Fr. et Hag. sine puncto subscripto, item B.“ In Bas. 3.
 est χολήν. g) τινὰς] „τινὰ Fl. et B.“ Sic etiam Aug. 2. 3.
 et Gorl. h) ο] „sine articulo B.“ i) κὰν] κὰν B. 1. et 3.
 k) ἐπιβουλὴν] ἐπὶ βουλὴν Ald. 2.

nefandum cum patrasset. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui justus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficio commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide justior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, et concitavit una populum, eodem nempe, ajant, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet justus, si cum aliis

comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamedo narratio, Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus optimus, machinationem illam atque insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum consanguineum, et amicum, et qui ad ejusdem societatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus omnibus in tali re peccare. Quid

- 29 *Τί γάρ ἂν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς*
p. 159. τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον;
ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύ-
τας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους;
μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἦδη
 30 *γνώριμα. Τί οὖν χρῆν καὶ l) ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχον-*
τα n), ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι,
καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σιυρήνων μύθῳ ἠνέξατο n), παρα-
πλείν κτελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων
ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ
p. 160. ἀναπεταννύειν τοῖς πάθει ο) προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστή-
σαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἄπασι τοῖς λεγομένοις,
τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι p), τὰ φαῦλα
δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
μὲν οἰκίας θυρωροῦς καθιστάναι q), τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν
 31 *διάνοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν r) τοιαῦτα προσή-*
της λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ s) χρῆ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν.

l) *χρῆν καὶ]* Vulgo *χρῆναι*. Conjecerunt *Guyet.* *χρῆ,* *Gesn.* *χρῆν,* *Reitz.* *χρῆ καὶ.* Vid. Adnot. m) *ἔχοντα]* „Et hoc et
ἀμφισβητοῦντα esse in omnibus Edd. ac B. adlevit Solanus.“
 n) *ἠνέξατο]* Sine jota subscr. *Reitz.* et recentt. o) *πάθει]*
„πάθεις male Fl.“ p) *παραβάλλεσθαι]* *παραβάλλεσθαι*
conj. Guyet. q) *„καθιστάναι]* *„καθιστάται Fl. et B.“* Sic
 etiam Aug. 2. et 3. r) *τοίνυν]* „omisit B.“ s) *αὐτοῦ]*
„ἐαυτοῦ B.“

enim de Socrate dicamus,
 injuste delato apud Athe-
 nienses pro impio atque in-
 sidiatore? vel de Themisto-
 cle, aut Miltiade, post tan-
 tas victorias proditionis
 Graeciae suspectos? Infinita
 enim numero sunt exempla,
 et pleraque fere jam cognita.
 Quid ergo facere par est
 prudentem, cum de (*ali-*
cujus) virtute aut veritate
 disceptat? Quod, puto, Ho-
 merus etiam fabula de Sire-
 nibus obscure significavit,
 praeternavigare jubens per-
 niciosas illas auditionum

voluptates, et obturare au-
 res, nec ita temere illas
 pandere iis, qui perturba-
 tione quadam sunt occupati:
 sed apponere curiosi janito-
 ris instar rectam rationem
 his, quae dicuntur, omni-
 bus, quae admittat digna
admissione, atque assumat,
 mala autem excludat repel-
 latque. Ridiculum enim fue-
 rit, domus quidem janitores
 constituere, aures autem ac
 mentem apertas sinere. Cum
 igitur dicens talia aliquis ac-
 cesserit, ipsum per se ex-
 plorare negotium oportet,

μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, p. 160.
 μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν. ὅσα γὰρ τις πιθανώτε-
 ρος, τοσοῦτον ἐπιμελεστέρας ε) δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ
 τοίνυν πιστεύειν η) ἄλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει x) τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς
 ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον γ),
 καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἐλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν z αὐτῷ, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. p. 161.
 πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεννημέ-
 τον α), Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ
 πάντων οὐχ b) ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων 32
 αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότει-
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον c). ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀπο-
 καλύπτειν ἡμῶν τοὺς βίους, οἷχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς d) τὸ
 βάραθρον e) ἢ διαβολῇ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγματίων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

ι) ἐπιμελεστέρας] „ἐπιμελέστερον B.“ η) πιστεύειν] „ne-
 glexit B.“ x) μίσει] „μίλους B.“ γ) φθόνον] λόγον conj.
Guyet. z) μισεῖν] „μίλους iterum B.“ α) κεννημένον]
 εἶναι addi vult *Guyet.* b) οὐχ] „non comparat in B.“ c)
 τρόπον] βίον Aug. 5. sed superscr. γρ. τρόπον. d) ἐς] „καὶ
 ἐς B.“ e) ἐς τὸ βάραθρον] absunt ab Aug. 2.

neque aetate considerata di-
 centis, neque vita alia, ne-
 que ea, quae in sermonibus
 illius forte inest, solertia.
 Quo enim quis probabilior
 est, eo curiosiore explora-
 tione opus habet. Non
 oportet igitur credere alie-
 no iudicio, vel odio potius
 accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque
 sibi invidiam delatori red-
 dere, et, qua quisque mente
 sit, in claram lucem pro-
 trahere, ac sic demum vel
 amare vel odire, prout
 quemque probaveris. Prius

autem hoc facere prima
 permotum delatione, quam
 puerile est, bone Hercules!
 et humile, et non minime
 inter omnia inhonestum. At
 harum rerum omnium caus-
 sa, quam principio diceba-
 mus, ignorantia, et quod
 mores uniuscujusque in ob-
 scuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis
 vitas nostras aperiat! irect
 sane fuga praeceps in bara-
 thrum delatio, locum nem-
 pe, rebus a veritate collu-
 stratis, non iam habitura.

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ α).

ARGUMENTUM.

Rhetor quidam, Timarchus, ut videtur, nomine (vid. cap. 27. ibique nott.) et idem fortassis iste indoctus scriptoris nostri popularis, adversus quem primus hujus tomi libellus conscriptus est, (vid. adnot. ad cap. 3.) homo nequissimus, a Luciano nostro contumeliose quondam nomine ἀποφρᾶς dictus, hujus vocis insolentiam riserat. Quare Lucianus jam hoc famoso libello miserimum homunculum maxima cum acerbitate ita perstringit, ut ostendat non solum probam esse vocem ἀποφρᾶς, ignorantissimum vero eum, qui usum ejus ignoret; sed etiam vere vim ejus cadere in teterrimi hominis vitam et naturam.

1 Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που
P. 162. δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤιω βάρβαρον εἶναι με τὴν φωνὴν
ἐπ' αὐτῷ b), εἰπόντα ὑπὲρ c) σου, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
εἴης d); (τὸν γὰρ τρόπον e) σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰ-

a) ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] „Junt. et V. 2. solae et Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M.“ b) ἐπ' αὐτῷ] glossema videntur Guyeta, sine idonea causa. c) ὑπὲρ] „περὶ Fl. et marg. A. 1. ex eadem, credo.“ d) εἴης] ἂν praefigi pro consueta sua temeritate vult Bel. e) τὸν γὰρ τρόπον] „restitui ex W. Fl. Bas. 1. (imo Bas. 3. nam prima habet vulgatam.) Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. Hag. Par. Salm. etc. minus recte.“

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

Verum enimvero ignotum nomino barbariei circa lin-
tibi fuisse nomen Apophras, guam, qui dixerim, esse te
unicuique manifestum. Qui Apophradi, hoc est, atro
enim accusares me hoc ipso diei similem? (Memini enim

κάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ f) παντάπασιν ἀνήκοος p. 162.
 ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὃ, τι καὶ
 βούλεται εἶναι g), διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ
 Ἀρχιλόχου ἐκείνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ
 συνελήφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον,
 Πάριον h) τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ i) ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥοίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα k) λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς l) ἐσομένους τῇ
 χολῇ m) τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος ποιεῖν πρὸς τινὸς τῶν
 τοιούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη-
 φῖναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχιλόχος,
 φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ
 καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δὴ,
 ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον p. 163.
 παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν n), αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέ-

η) εἰ μὴ καὶ] εἰ καὶ μὴ 2954. g) εἶναι] omittit 2954, pro-
 bante Belino ob cap. 12. et alia ejusdem generis loca. Sed
 ipse persuasit sibi, non opus esse a vulgata recedere. h) Πά-
 ριον] Πάριον 2954. i) κομιδῇ] κομιδῇ sine jota subscr.
 vet. Edd. ante Bip. item mox cap. sq. k) ὅτι μάλιστα]
 „Sic Par. J. (A. 2. B. 1. 3.) Ὀτι μάλιστα junctim Fl. Hag.
 Salm. (et A. 1.)“ l) περιπετεῖς] „περιπαθεῖς Menag. et
 Guyet. conjiciunt. Nihil mutat Edd. nec M.“ Προπετεῖς conj.
 Bel. m) χολῇ] „recte W. et Schol. ut voluit Palm. ac res
 ipsa clamat. Σχολῇ Edd. misere.“ n) ἐπὶ σεαυτὸν] „ἑαυτῷ
 sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscivit marg. A. 1.“ Sic etiam 2954.

perfecto, tuos me mores
 tali dici assimilare) si omni-
 no nomen illud intelligeres?
 Ego vero, Apophras quid
 sibi velit, paullo post te
 docebo. Jam vero illud tibi
 Archilochi dicam; *Cicadam*
alisprehendisti! si quidem
 jamborum quendam poetam
 nosti Archilochum, Parium
 genere, virum omnino libe-
 rum, et fiducia quadam uti
 solitum, nec cunctantem
 maledicere, si vel maxime
 laesurus videretur eos, qui

in bilem jamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum
 male ipsi a quodam ex illo
 genere dictum esset, dice-
 bat, alisprehensam ab eo
 esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilo-
 chus, strepero natura sua,
 etiam nemine cogente, *ani-*
mali, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonan-
 tius. *Sic tu*, inquiebat, *in-*
felix, quid tibi vis, cum
loquacem in te poetam con-
citas, occasiones et argu-

2 σεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά ο) σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλᾷ, οὐ, p. 163. μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν. p) πόθεν q); πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία r) συνειδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ᾧ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἐν τοῖς τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην s), καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον ι), τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν υ) καταφανέστερος γένοιτο κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κδινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθὲν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ x) τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξεπεῖν· p. 164. μᾶλλον δὲ κηρύξαι γ) ἢ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν

o) Ταῦτά] „Ταῦτα Edd. priores.“ p) ἑμαυτὸν] ἑαυτὸν Gorl. q) πόθεν;] „Nihil mutant Edd. nec M.“ r) μυρία] μυρίων acius fore putat Seager. Imo contraria ratio acrior, si hoc unice nunc quaeras. s) Ὀροδοικίδην] „Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent Edd.“ Ὀροδίκην Gorl. ι) Βούπαλον] „Βουκόλον male Fl.“ υ) Σκυθῶν] σκυτέων conj. Kuster. x) ὑποστελουμένῳ] „ὑποστελομένῳ Fl.“ γ) κηρύξαι] κηρύξαι priores.

menta jambis quaerentem?
Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem: unde *enim?* multum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua facinora jambia digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiamsi Simonidem et Hipponactem advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt, malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodœcidem, et Lycambem, et Bupalum,

jamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tuum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius; quam Scythae, ruditatis omnium rerum convinceris, qui communia ista, et quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque et principium praeberes contra te scribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa

ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. Καίτοι 2) 3
 μέγαιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρῶναιά- p. 164.
 ζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο
 πρὸς τὴν ἐπιτίμῃσιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀνθαρος μεταπεισθεῖν
 ἂν, μηκέτι τοιαῦτα α) κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς συνήθης
 γινόμενος. οὔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ
 ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν b)
 παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς c), οὐδὲ ἀφανῆς βδελυρὸς
 εἰ' οὐδὲ δεῖ τις τοῦ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανε-
 ρὸς γένοιο κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορείων
 ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι d), ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς,
 μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότατόν σε
 ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω
 πάλαι καὶ πρὸς e) ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις
 κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς
 ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα f), p. 165.

2) Καίτοι] καίτοι male J. "Itidem Ald. 2. 3) τοιαῦτα]
 τὰ αὐτὰ mallet Schmied. b) ἑαυτὸν] „Et sic Fl. cuius cett.“
 c) οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς] „Nil inmutant Edd. nec M.“ Οὐχ
 ὅπως ἀσφ. Bel. minus apte. d) ἦκοι] οἶκοι 2954. e) πρὸς]
 πρὸ Bel. et Schm. e 2954. et Gori. Vid. Adnot. f) Μίσθω-
 να] „Sic Edd. et M. Fori. Ἡμιθέων.“

illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdum per-
 petras. Quamquam vanum
 fortasse et supervacuum
 fuerit, libertate illa, quae
 eruditos decet, apud te uti:
 neque enim ipse unquam a
 reprehensione fias melior,
 non magis, quam scara-
 baeus dediscat volvere talia,
 cum semel iis assueverit;
 neque puto quemquam esse,
 qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex ho-
 mo in te ipsum designes.
 Non ita securus, non ita
 obscuro impurus es: neque

opus est, qui leoninam tibi
 detrahat, ut appareat, te
 asinum esse, nisi quis forte
 ab Hyperboreis inde modo
 ad nos venerit, aut adeo
 sit Cumanus, ut non ad
 primum statim conspectum
 cognoscat, asinorum te om-
 nium esse insolentissimum,
 neque exspectet, dum ru-
 dentem etiam audiat; adeo
 olim et a me, et apud om-
 nes, et saepe, tua vita
 praeconio vulgata est; et
 famam eo nomine non par-
 vam habes supra Ariphe-
 dem, supra Sybaritam Mi-

p. 165. ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκείνον g) Βάσταν h), τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ρητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ
 4 αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς, ὁ Ἐλεγχος, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Παρρησίᾳ θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημότατος i) τῶν ἐπὶ τὴν σκητὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσαιεν ἡμῖν προεξελεθῶν k) οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ θαυμάσιον ἄριστε Ἐλεγγε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοῖς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθμόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδιόν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα l) μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατὰ-

g) ἐκείνον] omittit Gori. h) Βάσταν] „Et hoc Edd. atque M. Βάσσαν adscripsit Solanus.“ i) ἀσημότατος] ἐπισημότατος 2954. k) προεξελεθῶν] προσελθὼν 2955. l) ταῦτα] αὐτὰ 2955.

sthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati et Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et novit omnia, et diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos ac-

cedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias pronus, neque illotis, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, et aperte exposueris, propitius o vestigio discedere hinc poteris, et

λιπε m). μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελέγομεν τὰ πολλὰ, p. 166.
 ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι
 σε n). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινώσης ο), ὃ φίλτατε
 Ἐλεγε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεικέλης αὐτῷ οὐ
 γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ στόμα p) σοὶ ἔλθειν τοὺς περὶ
 τῶν οὕτω καταπιύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος 5
 εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
 ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξό-
 μενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι,
 ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι,
 μετέχειν τῆς ἐν q) Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι
 ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορ- p. 167.
 βος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ r) κατὰ τὸν Αἰ-
 σωίου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων s) ἀλλοτριῶν
 πτερῶν. βουλούμενος δὴ t) μὴ ἔωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐ-

m) κατάλιπε] Sic Edd. vet. cum Codd. 2955. et 3011. Sed
 κατάλειπε Reitz. Bip. et Schm. e W. n) μηδένα αἰτιά-
 σασθαι σε] „Nil mutare Edd. nec M. addit Solanus.“
 Αἰτιάσθαι tantum habet 2955. o) ἐπαινέσης] ἐπαινώσει
 2955. et 3011. Totum locum sic refinxit Belinus: μήτε δὲ
 μείον πρὸς αὐτῶν ἐπαινεθῆσθαι, admodum improbabili-
 ter. p) στόμα] „Recte sic M. Fl. Hag. Par. Salm. etc. Στόματος
 J. et marg. A. 1.“ q) ἐν] „Neglexit praepositionem W.“
 r) αὐτῷ] „Sic W. J. et marg. A. 1. Αὐτοῦ Hag. Par. Salm.
 Fl. Bas. 1. (et 3.) Ald. (1. et 2.) Fr.“ s) ποικίλων] „ποι-
 κίλων J. et Ald.“ t) δὴ] δὲ Bas. 3.

reliqua nobis permittere.
 Te enim imitabimur, et
 convincemus eum in pleris-
 que, ut libertatis veritatis-
 que neglectae nemo te accu-
 sare possit. Neque vero me
 laudaveris apud illos, Elen-
 che carissime, neque, isti
 quae insunt, temere effun-
 das. Neque enim dignum
 fuerit, tibi, qui Deus es,
 in os venire sermones de
 rebus adeo despuendis. Ni-
 miram iste, qui Sophistam
 se esse ait, ista jam loquitur
 Prologus, Olympiam venit

aliquando; orationem olim
 conscriptam habiturus in
 panegyri. Erat autem argu-
 mentum libelli, Pythagoras
 prohibitus ab aliquo, Athe-
 niensium puto, sacris Eleu-
 siniis interesse, tanquam
 Barbarus, quod ipse dicti-
 taverat Pythagoras, se quon-
 dam Euphorbum fuisse. Erat
 porro oratio illa ad Aesopi-
 cae corniculae instar con-
 sarcinata ex multis pennis
 alienis. Cum autem vellet
 non antiqua videri dicere,
 sed velut ex tempore propo-

- p. 167. τοσχεδιάζειν υ) τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων
τινὸς (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
πολλὰ), ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
Πυθαγόραν αὐτῷ προσελεύσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
6 ρου ἐκεῖνον λόγον x). Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὃ μὲν πάνυ
ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει γ), συνείρων, ὅσον εἰκὸς, ἐκ
πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα z)
p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὕσα α) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ
συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκούοντων.
καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποσπλέποντες,
ὑπεδήλουν, ὥς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργ-
γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην
τὴν ἀκρόασιν διετίλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες
ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι b) πρὸς τὸ δια-
γιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκι-

υ) αὐτοσχεδιάζειν] „σχεδιάζειν Coll. et Schol.“ x) τὸν —
λόγον] „τὸν receptum ex W. Tῶν Edd. pessime, quam ta-
men λόγον mox haberent. Tῶν — ἐκεῖνου λόγων Fl. Ἐκεῖνον
Edd. cett. et M.“ Tῶν ὑπ. Ilvθ. ἐκεῖνων λόγων 2954. et Corl.
e quibus ἐκεῖνων, pro ἐκεῖνου, probatur Belino. γ) ὑποκρί-
σει] ἀποκρίσει Bas. 3. z) μάλιστα] μελίστη conj. Guyet.
α) οὕσα] παρούσα conj. Gesn. b) ἔχωσι] „ἔχουσι Fl.
Nihil a vulgata abit M.“ Ἐχουσι etiam 2954.

nere, quae de libro edidice-
rat: rogat sodalium ali-
quem (erat ille Patrensis,
in caussis multum versatus
homo), cum argumenta po-
sceret dicendi, Pythagoram
ut ipse deligeret. Idque facit
homo, ac persuadet theatro,
ut audire vellent homines
illam pro Pythagora oratio-
nem. Postea iste in actione
valde improbabilis, qui con-
necteret orationem, qualem
videri necesse est a longo
inde tempore commentatam
et meditatam, etsi quam
maxime praesens homini

impudentia pro illo pugna-
ret, et manum illi porrige-
ret, et certamen illius adju-
varet. Risus interim multus
apud auditores, cum alii
in Patrensem illum intuen-
tes, subindicarent, auxilium
istius imposturae ab illo
praestitum non latere: alii
vero, qui agnoscerent quae
dicebantur, toto, quo au-
diebant, tempore illud unum
agebant, ut alter alterius
memoriam tentaret in agno-
scendo, cujus esset unum-
quodque eorum Sophistarum,
qui paullo ante nostram ae-

μησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7
τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν P. 168.
τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' οὗτω
περιφανεῖ, καὶ ἀπειθάνῃ, καὶ ἀναισχύντῃ τολμήματι; καὶ
πῶς c); (ἔστι δὲ ἀκρατὴς d) γέλῳτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν
ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾔετο, θορῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ
Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καθαρίζων
πειρώμενον e) ὀρῶν f), ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
οὗτος ὁ ἑμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεὶς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε g)
τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθὲνδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8
μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νοσηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ
Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονται τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαν-
τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ h) τοῖ P. 169.
βασιλεῶς καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πε-
πιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
ματίζεσθαι τοῖς εὐχομένοις. ἐν τῇ αὐτῇ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερο-
μηνίᾳ, ὁ τότε γελῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ i) τῷ ὑπο-

c) καὶ πῶς;] καὶ πῶς priores, partim cum interrogationis nota, partim continuo orationis nexu. d) ἀκρατὴς] „ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tunc M.“ e) πειρώμενον] „recte M. Fl. Par. etc. Πειρώμενον male J. Ald.“ et quidem utraque Ald. f) ὀρῶν] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσε] „ἐξεπολέμωσε Coll. Vulgatum servant M. et Fl.“ Ἐξεπολέμωσιν Schol. Sed ἐξεπολέμωσιν αὐτοὺς sine τότε 2954. h) θύουσι Νουμᾶ] „θύουσιν ἡμα W. male.“ i) ἐπὶ] „Ita dedit Solan. ex Græc. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Τῷ Edd. et M.“

tatem in declamationibus
floruerunt. Inter hos autem
omnes, qui riderent, ipse
quoque fuit, qui hunc libel-
lum scripsit. Quī enim non
rideret auso tam manifesto,
et improbabilī atque impu-
denti? Qui, inquam? Est
autem alioqui risus impo-
tens. Atque ille quidem in-
flexa ad modulationem voce,
ithrenum quendam, uti pu-
tabat, accinebat Pythago-
ras: at hic poëta meus, in
suaves cachinnos solvi, asi-
num videns citharam tracta-

re conantem. Verum iste
conversus hoc observat. Hoc
illos tum nuper inimicos
reddidit. Deinde fuit prin-
cipium anni, vel potius dies
a magnis illis Kalendis ter-
tius, quo Romani prisco
quodam more, et ipsi vota
quaedam pro toto anno, et
sacra faciunt, a Numa regis
praescripta, creduntque, Deos
illo maxime die operam dare
precantibus. Hoc igitur festo
die atque sacro, is, qui ri-
serat Olympias insilicium
illum Pythagoram, cum vi-

p. 169. βολιμαίῳ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατὰπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτυγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαιφίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατέληπτο), "Ὡρα ε) ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινα τῶν ἱταίων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δοξάζντητον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεῖς εἴκοι τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιῆσιν. τοῦτ' ι) ἀκούσας ὁ σοφιστής, τὴν ἀποφράδα, ὡς τε ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῶν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δαί m) τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα n) τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὕτε ἤκουσα πώποτε, οὐτ' ἂν συνίην ποτέ ὃ, τι καὶ λέγει ο).
 9 Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξέειναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων p). ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ q) τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ

k) ὦρα] ὦρα Bas. 3. l) τοῦτ'] „ταῦτ' marg. A. 1.“ m) δαί] Sic Schm. ex W. pro vulg. δέ. n) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. o) λέγει] „Ita dedit Solanus ex W. Aegypti Edd. priores.“ p) γέλων] „Constare lectionem notat Solanus.“ q) καθ' αὐτοῦ] „Sic dedi ex Par. Kat' αὐτοῦ cett. et M.“

deret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cujus etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicitis occursus hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur factururus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tanquam peregrinum et alienum Graecis nomen

statim risit, et prioris illius risus nomine virum ultius est, ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiivi unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre.

τόνδε τὸν λόγον τ) συνίγραψεν, ἐμὲ δ) προεισπέμψας ὑμῖν, p. 170.
 ὡς δειξέει τὸν αἰοιδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων
 ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα κᾶν ι) οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ
 τῶν καπηλείων εἰδεῖεν υ). ταῦτα μὲν ὁ Ἑλεγχος. Ἐγὼ δὲ 10
 (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρεῖληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος
 ἂν εἶην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἶα μὲν
 σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἶα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἶα
 δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἶα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα
 εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς,
 καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν
 παροιμίαν, Ἰλιεύς ὦν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη
 σοι ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μη- 11
 δέπω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς
 Πανδήμου x), καὶ Γενετυλλίδος γ), καὶ Κυβήβης z), πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ
 ἀποφράς; νῆ Δί, οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ

τ) τόνδε τὸν λόγον] „τὸν λόγον τόνδε W.“ δ) ἐμὲ] ὁ ἐμὲ
 conj. Guyet. ι) κᾶν] ἂν καὶ conj. idem. υ) εἰδεῖεν] εἰδ-
 ναι 2954. x) Πανδήμου] „τις addit Solanus non dicens
 unde.“ γ) Γενετυλλίδος] „Γενετυλλίδων male J. et marg.
 A. 1.“ z) Κυβήβης] „Recte sic J. Κυβίβης male Edd. cetti.
 et M.“

*Hac igitur caussa hunc li-
 bellum conscripsit ille poeta
 meus, qui me ad vos prae-
 misit, ut ostendat, nobilem
 Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de
 officinis etiam et cauponis
 homines norunt. Ista qui-
 dem Elenchus. Ego vero
 (jam enim ipse suscepi quod
 reliquum est fabulae) jure
 meo jam possem ista velut
 e Delphico tripode dicere,
 quid in patria egeris, quid
 in Palaestina, quid in Ae-
 gypto, quid in Phoenice et
 Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super om-*

*nia, quae nunc Ephesi, quae
 quidem maxime capitalia, et
 fastigium amentiae tuae, et
 imposita moribus tuis coro-
 nis. Cum enim, quod est in
 proverbio, Iliensis ipse tra-
 goedos conduxeris; jam de-
 cebat tua te mala audire.
 Sed potius ista nondum: de
 Apophrade autem prius.
 Nam dic mihi, per ego to
 Vulgivagam, et Genitricu-
 lam, et Cybeben oro, quare
 tibi reprehensione aut risu
 dignum Apophradis nomen
 visum est? Ita sane. Nec
 enim erat Graecorum pro-
 prium; sed alicundò quasi*

- p. 171. ποθεν α) ἐπεισχωμάσαν β) αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμείας. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξέλευσας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκλήρυσας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικοῦς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὥς τουτὶ τοῦνομα, φαίεν ἂν οἱ γε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν γ) Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπὶ ἡλυδας εἶναι δ) τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν
- p. 172. ἀποφράδα δείξιας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττι-
12 κῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ μόνοι ἐκείνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπενκτὴν, καὶ ἀπαισίον, καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμόϊαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἢ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσγαγίμοι αἱ δίκαι

α) ἀλλὰ ποθεν] Sic Edd. vett. Sed ἀλλὰ ποθεν male Reitz. et recentt. b) ἐπεισχωμάσαν] „Nil mutant Edd. nec M.“ Mutari tamen vult *Belinus* in ἐπεισχωμάσαν. Sic bellissimam vocem longe invenustior exterminaverit. c) τὸν] Vulgo omis- sum articulum e Cod. 2954. probante *Belino* restituerunt *Bip.* et *Schm.* d) εἶναι] abest a Gorl.

comissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nosti enim Athenien- sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio de Graeco solo ejecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, et peregrinum in morem, et terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum et Cecro- pem peregrinos atque adve-

nas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demon- stres non domesticam esse indigenamque Atticae. Mul- ta enim sunt, quae ipsi eo- dem modo, ac reliqui ho- mines, appellant. *Apophra- da* autem soli isti, atrum, et abominandum, et infau- stum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce jam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apo- phras*: cum neque magi- stratus sui copiam faciunt, neque in jure aliquis con- venire potest, neque sacra

ᾧσι, μήτε τὰ ἱερὰ ε) ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν p. 172.
 αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμεῖρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο 13
 ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ ἀν *) ἡττηθέντες μάχαις
 μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
 τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκίρους τῶν ἐννόμων
 πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, πῇ Δία. . . καίτοι ἀκαιρον ἴσως,
 καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ
 ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότε.
 πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λεγόν, κἄν ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν
 ἡμῖν εἰδὼς ἔσθ. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα
 κἄν f) ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅπου ἐξω τοῦ πολλοῦ πάτου,
 καὶ ᾗδη τοῖς ἀδωταῖς τὴν ἀποφράδα δέ, οὐδὲ βουλευ-
 θεὶς ἀν' ἄλλως εἴποις. ἔν γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων
 τοῦνομα. Ἔστω, φησί g) τίς· ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν 14
 ὀνομάτων τὰ μὲν λεγία, τὰ δ' οὐ, ὅπου αὐτῶν μὴ p. 173.
 συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ

ε) ἱερὰ] omisum in *Ald.* 2. lapsu hypothetac. *) ἀν] abest
 a Codd. 2954. 3011. et Gerl. librorum vel incuria, vel in-
 scitia. f) κἄν] „καὶ Fl.“ κἄν ἀγνοῆσαι conj. Guyet. Vid.
 Adnot. g) φησί] „Nil mutant Edd. et M. Leg. φησι.“ Vide
 omnino Adnot.

peraguntur, neque omnino
 rerum, quas faustas esse
 volumus, quidquam peragi-
 tur: illa dies *Apophras* est.
 Illud vero aliis aliisque de
 causis receptum est. Aut
 enim magnis superati proe-
 liis, deinde dies hosce, qui-
 bus talia illis evenerant,
 nefastos esse constituerunt,
 quibus nihil legitimae action-
 is, ita quidem ut ratum
 deinde esset, posset suscipi:
 aut etiam, per Jovem....
 Quamquam intempestivum
 forte, et serum nimis jam,
 aliter instituere senem ho-
 minem, ac de novo docere
 talia, qui neque ea, quae

praecedunt, noverit. Nimi-
 rum, credo, hoc est *solum*
 reliquum: et hoc si discas,
 futurum ut omnia deinde
 noveris. Unde enim, mi
 homo? Reliqua enim si
 ignores, condonandum fue-
 rit, quae extra communem
quasi viam, et plebejis in-
 cognita: sed *apophrada*, ne
 si velis quidem, aliter dixe-
 ris. Unum nempe hoc et
 solum omnium nomen. Esto,
 dicit *forte* aliquis. Sed de
 veteribus quoque nominibus
 alia dicenda sunt, alia mi-
 nus: quae nimirum non
 usitata vulgo, ne perturbe-
 mus audientes, auresque

p. 173. τιρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὅτα. Ἐγὼ δέ, ὃ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμαρτον, ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ὥς h) ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλωττίαν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλειεν, 15 οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιὼν i). μᾶλλον δέ, οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἔνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσᾶς, φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃσι k). καίτοι, ὅστις γέρων ὦν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ

h) ὥς] Sic *Solanus* correxerat vulgatum ἴσως, in quo tamen *Reitzius* et recentt. non sunt probissimum iudicium seculi. Sed vide, quo jure deinceps vulgo legatur ἐκμάθῃς pro eo, quod debebat, ἐκμάθοις. i) διεξιὼν] „Bene sic plurimae *Λεξιὼν J.*“ k) στάθῃσι] „στάχυσιν *W.* male.“

eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccavi, ad te ista de te dicens: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus. Dicerem

etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo. Potius nec ego [tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, ajunt, stabis Olympiac. Etsi, quisquam senex et devexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corin-

Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοπον- P. 173.
νήσῳ, μὴ εἶδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ 16
μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω· P. 174.
φέρει δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα,
εὐ δὲ πρόσχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ
μηδὲν εἶδέναι. οἱ πάλαι l) πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε (ἦσαν γὰρ
καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς m) τὰ ἡθῆ, καὶ
μιαροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον· καὶ ὁ μὲν Κάθορσόν
τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς
τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην n), ὅτι τὰς ἐκκλησίας,
θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κάκῃσιν ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπου-
δὴν τοῦ δήμου. μὴ o) ὥς οὖν κῆμοι, πρὸς Ἀδωνίδος,
εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, P. 175.

l) οἱ πάλαι.] El, quod vulgo praefixerant, deest in Fl. et Codd. W. 2954. 3011. et Gorl. et uncis inclusit Schm. m) ἐς] abest a 2954. culpa, opinor, librarii, ob praecedentis vocolae exitum. Injuria igitur omisit Schmiederus, monitus a Belino. n) Λυπάην conj. Guyet. Λίσσαν Gesn. cum quo fecerunt Bel. et Wiel. interpretes. Sed Λυπάην exhibet Gorl. o) μὴ] „delet Marcil. adest in Edd. et M.“

thum, et Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, caussam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Antiqui multa id genus ante nos jecerunt in tui similes suae quisque aetatis (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus, et impuri, et malefica vita): et alius Co-

thurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cujusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet. Nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dedecoris, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innotitum, inauspicato diei atque infausto?

- 17 ἡμέρῃ δυσφύμῃ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χαλοὺς
 p. 175. τῷ δεξιῷ ἐκτραπέμεθα; καὶ μάλιστα, εἰ ἔωθεν ἴδομεν
 αὐτούς. κἄν εἴ τις βᾶκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον,
 εὐθὺς ἔξων τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανερ-
 χεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντεύμενός τας ἐφημέρους ἐκείνας
 πράξεις ἴσασθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηροῦ τῷ πρώτῳ καὶ δυσ-
 φύμῳ κληδονίσματα. ἐν ᾠγῇ δέ, καὶ ἐν θύραις, καὶ p)
 ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους, εἰ τις
 ἴδῃ κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, *καὶ τίσσοντα,
 ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ q). καὶ ἀπερρώγῳτα, καὶ μονονουχὶ
 τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα,
 p. 176. ἐπίσκοπον, ὄλιθρον, κύφωνα. βάραθρον, μὴ φύγη, μὴδ'
 18 εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρῃ; Ἄλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος;
 σὺκ ἂν ἔξαρκος γένοιτο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν,
 ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλ-
 λυταὶ σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἰ καὶ περι-
 βόητος. εἰ δέ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοι-
 οὔτος εἶναι, τίος πιστὰ ἔρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς;

p) καὶ] abest a Gori. q) τούτῳ] „τούτου W.“

Nos etiam claudos dextro pede aversamur, et maxime si mane illos videamus: et si quis aut exsectum (*spadonem*) videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et

victum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatorem, perjurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periiit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conserere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere

(ἐκείθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασι ἐκείνοι τὰς p. 176.
 πρώτας σου τροφάς r), καὶ ὡς παραδοὺς σεαυτὸν s) τῇ
 ὀλέθρῳ ἐκείνῃ στρατιωτῇ, συμπεριφεύρου t) πάντα ὑπη-
 ρειῶν, ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, θάκος πολυσχιδὲς
 ἐργασάμενος, ἐξέωσε. *Κἀκείνα μέμνηται u)*, ὡς τὸ εἶδος, 19
 ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεκνέουσι, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινό-
 μενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ
 σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ' ἂν ἐμῆνυσεν, ὅ, τι
 τοῦτομα τῷ δράματι· ἀλλὰ οὐ κοσμίως πάντ, χρυσᾶς ἐμ-
 βάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεξεπέμπου, εὐ- p. 177.
 μένισαν αἰτήσεων παρὰ τοῦ θεάτρον, στεφάνους κομίζων,
 καὶ πρότερον ἀπαιῶν, ἥδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν
 ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνται ποτε τὰ
 τεικνῆται ὑπὲρ σοῦ ἐκείνοι, τοῦτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, *Burip.*
 δύο μὲν ἡλίους ὄραν δοκοῦσι, δις αἶς δὲ Θήβας. καὶ πρὸ- *Bacch.*
 χειρον ἅπασιν εὐθύς τὸ, Ἐκείνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκείνα; *v. 915.*
 τοιγάρτοι καὶ αὐτοὺς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τοπαρά-

r) τροφάς] „Nil mutant Edd. nec M. Τροφάς C.“ s) σεαυ-
 τόν] „σαντὸν W.“ Ιαντὸν Gorl. t) συμπεριφεύρου]
 συμπεριφεύρου conj. Solan. u) μέμνηται] „Bene Edd.
 longe plurimae et M. Μίμνηται male V. 2. ait Solanus, sed
 fluctuante scriptura.“ Μίμνηται etiam Bae. 1. et 3.

aequum est. Sed norunt illi
 prima tua alimenta, et quo-
 modo deditus tua voluntate
 perditus illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omni-
 bus ei subserviens, donec
 te lacerum, quod ajunt,
 pannum cum effecisset, exe-
 git. Etiam illa meminerunt,
 ut probabile est, quomodo
 in scena adolescentem te
 validum ostenderis, cum
 saltatoribus accommodares
 operam tuam, et dux gregis
 esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodi-
 bat, neque, quod nomen
 esset fabulae, indicabat.

Sed tu decenti habitu, au-
 reis indutus calceis, veste-
 que tyrannica, praemitte-
 bare, benevolentiam peti-
 turus a theatro, coronas
 ferens, discedens cum plau-
 su, jam tum honoratus ab
 illis; sed modo orator ac
 sophista. Itaque cum au-
 dient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in
 tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas
 duplices: atque in prom-
 tu statim erit omnibus, *Iste-
 ne? qui tum? post ista?*
 Itaque ipso, prudenti sane
 consilio, omnino non acce-

- p. 177. παν x); οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πα-
 τρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλήν γ), ἀλλὰ
 καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ
 ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλας
 ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ z) σοι. καίτοι
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθῆις σύ; τί δ' ἂν
 αἰσχρὸν a) ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυρθάνομαι δὲ καὶ
 κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δούστηρον ἐκείνο
 p. 178. πυρθῶν, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως b) πίθον, τὴν Διὸς αὐλήν
 εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὲ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς
 μεταπειθείας ἄν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε
 20 ἡγήσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν
 τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ πρεσβέτους ὁμοψήφους, εἰ
 λέγοις c) μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι d) σοι.
 Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν e),
 ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦγοντα ἐκείνων νεανίσκον ἀπαγαγῶν...

x) το παρύπαν] Sic, ut solent, Ald. 1. et 2. cf. De Luct. c. 2. et 24. et alibi. Vulgo se junctim τὸ παρύπαν. γ) ἀργαλήν] „ἀργαλίαν W. Nil abito a vulgato Fl.“ z) ἐστὶ] forte priores omnes, minus accurate. a) αἰσχρὸν] αἰσχρότερον mallet Bel. quamquam non damnans vulgatam. b) Σινωπέως] „Consentiunt Edd. et M.“ c) λέγοις] λέγεις 2955. d) βεβιωσθαι] βεβίωσαι idem. e) εἶδεν] εἶναι εἶδεν idem.

dis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, mi-

seram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadecas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti.... Verum etiam

ἀλλὰ καὶ ἀναδέρεν f) αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμὸν. πλὴν ἀλλὰ p. 178.
 ἴσασί γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ οὐ
 μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὃ,
 τε g) καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασι ἐπιλήσμων τις εἴη h).
 Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν 21
 Συρίᾳ θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγον-
 τα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον,
 παρ' ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες.
 ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, αὐτὴ δὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἢ τε ἀκολασίᾳ γυμνοτέρα, καὶ ἢ αἰσχροουργία σοι ἐκεί-
 μανιστέρα i), καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις μῆζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρων γυμνομένη μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι k), καὶ βοη-
 θός l) ἂν καίσει ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς p. 179.
 ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

η) ἀναδέρεν] „Sic Edd. et M.“ g) ὃ, τε.] „Recte sic W.
 Par. (et Bas. 3.) „Oti male pleraeqne.“ h) τις εἴ] Τὸ στίγμα
 addit 2955. quod Schmaederus suspicatur ad cap. 27. pertinere.
 i) ἐπιμανιστέρα] ἐπιμανιστέρα conj. Kuster. et Gesner.
 k) ἐργάσασθαι] „ἐργάσθαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl.
 et 2955. probante Belino. Sed nec opus est, et scribendum
 certe erat ἐργάσθαι. l) καὶ βοηθός] „Τῆς male Amst. sola
 Kell cum celi. etiam M.“

detegere ista turpe forte
 mihi fuerit. Interim norunt
 et meminere, qui tum ad-
 stiterunt, ac te conquin-
 scentem viderunt, illum au-
 tem, facientem illud, quod
 tu nosti, nisi omnino obli-
 vious es. Sed Aegyptii
 forte te ignorant, qui post
 praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea,
 quae dixi, te recoperunt,
 cum vestiarii te mercatores
 persequerentur, a quibus
 emas vestes pretiosas ha-
 bebas pro viatico. Sed nec

minorum tibi Alexandria
 conscia est, nec oportebat,
 ita me Jupiter, illam An-
 tiochia inferiorem judicari.
 Verum libido magis nuda,
 et turpitudine flagitiorum fu-
 riosa magis, et major pro-
 pter ista celebritas, et super
 omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit,
 nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus,
 qui te conduxit, vir inter
 principes Romanorum. No-
 men ipsum tacere mihi per-
 mitted, idque cum sciant

- μ. 179. μοι, καὶ ταῦτ᾽, πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔταλ᾽ ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἦνίκα σε πατέλαβε τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος m) ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶε; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον n), αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴ γε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκ᾽ ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθύρσιόν γε, ὡς φασί, περινεγκῶν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
- 22 Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς θρόνης, καὶ ο) ὄνασ' γε τῆς εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἑφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, ὡς p) οὐκ ἂν θαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἤδεισαν· καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας πρὸς-
- 23 ἑμαυτοὺς q). Οὐ περὶ r) πόδα αὖν τῷ τοιοῦτῳ, εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιλησαι τῷ αἰσώματι προσέτι ἀξιώσεας s) ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς

m) Οἰνοπίωνος] „Oinopionos penultima brevi W.⁴ n) τοιοῦτον] τοιοῦτον mallet Belin. Sed nil opus. o) καὶ] abest a Bas. 3. p) ὡς] restitui e L. et Fl. Vulg. nōc. q) πρὸς-ἑμαυτοὺς] ἐξῆμαυτοὺς 2955. r) περὶ] „παρὰ Schol. Fl. et Coll. Vulgatum tuetur M., qui et mox οὖν cum ceti.“ s) ἀξιώσεας] „ἀξιώσεας W. Fl et marg. A. 1.“

omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sasti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid atti-
net dicere? Sed cum de-
prehendisset te pueri pocil-
latoria Oenopionis in geni-
bus jacentem, quid putas?
crediditne tibi, te non esse
talem, ipsum opus cum vi-
deret? Non: nisi caecus
omnino fuit. Verum indi-
cavit nempe sententiam
suam, qui statim domo te
ejiceret, et purgamina quae-
dam, ut ajunt, post exces-
sum tuum circumferret.

Ergo Achaja quidem et om-
nis Italia tuorum plena fa-
cinorum, et partae inde
famae. Ac fruaris, opto,
ista gloria. Itaque ad eos,
qui mirantur, quae nunc
fiunt Ephesi, illud equidem
dico, quod est verissimum,
quam non admiraturi tum
essent, si priora tua nos-
sent. Verum etiam novum
quiddam hic, circa mulie-
res, addidicisti. Nonne ergo
tali homini convenit, dic
mihi, *Apophrada* vocari?
Sed quid, per Jovem, etiam
osculum offerre nobis adhuc

ἐργοῖς; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα p. 180.
 πρὸς οὓς ἥμισυ ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητὰς, οἷς ἱκανὰ ἦν
 ἐκτεῖναι μόνον τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ
 βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκρι-
 τον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ι) ἄμουνσον, καὶ τὰ τοιαῦτα
 φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τοῦτοις μὴ γένοιτο, ὃ ἀλέξικακον· ἀσπίδα
 μᾶλλον ἢ ἐχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κενθύ-
 νημα. καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ υ) τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς
 ἂν ἡ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακού-
 σαιεν εἰς εἰχομένου; πόσων περιόχαντηρῶν, πόσων ποτα-
 μῶν δεῖ; Καὶ τοσούτος αὐτὸς ὦν, κατεγέλας x) τῶν ἄλλων 24
 ἐκ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα
 ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυνό-
 μην ἂν μᾶλλον, οὐχ ἄπως εἰπὼν ἀρνηθεῖν ἂν· σὲ δὲ
 οὐδεὶς ἡτιάσατο ἡμῶν βρομολόγους γ) λέγοντα, καὶ τρο-
 πομάσθλητας, καὶ ρησιμετρῆν, καὶ Ἀθηναῖον, (τὸ Ἀθηναῖον

ι) πάντῃ] Sic cum jota Edd. vet. Sed πάντῃ Reitz. et recentt.
 υ) καὶ] κατὰ καὶ 2955. x) κατεγέλας] καταγέλας conj.
 Fritzscher. Quaest. p. 203. tenuius, credo, quam verius.
 γ) βρομολόγους] βρομολόγους voluit Guyet.

audes post isthaec facinora?
 hoc enim facis contumelio-
 sissime, et illis maxime,
 quibus minime oportebat,
 tuis sodalibus, quos satis
 erat illa sola oris tui mala
 exhaustire, nomina barbara,
 vocem asperam, nihil dis-
 cretum, nihil ordinatum, a
 Musis aliena omnia, et quae
 his similia sunt. Osculum
 autem te ferre insuper, ab-
 sit, Depulsor malorum! na-
 tricem aut viperam osculari
 potius est. Morsus hic peri-
 culam, et dolor, quem ad-
 vocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, et isto

veneno, quis ad templa ac-
 cedat vel altaria? Quia Deus
 amplius precantem exau-
 diat? quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?
 Ac talis ipse cum esses, ri-
 sisti alios de nominibus ac
 verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum
 ego, si nescissem *Apophra-
 da*, pudore afficerer potius,
 tantum abest, ut me usum
 eo nomine, negem: at te
 nemo nostrum adhuc accu-
 savit, cum *verbicrepos* di-
 ceres, et *morefuitiles*, et
vocimetiri, et *Athenurio*
 (h. e. Athenas cupio), et

p. 180. ἐπιθυμῶ ζ), καὶ ἀνθοκρατεῖν α), καὶ σφενδικίζειν β), καὶ

p. 181. χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπι-
 τρέπειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐ-
 ρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν
 κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἦπου ἐν
 τῶν Φιλαεινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι,
 25 καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ c) δὲ τοῦ στόματος
 ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἰ σε ἡ γλῶττα ἐς d) δικαστή-
 ριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ e),
 τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ
 ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου
 δίδουσα, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν
 ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Ἀντίοχον f), εἴτα μετὰ
 μικρὸν Ἀχιλλεῖα τιθεῖσα μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλα-

ζ) τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ] Absunt haec a Fl., et jure pro
 glossemate habentur Guyeto et Solano, et sic notata in Ed.
 Schm. α) ἀνθοκρατεῖν] „Sic J. Baz. 1. (et 3.) Par. Hag.
 Salm. etc. Ἀνθοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse
 notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W.“ Sic etiam 2954. unde
 Belin. ἀντιακρατεῖν (écouter à son tour) conjecit. In Garl.
 desunt omnia ab v. καὶ Ἀθηνῶν usque ad ἀνθοκρατεῖν. β)
 σφενδικίζειν] „σφενδικίζειν Fl. Vulgato favet M.“ c) ἐπεὶ]
 „bene M. et Edd. plurimae. Ἐπὶ male J.“ Et sic Ald. 2.
 d) ἐς] Sic pro vulg. εἰς Schm. ex W. e) ἢ] καὶ legi jubet
 Fritzsche. Quaest. p. 203. Omnino haec sic transponi posse
 videntur Gesnero: ὕβρεως ἢ, τὸ μ., ἀδικήματος. Sed vid. Adnot.
 f) Ἀντίοχον] Vulg. Μητίοχον. Sed Μητίοχον marg. A. 1. et
 Ed. Fl. Veram lectionem vidit Solanus et probavit Wielan-
 dius. Vid. Adnot.

*floripotentem esse, et σφεν-
 δικίζειν, et χειροβλημᾶσθαι.*
 Male te malum hominem
 dicendi arbiter Mercurius
 ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum
 ista invenis? In angulo for-
 te Ialemorum poetarum cu-
 jusdam defossa, rubiginis
 et aranearum plena, aut
 forte de Philaenidis tabulis,
 quas prae manu habes; te
 tamen ac tuo ore dignissima.
 Cum vero in mentionem

oris incidi, quid dicas, si
 tecum in jus vocato lingua
 (ita enim ponamus) inju-
 riae, aut minimum contu-
 meliae agat, dicens, *Ego te,
 ingrate, pauperem et om-
 nium inopem cum accepis-
 sem, et victus indigum,
 primo in theatris ut flores
 effeci, quae modo Ninum te,
 modo Antiochum, et paullo
 deinde post Achillem con-
 stituerim. Postea syllabas
 colligere docentem pueros*

βίβειν διδάσκοντα, μακροῦ χρόνου ἔθρονον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς p. 181. ἄλλοτριούς τούτους λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοῖνυν τηλικούτον g) ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας p. 182. καταπτύστους; οὐχ ἵκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιπορεύειν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῇ; ἀλλ' οὐδὲ θυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἔφς· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μεταίνομαι h), καὶ ἀντὶ i) γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἄλλοτριαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπιπλύνεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὥς ὠφελε καί με τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι k) αἱ γλώτται τῶν τὰ τέκνα κατεδιδόκόντων. Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἢ γλώττια, ἰδίαν 26

g) τηλικούτον] τοιοῦτον 2954. h) μεταίνομαι] „bene Salm. et Amst. solae. Mulnoμαι male J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3.) Fr. Fl. Ald.“ i) ἀντὶ] „Nil mutant Edd. nec M. An τί vult Gron. k) μοι] μου reponi jubet Fritzsche. Quaest. p. 151. sq. Sic certe Gesnerus reddiderat. At μοι mihi est me iudice, quemadmodum etiam Micyllo visum.

diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, sophista ut videreris, effecti, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi obijcias, quod illa mecum agis, et imperia mihi imperas spurcissimā, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, pejerare, tot nugae et deliramenta exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola

tibi facio omnia, et conculcor, et contaminor. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati, aliis membris a natura injunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me (iudice) sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorarunt. Per Deos! si ista dicat, eum sibi sermo-

- p. 182. αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πώγωνα συνήγορον ἐπικα-
 λεσμένη, τί ἂν ἀποκρίναιτο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ
 πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἴρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ
 ἤδη τῇ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ
 καὶ γνῶριμος ἅπασι μεγένηται, πόθεν ἂν 1) οὕτω περι-
 βόητος ἐπὶ ταῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν m)
 p. 183. κλεινὸν καὶ ὀνομασιὸν εἶναι. εἴτα καταριθμήσειν n) αὐτῇ
 τὰς πολλὰς σου προσηγορίας, ὅπως κατὰ ἔθνη προσεῖλη-
 φας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἔδυς χέραντας
 ἀκάνθας, ἐκ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἡγανάκεις.
 27 Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, πῇ τὴν
 Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγέισθαι· ὥστε τό γε ἐκ' ἑμοῦ,
 ἀσφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαιστίνῃ δὲ, φραγμός, ἐς τὰς
 ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξὺ· ἐτι γὰρ
 ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο·
 μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρ-

1) ἂν] γὰρ conj. Guyet. οὖν Reitz. Vid. Adnot. m) ὅπως οὖν Bas. 1. et 3. n) καταριθμήσειν] Conjecturas VV. DD. vid. in Adnot. Variationis nihil in Edd. vidi, nisi quod αὐτῇ in Bas. 3. pro αὐτῇ, haud dubie casu potius, quam con-
 sulto, editum.

nem sumens lingua, et ad-
 vocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respon-
 deas? Illa nempe, quae
 etiam ad Glaucom nuper a
 te dicta sunt, de perpetrato
 jam facinore expostulantem,
 te hac ipsa re nobilem brevi
 tempore et conspicuum om-
 nibus factum. Unde enim
 tantum celebritatis dicendo
 consecutus esses? Optabile
 autem est, quacunque de-
 cum ratione celebrem esse
 atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas
 tuas appellationes, quas per
 gentes accepisti. Qua in re

miror, te Apophrade audita
 indignatum esse, illis autem
 nominibus non fuisse offen-
 sum. In Syria rhododaphne
 vocatus es: qua vero caussa,
 ita me Pallas amet! enarra-
 re pudet; itaque, quantum
 ad me, obscurum porro sit:
 in Palaestina vero sepes,
 propter barbae spinas arbi-
 tror, quae interea pungeret,
 tum enim adhuc eam rade-
 bas: in Aegypto angina,
 quod manifestum est; pa-
 rum enim abuisse ajunt,
 quin suffocarere, cum in
 nautam quendam, de iis,
 qui trium velorum naves

μένων ἐντυχόντα· ὃς ἐμπροσθεν ἀπέφραξέ σοι τὸ ὄστρομα. p. 183.
 Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτεστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ
 γράμματος p) ἐνὸς προσθήκη τμήσαντες σε, Ἀτίμαρχον
 ἀνόμαζον· ἔδει γὰρ ἠμείνουν τι περὶ τὸ πλεονέκτερον προσεῖναι σοι.
 ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύ-
 κλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ
 τὰ τοῦ Ὀμήρου ῥαψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρολογίαν
 ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτισο μεθύων ἦδη, κισσύβιον
 ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, σενίλας δέ ὑπό- p. 184.
 μισθος, ὁρῶν ἔχων τὸν μοχλόν, σὺ μάλᾳ ἡκονημένον, ἐπὶ
 εἰ Ὀδυσσεὺς τις ἐπῆε, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Ho. n.

Il. XI,

233.

Ibid.

V, 293.

Κῆκλῳ μὲν ἀμαρτε, παρὰ q) δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Διχμὴ δ' ἐξεσύθη r) παρὰ νελατον ἀνθερεῖνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν s).
 σὺ δέ ὁ Κῆκλωψ, ἀναπαύσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐν πλά-
 τυτάτῳ κεχηρῶς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνά-

- o) τὸ] Sic ex Edd. vet. rescripsi, Sed Reitz. μὲν, per errorem manifestum, quem tamen Bipp. et Schm. repetierunt. p) ἀλλὰ γράμματος] ἢ ὀνόματος 2954. q) παρὰ] „Sic dedi ex M. et Hom. Παρὰ Edd. Luciani.“ r) ἐξεσύθη] „ἐξελύθη] Sic Edd. et M. Ἐξεσύθη Hom. v. not. Ἐξεσύθη marg. A. 1. male duplicato s.“ Vid. adnot. s) ψυχρολογεῖν] alacchologein conj. Guyet.

habent, incidisses, qui ir-
 ruens ipsum tibi os obtura-
 verit. Athenienses quidem,
 viri optimi, nulla circuitio-
 ne usi, sed unius te literae
 additione honorantes, Ati-
 marchum [principem [infa-
 mium] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
 quiddam tibi inesse. In Ita-
 lia autem, vah! Heroicum
 illud cognomen adeptus es,
 Cyclops, cum supra vete-
 rem illum apparatus, ad
 Homericae fabulae imitatio-
 nem peragere impuritatem
 velles. Atque ipse quidem

jacebas ebrius jam, poculum
 illud manu tenens libidinans
 Polyphemus. Adolescens ve-
 ro mercede conductus, re-
 ctum gestans vectem probe
 acutum, te velut Ulysses
 aliquis invasit, ut extero-
 braturus oculum:

*Hinc at aberravit: alior-
 sum vertitur hasta,*

*Cuspisque ad menti extre-
 mas elabitur oras.*

Nec enim absurdum est, de
 te qui dicat, frigide dicere.
 Tu vero Cyclops, aperto
 ore, et quam poteras latissi-
 me hians, buccas tibi ab illo

- p. 184. θυν. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ταύταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐτίν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρυτον
 28 ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κῆκεῖνα λέγῳσιν t) οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα u) καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἄγνοεῖς,
 p. 185. καὶ οἷτε τάχα που ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἡ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον ὄλσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτεμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων. τοιχαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν εἴνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶην γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὐ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα x) ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 29 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον. Εἰτά ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι

t) λέγῳσιν] „λέγουσιν W. quod verum credo.“ u) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. x) πάντα] ταῦτα 2954.

excoecari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis cum nautis et gubernaculis ac velis, totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro defensione ebrietas, confugiobasque ad merum. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgas ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et putas forte illis te lau-

dari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum, qui virum ipse quaerant*. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, et rides, et despuis alios? Merito sane. Nec onim, qualia tu, dicere omnes

λέγειν δυνάμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, p. 185
ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰ-
τῆν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαρᾶν κρίνοντά φά-
ται, τριγλώχινι λόγῳ καθηροκέναι αὐτὸν τὰς προϋχούσας
πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινωῖσθαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ
εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτην γὰρ καὶ λύχρον
ἄψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα
μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνησθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ p. 186.
οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνεον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο
πένητες ἦσαν ἐχθροί. ἔτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουτοῦ λε-
γων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων
δὲ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ,
καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὔμενον γ), ἔφη,
ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν
μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύ-
νειν z), καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ ταῖς σοῖς λόγοις ἐπανθῇ. 30
μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια

γ) οὔμενον] Sic Edd. vett. Οὔμεον Raitz. et recentt. z)
ἐκχύνει] „ἐκχύνas Coll. Vulgatum tenet Fl. et M.“

possumus. Unde? Quis ita
audax in verbis, ut *contra*
tres moechos pro gladio *tri-*
dentem poscat? aut ut
Theopompum de Tricarano
judicantem dicat, *tricuspile*
oratione destruxisse eminen-
tes urbes: et rursus, *extri-*
dentasse illum [tridente illo
expugnasse] *Graeciam*, et
esse in dicendo *Cerberum*?
Nuper quidem etiam *accen-*
sa lucerna *quasrebas* fra-
trem quendam, puto, per-
ditum: et sexcenta alia,
quorum neque meminisse
operae pretium est, prae-
terquam istius solius, quod
auditores referebant. *Dives*
aliquis, puto, et *duo pau-*
peres inimici erant. Deinde,

Lucian. Vol. VIII.

cum de divite diceret, *In-*
terfecit, ajebas, *θάτερον*
pauperum [alterum, τὸν
ἕτερον]. Ridentibus autem,
ut facile est ad credendum,
qui aderant, emendatarus
peccatum tuum, et reposi-
turus, in quo peccatum
erat, *Non ita volebam*, di-
cebas, *sed interfecit ἄτερον*.
Omitto antiqua illa *τριῶν*
μηνῶν, [trium duorum men-
sium] et *ἀνηνεμία*, [pro νη-
νεμία, tranquillitas a ven-
tis] et illud *πέταμαι*, [vo-
lo] et *ἐκχύνειν*, [effundere]
et quae alia pulchra tuis
in orationibus efflorescunt.
Quae enim paupertate sti-
mulante facis, illa ego, o
fave Adrastea! nemini ex-

F

- p. 186. φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίζοιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶν
 πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολλίου λαβὼν,
 p. 187. εἶτα ἐπιώρκησεν, ἥ μὴν μὴ παρειληφέναι· ἥ εἴ τις ἀναισχύν-
 τως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τε-
 λωνεῖ. οὐ δὲ α) λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξάπαν-
 τος β) ἀμύνασθαι γ) τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορη-
 τόν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν
 τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἰ δ) γέ τι
 καὶ ἐπαινέσαι μοι ε) δώσεις, πῦνν ἀστειῶς ὑπὸ σοῦ πε-
 πραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς f) τὸ
 δισκόρακος g) ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρκύσας τοῦ ἀνοή-
 του ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν
 Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέ-
 31 τισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα
 ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρᾶττε μὲν

a) οὐ δὲ] „Sic Edd. et M. Fors. οὐδὲ, adlevit Solan.“ b) ἐξά-
 παντος] Sic una voce Ald. utraque. cf. Anachars. c. 17. 20.
 e. a. ἐξ ἁπαντος Bas. 1. et 3. Reitz. et recentt. c) ἀμύνα-
 σθαι] ἀμύνεσθαι 2954. d) εἴ] ἔν conj. Bel. bene quidem:
 sed non opus est, ubi post δώσεις interpungas, quod in priori-
 bus Edd. neglectum video. Nexum sententiarum recte reddidit
 Gesnerus. e) ἐπαινέσαι μοι] „Marg. A. 1. Ven. 2. et J.
 ἐπαινέοιμι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M.
 f) οἶσθα, ὡς] εἰδὼς conj. Guyet. g) δισκόρακος] „Δισκό-
 ρακος W. Fl. Bas. 1. et 2. Δισκ. cell.“ At Bas. 1. et 3. plane
 exhibent δισκ., et sic quidem falsa est Reitzii narratio.

probraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidinis effundere impudentiae tuae lucra. Verum

si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvæ] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingen-
 tas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Age istaec, ut lubitum

ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαις τὰ τοιαῦτα ἐς p. 187.
 ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε· οὐ γὰρ ὅσιον p. 188.
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐστὶαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ὑπτεσθαι.
 ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ
 ταῦτα, πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμέ-
 νους τὸ στόμα. ἀπαιδὴτερ ἅπαξ φιλικῆς παραινέσεως
 ἡρξάμην, ἀκείνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρῆσθαι τας
 πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μένα ἐκείνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος
 τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νο-
 σεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λεία, καὶ ὀλι-
 σθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέμις; ἐκείνῳ σοι μό-
 νον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προ-
 κάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διός,
 πᾶν ἢ) τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μηδὲ
 μάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν
 σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θυ- p. 189.
 ρωδές. Ὅρᾳς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρί- 32

h) καὶ] καὶ Bas. 1. et 5. ut solent, manifesto etiam vitio.

fuerit, nec desine ebrios in
 te ipsum furores exercere.
 At illud, *quod dicere nolo*,
 ne amplius. Apage. Neque
 enim fas est ad eandem
 mensam vocare, qui ita se
 instituunt, et amicitiae illis
 poculum propinare, et eos-
 dem attingere cibos. Verum
 nec illud fiat, *quod* post
 sermones *solet*, oscula; ea-
 que apud illos, qui paullo
 ante ipsum tibi os ut *Apo-*
phras [obscœnum, detesta-
 bile] fieret, effecere. Et
 quando semel amice te co-
 hortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento
 ungas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus

urget, totum corpus curan-
 dum est: sin tale nihil æg-
 rotas, quid sibi vult, quod
 pura, et levia, et lubrica
 facis, quæ nec videri fas
 est? Illud solum in te sa-
 piens, cani, et quod non
 amplius niger es. Itaque
 velum sit *patere* tuæ im-
 puritatis. Parce sane illis,
 per Jovem, vel hactenus,
 et inprimis barbae ipsi, nec
 amplius illam pollue, vel
 contumeliose tracta. Si ve-
 ro minus *hoc potes*, certè
 noctu et in tenebris *fac*,
quas facis: interdium enim,
 apage, nimis ferum et bel-
 luinum est. Vides, quanto
 melius tibi fuisset non mo-

p. 189. ναν ἐᾶν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάζεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τό γε ἐμὸν οὐποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὃ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος i), ὑποπτήσσειν, εἴ τις ἀνὴρ δαούς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυρος, δριμυὺν μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινα αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὦρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς

Eurip.
Bacch. Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαιῶν στομάτιον, καὶ ἀφρο-
ν. 385. σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

i) κίναϊδος] „Sic et M. cum Edd.“ Vid. Adnott.

visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plastrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes (*cinaede*), metu trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? For-

to jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumniaris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum inputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium.*

ARGUMENTUM.

In hac declamatione laudat auctor divitis cujusdam viri oecum, i. e. conclave, ad eruditorum virorum conversationes et recitationes habendas eleganter, artificiose et magnifice constructum; idque facit duplici fortasse consilio, ut tum se possessori, tum auditoribus praelectiones suas more tum consueto quam urbanissime commendet. Est autem haec laudatio duarum partium: primum ipse auctor ostendit, oratoris animum oeci pulchritudine maxime excitari et adjuvari; deinde vero λόγος, personae vicibus fungens adversantis quidem illius auctori, neque tamen inimicae, demonstrat oecum pulcherrimum rhetori tum impedimento, tum detrimento, maximo esse solere; sed tanto magis se velle, ut auditores recitationi attentas praebeant aures et hac indulgentia auctoris animum paullo audaciorem in difficillimo opere suscepto adjuvent et confirment.

Εἰτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, 1
καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βα-
θύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρους
ἄρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδηλῶ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν
ἐπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχίσθαι·
οἶχον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον,
καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γρα-

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret et pellucidum amnem, et sine periculo profundum, et blande celerem, et ad natandum jucundum, et frigidum aestate; adeo ut videatur mihi

ne praesenti¹ quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, et specie pulcherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem

- p. 190. φαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρέβων, καὶ ἐνευδοκίμῃσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι; ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσεῖπῶν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινός, οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπαξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδῶταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιμενεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα
- p. 191. ἐπισείσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλέπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὀρεῖ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει

ab auro, et picturis floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implero, et quantum licet, et ipse para illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantia istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stu-

por quidam circa pulchra, ipsasque insuper Musas, rebus jucundissimis se indignum judicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, et circumspicere, et circumferre oculos, et ad lacunar suspicere, et movere ab admiratione manum, et tacite oblectari prae metu, ut quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, puto,

μόνη καρπωσάμενος τὸ τεργνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῖναι ἄφρωνος p. 191.
 θεατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε,
 καὶ ἰνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν. Ἡ δὲ 3
 ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλειω οἰκίαν
 ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέ-
 φαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλόν τι ἄλλο ἰωρακότι), ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ
 τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι,
 μέρος τοῦ ἐπαινοῦ καὶ τοῦτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρῶγμα
 ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων
 ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαινοῦ καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἡρέμα
 καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηγῶν, καὶ τοῖς λεγομέ-
 τοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φω-
 νῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δέ,
 ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατῆς, διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα,
 καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουςον ποιού-
 μενος πρὸς αὐτά· οἶόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν
 ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης

satis habeat oculis tantum
 fructum illius jucunditatis
 percipere, neque sntineat
 mutus pulchri spectator
 esse; sed tentabit, quantum
 potest, immorari spectaculo,
 et oratione illud *quasi* pen-
 sare. Pretium vero illud
 non laus modo conclavis.
 Hoc forte insulanum illum
 adolescentulum decuerit, ut
 admiratione domus Menelai
 percellatur, et cum caele-
 stium rerum pulchritudine
 ebur atque aurum illius
 comparet, ut qui nihil in
 terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere
 in eo, et, convocatis prae-
 stantissimis hominibus, ora-
 tionis facultatem ostendere,

id ipsum, inquam, pars
 forte laudis fuerit. Ac res
 mea judicio jucundissima,
 pulcherrimus oecus ad ac-
 cipiendam orationem aper-
 tus, laude et faventium vo-
 cibus plenus, placide et ipse
 antrorum instar resonans,
 et subsequens quae dicun-
 tur, et ultima vocis proten-
 dens, extremisque orationis
 immorans, vel potius ut
 docilis auditor memorans,
 quae dicta sunt, laudansque
 dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens.
 Quale quiddam excelsis ru-
 pibus accidit, quae tibiarum
 pastoricarum cantum re-
 sonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, et in se

- P. 191. κατὰ τὸ ἀντίτευπον, καὶ πρὸς αὐτὴν α) ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιώται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς
 4 κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐν τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. "Ἐμοίγ' οὖν b) δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θείας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν c) ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ d) τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλῶν ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνὶ θυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ περωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεισθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυῆς e), καὶ πόα εὐθαλής, P. 195. καὶ πηγὴ διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρηνουσίῳ κατεριωνεύετο,

a) αὐτῇ·] Sic Reitz. et recentt. e conj. Guyeti et convenienter cum interpretatione Micylli, pro vulg. αὐτὴν. b) "Ἐμοίγ' οὖν]. Vulgo Edd. ὁ μοι γοῦν. Sed Reitz. cum recentt. ἔμοι γοῦν ex Fl. L. marg. A. 1. et V. 2. Ὁμοίως Pell. c) κοσμήσαν] κοσμήσασα conj. Guyet. d) ἢ] ἡ conj. Bel. imprudenter. Rectissime reddit Gesnerus, quem non debebat Belinus vilipendere. e) πλάτανος εὐφυῆς] πλατάνου εὐφύτα Gorl.

ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, et ad orandum excitari, quasi subjiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud exemplum orationem dein-

de emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi caussa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium dissimulae sermonibus sapientiae ludit,

καὶ τὸν Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μουσάς ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἤξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν, συμπεριληφόμενας f) τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένης g) τὰ παιδευστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ 5 κατὰ γε σκιάν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ ὑποδογῇ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλειπὼν, τὴν βασιλείας λέγῃς τὴν χρυσοῦν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ κατεμήμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόρος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ i) γὰρ ἔμελε k) τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ

f) συμπεριληφόμενας] συνεπιληφόμενας conj. Guyet. ad sensum manifestum haud dubie accommodatus. Assentitur etiam C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 101. g) συνεσομένης] „Sic Fl. Fr. Par. Hag. Salm. Bas. 1. et 2. (et 3.) Συνεσομένης J. et V. 2. Συνσομένης Pell. Fors. synop — adlevit Solanus.“ h) οἰώμεθα] οἰόμεθα mallet Schäfer. Melett. p. 60. probante Jacobo ad Toxar. p. 159. Rectius, opinor, tueretur vulgatam Fritzschius Quaestat. p. 198. i) οὐδὲ] „οὐδὲν Pell.“ k) ἔμελε] „Sic Salm. et Amst. Ἐμίλλε ceti.“

et Lysiae, Cephali filii, orationem redarguit, et Musas vocavit, ratus, in illud desertum venturas, adjuturasque illam de amore disputationem. Nec pūduit hominem senem vocare virgines, audituras de puero-
rum amore sermones: in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet, aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiamsi relictā ista ad Ilium, illam

Regis auream dicas. Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes judicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, ne-

- p. 193. ἐφροντίζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλα-
γῇσονται. οὐ φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ
6 βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρ-
βαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζο-
νείαν l), ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον,
ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ θεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἢ
κρίσει, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομέ-
νοις m). τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀπο-
βλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἢ ἀρχή),
καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα n) εὐθὺς ὑποδέχασθαι, καὶ τοῦ
φωτὸς ἐμπέπλασθαι o) ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
p. 194. ρῶν p), καθ' ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοί, καὶ
τὸ τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος
εὐρυθμον q), καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον r), καὶ
πρὸς ὥραν ἐκάστην εὐστοχον s), πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάν-

l) ἀλαζονείαν] vulg. ἀλαζονίαν, vetus vitium. m) λεγομέ-
νοις] βλέπομένοις vult Seager. At refer τὰ λεγόμενα ad dictam
modo κρίσιν, et intellige judicia, effuta quasi, oculorum.
n) ὑπερκύψαντα] „υποκύψαντα Fl.“ o) ἐμπέπλασθαι]
ἐμπέπλωσθαι Bas. 1. et 3. p) θυρῶν] θυρίδων conj. Guyet.
q) εὐρυθμον] εὐριθμον Reitz. cum Bas. 1. et 3. Emenda-
runt recenti, moneute Belino; quamquam jam in Ald. utra-
que recte erat editum. r) ἐλεύθερον] „Forsan αἰθριον, ad-
pictum margini J.“ s) εὐστοχον] „recepti ex J. marg. A. 1.
et L. Εὐ ἴχον Edd. vulgo.“

que curabant, laudaturine
essent spectatores; sed id
solum, ut percellerentur.
Neque enim elegantiarum,
sed divitiarum studiosi sunt
barbari. Hujus autem pul-
chritudo oeci non ad barba-
ricos oculos *exacta est*, ne-
que ad Persicam superbiam,
aut jactationem regiam, ne-
que pauperem solum, sed
ingeniosum spectatorem po-
stulat, cui non in solis ocu-
lis sit iudicium, sed ratio-
cinatio etiam dicta conse-
quatur. Quod enim pul-

cherrimam diei partem spe-
ctat (est autem pulcherri-
ma, et amabilissima pars
principium), et tollentem
statim caput solem excipit;
quod valvis apertis luce ad
satietaem repletur; quo
positu templa faciebant an-
tiqui: quod longitudo lati-
tudini, et utrisque altitudo
decora proportionem respon-
det; quod fenestrae sunt
liberae, et ad unamquamque
partem anni recte disposi-
tae: qui non jucunda haec
omnia et digna laudibus?

τα, καὶ ἐπαίνων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς 7
 ὀροσῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, κἂν τῷ ι) εὐκρόμῳ p. 194.
 τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπές σύμ-
 μετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ υ) τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὑπό-
 σον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἡγκέσῃ ἐπισημότερον
 ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὄρμος,
 ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτειν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τες, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 θέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι
 ἢ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι
 αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρεῖν, καὶ τὴν δειρὴν
 χρυσεῖν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν,
 καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ
 παραμυθούμεναι ἢ γοῦνται x) γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν γ)
 σιλιπνοτέραν φαίνεσθαι z), συναπολάμπουσιν τῷ χρυσοῖ,
 καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσοῦ
 σανδαλῶ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι,

ι) κἂν τῷ] Vulgo καὶ τῷ. Illud jam *Solano*, ut videtur, de-
 sideratum reposui de meo, urgente linguae lege. υ) περὶ]
 „Et sic *FL* cum reliquis.“ Magis placuisset *Gesnero* παρὰ.
 x) ἢ γοῦνται] „*Hyōn* male *Coll*“ γ) „αὐτῶν] αὐταῖς *FL*“
 z) φαίνεσθαι] „ἐσεσθαι *Coll*.“ *Vulgatum* firmant *Fl. Fr. J.*
Par. etc.“

Insuper admiretur aliquis,
 quod in formoso lacunari
 nihil superfluum, in ornato
 nihil, quod reprehendi pos-
 sit, illa auri decora et com-
 mensurata distinctio, nihil
 habens in usu invidiosum;
 sed quantum etiam in mu-
 liere pudica et pulchra ad
 formam insigniorem red-
 dendam sufficiat, aut tenue
 circa collum monile, aut in
 digito anulus habilis, aut
 inaures in auribus, aut fi-
 bula quaedam, aut cohibens
 comam fluctuantem taenia,
 quae tantum addat formae,

quantum vesti purpura. At
 meretrices, praesertim si
 qua est deformior, et ve-
 stem totam purpuream, et
 collum sibi faciunt aureum,
 ipso pretio venantes ille-
 cebras, et quod pulchritu-
 dini deest, extra apponen-
 dis, quae aliquam suavita-
 tem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi
 candidius visum iri, aurum
 si una refulgeat; et pea
 quod minus circumscripte
 formosus est, illud occulta-
 tum iri sub aureo sandalio;
 ipsam faciem visum iri

p. 194. τῷ φαινοτάτῳ συνορῶμενον. ἀλλ' ἐκτείνει μὲν οὕτως ἡ δὲ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύν-

8 νοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε

p. 195. τοῦ οἴκου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστομματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος α) ἀνθῶν τῷ πυρὶ. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἠδέϊαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρoαίνουσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὸν ἐπάψῃται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαπράπτουσι, καὶ δεπλασίαν τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρῖαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαῦτε, Ὀμήρου τινὸς δέοντα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἡ αἰγλήντα, ὡς

a) διαλείμματος] διαλήματος conj. Guyet.

amabiliorem, si una cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur.

Videat autem hic aliquis neque otiosum anrum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attigit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut altefastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut

τὸν Ὀλύμπον, εἶποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν p. 195. τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάστων, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκείνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλὰτ-
 τεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἕαρ αἰθιδιον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, αἶε
 μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν βλεπομένων b). Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ 10
 ἂν ἡσθεῖη βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ p. 196.
 τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχυρὸν ὄν ἀπολε-
 φθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον c) γὰρ τι d) ἢ
 ὄψεις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπτος
 ἡδίων e) ἂν, οἶμαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μα-
 λακοῦ, προσηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέκον-
 τος τῷ ποδί, καὶ μὴ ἀντετυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν

b) βλεπομένων] Vulgo in Edd. et Codd. δρεπομένων, unde Marci. conj. δεχομένων. rectius Geop. βλεπομένων, assentien-
 tibus Reitzio, Belino et Wyttenbachio Animadv. ad Plutarch. Opp. Morr. Tom. I. p. 286. Ed. Lips. c) ἐπαγωγότατον] ἀπαγ. Bas. 3. per errorem. d) τι] „τοι Fl. et marg. A. 1.
 e) ἡδίων] „recepi ex L. et Salm. ἴδιον Edd. coll.“

Olympum, forte dicturus esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parietum, et colorum pulchritudinem, et evidentiam uniuscujusque, accuratationemque, et veritatem, adspectui veris, et prato florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescantque, et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, et nunquam marcescens pratum, et flos aeternus, quem solus attingat visus, et spec-
 taculi illam suavitatem de-

metat. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, turpissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim res illocebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per pronum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas.

p. 196. τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὄλον f) ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ
 11 τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ
 ταῶς, ἦρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε
 καὶ τὰ ἄνθη προῖσιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἂν εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βλαφὰς καθαρώτερα,
 τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερά, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ g) περιστήσας,
 ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἄμιλλαν.
 ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει h) τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν,
 ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων i)
 ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κυκλῶν, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς
 πτεροῖς, ἱερῶς τις ἐκαστον περιθεύσης. ὃ γὰρ τέως
 p. 197. χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὥφθη, καὶ τὸ

f) καὶ ὄλον] „Ὀλίγον δοῖς Fl. Al. ὀργίλον. al. ὀλίγον. Coll.
 Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt.“ g) αὐτῷ] αὐτῷ
 vulgo. Correxerat tacite Schmiedel. Sic tamen etiam proxi-
 mum αὐτοῦ corrigere debebat, ut errorem vulgatum. h) ἐκ-
 πομπεύει] „ἐκπομπεύει Fl. et marg. A. 1.“ i) μεταβαί-
 νοντων] μεταβαλλόντων conj. Guyet. non quidem necessario.

Omnibus enim tum utitur
 viribus ad currendum, to-
 tumque se celeritati impen-
 dit, eaque cum campi pul-
 chritudine certat. Ac pavo
 sub veris initia in campum
 veniens, cum flores etiam
 prodeunt non desiderabilio-
 res tantum, verum etiam,
 ut dicat aliquis, floridio-
 res, coloribusque puriorib-
 us; ipse quoque passis
 pennis ac soli ostensis, ela-
 ta clauda et in orbem circa
 se erecta, suos itidem flores
 exponit, suarumque ver
 pennarum, prato velut ad
 certamen ipsum provocante.

Convertit se itaque et cir-
 cumagit, et pulchritudinis
 suae quandam velut pom-
 pam agit: ubi sane admira-
 bilior etiam videtur, mu-
 tantibus subinde ad lucem
 coloribus, et sensim in
 alios transeuntibus, atque in
 aliam se pulchritudinis spe-
 ciem vertentibus. Maximo
 hoc illi accidit in illis orbi-
 bus, quos in extremis habet
 pennis, quorum unumquem-
 que velut iris quaedam cir-
 cuit. Quod enim modo aes
 erat, hoc, modico illo incli-
 nante, aurum videtur: at-
 que ille caeruleus ad solem

ὑπὸ τῇ ἡλῳ κυαναυγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω p. 197. μετακοσμεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πτέρωσις. "Οτι μὲν γὰρ καὶ 12 ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, κἂν μὴ εἶπω· ὅτε k), εἰ καὶ l) πανιάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρώτους τις εἴη, πάντως ἂν ἐθέλῃσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κοῦφως ἐπουριάζουσιν τὴν ὁθόνην, τὴν δὲ ταῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσιν m) τῶν κυμάτων. Καὶ τοίνυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου 13 τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμηθεῖς ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγείραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι n). ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι o), καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ p) ἰῦγγορ ἢ Σιρῆνος τῷ κάλλει ἐλκόμενος, ἑλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς

k) ὅτε] Sic vulgo Edl. omnes. Sed ὥστε Reitz. et recenti. temere ex *inera Solani* conjectura. l) εἰ καὶ] εἰ μὴ scribi jubet *Fritsch.* Quaest. p. 202. ratione non sufficiente. m) διολισθαίνουσιν] δι—άινουσιν *Schol.* n) καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι] pro spuris habuit *Guyet.* o) πέπεισμαι] „πέπνομαι male *FL.*“ p) ἀπὸ] ὑπὸ mallet *Reitz.*

splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente notis; cum etiamsi aliquis plane mediterraneus sit et navigandi imperitus, tamen et ipse conscendere navim velit, et circumnavigare, et multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari

vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, et dicentem excitet, et plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, et jam sum motus, et in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiamsi ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut

- 14 φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. "Ἐτερος
 p. 197. δέ τις οὐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάννυ γυναικός, ὥς q)
 φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν
 ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
 λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκομι ἐπιτηδεύ-
 p. 198. τερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ
 χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ που τοῦναντίον ἀποβαίνειν.
 μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
 καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπη λυσιτελέστερον
 ἡρεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ
 μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δις περὶ
 τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιω-
 15 πῆσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. "Ἄνδρες
 τοῖνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ
 πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ
 λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διέξε-
 λεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκείνου παραλελειμμένα προς-
 θήσιν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται,

q) ὦς] „ὅς vult Marcil. Nil mutant Edd.“

veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, et abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium enim quodammodo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse

putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem jam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero jam progressa in medium dicat: tacebo interim ego, et paullulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator, Iudices, multis et magno opere laudavit hunc oecum, suaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur,

τοσῶδε ὑπεναντιος 1) τῇ τοῦ λέγοντος χρεῖα δειχθήσεται. p. 198.
καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ
ἐκείνος ἐμνημόνευσε, κῆμοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ πα-
ραδείγματι. φημί γὰρ οὖν καὶ γυναῖξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως
συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι
τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος
ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγείς,
ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρῶαν 2), ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆ-
χυν, ἢ δάκτυλον· ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρδῶν, ἢ τὸν 3)
σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει 4), ὥστε
ἄχθεο αὖν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ p. 199.
ἀγόντων σχολὴν ἐπαιεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πᾶρτερον
αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν 16
καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει
γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ
συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγὰ-

1) ὑπεναντιος] Sic Pell. Vulgo ὑπεναντίως, quod structuræ
vitium non amplius videbatur fetendum. 2) χρῶαν] „χρῶα
male Fl.“ 3) τὸν] „τὴν L. et Fl.“ 4) ἀποβλέπει] ἀπο-
βλέπῃ inperat Fritzsche. Quaest. p. 203. Noli obsequi, ob
μετάβασιν structuræ, quæ intercessit præfixis huic sententiæ
vocalis ὁ δέ.

tanto magis contrarius di-
centis usui ostendetur. Ac
primum, quandoquidem mu-
lierum, et mundi, et auri
mentionem iste fecit, etiam
mihi, ut ea similitudine
utar, permittite. Ajo enim
ego, pulchris etiam mulie-
ribus non modo nihil ad hoc,
ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium
etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unus-
quisque ab auro et lapidibus
pretiosis percussus, pro eo,
quod laudare debebat aut
colorem, aut oculorum con-
jectum, aut collum, aut
brachium, aut digitum; re-

lictis hisce ad Sardam aut
smaragdum, aut monile,
aut armillam respicit; adeo
ut illa habeat, quod indigne
ferat, se propter mundum
praetervideri, non habenti-
bus otium ad eam laudan-
dam spectatoribus, sed obiter
tantum ad ipsam respicien-
tibus. Quod quidem neces-
sario etiam accidere arbitror
illi, qui inter opera adeo
pulchra dicendi facultatem
velit ostendere. Delitescit
enim, quidquid dicitur in
magna vi rerum pulchrarum,
et obscuratur, atque una
abripitur, quasi lucernam
quis magnum in incendium

- p. 199. λην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ πρόσθε γε x) μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττειται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κίλευστας ἢ θάλαττα, ὅποταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ 17 κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν κἀκείνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ γ). ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ p. 200. τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὑπλῶν. τοῦτο Hom. δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος, II. III, εὐμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς 219.

x) γε] „omittit Fl.“ γ) ποιεῖ] „rescripsi ex Bas. 2. (cui accedit 3.) ac Pell. quum Edd. cett. ποιῖν haberent.“

injiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamationem, et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibias, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimis sonus magnus, et ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro

oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiores, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habitata non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cujus nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam habuisse pulchritudinis; po-

αἰδρεῖ φωνὴ ἑαυτὸν ἀπεικάζει, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον p. 200.
 φαίνεται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότε-
 ρον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος
 αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς φρον-
 τίδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατούσης, καὶ
 πρὸς αὐτὴν 2) καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἰώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἔρεϊν αὐτὸν, τῆς
 ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον α);
 Ἐπὶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς τὴν 18
 ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν b) τοιοῦτον οἶκον
 παρελθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ
 οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ
 Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν διάνοιαν
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον
 ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων
 μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰτοῦσι Hom.
 ἔειπεν· ὅλος c) δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι II xxiii,
 430.
 τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου

2) αὐτῇ] Olim αὐτῇ. Correxit Reitz. monente Guyeto. - a)
 ἔπαινον] Θαῦμα vel tale quid conj. Salan. b) τὸν] „Omit-
 tit articulum FL“ c) ὅλος] „ὅλως marg. A. 1.“

tius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius
 pulchritudo orationis tanto
 admirabilior ex ipsa ad il-
 lam deformitatem compara-
 tione appareret. Alioqui ne-
 cesse est, ipsum dicentis
 animum occupari in specta-
 culo, et exquisitam illam
 curam remittere, cum vincat
 illa species, et ad se vocet,
 atque attendere ad oratio-
 nem non patitur. Quomodo
 ergo fieri potest, ut non
 omnino dicat deterius, oc-
 cupato circa laudem eorum,
 quas videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi
 etiam praesentes et ad au-

diendum assumti, cum in-
 trant in talem oecum, spe-
 ctatores fiunt pro auditori-
 bus. Neque quisquam ita
 vel Demodocus est, vel Phe-
 mius in dicendo, vel Tha-
 myris, vel Amphion, vel
 Orpheus adeo, qui abstra-
 here mentem illorum a spe-
 ctaculo possit: verum unus-
 quisque transmissio solum
 limine, conferta illa pul-
 chritudine circumfusus, ora-
 tionem illam, sive auditi-
 onem, nec omnino audire
 videtur; sed totus est in his,
 quas videntur, nisi quis
 forte plane caecus sit, aut
 noctu, ut illud Areopagita-

19 πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιο-
 p. 201. μαχόν λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων
 μῦθος παρατεθείς τῇ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἂν·
 ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκήλουν δ) τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦ-
 σαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ᾄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας
 ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτο τινος
 διατριβῆς· καὶ πού τις αὐτὰς καὶ παρέπλενσε, καὶ τοῦ
 μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, αἶτε βραιό-
 τατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν,
 εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ
 μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγοντο ἀπὸ τοῦ
 θαύματος. ὥς τε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῶ λόγον εἶπε πρὸς
 ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρηῇσθαι νομίζω.
 καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν.
 καὶ εἴ γέ τις παραστησάμενος τὴν ἀηδονά ἢ τὸν κύκνον,
 ᾄδειν κελεύει, μεταξὺ δὲ ᾄδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ
 σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ,
 μακρὰ ε) χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως
 20 ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε,

δ) ἐκήλουν·] „ζούλουv marg. A. 1. et Fl.“ e) μακρὰ] „Sic
 J. Par. Hag. etc. Μικρὸν Fl.“

rum consilium, audiat. Ne-
 que enim satis valere vim
 verborum, quoties cum visu
 pugnandum est, Sirenum
 etiam fabula, cum allera
 Gorgonum composita, doceat.
 Nam illae quidem praeter-
 navigantes mulcebant, ca-
 nendo et adulando carmini-
 bus, detinebantque appulsos,
 et mora omnino quadam
 opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeter-
 navigavit, et inaudita prae-
 termisit illorum carmina. At
 Gorgonum pulchritudo, quae
 esset violentissima, et ad
 principes animae partes per-
 tineret, statim videntes extra

se rapiebat, faciebatque
 mutos: ut vero vult fabula,
 ac dicitur, lapidei prae ad-
 miratione facti sunt. Igitur
 et quae de pavone paullo
 ante ad vos iste dixit, ea
 pro me dicta arbitror. Et-
 enim illius quoque quod de-
 lectat, in specie inest, non
 in voce. Et si quis juxta
 collocatos hinc lusciniam et
 cygnum canere jubeat, hinc
 inter ipsum cantum tacen-
 tem ostendat pavonem; novi
 ego, transituram ad hunc
 mentem, longum valere jus-
 sis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur
 ea, quae per visum voluptas

εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσεται σοφὸν ἄνδρα, p. 201.
 ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι
 τῶν ἀκουόμενων τὰ ὀρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κῆρυξ,
 προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου f) Ἀλικαρνασσόθεν·
 ἀπείδῃ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθὼν. p. 202.
 ἀναδέξασθε g) δὲ αὐτὸν, Ἰασίε πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεία τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθίζεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρε,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἔόντα ἀπιστότερα Ἡερο-
 ὄτθαλμων. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα ^{dot. I,}
 τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντα ^{8.}
 ἐστί, καὶ οἴχεται ἅμα τοῦ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἡ δὲ
 τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα,
 πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται. Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τοῦ ²¹
 λέγοντι ἀνταγωνιστῆς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περιβλεπτός
 ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ
 οἱ δικασταί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν h), ἐς τὴν ὀροφὴν

η) Λύξου] „Et sic Fl. cum cett. Λύλου vult Gron.“ Σύλλω
 Censor in Actt. Erudd. a. 1704. p. 557. g) ἀναδέξασθε]
 ἀναδέξασθαι Bas. 5. hypothetae, opinor, culpa. h) ἡμῶν]
 „restitui ex J. Salm. Fr. nam ὑμῶν Bas. 1. Fl. Par. Hag.
 aliaeque male.“ Sed ἡμῶν etiam est in Ald. 2. et Bas. 5.

contingit. Et ego, si vultis,
 testem ad vos allegabo virum
 sapientem, qui statim testi-
 monium mihi perhibebit,
 multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur,
 esse validiora. Et mihi tu
 jam, praeco, huc voca ipsum
 Herodotum, Ixyi filium,
 Halicarnasso. Et quondo,
 praeclare ille quidem, ob-
 secutus est, in medium pro-
 gressus jam dicat testimo-
 nium. Patiemiini autem il-
 lum Ionice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista
 haec oratio apud vos, judi-
 ces, loquitur, et credite illi,

quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefer-
 rendum auditui: aures enim
 oculis fere sunt infideliores.
 Auditis testem, quae dicat,
 ut primas tribuat visui. Me-
 rito sane. Verba enim alata
 sunt, et abeunt, et simul,
 dum prodeunt, avolant. Ve-
 rum delectatio ex his, quae
 videntur, adstans semper ac
 manens, subit omnino spe-
 ctatorem. Qui igitur non
 validus dicenti adversarius
 sit oculus adeo pulcher, adeo
 spectabilis? Quin, quod
 maximum est, nondum dico.
 Vos enim ipsi, judices, dum

- P. 202. ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἰθαυμάζετε i), καὶ τὰς γρα-
φὰς ἐξητάζετε k), πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν
αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε,
ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὗτοι καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέ-
σεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ
τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον l), ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ
πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε
ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς ὅλον τε γράψω-
μαι m) αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι, ἀκού-
οντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι'
αὐτὰ ἐπαινέσαίτε n), καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαίτε, ὡς
καὶ ο) αὐτὰν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν
ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁράτε, ἄνευ χρω-
μάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου p), συστήσασθαι το-
22 αὐτὰς εἰκόνας· ψιλὴ γὰρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων q). Ἐν
δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμείκται πάθος
Αἰθιοπικόν, ὃ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεῖ, καὶ τὴν Ἀν-

i) ἰθαυμάζετε] „Sic Edd. omnes recto.“ k) ἐξητάζετε]
„Ita erat in Fr. Fl. Par. Bas. 1. Hag. Salm. Ἐξετάζετε J.“
l) ὠφέλιμον] „bene Fl. Fr. Par. Salm. Amst. (et Bas. 3.)
ὠφέλημον male J. Hag. etc.“ m) γράψωμαι] „Et sic Fl.
Vid. Jacob. ad Toxar. p. 131. n) ἐπαινέσαίτε] „ἐπαινέσθε
Fl. et προτιμήσθε.“ o) ὡς καὶ] „ὡς μὴ καὶ Fl.“ p) τόπου]
τύπου conj. Marcil. q) λόγων] „λόγον Ald. (utraque) male.“

nos dicimus, lacunar respi-
ciebatis, muros admiraba-
mini, picturas examinaba-
tis, conversi ad singulas.
Nec est, quod vos pudeat.
Ignoscendum enim, si quid
humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis
ita pulchris, ita variis. Ars
enim exquisita, et historiae
cum antiquitate utilitas, il-
lecebras habent vere, et eru-
ditis spectatoribus indigent.
Et ne omnino relictis nobis
eo respiciatis, age, quan-
tum ejus fieri potest, verbis
illa vobis depingam. Dele-

ctabimini enim, puto, iis
audiendis, quae spectanti-
bus admirationi sunt. Ac
forte illo ipso nomine me
laudabitis, et adversario
praeponetis, ut qui et ipse
ostendam oecum, et volupta-
tem vobis geminem. Diffi-
cultatem autem incepti mei
videte, qui audeam sine co-
loribus, et figuris, et loco,
tot imagines constituere.
Tenuis nempe est verborum
pictura. Igitur qd dextram
intransi Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus per-
mixtus est. Perseus cetum

δρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μεταμικρὸν *γ*) γαμήσει, καὶ ἄπει- *p. 203.*
 σιν, αὐτὴν ἄγων· πάμεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας *δ*)
 πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμμήσατο, αἰδῶ
 παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν *ι*) μάχην ἄνωθεν
 ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν
 ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφορικὸς ταῖς ἀκάνθαις,
 καὶ δεδιετόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαιᾷ
 μὲν προδελίνουσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ
 ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἦδη
 λίθος ἐστὶ· τὸ δ' ὅσον ἔμπυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.
 Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ξέτρον δρᾶμα *υ*) γέγραπται 23
 δικαιοῦτατον, οὐ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου
 ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. (ἐκεῖνοι *κ*) γὰρ ὁμοίαν
 ἔγραψαν τὴν *γ*) εἰκόνα.) Τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδῃ *p. 204.*
 τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὁρέστης δοκῶν *ς*) ἦδη τεθνάναι, παρελ-

γ) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1, et 2. cum Hag. vulgo μετὰ μικρὸν
 disjunctim. cf. Philop. c. 12. Tom. VII. p. 251. *δ*) ἐπὶ
 Γοργόνας] ἀπὸ Γοργόνας vult Belin. argutius. *ι*) τὴν]
 „Articulo caret Fl.“ *υ*) δρᾶμα] Vulgo γράμμα. Sed δρᾶμα
 (sic) Gorl. Fl. et Schm. Probaverat et Reitz. *ς*) ἐκεῖνοι]
 „Sic Edd. ἐκεῖνοι vult Solan.“ *γ*) ἔγραψαν τὴν] „Sic dedi
 ex Fl. ἔγραψαν τὴν cell.“ *κ*) δοκῶν] Sic scripsi cum Fritzsche.
 Quarestedt. p. 204. Vulgo enim δοκῶντε, nude Guyetus, Reitzius
 etc. fecerant δοκοῦντε. Syllaba τε e sequentibus vocibus παρελ-
 θόντε, λαθόντε, huc videtur aberrasse. Harum autem vocum,
 quae olim hoc ordine legebantur: λαθόντε τὰ παύλεια, καὶ
 παρελθόντε, sedes mutavi. Paullo violentiorem medelam ad-
 hibuerunt Guyet. et Gesner. quos vide in Adnott.

interficat, et liberat Andromedan, uxorem paullo post sibi habiturus, abūque illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex: pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e scopulo: et ausum juvenis amatorium, et difficilem oppugnatu speciem belluae. Atque haec quidem irruiat spinis horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeva

Gorgonem objicit, dextra ferit gladio; et qua parte vidit Medusam cetus, jam lapis est; qua adhuc vivit, false caeditur. Deinde post hanc imaginem, alius actus pictus est plenus justitiae, cujus animale exemplum ab Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui similem et ipsi pinxerunt imaginem: Juvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui jam putabatur esse mortuus, atque

- p. 204. θύντε τὰ βασίλεια, καὶ λαθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν Ἀίγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν. οἱ δὲ τινες, ὅπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπέκωψε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὥς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντις δὲ τοὺς
- 24 νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεὸς ἔστιν εὐμόρφος, καὶ μετράκιον ὠραῖον, ἔροτικῇ τις παιδιᾷ· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρᾳ καθήμενος α), ἀνέχει
- p. 205. λαγῶν, καὶ προσπιάζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδῆσομένην ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μετιδᾷ, τερπόμενος ἀρῆσιν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ
- 25 τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Περσεὺς πάλιν, τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκτεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μίδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσεῖα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' β) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ

a) καθήμενος] καθιζόμενος Gori. b) ἀλλ'] „inserui ex Fl. omissum erat in ceti. Sed pro ἔώρακέ πω eadem Fl. habet ἔώρα σκέπον, quod etiam adscribit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω Bas. 1. et 2. ποτε.“ Sic etiam Bas. 3. Vid. Adnott.

sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero jam occisa in cubili quodam seminuda jacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, et tanquam perpetratum jam praetercucurrit: sed immorantes pinxit juvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, et ado-

lescentulus pulcher, Iusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in alium speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quas ante cetum gesta sunt, et Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo ima-

πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς ὕψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, 26
 ἂν τῆς ἀντίθυρος c), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς p. 205.
 λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' ὅσον ἂν
 γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύ- 27
 τὴν ἄλλῃ Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὐτὴ γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν d). p. 206.
 Ἱφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· καὶ τῆς διω-
 ξίως Ἐριχθόμος γίγνεται. Ταύτῃ ἐπιταί παλαιὰ τις ἄλλῃ 28
 γραφῇ. Ὡρίων φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ'
 αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ 29
 ὁ Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ Ἱφαιστος
 Αἰνυόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, 30
 δῆθεν μεμνηνὸς, ἅτε e) συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ
 θέλων· πᾶρσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν
 τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπε-
 ξυμμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν θρωμένων· ἐλέγχεται δὲ
 ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνείς

c) τῆς ἀντίθυρος] „Nihil mutant Edd. et Coll.“ Vid. Adnott.
 d) πάλιν] „Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφῇ.
 πάλιν Ἱφ.“ e) ἅτε] Sic e conj. Guyeti et Gesneri. Olim
 ὅτε, quod Pell. mutat in ὅτι — μὴ θέλω. Sed nōte Bas. 2.
 narrante quidem Reitzio.

ginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superna, e regione januae ardicula Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsunt autem legati jam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia jumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur,

- p. 206. τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεῦσιν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς ματίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
- 31 λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὅτιάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ
- p. 207. ζήλῳ διακαῆς, τῷ παιδὶ ἐποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐν-
 ποῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τὰ δ' ἀθλίῳ καθῆστον
 γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα, ὁρῶντε
- 32 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὡς ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἔκων φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσκησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθῇ οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιός τῆς τοῦ οἴκου

raptum Telemachum inter-
 secturum se minatur, stricto
 jam gladio, et adversus fu-
 roris simulationem iram et
 ipse vicissim simulat. At
 Ulysses ab hoc metu resi-
 piscit, et fit pater, et simu-
 lationem solvit. Ultima Me-
 dea picta est zelotypia in-
 flammata, pueros duos tor-
 vum adspiciens, et dirum
 quiddam animo agitans.
 Jam enim habet gladium.
 At miselli sedent ridentes,
 futurorum ignari, idque
 cum in manu videant gla-
 dium. Haec omnia, judices,
 nonne, ut abducant audito-
 rem, videtis, et ad specta-

culum avertant, solumque
 eum, qui dicit, relinquant?
 Atque ego ista persecutus
 sum, non ut adversarium
 meum, audacem rati ac te-
 merarium, qui difficultibus
 adeo rebus volens ipse se in-
 gesserit, damnatum habeatis
 odio, atque in ipsa oratione
 destitueris; sed uti potius
 adjusetis ipsi certamen, et
 conniventes, quantum ejus
 fieri potest, verba illius, au-
 diatis, perpensa nimirum
 operis difficultate. Vix enim
 vel sic potuerit, etiamsi non
 iudicibus vobis, sed sociis,
 utatur, non usquequaque
 indignus magnifico isto seco

πολυτελείας νομισθῆναι· εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, p. 207.
 μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν
 αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*putari. Quod vero pro ad- hujus oeci, quisquis est,
 versario ista peto, nolite qui in eo dicit, velim pro-
 mirari: ob amorem enim bari.*

A R G U M E N T U M.

Somnio monitus gratulatur auctor Quintillo, patrono suo, diem natalem ita, ut mittat ei tum gentium ac nationum prae ceteris longaevarum, tum singulorum nonnullorum hominum, regum, ducum, eruditorum omnis generis, qui ad extremam usque senectutem integris viribus vixerint, recensum; spem in Quintillo excitaturus, fore, ut ipse quoque, recta vivendi ratione usus, in salutem suorum et universi hominum generis longissimum vitae cursum peragere possit. Est autem haec prior pars de externis agens exemplis. Domesticorum, i. e. Romanorum et Italicorum, indicem auctor in aliam differt occasionem.

- 1 Ὅναρ τι τοιοῦτο α), λαμπρότατε Κύντιλλε, κελυσθεὶς β) προσφέρω σοι γ) δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθισο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε

α) τι τοιοῦτο] Sic correxi vulgatum τι τοῦτο, divinante jam Gesnero, postea etiam Fritzsche Quaeſtat. p. 20. Frustra reluctati Reitz, et Abresch. Lectt. Aristat. p. 300. Sed ὀνίσκω, quod Gesnerus pro ὄναρ τι substitutum expressit, haud dubie non est Luciani. Nomen proximum Κύντιλλε ad legitimam accentus rationem exaravi, quemadmodum et sub finem libelli, ubi vid. Reitz. in Adnot. b) κελυσθεὶς] „κελυθεὶς Fl.“ c) προσφέρω σοι] „Bene Par. Bas. J. etc.“ Προσφέρωσι Hag.

L O N G A E V I.

Somnio monitus hoc (*tale quid*) facere, o Quintille clarissime, munus ad te deferro Longaevos: *somnio*, cum nomen poneres filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod conjicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus ju-

μὲν ἡϋξάμην d) τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον e) ὑμᾶς βιῶναι, σέ p. 208. τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ πᾶσι f) τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοι τε ἀγαθὸν ἐδόκει προσημᾶναι ὁ θεός. Σκεπτόμενος 2 δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς p. 209. θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κλεῦναι τε προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμι σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγαινουσῇ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τι σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν g) ἐπιμήκιστον h) δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμείναν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,

d) ἡϋξάμην] „Sic pleraeque. *Εὐξάμην Fl.*“ e) ἐπιμήκιστον] Sic junctim Ald. 1. 2. et J. quatenus in hac ἐπιμήκιστον, in Ald. vero 2. ἐπιμήκιστον, utrumque typorum errore. In reliquis, etiam in Reitz. et recent. ἐπιμήκιστον. Vide tamen mox c. 2. ibique Adnot. f) πᾶσι] „Nil mutant Edd. nec Codd.“ g) αὐτὸν] Sic omnes vet. Edd. Sed αὐτὸν correxerunt Maj. Reitz. et recent. injuria. h) ἐπιμήκιστον] „Sic pleraeque. *Ἐπιμήκιστον Fl. Bas.* 1. et 2.“ Adde *Bas.* 3.

beret: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime et tu vivas, et tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studii operato haec impertent, jubere, do arte tibi mea aliquid ut of-

feram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente et corpore integro, memorentur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris, et bona spes, fieri posse, ut ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam petita ab exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime et corporis sui et animi curam gesserit,

p. 210. οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγίᾳ παντελεῖ.

- 3 Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὀμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γε-
 γυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν
 δὲ τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι
 λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἶη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ ι)
 καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμήκι-
 4 στον κ) βιώναι. Καὶ γένῃ δὲ ὅλα μακρόβια ιστορεῖται διὰ
 τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμμα-
 τεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων.
 Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς
 φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος
 τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείσις,
 καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
 βάροις ἐρῶμενοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν
 5 διαιτῶμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔσθῃ

i) καὶ] „omittit Fl. et punctum post ἀνακείμενον ponit.“ k)
 ἐπιμήκιστον] ἐπὶ μήκιστον Reitz. et recentt. ex Fl. et Bas.
 1. (et 3.) satis inconstanter. Junctim, ut solent, Ald. 1. et 2.
 cum Hag.

ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria saecula extendisse aetatem, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex usque saecula produxisse vitam, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Commemorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem

fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem et Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Chorasmiosque, et Arios, atque Sacas, et Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Jam vero gentes etiam totae diu-

ὅλα μακροβιώτατα, ὥςπερ Σήρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι p. 211.
 τριακοσίων ἔτην, οἱ μὲν τῷ αἵθερ, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν
 αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ.
 ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος l) τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθό-
 τας m) δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτην βιοῦν ἱστορή-
 ται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος.
 τούτους μὲν καὶ κριθίνῃ ἄρτι χρωμένους, ὡς ἔξυδορκίας
 τοῦτο φάρμακον· οἷς γέ φασι διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν,
 καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
 ἐξυωμένους εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων 6
 γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, αἰτιὰ φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον δια-
 γήνησθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ
 δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι
 δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ
 κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι p. 212.
 γέγονασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι n), καὶ
 διαίτῃ τῇ ἐπιτηδαιότατῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν 7
 δὲ τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-

l) ἔθνος] „Sic Fl. etc. praeter J. quae γένος cum Graec.
 γένος etiam marg. A. 1. W.“ in) Ἀθότας] Vulg. Ἀθώτας.
 Correctum ex auctoritate Valckenarii ad Callimach. Elegg.
 Fragm. p. 139. Sed vid. Aduot. n) καθήκουσι] „προς-
 ἔκουσι marg. A. 1. W.“ Sic et Gorl.

tissime vivunt, ut Seres re-
 ferunt ad trecentos usque
 annos vitam proferre, cujus
 longae senectutis causam
 alii aëri, terrae alii impu-
 tant, alii vero etiam rationi
 victus: aquam enim bibere
 universam gentem, ajunt.
 Athotas etiam ad triginta et
 centum annos vivere, lite-
 ris proditum est; et Chal-
 daeos supra centum annos
 fertur vivere, hos etiam
 pane hordeaceo uti, acuti
 visus remedio: quibus nem-
 pe dicant ob talem victum
 reliquos etiam sensus supra

reliquos homines vigere.
 Sed haec de longaevis et
 generibus hominum et gen-
 tibus, quos longissimo du-
 rare tempore ajunt, partim
 propter terram et aërem,
 partim propter rationem
 victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem
 est, ut facilem tibi spem
 injiciam, narrando, in omni
 solo, in aëre omni, longae-
 vos fuisse viros, exercita-
 tionibus convenientibus, et
 aptissima ad sanitatem vi-
 ctus ratione usos. Distri-
 buam vero orationem primo

- p. 212. ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γε σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ο) ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ p) εὐσεβισιᾶτι μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίην ἀγκυρῶσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα
8 καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος; τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
p. 213. Θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεῖς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενή-
9 κοντα ἔτη λέγεται στεγρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ μετ' αὐ-

ο) στρατηγικοὺς] „στρατιωτικοὺς Marcil. Nil mutant Edd.“
p) καὶ] „ἢ Marcil. καὶ postea posito. Non addicunt libri.“
Vid. Aduot.

pro vitae generibus viro-
rum, et initio quidem regii
fastigii viros, aut exerci-
tuum duces, commemorabo;
(quorum uno etiam pia ma-
gni angustique Imperatoris
nostri Fortuna in supremum
ordinem evecto, maximum
beneficium suo terrarum
orbi tribuit.) Sic enim re-
spiciens tu quoque ad lon-
gaeorum similes habitus ac
fortunas, senectutem sanam
longamque speraveris faci-
lius; simulque aemulatus
eos, longissimam pariter
atque saluberrimam tibi vi-
tam eadem servata victus

ratione paraveris. Pompe-
lius Numa, felicissimus Ro-
manorum regum, et maxime
circa Deorum cultum occu-
patus, supra octoginta annos
vixisse memoratur. Servius
Tullius, rex et ipse Roma-
norum, supra octoginta iti-
dem vixisse refertur. Tar-
quinius vero, ultimus Ro-
manorum rex, exsul Cumis
cum ageret, ultra nonage-
simum annum firmissima
valetudine dicitur perve-
nisse. Hi Romanorum reges,
quibus adjungam reliquos
etiam reges, longam senec-
tutem adeptos, et unius-

τοὺς . . . γ) καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου. ἐπὶ τέλει δέ p. 213.
 σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας
 ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ
 τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ
 ἔτιγος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα
 αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τε-
 λείους r) ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε
 καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας p. 214.
 ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ
 γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων s) βασιλεὺς, 10
 πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος
 ὁ λογοπαῖς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ t) ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνεήκοντα ἔτων γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥςπερ Δημήτριός τε ὁ Καλ-

γ) καὶ μετ' αὐτοῦς] Haec verba vulgo omissa inserui ex Fl.
 et Gori. Sed plura etiam recte desideravit Solanus. r) τε-
 λείους] τελείας Maj. edidit male. s) Ταρτησίων] „Ταρ-
 τησίων Edd. priores.“ Emendarat Majus. t) δὲ] τὲ Ald.
 utraque.

cujusque studia. In fine au-
 tem Romanos adscribam re-
 liquos, qui ad longissimam
 senectutem pervenere, ad-
 ditis etiam, qui in reliqua
 Italia diutissime vixerunt.
 Digna enim literis ratio re-
 futandi eos, qui istum aë-
 rem criminantur, historia.
 Quo meliorem nos quoque
 spem habemus, rata futura
 vota nostra, ut in longissi-
 mam et pinguem senectutem
 perveniat terrae totius at-
 que maris dominus, qui jam
 senex suum terrarum orbem

regit. Arganthonius ergo,
 Tartessiorum rex, quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finivit vitam, cum septuaginta annos regnasset,

p. 214. λατιανός υ), καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀτέας x) δὲ Σκυθῶν

p. 215. βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρὸν πο-

ταμὸν, ἔπεισαν ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη γεγωνώς. Βάρδυ-

λις γ) δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἧπου λέγεται μάχεσθαι

ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνεήκοντα z) τελῶν ἔτη.

Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν α) βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος,

11 δύο καὶ ἐνεήκοντα ἔτων ἔτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ

Φιλίππου ὁ μονοφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ

Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολ-

λοῖς περιπεσὼν, ἔτελεύτησεν ἔτων ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥς περ

p. 216. ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ καὶ Λυσίμα-

χος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώ-

λετο μάχῃ, ἔτος b) ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν

Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, νιωνὸς

δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθαλμοῦ, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσ-

σαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκον-

υ) Καλλατιανός] Vulg. Καλλιστιανός. Sed Καλατιανός emen-
darunt Guyet., Solan., Reitz., recentt. rectius etiam Καλλατια-
νός duplici λ, Palmer. et alii, de quibus vide Adnot. x)
Ἀτέας] Sic J. marg. A. 1. et Gork. pro vulg. Ἀτέας, quod
jam Steinheilii apud Majum ita, ut factum est, scribendum
suspicatus erat. γ) Βάρδυλις] „Sic omnino, praeter J., quae
Βαρδύλλιος, quod etiam, adscriptum marg. A. 1. V. 2. Βάρ-
δυλος.“ z) ἐνεήκοντα] ἐνεκ. Schol. α) Ὀδρυσῶν] „Ila
marg. A. 1. G. V. 2. et J. Ὀδρυσῶν reliquae.“ b) ἔτος] „eis
ἔτος Pell.“

ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Ateas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans

cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum aegens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius

τε, ὡς Μήδιος c) τε ιστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως p. 216.
 δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπι-
 τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα
 ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονίστατος βασιλέων, Αἰ-
 γύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
 ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν d) ἔτοιν τῆς τε-
 λευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ νῦν, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν,
 ὅστις διεδέξατο e) τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλέ-
 ταιρος δὲ f), πρῶτος μὲν ἐκίχησεν τὴν περὶ Πέργαμον
 ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνούχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, p. 217.
 ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς
 Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς
 ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο
 καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων ἐξέλειπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ 13
 Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής, Ἀντίγονον

c) Μήδιος] „Sic omnes libri nostri.“ d) δυοῖν] „dύο Fl.“
 e) διεδέξατο] „didexato male Par.“ Communis error cum
 Ald. utraque et Hag. Similis est in Reitz. διεδέξατο, quem
 correxerunt Bipp. et Schm. e Bas. 4. et Salm. cum quibus
 faciunt etiam Bas. 1. et 3. et Maj. f) ἀδελφῶν. Φιλέται-
 ρος δὲ] Sic vulgo recte distinctum. Sed Reitz. et recentt.
 βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. temere. Nomen autem
 regis vulgo in Edd. vet. prave editum Φιλιταίρος. Vid. Adnot.

refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iolai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in pater-

no regno successit. Philaetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Pontus rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens

- p. 217. τὸν μονόφθαλμον φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥςπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὥς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωηρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη.
- 14 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὥς δηλοῦσιν οἱ
- p. 218. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος ἐξήτει μὲν ἓνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὥς παρανομοῦντα g) αὐτὸν αἰτιασάμενος,
- 15 ἀθύρῃσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσiais ἐτελεύτησε νόσῳ h), ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος· ὥς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων καὶ ἐνενήκοντα.

g) παρανομοῦντα] „παρνοοῦντα FL.“ h) νόσῳ] Sic e Gorl. pro vulg. νοσῶν.

in Pontum, mortuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdicam, et in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum

esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes, Per-

Ἀραξέρξης ἕτερος, Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν p. 218. πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδεῖλ- p. 219. φου Γωσίθρου ι) ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς κ) δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγωνῶς, ἀπὸ Σακαυράκων λ) Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἐπτά. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος m) ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ. Τσπασίνης n) δὲ ὁ Χάρακος, καὶ 16 τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος ο) δὲ ὁ μετ' p) Τσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον q) ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς

- ι) Γωσίθρου] „Γωσίθρου J. cum V. 2.“ κ) Σιναρθοκλῆς] Σιναρθοκλῆς conj. Wesseling. e Vaillant Imper. Arsac. pag. 78. λ) Σακαυράκων] Σακαυράκων conj. Gesn. Σακαυράκων Steinheil. Σακῶν καὶ Ἀριῶκων, vel uno nomine Χανρανῶν Maj. m) Λούκουλλος] „Λεύκολλος Pl. Λούκολλος Fr. Nil mutant cett.“ n) Τσπασίνης] „Σπασίνης, et paullo post Σπασίνην rursus Par. Recte cett. Τσπ — “ Πσπασίνης et Πσπασίνην Cod. Gorl. ο) Τήραιος] „Τέραιος male Amst. p) μετ'] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. 4. Hag. Salm. Sed Reitz. et recentt. μετὰ, nescio unde. q) Τήραιον] „Sic Amst. Fr. Bas. 1. Par. Salm. Hag. Τέραιον Pl. Τέραιον J. Ald. V. 2.

sarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres et nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithrae periiit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum jam agens octogesimum, ab Sauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque et octoginta annos

natus fuit, cum morbo decederet. Hyspases, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspase rex, duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex et nona-

- 17 Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσηνισσᾶς δὲ
 p. 220. Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος
 δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦττων ἐφάνη· ὥς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ r) Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος
 δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλι-
 κίας Ὀμάνων s) τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαί-
 δεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλείας
 μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.
 18 Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες t) οἱ περὶ παιδείαν
 p. 221. ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς
 μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν u) καὶ τούτων τοὺς
 ἱστορημένους, καὶ πρῶτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν
 ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχό-

r) τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] „Et sic FL.“ Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν μά-
 χην conj. Guyet. Τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ vertit Gesn. s) Ὀμάνων]
 Sic emendarunt vulgatum vitium Ὁ Μάνων Gisb. Cuper., Me-
 nag. et Guyet. Ὀμανῶν Kuster. Reitz. et recenti. t) πάν-
 τες] πάντως conj. et interpretatur Gesn. u) ἀναγράφωμεν]
 „ἀναγράφωμεν marg. A. 1. W.“

ginta annis vixit. Massinissa, Maurorum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos produxerat. Goacesus, auctore Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera regione rex,

quindecim supra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philosophi, et omnino literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his, quotquot in literarum monumenta relati sunt, et primos quidem philosophos. Democritus Abderitamus, annos natus quatuor supra centum, absti-

ματος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικὸς, ὡς φησιν p. 221. Ἀριστοξένος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἰγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς 19 Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὁκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὅν p. 222. φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς x); καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διαδόχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, φῦμα γ) ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκατεργῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, προσεγγεκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἤξιουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλειπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δελίου z) μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ 20 τοῦ φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἔν καὶ ἐνενήκοντα α). Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρης Ἀκαδημίας

x) τί με βοᾷς;] Γῆ, τί με βοᾷς; conj. Belin. Me deest in Gorl. γ) φῦμα] „φύμα Edd. vulgo.“ z) Δελίου] „Δελίου Diog. Laert. et Clem. Alex.“ α) ἔν καὶ ἐνενήκοντα] ῥά vult Fabric. ad Sext. Empir. L. p. 58.

nens a cibo vitam finit. Cleanthes autem, discipulus Xenophilus musicus, emi-
nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque et centum annos Athenis vixit. Solon, et Thales, et Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta: quem ajunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finisse. Xenocrates, Platonis auditor, quatuor et octoginta: Carneadas, junioris Academiae princeps, annos quin-

p. 222. ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἔν καὶ

p. 223. ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὅκτω καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμος δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας ^{b)} συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρε-

21 τόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἔν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ἐφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φάρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιώσας, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκός ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνε-
νήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα

22 ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων

p. 224. δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ^{c)} ἔτων ἐν Περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἰερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς

b) ἱστορίας] ἱστοριῶν *Salm.* et *Maj.* nescio qua auctoritate.

c) εἰκοσιτεσσάρων] τεσσάρων e *Phlegont.* *Trall.* et *Apollod.* voluerunt *Meurs.*, *Voss.*, (de historicis *Grr.* p. 120.) *Solan.* et *Maj.* Sed καὶ τεσσάρων *Bel.*

que et octoginta: Chrysippus unum et octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lego autem Rhodius, philosophus, et idem historicus, quatuor et octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et octoginta. Plato divinus, unum et octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis

levata est Tarsensium civitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit annos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis

παμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ρ. 224. ἱκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ιστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος d), ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἔξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστοβούλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς e), ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ιστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλο- ρ. 225. πολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἱππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Τριπράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς f) συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ 23 Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.

d) Σύρος] „Sýrios vult Davis. et Guyet. in nott. Mss. Nihil mutant libri nostri. Λέριος Majus.“ Vid. Adnott. e) Κασανδρεὺς] Κασσ. conj. Maj. sine idonea ratione. f) Ἀμισηνὸς] „Ἐμίσ — conj. Bochart. Nil a vulgato abit Fl.“

versatus, multos labores perpersus et vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, omniumque sensuum usui, nec in ulla earum rerum, quae ad sanitatem spectant, defecerit. Hellenicus Lesbius octoginta et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octoginta et quinque. Timaeus Tauro-menites sex et nonaginta. Aristobulus Cassandri-

nus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor et octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem obiit, annorum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo et nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinontia vero

- p. 225. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως g), καὶ ὑγιανοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριμενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἕξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε h) λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἑνὸς ἀποδόντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους
- p. 226. ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειας μάχῃ νενικημένους, ποτινύμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο i), εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Barip.

Phrix.

fragm.

Σιδωνίον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα k) τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἑτῆ ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος 24 ῥήτωρ, ἑτῆ ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἑτῆ. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέως ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν

g) γήρως], γήρως Fl.⁴ h) ἔγραφε] ἔγραψε Bas. 3. i) προσ-
ηνέγκατο] προσενέγκατο vult J. Seager. satis probabiliter. k)
ταῦτα] „Sic Fl. Ταῦτα J. Par. aliaque.“

cibi finit: quem ajunt in-
terrogatum de caussa longae
senectutis, et omnibus sen-
sibus sanae, respondisse,
quod nunquam ab aliorum
se convivii passus sit au-
ferri. Isocrates, sex et
nonaginta annorum cum es-
set, Panegyricam orationem
scripsit: circa annum vero
undecentesimum, audito,
Athenienses a Philippo pu-
gna ad Chaeroneam victos,
lamentabili voce Euripidis
versiculum protulit, quem
ad se referebat,

Quondam Sidonis urbs
Cadmus excitus:

cumque subjecisset, servi-
turam esse Graeciam, e vita
discessit. Apollodorus Per-
gamenus, rhetor, Augusti
Caesaris praeceptor, qui
cum Athenodoro Tarsensi
philosopho illum institue-
rat, sicut Athenodorus an-
nos vixit octoginta duos:
Potamo rhetor non ignobi-
lis annos nonaginta. So-
phocles, tragicus poeta,
glutito uvae acino suffoca-
tus est, quinque et nona-
ginta annos cum vixisset.
Hic ab Iophonte filio sub
finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus

τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως p. 227.
τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθαυμά-
σαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος 25
δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐπτά l) πρὸς τοῖς ἐνεθήκοντα
ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδράξας τὴν
Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλή-
μων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπτά m) καὶ ἐνε-
θήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θια-
σάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα n) αὐτῷ· σῦκα κατε-
σθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην,
καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἁθρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ
ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγὲς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε.
καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς
ἐνεθήκοντα καὶ ἐπτά ἔτη λέγεται βιώσαι. Ἀνακρέων δὲ ὁ 26
τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ p. 228.
Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά ο). Σιμωνίδης δὲ ὁ
Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνεθήκοντα Γραμματικῶν δέ, Ἐρατοσθένους 27
μὲν ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ

l) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ m) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ n) παρ-
εσκευασμένα] „Sic Bas. 1. et 2. Παρασκευασμ — ceterae.“
o) ταῦτά] „bene Fl. Ταυτά cent.“

Oedipum in Colono, osten-
dens illa fabula, quam sibi
mente constaret, adeo ut
judices ipsum quidem vehe-
menter admirarentur, filii
autem furorem damarent.
Cratinus, comicus poeta,
septem supra nonaginta an-
nis vixit, cumque versus
finem vitae Pytinen docuis-
set, vicissetque, non ita
multo post obiit. Etiam
Philemon comicus, non mi-
nus, quam Cratinus, septem
et nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in
lectulo. Cum vero videret
asinum paratas sibi ficus

devorantem, in cachinnos
effunditur; vocatoque servo
cum multo *itidem* conferto-
que risu imperat, ut asino
etiam merum sorbendum
addat: atque ipsum per ri-
sum intercluso spiritu mo-
ritur. Etiam Epicharmus
comicus septem et nona-
ginta annos dicitur vixisse.
Anacreon, canticorum poë-
ta, vixit annos quinque et
octoginta, et Stesichorus
melicus totidem: Simoni-
des autem Ceus supra nona-
ginta. Inter grammaticos
Eratosthenes, Aglai filius,
Cyrenaeus, quem non gram-

p. 228. καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κούργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχό-
 μην καὶ Ῥωμαίων τινας, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων,
 ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῃ δηλώσομεν λόγῳ.

maticum solum, sed etiam poetam aliquis nominaverit, et philosophum, et geometram; duo et octoginta hic vixit annos. Lycurgus, Lacedaemoniorum legislator, quinque et octoginta annos vixisse narratur. Tot potuimus reges et eruditos homines colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quosdam, et Italicorum longaeavorum referre, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ARGUMENTUM.

*Magna cum animi pietate ostendit auctor, merito patriam
omnibus aliis, licet amplioribus, opulentioribus et potentioribus
civitatibus urbibusque praeferri. Cf. primam ad hunc libellum
adnotationem.*

“Οτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος, φθάνει προτεθρυλλη- 1
μένον. ἄρ’ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι καὶ ^{Hom.}
θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν α) ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ^{Od. IX, 34.}
ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησα-
μένη, καὶ ἀναθρεψαμένη β), καὶ παιδευσαμένη. πόλεων γ)
μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατα-
σκευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δ) δὲ στέργουσι πάν-
τες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ ε) πάνυ κε-

α) καὶ μὴν] „ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt Edd.“ Omissum
καὶ in Hag. b) ἀναθρεψαμένη] „Sic Fl. et pleraeque.
Ἀνατρ — J.“ c) πόλεων] „Et hoc est in Fl. Hag. Par. Bas.
Salm. Πόλεως J.“ d) πατρίδας] „πατρίδος J. sola.“ e) καὶ
„omittit Fl.“

PATRIAE ENCOMIUM.

*Sua cuique patria nihil
esse dulcius, olim illud qui-
dem tritum est. Numquid
autem dulcius quidem nihil,
sed tamen augustius aliud
quid est ac divinius? Quin
quaecunque augusta et di-
vina putant homines, eorum
caussa et magistra patria* est, quae genuerit ea, nu-
triverit, instituerit. Ita-
que magnitudines urbium
et claritates, et sumtus ae-
dificiorum multi admiran-
tur, patrias vero amant
universi. Atque in tantum
se errorem abduci nemo
passus est eorum etiam,

- p. 229. κρατημένοιιν ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θείαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῖν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι
- 2 τῆς πατρίδος. "Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὦν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἡδιον αὐτὸ
- p. 230. τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν περρωμένῃ f) προσηύκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσις ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὐξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι
- 3 παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς ἀγαθὸς ἄλλον ἂν προτιμῆσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς, ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικώμενοι προσνέμουσι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι

f) *περρωμένῃ*] „*περρωμένων Fl.*“ *Περρωμένῃ Hag.*

qui valde spectaculorum voluptatibus delinuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocre magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigit, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at

de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetulerit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt justī, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque juvenis alium quemcunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater juvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi,

οἱ παῖδες αὐτοῖς ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστῆς πρὸς p. 230.
 τὸν υἱόν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁφθαλμοὺς ἔχειν. Πατρι- 4
 δος g) τοῖνον τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων
 οὐδὲν γὰρ ὁ, τὶ h) τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπο-
 νέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ
 ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσαι.
 καὶ γὰρ ὁ πατήρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ
 πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω,
 καὶ μέχρι θεῶν πατρῶων πρόεσιν ἀναβιβαζόμενον τὸ
 ὄνομα. Χαιρεοῦσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰ- 5
 κός, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα
 πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγέ-
 νειτο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις
 σμυνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θεϊότεραι, παρ' αἷς p. 231.
 ἱμνεῖται γενέσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νο-
 μίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τοὺς οἰκίους ἕκαστος
 ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς

g) πατρίδος] „πατρίδος male J.“ h) ὁ, τὶ] Sic Reitz. et
 recenti. cum Bas. 3. Sed ὅτι Bas. 1. A. 1. 2.

sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii
 sui iudex, ille non patris
 mihi oculos videtur habere.
 Ergo nomen patriae pri-
 mum omnium et familiaris-
 simum: neque enim patre
 quidquam familiarius. Si
 quis vero justum suo patri
 honorem habet, quod lex
 pariter ac natura praecipit,
 convenienter ille patriam
 praetulit: quando ipse
 quoque pater res patriae
 est, et patris pater, et qui
 propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque
 ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen pro-

greditur. Gaudent ipsi quo-
 que suis Dii patriis, et cum
 omnia inspiciant humana,
 ut credere fas est, qui suae
 ditionis et terram et mare
 esse arbitrentur; tum in
 qua quisque illorum natus
 est, eam urbibus praefert
 aliis omnibus. Itaque et
 urbes augustiores, quae
 Deorum patriae sunt, et
 diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea
 demum grata Diis putantur,
 quae in domestica illis loca
 delatus quisque peregerit.
 Si vero Diis carum est no-
 men patriae, quidni multo

- p. 231. πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον εἰ);
 6 Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρί-
 δος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν
 ἕκαστη νομίζεσθαι πατρῶν, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ
 τόπου θίαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶ-
 τα k) λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις
 τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἐτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν
 τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἔχεται καὶ τούτων τῶν
 παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν
 οὐδὲ πόλειος ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος l), πόλιν εἶναι
 7 μαθὼν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλ-
 λέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς m) ἀπὸ τούτων
 ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα n),
 φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανή-
 ματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι o)· δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι
 τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς

i) πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;] Mutavit Fritzsche.
 Quaestat. p. 119. interpunctionem hunc in modum: πῶς οὐκ ἀν-
 θρώποις; πολὺ γε μᾶλλον. quae ratio mihi quidem parum cum
 huius loci natura convenire videtur, licet omnino disputationem
 ejus haud improbem. k) πρῶτα] „πρῶτον Fl.“ l) τῆς πα-
 τρ(ίδος] „τὴν πατρίδα Fl.“ m) αὐτοὺς] αἰτούς in prioribus
 omnibus, quod minime h. l. ferendum. n) χρήματα] κτή-
 ματα Gorl. o) οἶμαι] omitit Gorl.

magis hominibus? Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, et Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institu- tionem opus habuerit; ha- beat ille sane hujus etiam

institutionis patriae gra- tiam. Neque enim vel no- men illius alterius urbis scivisset, nisi patriae bene- ficio, urbem ejusmodi esse, didicisset. Caeterum eru- ditionem, puto, doctrinam- que omnem colligunt homi- nes, ut ea se utiliores prae- stent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publi- cas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt benc-

καθ' ἓνα τις ἀπονέμει p) χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, p. 231.
 ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν
 πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ
 γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει
 πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τρο-
 φῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. p. 232.
 Ὡς οὖν οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ 8
 πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγοῦντες ἐν
 ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν, ὡς μέγιστον τῶν
 ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα
 εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι,
 τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενitelas· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς
 δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον,
 ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ
 ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ

p) ἀπονέμει] Sic Cod. Gorl. et Edd. Fl. Schm. Paul. Vulgo
 ἀπονέμοι.

ficiis. Verum si quis sin-
 gulis etiam gratiam, prout
 justum est, refert obligatus
 beneficio, multo magis pa-
 triae rependere justa con-
 venit. Etenim malae tra-
 ctationis parentum leges
 sunt in civitatibus: com-
 munem autem parentem
 putare patriam convenit,
 et praemia pro alimentis,
 ipsaque adeo legum cogni-
 tione, rependere. Visus
 autem est nemo adeo im-
 memor patriae, qui in alia
 civitate constitutus illius
 curam abjiciat. Sed cum
 ii, quibus adversa in pere-
 grinatione obveniunt, per-

petuo in animum revocent,
 maximum bonorum esse pa-
 triam, tum quibus secunda
 sunt omnia, quantumvis re-
 liquis rebus felices, tamen
 hoc sibi maximum putant
 deesse, quod patriam non
 inhabitant, sed peregrinan-
 tur. Ipsa enim crimen ha-
 bet peregrinitas. Ac videre
 licet ipsos, qui peregrina-
 tionis suae tempore, vel
 bonorum possessione, vel
 honorum gloria, vel erudi-
 tionis testimonio, vel laude
 fortitudinis, illustrati sunt,
 in patriam tamen festinare
 omnes; ut qui inter melio-
 res sua ostendere bona non

- p. 232. τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος.
- 9 Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθῃται τῇ θρηψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ
- p. 233. ξενίας ἀλλοκεσθαι καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ
- 10 γῇ. "Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μᾶθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆτε εἰδότες q), μῆτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχοῦ r) τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατρίς,

q) εἰδότες], ἰδόντες Fl.⁴ r) ἀπανταχοῦ] Sic e marg. A. 1. et Cod. Gorl. pro vulg. ἀπανταχῇ.

possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo majoribus rebus dignati ipsum sunt alii. Jam junioribus quidem etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto major quam juvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet, et optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et majorum suorum monumentis

inferatur. Durum enim unicuique videtur, etiam post mortem peregrinitatis damnari in terra aliena jacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile auscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati

ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὅλλ- p. 233.
 γη ἔχουσι, καὶ τραχείαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπορῶσι τῆς
 γῆς ἱπαινεύσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ
 ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν ἐτέρους σεμνυνο-
 μένους πεδίοις ἀναιμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς
 διειλημμένοις s), καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων
 οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες,
 καὶ ε) κουροτρόφον ἱπαινοῦσι. Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν 11
 πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν
 δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προζησεται, προτι-
 μῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον. καὶ ὁ τῆς πατρίδος
 αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυ-
 ρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ u) πᾶσιν ἢ 12
 πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις ἂν p. 234.
 ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβλη-
 κότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν
 οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως,

s) διειλημμένοις] „Nihil variant Edd.“ ε) καὶ] τὴν conj.
Gesn. probantibus *Seàger.* et *Paul.* At tuetur vulgatam
Pritsch. Quaestst. p. 204. Cum *Gesnero* facit *C. F. Hermann.*
Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 319. u) παρὰ] „re-
 stitui ex *Fl.* et *Venet.* utraque. *Περὶ* male ceit. *Ἐπὶ Salm.*
 et *Amst.*“ Παρὰ etiam *Ald.* 1. et 2. sed per compendium
 scriptum.

sunt et alibi terram, licet
 parvam habeant, licet aspe-
 ram, et tenuem: et, licet
 non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, lau-
 des certe non desunt illis,
 quibus ornent patriam. Ve-
 rum etsi videant gloriantes
 alios campis laxis, pratis-
 que vario plantarum genere
 distinctis; ipsi tamen pa-
 triae laudum non oblivi-
 scuntur, despectaque equo-
 rum altrice terra, laudant
 suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam ali-
 quis insulanus etiam, etiam

cum felicem apud alios vi-
 tam licet agere, nec obla-
 tam sibi immortalitatem ad-
 mittit, sepeliri praeoptans
 in patria, fumusque patriae
 igni apud alios ei clarior
 videbitur. Adeo autem ca-
 rum super omnia videtur
 patria, ut, qui ubique fuere
 legum latores, eos videas
 maximis quibusque crimi-
 nibus gravissimam impo-
 suisse poenam, exsilium.
 Nec vero legum modo la-
 tores in ea sunt sententia;
 aliter animatis exercituum
 ducibus: quin sub ipsa

p. 234. ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς x) ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας y) τούτου, κακὸς εἶναι θέλοις z). ποιῶ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

x) αὐτοῖς] „Bene sic *Fl. Par.* aliaque. *Αὐτῆς* male J.“ Male sic etiam *Ald.* utraque. y) ἀκούσας] „ἀκούσῃ *Fl.* forsā melius, etsi vulgatum non malum.“ z) θέλοις] Vulg. θέλη, soloecce. *Θέλει Fl.* et *Gorl.* Unde jure meo, ut videbatur, correxī θέλοι.

praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximū illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque	quisquam est, qui, hoc au- dito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ARGUMENTUM.

Narrat in hac praefatione auctor naturam dipsadam, quod est genus serpentium Libycorum, quorum morsu inexplebilis sitis efficiatur. Nec minus infinitam addit suam quoque esse cupiditatem plausus auditorum suorum nanciscendi. En urbanitatem ex arenosa Libyae barbaria repetitam!

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ δια- 1
τεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ α)
ἅπασα, οὐ γλῶσσιν, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα,
ἢ εἰ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὕετοῦ ὀλίγου λείψανον,
παρὰ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπων
κότιμον. ἀόικητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν
οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὔσα, καὶ
πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ β) αὐτὸ,
καὶ ὁ ἄηρ, κομιδῇ πυρῶδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ

a) πεδινῇ] πεδινη Codd. W. et Aug. b) δὲ] „additum ex W.
et Fl. Aberat ab cett. Edd.“

DE DIPSADIBUS.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis calidis pluviarum tennes reli-

quiae, crassum et hoc atque adoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aer igneus vehementer atque aestuosus

p. 234. ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι.

2 Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, εὐσταλὲς καὶ κοῦφον

p. 235. ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται c), ἀπὸ θήρας ταπολλὰ d) ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐξβάλλουσι, θηρεύοντες e) ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα f) τὸν θεὸν τήρησαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθεῖη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθεῖη, καὶ ἀμηνένη βατὴ g) γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν h), καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ i) πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ἄξει τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπelaύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν k) ἡ ψάμμος ἀνακληγεῖται δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτε ὥςπερ ἐνὶ ὅς ἀρκύων

c) σκηνῖται] σκηνίται priores. d) ταπολλὰ] Sic Ald. 1. et Hag. Sed τὰ παλλὰ Ald. 2. Bas. 1. 3 Reitz. et recentt. e) θηρεύοντες] „Θηρεύοντες Fl.“ Sic et Gori f) ὕσαντα] „Sic Fl. cum celt. Tontu J. et marg. A. 1.“ Cf. seq. Dial. (Dissert. c. Hesiod.) c. 7. g) βατὴ] Vulg. βατά. Sed βατὸς conj. Solan. probante Belino, βατὴ autem Guyet. quod aliquo modo confirmat Cod. 2954. in quo βατὰ quidem, sed ita, scriptum, ut super à legatur litera η. h) χαμαιπετῶν] „χαμαὶ τούτων W. et Fl.“ i) διαρκεῖ] „διαρκῆ Fl.“ k) σφίσιν] „σφὶν W.“ Sic et Aug.

sit, et arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae, gens succincta et levis, in tabernaculis vivo soliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars exstincta est, et, conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium et marinorum

passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, et simiorum maxime, et interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi

ληφθέντες, καὶ ἀντοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυστα λ) p. 235.
 γὰρ ἐστίν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἑκμάδα, καὶ τὰ χεῖστα
 ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα
 προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παραισθηγμένην· τροφή
 γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ. Καί τοι ταῦτα πάντα ὁπότε εἶπον, τὸ 3
 θάλλος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς
 λαβεῖν, ἦτον ὑμῖν δυσχερὴ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησομένου·
 καὶ διὰ τοῦτο m) φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ
 γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
 καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὼν ἄμαχα, ἐπενέμεται
 τὴν γῆν· τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεῦντα ἐν μυγῶ τῆς p. 236.
 ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσασσοι, καὶ ἀσπίδες,
 καὶ ἑχίδναι, καὶ κερᾶσαι, καὶ βουπρήσιεις, καὶ ἄκοντῖαι,
 καὶ ἀμφίεσθαι n), καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος
 διττὸν, τὸ μὲν ἔτερον ἐπίγειόν τε ο) καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα,
 καὶ πολυσφόνδρον, θάτερον δὲ ἐναερίον, καὶ πτηνὸν,
 ὑμνότερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι p), καὶ τέττιξ, καὶ νυκτε-

l) ἄφυστα] „Nil mutant Edd. et M.“ m) διὰ τοῦτο] „διὰ
 τὸ Fl.“ n) ἀμφίεσθαι] „ἀμφίεσθαι W.“ ο) τε] „τε W“
 p, ἀκρίσι] Ἰκτίσι Edd. et M. Sed-Gesn. conj. τοῖς ἑχθύσι.
 Bochartus vero, probantibus Kustero, Solano, c. a. ἀκρίσι,
 quod servavi, mutato accentu. Cf. Musc. Eucom. c. 1. Spitzner.
 Prosod. p. 35.

sua pereant. Neque enim
 ulla superest effugiendi ra-
 tio, ubi sol, sursum tracto
 humore, exsiccataque cele-
 riter regione, vehementer
 exarsit, radios jaculatus
 fortiores, tanquam ab ipso
 humore acutos, qui alimen-
 tum igni praestet. Quam-
 quam ista, quae adhuc com-
 memoravi, omnia, vapor,
 sitis, solitudo, inopia co-
 piarum terrestrium, minus
 vobis difficilia videbuntur
 eo, quod jam dicam: et
 propter hoc fugienda omni-
 no ista regio. Serpentes
 nempe varii, magnitudine

ingentes, plurimi numero,
 formis peregrini, veneno
armati iuvicto, terram pa-
 scuntur; partim submersi,
 nido in arenae recessibus
 defosso; alii in summo ver-
 santur, bufones, et aspidēs,
 et viperae, et cerastae, et
 buprestae, et jaculi, et am-
 phisbaenae, et dracones, et
 scorpionum genus duplex,
 terrestre alterum, pedestre,
 ingens, vertebrae [*in cauda*]
 habens plures; aërium alte-
 rum et volucre, membra-
 naceis quidem alis, quales
 sunt locustis, et cicadis, et
 vespertilionibus alac. Id

- p. 236. ῥῖσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα q), οὐκ
 4 εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ
 πάντων ἐρπειῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψὰς
 ἐστίν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα
 βλαῖος, τὸν ἰὸν παχὺς r), ὀδύνας μὲν ἀλῆκτους s) ἐπάγων
 εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ,
 καὶ βοοῖσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρῇ t) κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
 καταπονοῦν u), καὶ κατατρέχον αὐτοὺς, ἐκτὸν ἐστίν,
 p. 237. ὁμόνυμον πάθος τῷ ἐρπειῷ. διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν·
 καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
 ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνει-
 ται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν
 Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχεις, ἀλλὰ
 προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ
 5 πῦρ κατασβενγύοι. Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν
 αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἐπιδαψιλευόμενον x) τῷ

q) ἐπιπετόμενα] „bene Salm. Ἐπιπετόμενα Edd. illa priores“ Omnino vid. Struv. Lectt. Luciani. in Misc. Critt. Vol. II. Part. II. p. 255. r) παχὺς] „Sic Edd. omnes et M. Ταχὺς Sol.“ s) ἀλῆκτους] „ἀλέκτους W. Sed supra est η.“ t) πυρῇ] Sic W. L. Aug. et Ed. Fl. Sed vulgo legebatur πυρὶ. u) καταπονοῦν] καὶ ταπεινοῦν Aug. x) ἐπιδαψιλευόμενον] Vulg. ἐπειτα δυνόμενον. Sed illud est in L. G. Gorl. et marg. A. 1. Statim πότῳ Cod. G. pro ποτῷ.

genus volucres oberrantes multas difficilem accessu reddunt illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, importunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperæ similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles statim dolores adferens. Nam exurit, et putredinem inducit, et, ut ardeant morsi, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni jaceant. Quæ autem maxime illos conficit atque attrit, illa est affectio, a qua

nomen accepit bestia. Sittant nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis præbeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo exstinguero ignem tentet. Ajunt medicorum filii, istam esse causam, Venenum il-

ποτῷ, ὀξύκλιντον γίγνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, p. 257. καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν 6 οὖν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ ὧ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον· ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τοπαράπαν γ), εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος. ἐκ Λιβύης z), ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ποιῆσθαι α) τὴν p. 258. πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὲ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐξεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολλῆσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ἀρνούμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίσι δῆθεν b)· τὸ θηρίον δὲ c), τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι d) τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλη-

- γ) τοπαράπαν] Sic A. 1. 2. Hag. Sejunctim τὸ παρίπαν Reitz. et recentt. Cf. Bis Accus. 4. 7. De Luct. 2. 24. e. a. z) ἐκ Λιβύης] ὅς ἐκ A. vulgo legebatur. Sed ὅς abest a Codd. Gori. et M. et in hoc quidem ita, ut supra scriptum sit a recentiore manu. Vid. Adnot. a) ποιῆσθαι.] Sic scripsi e Codd. W. Aug. Gori. marg. A. 1. et Ed. Fl. Legebatur vulgo ἐποιῆτο. b) δῆθεν] „dñ marg. A. 1.“ c) δὲ] „dñ W.“ d) περισπειρᾶσθαι] „Sic J. Ald. Fr. Bas. Hag. Par. Salm. Περιεπύρῃσθαι Fl.“

lhd crassum potu largiter irrigatum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed epigramma audivi, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad

Syrtim majorem (nequo enim posse aliter), ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quæ rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam, et mulieres quasdam, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo au-

p. 238. σίον δὲ ὡς ε) κεῖσθαι οἷα τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὗς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ-
πίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰθοπος ἰοῦ

Μηδαμὰ κοιμῆσαι f) διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον g) οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν αἰῶν, καὶ ὡς ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδῆχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-

7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπουδακασί περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσσι

p. 239. χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν.

οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν.

εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίγνονται δύο ἐκ τοῦ αἰῶς ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κε-

8 φαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ διψάδες παρὰ

τὰ ὡς, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου

ἐξεργύσασαι, θάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πᾶσχει ἐκείνα

e) ὡς] „W. ὡς cum puncto subscripto, et sic semper.“ f) κοι-
μῆσαι] restitui e Cod. W. Κοιμῆσαι Edd. priores omnes, ad-
versante lege prosodica. g) τοῖον πίθον] „W. aliter, vid.
notas.“

tem ova jacere, qualia il-
lorum struthiocamelorum,
quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum
autem esse epigramma...
nihil vero prohibet ipsum
recitare,

*Fallor, an haec talis de
nigro accensa veneno,
Tantale, vexavit te sine
fine sitis.*

*Tale olim, proles Danai
numerosa, replere
Frustrato te haustu vas
voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor
sunt de ovis, et ut, dum
tollit illa, morsus sit; sed
eorum non amplius memini.

Colligunt nimirum ova illa
accolae non cibi modo caus-
sa, sed evacuatis etiam
utuntur in suppellectile, et
pocula sibi inde faciunt,
cum fingere de luto non
possint, quod *mera* arena
illorum solum est. Si vero
satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque
ovo bini parantur. Dimi-
diatum enim ovum unum-
quodque capiti cum sufficiat,
pileus est. Ibi ergo insidian-
tur apud ova dipsades: et,
cum accedit homo, prore-
pentos de arena, mordent
miserum: at illi eveniunt
illa, quae paullo ante dicta

τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημίνα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον p. 239.
 διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα h) οὐ, μὰ Δία, 9
 πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον,
 οὐδ' ὅπως ἡμεῖς μάθοιτε, ὥς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι,
 φύσεις i) τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι. ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὥς καὶ
 ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ
 (καὶ πρὸς Φιλίου k) μὴ δυσχεράνητε l) τὴν εἰκόνα θηριώδη
 οὖσαν, ὅμοιον τε καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκείνοι
 πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψᾶδος.
 ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλείον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον
 ὀρίγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον m) ὑπεκ-
 καίεται μοι, καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλησέσθαι n) ποτε τοῦ ο)
 τοιούτου ποτοῦ, καὶ p) μᾶλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω p. 240.
 διειδῇ τε καὶ καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμε; ὥστε σύγγνωτε, εἰ

b) ταῦτα] ταυτὰ Gorl. i) φύσεις] „φύσιν W. Vulgatum tenet Fl. cum cett.“ k) Φιλίου] „restitui ex L. G. et Ven. 2. Φιδίου Edd. cett. et M. male.“ l) δυσχεράνητε] „Sic Edd. recte cum M. δυσχερήτε male Ven. 1. et 2.“ m) ἄσχετον] „bene M. Fl. etc. Alii ἄσπετον, ajunt Coll.“ n) ἐμπλησέσθαι] ἐμπλησθήσεσθαι Gorl. correctione aliena. Cf. ἀγορεύεται sensu passivo Jov. Trag. c. 5. προτιμῆται ibid. c. 9. ἡγήσεται Quoin, Hist. Conscr. c. 38. ibique adnot. o) τοῦ] abest ab Aug. p) καὶ] abest a Gorl. Sic μᾶλα εἰκότως sine praefixo καὶ Hermot. c. 22. Sed καὶ μᾶλα εἰκότως, plene ut hic, De Merc. Cond. c. 40. Pro Laps. c. 12. e. a.

sunt, ut bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satiatur. Haec, ita me Jupiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poetam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognoscetis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arto possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-

citiae praesidem Jovem rogo, nolite offendi transsumpta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morsi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeco in conspectum vestrum, tanto magis ejus rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest, nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec injuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo et puram incidam? Itaque ignoscite,

p. 240. δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανθόν, ὑποθείς τῷ κρουνοῦ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν q) ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, πλεηνότα ἔτι καὶ διαψῶντα καταλείπειν r): οἷς δίφους γε ἔνεκα τούμου πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

q) ὑμῶν] „Sic Fl. Hag. Par. Bas. etc. Ἱμῶν male I. et V. 2.“
r) καταλείπειν] „rescriptum ex W. Καταλείπειν Edd.“

si morsus et ipse in animo meo morsum istum suavis-
simum saluberrimumque,
pleno me haustu, caput sa-
lienti supponens, ingurgi-
tem. Modo illud mihi con-
tingat, ne, quae a vobis
adfluunt, deficient, nec ex-
haustum vestrum audiendi

studium hiantem me et si-
tientem destituat. Quantum
quidem ad meam vestri si-
tim attinet, nihil obstat,
quo minus semper bibam.
Platone enim auctore sa-
pientissimo, Pulchrorum
nulla satietas.

A R G U M E N T U M.

Disputatio haec est, vel potius expostulatio, cum Hesiodo, quod is in exordio Theogoniae v. 30. sq. vatem se rerum futurarum praescium professus non tamen vere in carminibus suis promisso steterit. Ita autem poeta se ipse defendit, ut nec auctori satisfaciatur, nec lectoris ullius assensum omnino nancisci possit. Cf. quae infra ad cap. 1. sunt adnotata.

ΛΥΚ. Ἄλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, 1
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ αἵης δάφνης αὐτὸς τε
δεικνύεις ἐν οἷς ποιῆς· ἐνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ
ἡμῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον,
εἰ δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις
τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὁδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις
καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεοπιζοῖς τὰ ἐσόμενα,
θάτερον μὲν καὶ πᾶν ἐντελῶς ἐξενίνοχας· θεῶν τε γενέ- p. 241.

^{α)} ΔΙΑΛΕΞΙΣ] „*Διάλογος Fl. et Schol. Vulgatum tenet ceteras et Coll.*“

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poetam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: et nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero dis-

ceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinare futura; alterum quidem, idque perfectum omnino perfecisti, Deo-

- p. 241. σεις b) διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἐτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἁρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ὑπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἰοικός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφνης, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθη παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέμον c), ἢ τὸν Πολύιδον d), ἢ καὶ Φινία μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὁμῶς 2 προειδοποιῶν, καὶ οὐκ ὠκνοῦν χροῖν τοῖς δεομένοις. "Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνεχέσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, ὥς οὐχ e)

b) γενέσεις] „γένεσιν W. Vulgatae adsentitur FL.“ c) Τηλέμον] Sic ex Homero Od. IX, 59. et aliis poetarum vet. locis emendatum a Valcken. ad Herodot. p. 392. Ed. Wesscl. ab Herelio Epist. Crit. ad Meusel. p. 40. Wielandio et Belino. Olim enim legebatur Τηλεγον. d) Πολύιδον] „Πολύιδον W. male.“ e) ὥς οὐχ] Vulgo οὐχ ὥς. Pejus etiam οὐχ ὥς Par. Hag. In W. abest ὥς, item in Gori. Conjecerunt οὐχ ὥς Courier. ad Luc. s. Asin. p. 242. sq. οὐχ οὕτως Reitz. et Scager. οὐχ ὅλως Jacobs. Exercit. critt. p. 136. ut Pisc. c. 55. extr. οὐδ' ὥς, ne sic quidem, edidit Fritzsche. Ego vero Gesneri iudiciam secutus transpositas exhibui particulas.

rum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Caelum et Amorem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem,

plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telemum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promise-

ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν p. 241.
 δύνασθαι ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ
 γῆθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου f) φυλάττεις τὴν
 δοιρεάν, οὐ μεταδιδούς αὐτῆς τοῖς θεομέναις ἢ γέγραπται
 μὲν σοι καὶ τὰ g) τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ
 παραδίδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν κατὸν τινα ἄλλον ταμιεύο-
 μενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ'
 ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχομένα, p. 242.
 τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχε-
 σιν· λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα, προ-
 τέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένα h). Ταῦτα οὖν παρὰ 3
 τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν;
 πρόποι i) γὰρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δωτήρες ἑάων k) εἰσὶν,
 οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν l) τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν,
 μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε m), καὶ
 λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

η) κόλπου] Sic cum Schm. et Fritzs. scripsi, ut jam volue-
 rat Kopp. Observ. phil. p. 65., e Cod. Gorl. pro vulg. κόλπον.
 Cf. supra Adv. ludoct. c. 12. not. g) τὰ] abest a Gorl. et
 omisit Fritzs. h) ὑπεσχημένα] „Nil mutant Fl. Ald.
 ὑποσχομένα Pell.“ i) πρόποι] Sic W. probante Schäfero
 Melett. p. 59. et Fritzs. pro vulg. πρόπον. k) δωτήρες
 ἑάων] Sic ex Homer. et Hesiod. monente etiam Schäfero l. l.
 et praecante Fritzschio pro vulg. δωτήρες ἑάων, quamquam
 ἑάων certe in Bas. 3. Cf. Prom. c. 18. Tom. I. p. 138. ibique
 Varr. Lectt. l) ὑμῖν] „Sic Salm. Amst. M. Cett. ἡμῖν, male.“
 m) ἴστε] „Iste Bas. 1. ἴσθι adpictum ejus margini.“ Cum
 Bas. 1. facit 3.

rint tibi Musae futura prae-
 dicendi facultatem: aut illae
 dederunt, sicut suere pol-
 licitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque abscon-
 ditum servas munus, non
 impertiens illud indigenti-
 bus: aut scripta quidem tibi
 sunt etiam in hoc genere
 multa; tu vero nondum ea
 saeculo tradidisti, cum usum
 eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim
 neque ausim dicere, Musas,
 duo tibi praestare pollicitas,
 alterum quidem dedisse, ex

dimidia vero parte promis-
 sionem suam, de futurorum
 cognitione loquor, revocas-
 se, cum tamen prius illam
 in versu pollicitae essent.
 Ista ergo numquid ab alio,
 Hesiode, quam ab ipso te,
 aliquis potest discere? De-
 cuerit enim, quemadmodum
 ipsi Dii bonorum sunt au-
 ctores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum
 veritate omni, quae nostis
 enarrare, et si qua nobis
 videntur dubia, ea resol-
 vere.

- 4 *ΗΣΙΟΔ.* Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥᾷδιαν ἀποκρι-
 p. 242. σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
 ἐξῥαφισθημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν.
 καὶ ἐχορῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρη-
 μένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
 μὲν n) ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποι-
 p. 245. μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα
 ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολο-
 γεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν ὄωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι,
 καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται ο) καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.
- 5 Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολο-
 γίας p)· οὐ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ
 λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν q) συλ-
 λαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν
 τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρέουεν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο
 ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
 ἔνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος

n) μὲν] abest a Gorl. o) οἴωνται] οἶονται Bas. 3. errore
 credo. p) ἀπολογίας] „restitui ex W. marg. A. 1. et FL
 Ἀπολογίας male G. et Edd. vulgo.“ Recte conjecerant ἀπο-
 λογίας Palmer. et Cuyet. αἰτιολογίας Gron. probante Kustero.
 In Bas. 3. paene ridicule legas αἰτιολογίας. -q) τῇν] „omit-
 tit FL.“

Hes. Licebat mihi, vir
 optime, facili responsione
 defungi de omnibus, nihil
 esse eorum carminum, quae
 a me consuta sunt, mihi
 proprium, sed Musarum:
 ab his proinde rationem di-
 ctorum pariter et praeter-
 missorum lesse poscendam:
 me vero de his, quae per
 me sciebam, de pascendo,
 inquam, curandoque grege,
 et exigendo, et mulgendo,
 reliquisque, quae pastorum
 opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas
 quidem sua munera, quibus-

cunque voluerint, et in
 quantum decere putent, im-
 pertiri. Interim tamen ne-
 que poetica mihi apud te
 defensio defuerit. Neque
 enim, puto, decet, a poetis
 tenuiter nimis et minuto
 studio reposcere, syllaba-
 rum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere,
 et si quid in ipso poëseos
 cursu non animadversum
 effluat, acerbe illud exige-
 re; verum scire, multa nos
 et modulorum caussa et soni
 inculcare. Quaedam autem
 carmen ipsum saepe, utpote

αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ αἰδ' ὅπως παριδέξαιτο. σὺ p. 243.
 δὲ τὸ r) μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω
 δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρως ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδα-
 λάμους s) δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ p. 244.
 συκοφαντίᾳ ζητῆς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἑμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ
 ἑμοῦ Ὀμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μά-
 λιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοσε χωρὴ- 6
 σαυτα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι,
 ἀνάγκη, ὃ οὗτος, τὰ ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
 γὰρ, ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ προ-
 φητικῶς προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα
 τῶν γε *) ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν
 παραλείμενων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἷσις δ' ἐν φόρμῳ, παῦροι δέ σε θηήσονται, Hesiod.
 καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, Opp. v.
 χρησιμωτάτῃ ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζεται. 480.

r) τὸ] abest a Bas. 3. s) σκινδαλάμους] „Sic Edd. omnes
 et M. Σκινδάλμους corrigit Solan. et alii. *) γε] τε Fritzsche.
 de suo.

laevia ac polita, nescio quo-
 modo adsumit. At tu maxi-
 mo nos nostro bono is pri-
 vatam, libertatem dico, et
 in fingendo potestatem. Et
 reliqua in poësi pulchra non
 vides; sed ramenta quaedam
 et spinas eligis, ausasque
 quaeris calumniae. Neque
 vero solus tu talia, neque
 contra me solum, sed multi
 etiam alii sunt, qui Homeri,
 eandem artem professi, car-
 mina vellicant, ita minuta
 omnino et valde exigua dis-
 putantes. Si vero opus est
 cominus congregi cum cri-
 mine, et eam dicere caus-

sam, quae verissima est,
 lege, tu homo, opera mea
 ac dies. Intelliges enim, quot
 res in illo carmine, divine
 et tanquam a vate prae-
 dictae a me sint, quae exi-
 tus praesignificent, cum eo-
 rum, quae recte et suo
 tempore peraguntur, tum
 illorum, quae praetermissa
 sunt, noxas. Jam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi
 et accola plaudet:

et rursus, quae bona recte
 colentibus agrum superfu-
 tura sint, utilissima vitae
 divinatio jure habeatur.

K

7 *ΛΤΚ.* Τοῦτο ε) μέν οὖν, ὃ θαυμαστόν Ἡσίοδε, καὶ
 p. 244. πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται u) σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας
 τὴν τῶν Μουσῶν ἐπὶ πνοίαν x), αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι
 ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαν-
 τικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν γ). ἐπεὶ
 p. 245. τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὕμῶν z) οἱ γεωργοί, καὶ
 ἄριστα μαντεύσονται· ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν
 τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἢ δὲ αὐχμὸς ἐπι-
 λάβῃ a), καὶ διψήσωσιν b) αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ
 μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ
 μισοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο,
 εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἄμῃν χλωρὸν ἔτι
 τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθῆσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὲν
 οὐδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, οἷς ἦν μὴ καλύψῃς *) τὰ
 σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς

1) χρῆσιμ. — *ΛΤΚ.* Τοῦτο] „Sic etiam Edd. cum M. Gronovius *ΛΤΚ.* transponit.“ u) εἴρηται] „ἐλήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat.“ x) ἐπὶ πνοίαν] „ἐπὶ πνοίαν *Fl.* male. Ml tamen et adscriptum inarg. A. 1. W.“ y) περιεμένομεν] „περιεμένομεν *Fl.* male.“ z) ὕμῶν] „recte M. *Fl. Hag. Fr. Par.* Ὑμῶν male J.“ Reddit *Obscopoeus: nostri rustici.* a) ἐπιλάβῃ] „λάβῃ W.“ b) διψήσωσιν] „Sic et *Fl.* cum cett. *Διψήσουσιν W.*“ *) καλύψῃς] καλύψας concinnitatis causa mavult C. F. Hermann. Commentar. ad Quous. Hist. Conser. p. 35. At vid. Schäfer. Melett. p. 87.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque causam dicere pro verbis possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si plnat Deus, florentes futuros esse manipulos [*messem copiosam*];

si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere mediâ aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendam spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, et ligone armatus servus terram iis inducat, devoluturas

αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνια, καὶ προκατεδείται c) τὴν p. 245.
 ἅπασαν τοῦ θεοῦ ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις 8
 μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντι-
 κῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄθλητα,
 καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ
 Μίνωι προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλεος πλῑθῳ ὁ παῖς
 ἴσται d) αὐτῷ e) ἀποπεπνιγμένος f), καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς
 προμηνῦσαι g) τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ
 δεκάτῳ εἶτε ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἡ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη h), οὐκ ἂν
 φθάνοι καὶ μάντιν λέγων. προεργῶ γάρ, καὶ προθεσπιῶ, p. 246.
 καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ,
 ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή τις, ὕντιος προσέτι
 ἡ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπλάτος i) οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται
 τῷ τοιούτῳ· καὶ τὰ ἐτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ
 θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκός, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα

c) προκατεδείται] προκατεδείται Bas. 3. d) ἴσται] „recepī
 ex L. et W. in quo ἴσται tamen ab altera manu, cum ἴσται
 ante legeretur, quod et Edd. obsidet.“ e) αὐτῷ] „αὐτοῦ Fl.“
 f) ἀποπεπνιγμένος] „Sic rescriptum ex W. et Fl. Ἀποπνι-
 γόμενος Edd. celt.“ g) προμηνῦσαι] προμηνῦσαι priores
 omnes. h) ἀνατιθεῖη] ἀνατιθεῖη Gorl. i) ἡπλάτος] ἡ πλά-
 τος Hag.

aves, omnemque spem ae-
 statis interceptam devora-
 turas. Talia enim si quis
 praecepta dicat aut monita,
 non peccaverit; a divina-
 tione autem multum abesse
 mihi hoc opus videtur, cu-
 jus sit obscura et nusquam
 ullo modo manifesta ante
 cognoscere. Quale est illud,
 cum Minoi praedictum est,
 in dolio mellis suffocatum
 iri illius filium, et cum
 praesignificata Achivis caus-
 sa irarum Apollinis, item-
 que anno decimo captum iri
 Iliam. Haec enim sunt divi-

natio. Alioqui si ista quoque
superiora ad divinationem
 aliquis referat, effugere non
 poterit, quin me quoque va-
 tem dicat. Praedicam enim
 ac divinabo, idque sine Ca-
 stalia, et Iauru, et tripode
 Delphico, si quis nudus in
 frigore obambulet, pluvias
 insuper aut grandines fun-
 dente Deo, hunc talem ri-
 gor cum tremore non par-
 vus invadet: et, quod magis
 adhuc divinum est, etiam
 calor postea, ut probabile
 est, superveniet, et multa
 in hoc genere, quorum me-

9 πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γαλοῖον ἂν εἴη μεμνησθαι. Ὡστε τὰς
 p. 246. μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ, ὃ
 εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὥς οὐδὲν
 ἦδεις k) τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἐμπνοια δαιμόνιος ἐνε-
 ποίει l) σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ εὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα m).
 οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετελεῖ τῶν ὑπεσχημένων n), τὰ δ'
 ἀτελεῖ ἀπελείμπανε.

k) ἦδεις] „ἦδισθα W. et Pl.“ Sic etiam Gorl. l) ἐνεποίη.]
 ἐνέπνευσε conj. Schm. temere. m) οὔσα] abest ab Gorl.
 n) ὑπεσχημένων] „ὑπισχημένων W.“ Deinceps τὰδ' erat in
 omnibus prioribus, excepta *Fritzschi*ana.

minisse ridiculum fuerit. vino subjecta tibi carmina,
 Itaque hoc genus defensionis et divinationum omitte.
 Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit,
 quod recipiatur, nihil to-
 scivisse eorum, quae dic-
 res, sed adflatu quodam di-

vino subjecta tibi carmina,
 quamquam ne illud quidem
 satis firmum est: neque
 enim ille alia quidem pro-
 missorum impleturus erat,
 alia vero imperfecta reli-
 cturus.

ΑΤΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΗΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΙΜΑΝΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Navigium magnum Aegyptiacum, cujus visendi causa quatuor amici Athenis Piraeum petierant, redeuntibus in urbem ansam praebeat declarandi, quid unusquisque eorum potissimum in votis habeat. Sic quum tres pro sua quisque animi indole alius aliam felicitatis humanae partem delectam exposuisset et laudasset, quartus Lycinus, i. e. ipse Lucianus, votorum istorum vanitatem et stultitiam arguit ac deridet, in magnam quidem lectorum tum utilitatem tum voluptatem.

ΑΤΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον α) ὅτι θᾶπτον τοὺς γῦπας β) ἰσλος νικρὸς ἐν φανερῷ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς γ) Κόρινθον θέας ἀπηναι θέοντα ἀπίναι δ) διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων εὖ γε καὶ ἄοκτος τὰ τοιαῦτα.

α) ἐγὼ λέγον] „Sic etiam Fl. cum J. Bas. Par. Hag.“
β) γῦπας] γῦπας priores. Contra recte vulgo Ver. Hist. I, 12. Icarom. c. 3. e. a. c) εἰς] „ἐς O.“ d) ἀπίναι] „Sic Fl. Bas. x. Par. etc. Παρίσαι J. cum V. 2.“ Verba διὰ τοῦτο olim in Edd. cum sequentibus juncta primus Gesnerus vidit non fuisse ab antecedentibus avellenda.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCENUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS ET ADIMANTUS.

Lyc. Nonne dicebam ego, tur, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat? adeo tu spectaculorum avidus et impiger ad talia.

specaculi aliquid subduca-

p. 247. *TIM.* Τί γὰρ ἔδει καὶ ε) ποιεῖν, ὃ Λυκῖνα, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε f) καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστειος ἦκειν, ἢ ὁπομένους τὸ πλοῖον g).

ATK. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ h) Μυρρίνουσίαις εἶπετα μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου i) νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀπηλανηθεὶς ἐν τῇ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρῃ μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ δὲ ὁ k) Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέροις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδε-
p. 248. μέμενον, ἀνυπόδητος l) αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ εἶε αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεί καταηλύθμεν m).

e) καὶ] „omittit J.“ f) σέ τε] „σφῶς ἐκ O.“ Sic plane *Reitzius* narrat. At videtur in Ox. σφῶς ἐκ legi non pro duabus vocibus σέ τε, sed pro tribus σφῶ, σέ τε. g) πλοῖον] „πλεῖον male J. sola.“ At praecierat jam *Ald.* 2. h) ὁ] „Abest articulus in O.“ Quod probat *Fritzsch*, provocans ad *Struvium* *Lectt. Lucc.* p. 226. i) ὅπου] „ὅπου *FL.*“ k) ὁ] „Sine articulo O. et *FL.*“ l) ἀνυπόδητος] „Nil mutant Edd. nec O.“ m) καταηλύθμεν] Sic O. Gori. et Edd. Bas. 1. et 3. et jam etiam *Fritzsch*, pro vulg. καταηλύθμεν.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adco, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italiam advehunt? Puto autem, vos quoque, te, inquam, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis causa ex urbe venire.

Lyc. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, ne-

scio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

ΣΑΜ. Οἶσθα η), ὦ Λυκίνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν ο); 2
ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεράκιον ἐκ τῆς θαλάμης p. 218.
προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς p), ἀναδε-
μένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρω τοῦ μετώπου
ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλα-
φυρὸν οὕτω ἐκείνος θίαμα q) ἰδὼν, μακρὰ r) χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ s) ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ ι) τὸ
πλοῖον, παρέστηκεν θακρῦων, ὥσπερ εἶωθε· ταχύθακρος
γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἔρωτικά.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ με-
ρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὃ
ποσούτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἵπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στω-
μύλοι τὸ φθέγμα, παλαιστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παρα-
θακρῖσαι u) οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελᾶγχρους p. 219.
εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
καὶ ἐφθέγγειο ἐπισοσυσμένον τι, καὶ συνέχης, καὶ ἐπίτρο-
χον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ

η) οἶσθα] „οἶσθ' οὖν O.“ ο) ἀπέλειπεν] ἀπέλειπεν Gort.
Fritsch. p) ἐνδεδυκὸς] ἐνδεδυκὸς Schol. vitio scribendi.
q) ἐκείνος θίαμα] „θίαμα ἐκεῖνος O.“ r) μακρὰ] „μα-
κρὰν Fl.“ s) τῷ Αἰγυπτίῳ] „τῶν Αἰγυπτίων O.“ ι) περι-
ηγουμένῳ] „περιηγούμενῳ male O.“ u) παραθακρῖσαι]
παρ — ὑσαι priores, excerpta Fritsch.

Sam. Nosti, Lycine, ubi
nos reliquerit? puto ego ibi,
ubi formosus ille puer de
diaeta progrediebatur, ille
puro linteo indutus, retro
comam revinctus, utrinque
a fronte abductam. Si ergo
Adimantum ego novi, puto,
hominem, eleganti adeo spe-
taculo viso, longum valere
jusso naupego Aegyptio, qui
monstrabat navim, adsti-
tisse lacrimantem, ut solet.
Facilis enim vir est, ubi
amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum

pulcher mihi, Samippe, puer
videbatur, ut Adimantum
etiam percelleret, quem tot
Athenis formosi sectantur,
liberi omnes, jucundi ser-
monis, olentes palaestram,
apud quos forte lacrimari
etiam non ignavum fuerit.
At isto, praeterquam quod
niger, labiosus etiam est, et
tenui nimis crure, et tra-
ctum quiddam de imo gut-
ture, continuatumque nimis
et volubile loquitur, Graece
ille quidem, sed ita, ut pa-
trium quiddam sibilo atque

p. 219. τῆς φωνῆς τόνοι, ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον x) φησιν αὐτὸν εἶναι.

3 TIM. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ᾧ Λυκῖνε, σημειῖόν ἐστιν Αἰγυπτίας γ), ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες z) ἀναπλέκονται, ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν a)· ἔμπαιιν ἢ b) οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον c) ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

SAM. Εὖγε, ᾧ Τιμόλαε, οἷ ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμιῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν d), ὁπότε οἱ τότε συναποκρίσθησαν e).

4 ATK. f) Ἀτάρ, ᾧ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην, ὁπόθεν p. 250. ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἐστήμεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν

x) ἐλευθέριον] ἐλεύθερον legendum videbatur Solano. γ) Αἰγυπτίας] „Αἰγυπτιακῆς Ο.“ Αἰγυπτίους voluerunt quidam. Vid. Adnott. z) παῖδες] „non est in Fl.“ a) ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν] ἔστε τὸ προεφηβικόν Gorl. b) ἔμπαιιν ἢ] „recepi ex J. V. 2. et marg. A. 1. Ἐν Ἑλλάδι οἱ cett. misere.“ Vera lectio etiam est in Ald. 2. c) κρώβυλον] „recte O. Schol. Fl. V. 2. Κρώβυλλον cett.“ d) ἐν τοῖς Ἰωσιν] Snpplet Belinus εἰνα. Vid. Adnott. e) συναποκρίσθησαν] συναποκρίσθησαν Gorl. et Fritzs. f) ATK.] „Sic Solanus dedit, cum TIM. ante ederetur.“ Vulgatum nomen servavit Fritzs.

tenore vocis prodat. Coma vero, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea majores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurca cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timo-
laë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, jam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multam suspicientes, numerantesque conjectus telorum in coriis, atque admirantes ascenden-
tem per rudentes nautam,

- p. 251. ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸν πυθμένα, ἢ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον m), ἐννέα πρὸς τοῖς ἑξήσοι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὶός n), ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷον δὲ προτόνῳ κέχρηται καὶ συνέχεται o), ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον p) ἐπιχειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα q) ὑπερβέβηκεν, εἰς τὸ πρόσσω ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς θεῶν
- p. 252. ἔχουσα τὴν Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσιον r) πυραυγές, καὶ πρὸς s) τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ ι). τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα 6 μοι ἔδοξε. Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνικύσιον πρὸς τρο-

m) τὸν ἄντλον] „recte *Fl. Par.* aliaeq̃ue. Τὸ ἄντλον J.“ Sic etiam *Ald.* 2. n) ἰσὶός] Sic *Bas.* 1. 3. *Reitz.* et recenti. Sed ἰσὶός *Ald.* 1. 2. *Hag.* o) κέχρηται καὶ συνέχεται] *Priores* duas voces, quas *Edd.* vet. vulgo tenent, cum *Solano*, dūce O. et *Fl.* delerant *Reitz.* et recenti. p) χηνίσκον] „Sic O. χρυσίσκον *Edd.* hac priores.“ q) ἢ πρῶρα] „omissa in O.“ r) παράσιον] „Sic *Fl.* et *Schol. Παράσιον* *Edd.* O. et *Exc. Παράσιον* *Bas.* 2. (et 3.) Ἵσως παρώσημον adscript. *Bas.* 1. *Καρχήσιον* L.“ *Παρώσιον* etiam *Gori.* Sed *Elsner.* *Schediasm.* *Crit.* p. 93. mavult παράσιον, provocans ad *Athen.* V, 9. p. 206. s) καὶ πρὸς] „Abest καὶ ab O.“ ι) μετὰ] κατὰ conj. *Seager.* recte, opinor.

partem; ac de constrato navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet (utitur) et continetur protono! Ut vero puppis ad-surgit sensim incurva, cui chenisus impositus est aureus; ab altera parte justa proportionē prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte

cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et supparum veli colore flammeo, et ante istaec ancorae, et versoria, et circumactoria, et illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nantarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim velere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret.

ἤν. καὶ ἐὶνα πάντα μικρὸς τις ἀνθρωπιλακος γέρων ἤδη p. 252. ἔσωζεν u), ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περι-
στρέφων. ἰδείχθη γάρ μοι ἀναφαλάντίας τις x), οὐλος,
Ἡρων y), οἶμαι, τοῦτομα.

TIM. Θανμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέον-
τες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. Ἡκού- 7
σατε δέ, ὅπως δεῦρο κατήγαγε z) τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον p. 253.
πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν a);

ATK. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν b) ἀκού-
σμεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος, αὐτὸς διηγείτο μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πᾶν βιάτῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν τὸν
Ἀκάμαντα· εἴτα ξεφύρου ἀντίπνευσαντος, ἀπενεχθῆναι
πλαγίους ἄχρι Σιδωνος· ἐκείθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περι-
πεσόντας c), δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος d)

u) Ἰσωξεν] Ἰωσεν Bas. 1. x) τ. c] vulgo aberat: restituerunt
Bipp., Schm. et Pritzsch. e 2956. et Gorl. y) Ἡρων] „In O.
Ἡρων.“ z) κατήγαγε] „κατήγαγον FL et marg. A. 1.“ Sic
et Gorl. a) Ἰσωσεν] „ἔπλασεν O. Ἐσωξεν Bas. 1. et 2.“ Er-
ratum hoc: nam Bas. 1. aequae ac 3. habet Ἰωσεν. b) ἡδέως
ἂν] ἡδέως δ' ἂν vulgo. Sed δ' omittunt O. Gorl. et Bas. 3.
Unciis inclusit Schm. c) περιπεσόντας] omiserant vulgo:
restitutum a Schm. e 2956. probante Belino. d) διὰ τοῦ
Αὐλῶνος] deficiunt in Gorl.

Atque haec omnia parvus
aliquis homuncio, jam se-
nex, servabat, parva per-
tica tantae molis guber-
nacula torquens. Ostensus
enim mihi est recalvaster
aliquis, caetera crispus,
Heron nomine, arbitror.

Tim. Admirabilis artis
nomine, ut vectores dice-
bant, et doctus circa mari-
tima supra Proteum. Au-
distis autem, quomodo huc
deduxerit navem, quae illis
inter navigandum accide-
rint, et quomodo stella
ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolae, sed
jam libenter ex te audive-
rimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi
narrabat, vir bonus, et con-
suetudini aptus. Dicebat
autem, cum solvissent e
Pharo vento non valde ve-
hementi, septimo die vi-
disse Acamantem: tum re-
flante zephyro obliquos Si-
donem usque esse delatos.
Inde autem magnam tem-
pestatem nactos die decimo
per Aulonem venisse ad
Chelidoneas. Hic vero pa-
rum abfuisse, quin submersi

- p. 253. ἔλθειν· ἔνθα δὴ παρὰ ε) μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαν-
 8 τας. Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονίας,
 ἤλικον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ
 τὸν Αἶβα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου f). κατ' g)
 p. 254. ἐκείνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
 τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν
 ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι h) δέ
 εἰσι πέτραι, καὶ ὀξῶαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύματι,) καὶ
 φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν i), καὶ τὸν ἥχον μέγαν
 9 καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦ-
 τα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ
 νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰω-
 γῆν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι
 ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ τινα
 λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ
 καρχησίῳ, καὶ κατευθῆναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ
 πέλαγος k), ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δέ

e) παρὰ] „recepti ex O. Fl. J. et V. 2. Περὶ cett. male, quod
Guyetus etiam correxit.“ f) τοῦ Νότου] τὸν Νότον corrig.
Belin. temere. g) κατ'] „Et hoc receptum ex Fl. et L. pro
 μετ', quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg.
 A. 1.“ h) ἀπόξυροι] „ἀπόξυροι O. et Fl. solemnī scribarum
 errore.“ i) κυματογῆν] „Al. κυματογῆν Coll. At nostrae
 Edd. in vulgato conspirant.“ k) εἰς τὸ πέλαγος] „omissa
 in O.“

omnes perirent. Novi au-
 tem, cum ipse aliquando
 Chelidoneas circumnaviga-
 verim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime
 spirante Africo, cum no-
 tum etiam assumisit. Illic
 enim accidit, ut a Lycio
 mari dividatur Pamphy-
 lium: fluctusque, utpote ab
 undis pluribus circa ipsum
 acissus promontorium, (sunt
 autem petrae abruptae et
 ab alludentibus aquis acu-
 tae,) terribili cum sonitu

frangitur: atque ipsi saepe
 scopulo magnitudine aequa-
 lis est. Ab his se etiam
 deprehensos nauclerus di-
 cebat, cum nox adhuc esset
 et merae tenebrae. Sed
 ad ipsorum ploratum fra-
 ctos misericordia Deos, cum
 ignem ostendisse de Lycia,
 ut oram illam agnoscerent,
 lucidamque stellam quan-
 dam, Dioscurorum alterum,
 insedissee carchesio, ac di-
 rexisse navim sinistrorsum
 in mare, cum jamjam fer-

ἀπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, p. 254. ἰβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτη- οίας l) πλαγιάζοντας m), ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν n) πλεύσαντας, ἥδη εἶ- ναι ἐν Ἰταλίᾳ.

ΑΤΚ. Νῆ Δία, θαυμασίῳν τινα ο) φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπε- p. 255. σφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκείνός 10 ἔστι;

TIM. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσω- μεν p) οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρηνούσιον q), τὸν Στρομβίχου r).

ΑΤΚ. Δυσὲν s) θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Ἀδείμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ

- l) Ἐτησίᾳς] „Sic J. Par. Hag. Salm. Ἐτησίους O. et Fl.“ m) πλαγιάζοντας] πλησιάζοντας 2956. n) Μαλέαν] „Sic O. Fl. Par. et marg. A. 1. Μαλέα J. Ald. Hag. Fr. Bas. 1. (et 5.) Salm. In articulo autem masc. Fl. consentit.“ o) τι- να] „τι O.“ p) ἐμβοήσωμεν] „recepī ex O. Ἐξβ — — Edd.“ q) Μυρρηνούσιον] „Μυρρινούσιον O.“ r) Στρομβίχου] Vulgo Στροβίχου. Sed Στρομβίχου O. Receptam formam sup- peditaverant 2956. et Gori. probante Bastio Ep. Crit. p. 57. Receptit et Fritzsche. Quae jam sequuntur Lycini verba, usque ad ἄλλος τίς ἐστι in Gori. non male Timolai sermoni adjiciun- tur. s) δυσὲν] Sic Schm. c Pl. 2956. et Gori. pro vulg. δυσὸν, quod tamen et ipsum in nostro scriptore non insolens. Cf. Toxar. c. 11. Prometh. c. 5. c. 2.

retur ad scopulum. Inde, cum recta via semel exci- dissent, transnavigato Ae- gaeo, septuagesimo ab Ae- gypto die, obliquo ad te- nentes sibi adversum etesias cursu, in Piraceum heri appulisse, tantum ad infe- riora detractos, quos opor- tuerit dextram legentes Cre- tam, Malea superato, jam esse in Italia.

Lyc. Admirabilem, ita me Jupiter, mihi gubernua-

torem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igi- tur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strombichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adi- mantus enim est, non alius.

p. 255. ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδμα
 11 ἐκείνου ε), καὶ ἐν χρῶ ἡ υ) κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὁμοῦς
 τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὴ τοῦ ἱμα-
 τίου λαβόμενοι σε ἐπισιρέψωμεν, ὥ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπα-
 κοῦσαις ἡμῖν ἐμβοῶσιν x); ἀλλὰ καὶ φροντίζοντε ἔοικας ἐπὶ
 συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα,
 ὡς δοκεῖς, ἀνακνυλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με καινὴ *)
 τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα γ), παρακοῦσαι
 ὑμῶν ἐποίησεν, αἰτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντα τῷ z) λογισμῷ
 ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τίς
 ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα,
 καὶ στέγειν α) μαμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
 p. 256. οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει b) τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν c) τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ-

ε) ἐκείνου] ut glossema efficiendum putarunt Guyet. et Reitz.
 nullo jure. υ) ἡ] „omittit Hag. 2.“ x) ἐμβοῶσιν] „βοῶσιν
 sola J.“ *) καινὴ] κενὴ Fritzsche. licentius. γ) ὑπελθοῦσα]
 ἐπὶ εὐθουῖα Bas. 3. z) τῷ] „omittit O.“ α) στέγειν] „σέ-
 γειν male O. pro σιγᾶν. lu vulgato consentiunt Edd.“ De duo-
 bus Codd. narrat Belin. qui item σιγᾶν exhibeant. b) δόξει]
 „δόξη O.“ c) Μῶν ἐρωτικόν] „Τῶν ἐρωτικῶν O.“

Satis jam clare video: et
 vestimentum ipsius est, et
 incessus, et brevis ad ipsam
 cutem tonsura. Accelere-
 mus tamen gradum, ut
 ipsum assequamur. Nisi ve-
 ste te prehensum adverta-
 mus, Adimante, non exau-
 dies nos inclamantes; sed
 videris etiam profundae co-
 gitationi immersus, non par-
 vum neque contemibile
 negotium animo agitare ac
 revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed nova me inter

eundum cogitatio subiens,
 ut inauditam praetermitto-
 rem vestram vocem effecit,
 qui defixum totum in illa
 animum haberem.

Lyc. Quaenam est illa?
 Ne enim cuncteris dicere,
 nisi est de valde secretis.
 Quamquam initiati, ut no-
 sti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus.

Adim. Sed pudet me ni-
 mirum apud vos dicere:
 adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium

το ἀμνήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῇ τῇ θαδῖ p. 256.
καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΛΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θανμάσι, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα 12
πλοῦτον ἐμαντῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολ-
λοι d) καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυ-
φῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς e), φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὅκτας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΛΕΙΜ. Ἀπειλείσθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ
ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σέ, ὦ Λυκίне, κατέσκησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πά-
χος f), οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἠρόμην τινα τῶν ναυτῶν, ὅπόσῃν ἀποφέρει g) ἡ
ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ h) κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν
μυθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ

d) οἱ πολλοὶ] „οἱ παλαιοὶ marg. A. 1. W. Idque placet.“ Sic
etiam Gort. forsau e scholio, quod vide, et *Fritzsch.* e) Ἑρ-
μᾶς] „Nil. variant Edtl.“ f) πᾶχος] Sic *Fl. O. Gort.* 2956.
Belin. pro vulg. μέγεθος. g) ἀποφέρει] „deest in O.“ h)
ἐπιτοπολὺ] Sic vulgo. Sed ἐπὶ τὸ πολὺ *Bas.* 1. et 3.

quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enar-
raveris, sed *hominibus* ad
claram faciem ipsis quoque
initiat.

Adim. Nihil tale, ο' no-
ster. Sed divitias mihi
quasdam ipse fingebam ani-
mo, quam fictitiam Beatam
insulam omnes vocant; vos-
que in ipso mihi divitiarum
et voluptatis fastigio super-
venistis.

Lyc. Itaque illud *hic va-*
leat expeditissimum, com-
munis esto Mercurius!
ajunt: atque in medium al-

latas deponere divitias: ac-
quum enim est, in partem
venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem
relictus sum in primo sta-
tim in navim ingressu, cum
te, Lycine, in tuto collo-
cassem. Dimetiente enim
me ancorae crassitudinem,
vos nescio quo discesseratis.
Tamen visis omnibus, quae-
rebam ex nautarum aliquo,
Quantum plerumque merce-
dis domino singulis annis
ea navis referat? At ille,
Duodecim, inquit, *talenta*

- p. 256. πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τὸν τεῦθεν οὖν ἐπανοίον,
ἐλογιζάμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφρω ἐμὴν ποιήσκειν
εἶναι, οἷον ἂν i), ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὐ ποιῶν τοὺς
φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
p. 257. ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν
τε ἤδη ἀποδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφεις k),
καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
νυνὶ δὲ ἤδη l) καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος
τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασι-
λεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθιτίζοντι,
καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστάς, ὃ Λυκίνε,
κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐ φερόμενον τὸ
σκάφος οὐρίῳ m) τῆς εὐχῆς τῷ n) πνεύματι.
- 14 ΑΤΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς
τὸν στράτηγόν, ὡς τινα πειρατὴν o), ἣ καταπονιστὴν, ὃς
τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα, ἐν γῇ κατὰ τὴν

i) οἷον ἂν] καὶ addi vult Jacobs. Sed asyndeton videtur aptius
esse. k) ἀφεις] „ἀφ' ἧς Fl.“ l) ἤδη] omittit O.“ m) οὐ-
ρίῳ] „recepit ex O. Οὐρίῳ Edd.“ n) τῷ] „omittit O.“ o)
πειρατὴν] „πειραστήν O. male.“

*Attica, si quis, quod mini-
mum est, computet. Hinc
ergo rediens ita cogitabam,
Si quis Deorum hanc navem
subito, ut mea sit, faciat;
quam ego, quam felicem
vitam agam! bene faciens
amicis, interdum ipse na-
vigans, emittens nonnun-
quam servos. Deinde de
duodecim illis talentis do-
mum jam aedificabam loco
opportuno, paullo supra
Poccilen, relicta illa ad Ilis-
sum paterna: et servos
emebam, et vestes, currus-
que, et equos. Jamque et
navigabam, felixque prae-*

*dicabar a vectoribus omni-
bus, metuendus nantis, ac
tantum non rex ab illis ha-
bitus. Verum adhuc com-
ponenti mihi rem navalem,
et in portum prospectanti
e longinquo, tuo, Lycine,
adventu demersisti divitias,
evertisti, dum bene et se-
cundo votorum flatu fertur,
navigium.*

*Lyc. Igitur, vir fortis,
prehensum me ad Impera-
torem abducito, ut piratam
aliquem, aut perniciem na-
vium, qui tanti tibi nau-
fragii caussa fuerim, idque
in terra, ipsaque inter Pi-*

ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι p. 257.
σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μάλ' ὠ-
τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα p) ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ
καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου
κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγέτω q) σιταγωγίαν, εἰ καὶ r),
ὡ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενη-
σόμενος. ὅς s) γὰρ εἶναι ἐνδὲς πλοίου τουτουῦ δεσπότης ὦν,
παρήκουτες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρ-
μενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄνει δηλαδὴ τοὺς φίλους. P. 258.
σὺ μὲν οὖν εὐπλόεε, ὡ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ
καθιδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλλας καταπλέον-
τας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδεϊμάντου πλοῖον, τὴν
Ἰσιν, τις εἶδεν t).

AD EIM. Ὁρᾷς; διὰ τοῦτο ὠκνοῦν εἰπεῖν ἃ ἐνεύουσιν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώμῳ ποιήσεσθαι μου τὴν εὐ-
χὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμᾶς προχωρήσητε,

p) πλοῖα] „Sic Fl. Hag. Par. etc. Πολύου J.“ Et sic Fritzs. sch.
provocans ad Quæstet. suas p. 178. q) σιταγωγέτω] „Sic
O. Fl. Fr. Par. aliaque. Σιταγωγέτωσαν J. et marg. A. 1.“
Adde Gorl. et Fritzs. sch. r) εἰ καὶ] „Sic Solanus. Non ha-
bent et Edd. neo O.“ Utraque vox deest in Gorl. s) ὅς]
Sic Schm. et Fritzs. sch. e conj. Guyet. et Cod. 2956. probante
Jacobbo ad Tox. p. 131. t) εἶδεν] Sic Schm. et Fritzs. sch.
e 2956. pro vulg. οἶδεν.

raeca atque urbem via. Sed
vide, quomodo casum tuum
solaturus sim. Habe enim
tibi, ecce, quinque, si vo-
lueris, pulchriora majora-
que Aegyptio illo, navigia,
et, quod maximum est,
quae mergi non possint: ac
celeriter tibi, quinque
singulis annis, frumenta
unumquodque advehat: te
vero, nauclerorum prae-
stantissime, intolerabilem
nobis tum futurum apparet.
Qui enim modo unius hu-
jusce navigii dominus cum
esses, inclamantes non au-

dieris, si quinque possideas,
praeter hanc, trium omnes
velorum, quae perire non
possint, nec respicies nimi-
rum amicos. Itaque feliciter,
amice, naviga. Nos in Pi-
raeeo sedebimus, rogantes,
qui ex Aegypto aut Italia
appellent, Num forte ma-
gnum Adimanti navigium,
Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea
dicere, quae cogitabam,
cunctabar, qui scirem, risui
vos et ludibrio votum meum
habitueros. Itaque resistam
paulludum, dum vos proces-

p. 258. ἀποπλευσοῦμαι u) πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν x), ἢ ὑφ' ὑμῶν γ) καταγελαῖσθαι.

ATK. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα z) σοὶ καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες a).

ΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν b), προεἰσελθὼν.

ATK. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα c) ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶον σοὶ μὲν εἶναι ῥῆδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῃ μήτε ναυπηγησαμένῃ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμήτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον d) καὶ ἐς Αἴγινα ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας τελετήν e), οἶσθα ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἔδυσ-
 χέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνε-
 p. 259. βησόμεθα σοὶ, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεἰσελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῆς γε f), ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ

u) ἀποπλευσοῦμαι] „Nil variant Edd. nec O.“ x) προσ-
 λαλεῖν] „Male Bas. 2. (et 3.) προσκαλεῖν.“ γ) ὑμῶν] „ὑμῶν
 male Bas. 1. 2.“ et 3. z) συνεμβησόμεθα] „συνμβησ. male
 Fl.“ a) ὑποστάντες] ἐπιστάντες conj. Guyet. b) ἀπο-
 βάθραν] „ἀποβάθραν male O.“ e) προσνηξόμεθα] προσ-
 νηξόμεθ' Bas. 1. et 3. d) πρῶτον] „Sic Edd. Lege πρὸ
 τοῦ.“ Melius, opinor, πρῶτην. Et sic censuerat etiam Jacobs.
 et confert Fritsch. Bis Accus. c. 25. e) τελετήν] „ἱερουργίαν
 O.“ f) γε] „γὰρ Thom. Mag.“ Et sic Schol.

scritis, ac navim deinde
 rursus solvam. Praestat enim
 cum nautis agere, quam a
 vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resiste-
 mus et ipsi, ut conscendere
 tecum possimus.

Adim. At ego praegressus
 tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos
 adnatabimus. Noli enim pu-
 tare, facile tibi esse tot ac
 tantas possidere naves, quas
 nec emeris, neque aedifica-
 veris: nos vero votis non

impetraturos a Diis, ut
 multa stadia nihil fatigati
 natare possimus? Quamquam
 nuper etiam Aeginam ad
 Hecates caerimonias, nosti,
 quam parva in scaphula
 omnes simul amici quaternis
 quisque obolis trajecerimus,
 nec molestum tibi tum erat
 nobiscum navigare: nunc
 autem fers graviter, si te-
 cum inscendamus, et prae-
 gressus auferre vis ponticu-
 lum: nimis certe intumescois,
 Adimante, et in sinum

πύεις, οὐδὲ ὁλοθᾶ, ὅστις ὦν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε P. 259.
 καὶ g) ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ
 τῶν ἀπολούθων h) τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὃ γὰρ, πρὸς τῆς
 Ἰσιδος, κᾶν τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο
 ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἡ μύρον i) ἀπὸ τοῦ Κανώπου,
 ἡ Ἰβῶ ἐκ Μίμφιδος· εἰ δὲ καὶ k) ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ
 τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὃ Λυκίης· ὁρᾶς, ὡς ἐρυθριᾶν 16
 Ἀδείμαντον ἐποήσας, πολλῷ τῷ γέλῳτι ἐπικλύσας τὸ
 πλοῖον, ὡς ὑπέραντιλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
 τὸ ἐπιρρέον; καὶ ἐπιτίπερ εἰ πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς
 τὸ ἄστυ, δικλόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλ-
 οντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν l), ἅπερ ἂν δοκῇ, παρὰ
 τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ τε κῆματος λάθοι, καὶ
 ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥςπερ ἡδίστῳ ὀνειράτι ἐκουσίῳ περι-
 πεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα, εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ'
 αὐτῷ γὰρ ἕκαστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα

g) καὶ] „abest ab O.“ Omisit et Fritzsck. h) ἀπολούθων]
 „ἀπολουθούτων FL.“ i) μύρον] μύρον in prioribus. k) καὶ]
 „omisit O.“ Pro δὲ Gorl. habet γε. Unde auctor fortasse
 scripsit: καὶ ἄ γε ἡ ναῦς etc. Cum Ox. fecit Fritzsck. l) αἰ-
 τῶμεν] „αἰτούμεν Sol.“ Sic Schmied. in Varr. Lectt. refert;
 sed nescio equidem, unde Schmiederus hanc notam hauserit.

tum non despui, neque,
 quis homo sis, tantus jam
 naucerus cogitas. Ita te
 elatum fecit etiam domus
 pulcherrimo urbis loco ae-
 dificata, et multitudo pe-
 dissequorum. Sed per Isi-
 dem, amice, certe Nilotica
 illa salsamenta, illa tenuia
 asserre nobis ex Aegypto
 memento, aut unguentum
 de Canopo, aut ex Mem-
 phide Ibin; si vero navis
 possit, unam etiam pyra-
 midum.

Tim. Satis joci, Lycine.
 Videsne, ut ruborem Adi-
 manto injeceris, et multo

risu ita perfuderis navi-
 gium, ut exhauriri jam non
 possit, nec undarum vim
 sustinere? Et quando adhuc
 multum nobis viae ad ur-
 bem superest, divisa in
 quatuor partes via, per
 stadia quisque sibi assignata,
 quod cuique visum fuerit,
 a Dīs optemus. Sic enim et
 laborem fefellerimus, et ob-
 lectaverimus animum, tan-
 quam in suavissimum vo-
 luntate nostra somnium de-
 lapsi, quod, quamdiu vo-
 luerimus, voluptatem nobis
 asserat. Penes innumquaque
 enim votorum erit mensu-

p. 259. ὑποκείσθωσαν m) παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα
p. 260. ἔσται n). τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδειξίς ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις
ἂν ο) ἄριστα χρήσαιοτο p) τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει
γὰρ, οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο q).

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ
ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ r), εὐξομαι s), ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν
γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ t)
ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκτεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν u), εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ
βασκαίνειν ἐπὶ x) ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκᾷ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σὲ οὐτοσὶ Σάμ-
εππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ
πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν
τε παραδραμών.

m) ὑποκείσθωσαν] „ἀγωνίσθωσαν O.“ n) ἔσται] „ἔστω
marg. A. 1. W.“ o) ἂν] „deest in O.“ p) χρήσαιοτο] „χρή-
σεται O. et Fl. et marg. A. 1.“ q) ἐγένετο] „ἐγένετο O.“
r) καλῇ] „καλεῖ Fl. et marg. A. 1. forsā ex eadem.“ s)
εὐξομαι] Post hoc verbum *Belinus* apostopseos cuiusdam
signum ponendum esse censuit, nimis dramatice. t) δὴ]
„Leg. ἤδη.“ Melius, opinor, foret: ὅς γ' ἔτι. Quamquam salva
esse videntur, quae vulgo leguntur. u) πλουτῶμεν] πλου-
τούμεν Gorr. x) ἐπὶ] „Sic O. et Edd. plurimae. Έν J.“

ra, ponemusque praebituros
omnia Deos, licet natura
sua ab omni veri similitu-
dine abhorreant. Quod vero
maximum est, documento
ipsum hoc fuerit, equis
optime usus sit divitiis,
atque voto: ostendet enim,
qualis homo esset, si dives
esset.

Sam. Praeclare istuc, Ti-
molaë: equidem tibi obtem-
pero, et cum tempus me
vocaverit, quae videbuntur
optabo. Utrum enim velit
Adimantus, ne quaerendum
quidem puto, qui jam alte-

rum in navi pedem habeat.
Oportet vero Lycino etiam
idem videri.

Lyc. Divites ergo simus,
si hoc videtur melius, ne
invidere etiam communi fe-
licitati videar.

Adim. Quis ergo primus
incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, de-
inde post te hic Samippus,
deinde Timolaus; ego vero
parvi semistadii spatio ante
portam geminam votum ag-
gressus, quantum potero,
percurram.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
 νεώς. ἀλλ', ἐπειπερ γ) ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ p. 260.
Ερμῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
 καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι,
 αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι z) ἥδιστον κτημά-
 των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Αἰληθας σεαυτὸν a) ἔχων ἐν τῇ νηϊ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην;
 πᾶκείνος οὖν ἔστω ἐμός· ὅποσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον b) ἐστίν,
 οὗτος ὁ c) ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω d),
 τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΑΤΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρους πυροῦ, καὶ τοῦ e) ἰσαριθμοῦ p. 261.
 χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ
 παρήλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θελοῖς, ὅλην
 χρυσῇν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι.

γ) [ἐπειπερ] Sic Gorl. J. et Fritzs. Εἴπερ vulgo. z) εἴ τι]
 „ἔτι Fl. et O.“ Unde Reitz. mallet ὁ, τι. a) σεαυτὸν]
 „Vox videtur corrupta. Anne Θεανρὸν sive ἡδὴ αὐτό?“ Inio
 vero sanissima vulgata, quae Schmiederus, cujus sunt illa
 conjecta, manifesto erat corrupturus. b) ἔνδον] „additum ex
 O. Aberat in Edd.“ c) ὁ] „omittit O. ut saepe solet.“ d)
 γενέσθω] „γενέσθω O.“ Et sic Fritzs. conferens nescio
 quam apte cum Diall. Deor. XXV, 3. e) τοῦ] deest in Gorl.
 et omisit Fritzs.

Adim. Proinde ego ne
 nunc quidem a nave disce-
 dam: verum quandoquidem
 licet, corollarium voto meo
 adjiciam. Mercurius autem
 lucrificus ille omnibus an-
 nuat. Sit ergo navis mea, et
 quidquid in illa est, sarcin-
 aequae, vectores, mulieres,
 nautae, et si qua alia pos-
 sessionum omnium suavis-
 sima.

Sam. Inscius ipse jam
 habes in navi.

Adim. De puero, Samip-

pe, loqueris, comato illu.
 Et ille ergo meus esto. Quan-
 tum vero est tritici, uni-
 versus ille numerus, aurum
 signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adiman-
 te? mergetur tibi navigium,
 nec enim idem pondus tri-
 tici, et pari numero auri.

Adim. Noli invidere mi-
 hi, Lycine: sed cum ad te
 optandi sors delata fuerit,
 Parnetha illum totum au-
 reum factum tibi habe, et
 ego tibi praestabo silentium.

p. 261.

ΑΤΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ἡμέτερα f), μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπόδυντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἡ νομίζεις καθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν ἰαθμόν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκίτην τὸν νεώνητον, ἀπορρήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μὴ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμερεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα, εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20

ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ g) ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀνενερεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχους ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. καὶ h) ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἐρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῶν ἐν τῇ αὐλῇ,

f) ἡμέτερα] Sic e conj. Gesneri scripsi pro vulg. ὑμέτερα, praesentibus Belino et Wiel. g) γὰρ] abest a Gorl. h) καὶ] quod vulgo in Edd. aberat, restitui cum Pritzsck. ex O. Gorl. 2956. 2959.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum delphini tergo similiter exportatum, Adi-

manti autem servulo recens emto, amatorium delphini esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, et adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, majori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Jam effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mil-

μέδωναι χάλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οἶν, κατὰ τὸν Hesiod. οἶκος i) τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα k) οικαίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλην ὅσα Ἴσθμοι, καὶ Πυθοῖ l). καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, καὶ ποτε δὴ m) τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ πού τι ἢ n) συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον ο), ἢ εὐκαρπον. ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμγαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκήν.

ΑΤΚ. Ἔτα πῶς ὁ οἶνοχόος p) ὀρέξει πλήρες οὔτω 21 βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισυφίον τε βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μὴ μ' ἀνάλυσε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ

i) οἶκος] οἶκον conj. Guyet. ex Hesiodo. k) ἐπισημότατα] „ἐπισημότατον Fl. et marg. A. 1.“ l) Πυθοῖ] „Λιθοῖ male Fl. et O. qui Ἴσθμοι etiam omisit.“ M. 1. ὅσα θύκτον καὶ λίθοι 2956. et 2959. mirifice probante Belino. Pro corruptis hac habet Schmieder, cum quo graviolem interpunctionem post Ἐλευσίνι vulgo positam elevavi, praeconite interpretatione Gesneri. m) δὴ] „δὲ Fl.“ n) ἢ] Sic scripsi e conj. Jacobsii pro vulg. ἢ. Idem et a Fritzsche factum. o) ἔνυδρον] „Nil moriant Edd. nec O.“ p) ὁ οἶνοχόος] „Articulum ex O. inserui. Aberrat ab Edd.“

le auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: jam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, ludorum caussa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; et campum Sicyonium, et in univcrsum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graccia, bre-

vi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Eche- cratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pin- cerna tibi praebebit plenum grave adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebeante?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego

p. 262. δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι γ), καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΑΤΚ. "Ορα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὰ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῶν διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμίεις πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις p. 263. αἰλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· γλίων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαινέτος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθούσι γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι, θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἱφαιστῶτες γ), εὐμεγέθεις βάρβαροι προσκαρῆξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ δ) ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπουτιαν δόξῃ, προκύνωας ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ε) ἐπίους· εἰ δὲ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τούτον, καὶ λου-

γ) ποιήσομαι.] „omisit O.“ γ) ἱφαιστῶτες.] „ιστῶτες marg. A. 1“ δ) αὐτοῖς.] „εὐθὺ male O.“ ε) ἐπιβλέψοιμι.] „praelegi vult Jacobs.

vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paullo post probabilins ordinare, Lyci-ne, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, et victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit jucundus; salutationes amicorum et preces, atque illud, ut reve-

reantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulant sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Democrates, summi viri: et accedentibus illis, intro-mittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exoricens quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, et

σάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν υ) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ p. 263.
 ἀποπνιγῆσονται οἱ x) πλούσιοι, ὀρῶντες ὀχήματα, ἵππους,
 καὶ παῖδας ὠραίους ὅσον διςχιλλούς γ), ἐξ ἀπάσης ἡλικίας
 ὁ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον. Ἐτα δεῖπνα ἐπὶ χροσεῦ 23
 (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ), τάριχος μὲν ἐξ
 Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ x) ἐξ Ἰβηρίας καὶ
 τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν,
 καὶ σὺς a), καὶ λαγῶς b), καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φά-p. 264.
 σιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός·
 οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταὶ τινες, περὶ πέμματα
 καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινα προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην
 αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν 24
 πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι c) (καὶ προσϋταί d)) δηλαδὴ
 ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἄργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον
 ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν

υ) τὴν ὥραν] κατὰ τὴν ὥραν Guyet. temere. x) οἱ] „omittit
 Hag. 2.“ γ) διςχιλλούς] „Recte sic O. Fr. Salm. Amst.
 Δυσχιλλούς J. Par. Hag. Pl. male.“ Interpunctionem vulgatam
 mutavi ad mentem Fritzschi Quæstst. p. 38. 2) δὲ] abest
 a Gorl. a) σὺς] In prioribus omnibus σὺς. Vid. Adnot.
 b) λαγῶς] λαγὼ voluit Guyet. c) Ἴροι] Sic Hom. Odys.
 XVIII. sæpius et ipse Lucianus Charon. c. 22. Sed Ἴροι Edd.
 priores omnes præter Fritzschi. d) καὶ προσϋταί] quum
 absint a Gorl. et πτωχοὶ in Ox. legatur pro altera voce, hand
 dubie suspecta sunt nomine glossematis. Ejecit Fritschius.

post balneum justo tempore
 venire ad coenam jubebo.
 Isti vero rumpentur divites,
 cum videbunt currus, equos,
 pueros formosos bis mille
 circiter, quod ex omni æ-
 tate erit florentissimum.
 Tum coenae in auro; vile
 enim nimis argentum, nec
 me dignum: salgama ex Ibe-
 ria; ex Italia vinum; oleum
 ipsum quoque ex Iberia;
 mel autem nostras illud sine
 igne depuratum; et opsonia
 undique, et apri, et lepores;
 et quod ad volucra,

gallina e Phaside, et ex
 India pavo, gallus autem
 Numidicus: qui vero parent
 singula, sophistae quidem
 sunt in coquendo et succis
 parandis occupati. Si cui
 vero propinam scypho po-
 stulato aut phiala, qui ebi-
 bit, poculum quoque ipsum
 auferat. Qui vero jam sunt
 divites, Iri ad me (et men-
 dici) nimirum sunt omnes:
 nec amplius parvulam illam
 lancem argenteam, aut po-
 culum, in pompa ostentabit
 Dionicus; praesertim ubi

- p. 264. ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἔμοῦς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν e) ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἔκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ f) τοῦτων· δημόσια g) δὲ ἐς ἄλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρη πρὸς τὸ Δίπυλον ἡμειν, κἀνταυθ' αὖ που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν h), καταφανές ὢν i) ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ.
- 25 Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν ἑξοσι μεδίμνους ἐπιθήμου k) χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκάλειναι ἂν, Τιμόλαιον δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου
- p. 265. τὴν εὐχὴν. τοῦτον ἐβουλόμην βιώσαι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφαῖν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόγως χρωόμενος. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσεται αὐτιά.
- 26 ΑἴΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς l) οὗτος πλοῦτος ἀπῆρηται, καὶ

e) ὑπῆρξεν] „ὑπῆρξεν O. et Fl.“ f) ἡμισυ] „στ πγ O.“ g) δημόσια] *δημόσια vult Seager. i. e. pulchritudine divina, vel miranda. Cogites fortassis facilius de θαυμάσια. Verum nihil, puto, emendatione opus.* h) ὀρμεῖν] „ὀρμεῖν O.“ i) καταφανές ὢν] „καταφανές ὢν male O. ὢν male J.“ k) ἐπιθήμου] „deest in O.“ l) πᾶς] „recepti ex Par. Fl. V. 2. pro παῖς, quod male Hag. J. Salm. Amst. etc.“

viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culla* theatra, et balineae, et ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua. Amicis autem meis,

Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenni tibi filo universae istae divitiae

ἢ ἐκείνη ἀπορύθαῃ, πάντα οἷχεται, καὶ ἄνθρωπος σοι ὁ ρ. 265.
θησαυρὸς ἔσται π);

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίε;

ΑΤΚ. π) "Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον, ὅποσον χρόνον
βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἔτι ο) παρακειμένης
σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ
ἀπογεύσασθαι τοῦ ταῷ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀπο-
φυσήσας τὸ ψυχιδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα
καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοι τοὺς μὲν αὐτίκα
πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ
ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινος βασιλέως
πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσσον
καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους,
ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; ἵνα δὲ σοι 27
καὶ τούτους ἀφῶ, τὸ τε ρ) ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἶε σοι
γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὄρεῃς πολλοὺς τῶν πλου- p. 266.
σίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγυθόφων, τοὺς
μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν

m) [εσται] „Istis O.“ n) ΑΤΚ.] „Quisist J. Ald. Hag. Fl.
Addidit Par. Salm. (Bas. 1. 3.) ceteraeque. Inseruit et marg.
A. 1.“ o) [ετι] ἄρτι conj. Guyet. ἤδη Reitz. p) τὸ τε] τὸ γε maluit Guyet. et sic edidit Fritzsche.

suspensae sint, quo rupto, perierint omnia, et carbon-
es tibi pro thesauro relin-
quantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est,
vir bone, quamdiu sis in
istis divitiis victurus. Quis
enim novit, an non appo-
sita adhuc mensa illa aurea,
ante etiam quam manum in-
jicias, ac gustes de pavone,
vel de gallo Numidico, ef-
flata animula hinc abeas,
vulturibus et corvis relin-
quens ista omnia? An vis,
ut eos tibi recenseam, qui
statim, ante quam frueren-

tur divitiis, mortui sunt;
quosdam vero, dum vive-
rent, iis, quae habebant,
ab invido quodam ad talia
daemone privatos? Audis
enim forte, Croesum et
Polycratem, multum te di-
tiores, bonis omnibus brevi
tempore excidisse? Ut au-
tem hos etiam tibi remit-
tam, an valetudinem tibi
tanquam sponsore quodam
certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides,
multos divitum misere a
doloribus habere, quosdam
ne incedere quidem valen-
tes, aliquos caecos, aut in-

P. 266. ἐντοσθιδίων γ) τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιτο, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι, ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα, καὶ μὴ εἶπης. ἔῳ λέγειν, ὅσας ἐπιβουλὰς (οἶδα) ρ) μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ε) ληστιάς, καὶ φθόρον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σὺ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὐδὲ τὴν χοιρικίδα ι) ἔτι λήψῃ, ἔς τέλος μου τῆς εὐχῆς υ)

ΑΤΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

28 ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι x) γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ

γ) ἐντοσθιδίων] Sic J. et Gorl. pro vulg. ἐντοσθίων. ρ) οἶδα] „deest in O.“ Et sane odiosum est, ait Solan. et merito quidem. ε) καὶ] „ἢ O. et Fl. ι) χοιρικίδα] „Sic O. et Edd. excepta J. quae χοίρικα.“ Modo οὔτε vulgo legebatur, quod nullo modo ferri poterat, nisi forte sumeres, quod vix potuit; alteram sententiam interloquente Lycino plane fuisse absorptam. Quare etiam invitis omnibus libris οὐδὲ reposui, quod idem supra factum Calumn. Non Tem. Cred. c. 24. video jam idem fecisse Fritzschiū. υ) τῆς εὐχῆς] ταῖς εὐχαῖς conj. Guyet. x) αἰτήσομαι] αἰτήσω μοι conj. Courier. ad Asin. p. 227. admodum probabiliter. Αἰτήσομαι μοι Fritzschi.

testino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias (novi) cum divitiis conjunctas, et latrones, et invidiam, et odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

Adim. Semper tu mihi, Lucine, adversaris. Itaque

nec choenicem jam accipies, qui perpetuo votum meum calumniaris.

Lyc. Istuc jam pro more vulgi divitum facis, quod retractas et revocas promissum. Sed tu jam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis

μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ p. 266.
 μειρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα γ) οἱ
 θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ z) νόμος τῆς
 εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος εἶθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
 ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέ-
 σθαι, οὐχ υἱὸς Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος,
 ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἰ τις ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν
 παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τοπρῶτον α) ἀπὸ ληστείας
 ἄρξαμένῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ
 μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον τρια- p. 267.
 κῶσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ b)· εἴτα χίλιοι,
 καὶ μετ' οὐ πολὺ μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας
 τὸ c) ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἅμφι τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ 29
 δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκριθεὶς ἄρχων *), ἄρι-
 στος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆ-
 σθαι. ὡς τοῦτό γε d) αὐτὸ ἤδη μεῖζον e) εἶναι τῶν ἄλλων

γ) ἅπαντα] „πάντα O.“ z) ὁ] „Omittit articulum O.“ α) τοπρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Reliquae, quas vidi, τὸ πρῶτον se junctim. b) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ] Sic cum Fritzsche. e Cod. Ox. quum vulgo in Edd. legeretur ἄλλοι ἐπ' ἄλλους. Vid. Adnot. c) τὸ] „Sine articulo O.“ *) ἄρχων] Notat ad hanc vocem Fritschius, locum sibi videri corruptum. d) γε] „non habet O.“ e) μεῖζον] „Nil mutant Edd. nec O.“ Requirebatur sane μεῖζω.

rationes putabo, uti the-
 saurum optem ac dimensum
 aurum. Verum, (possunt
 enim omnia Dii, etiam quae
 maxima videntur, et lex
 optandi haec est, quam Ti-
 molaus posuit, cum dixit,
 ne quid verecundemur opta-
 re, tanquam nihil illis re-
 nuentibus:) opto igitur rex
 fieri, non qualis Alexander
 Philippi, aut Ptolemaeus,
 aut Mithridates, aut si quis
 alius acceptum a patre re-
 gnum tenuit. Sed mihi pri-
 mum a latrociniiis auspicanti

sodales contingant et conju-
 rati circiter triginta, fideles
 maxime atque alacres. Tum
 accedentes paullatim tre-
 centi alii post alios; tum
 mille, et non ita multo post,
 decies mille. Et in univer-
 sum ad quinquaginta millia
 armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille.
 Ego vero suffragiis omnium
 praelatus imperator, qui
 optime videar hominibus
 praeesse, et tractare nego-
 tia: ut eo ipso jam major
 sim regibus cacteris, tan-

ρ. 267. βασιλείαν, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς γ) στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν g). ἐπεὶ τῇ Ἀδειράντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον h) ἦδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ i) κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΑΤΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδέν μικρόν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθείς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρίφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τὸ τε Hom. ἱππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ II. II, 554. εἰδέναι, οἳ βαδειῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας k), ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἀκουε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν. ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισμυρίων ἀποφανῶ.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας εἰς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-

γ) τῆς] „ὑπὸ τῆς male O.“ g) ἄλλου πον. εἰς τὴν βασιλείαν] „Quinque haec desunt in O.“ h) ὅμοιον] „Sic Edd. et O. Leg. ὁμοίως.“ i) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recenti. Αὐτοῦ Edd. vet. k) ἐξ Ἀρκαδίας] „Ἐξαρχίας male O.“

quam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaboravit: quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res aequae jucunda, quam si quis per se sibi partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem re-

gem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna jam, et duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praesciam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis

εργαῶν ἐς τοῦτ' ἵσται τὴν χεῖρα, τιμῶν ἰ) τὴν τιάραν ὀρθήν· p. 267.
οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρῶμένων τούτων τινα p. 268.
ποίησον ἵππαρχον. ἔγω γὰρ σοι δεινῶς m) ἄφιππός εἰμι,
καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ προτοῦ n) χρόνῳ. δέδισα
τοῖσιν μὴ τοῦ σαλπικτιοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγωγε,
συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλῆς. ἡ καὶ
θυμοεδῆς ὁ ἵππος ὢν o), ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν ἰνδα-
κὴν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἡ δειήσει καταδεθῆναι με
πρὸς τὸ ἐφίππειον p), εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι
τοῦ χαλινού.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵπ- 31
πῶν· Λυκίος δὲ τὸ δεξιὸν κίρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεθιμένοις
δωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρῶμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵπ-
πίας, εἰ δεξονται q) σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ
δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατενάτω τὴν
χεῖρα.

- 1) τιμῶν] „τιμῶν male O.“ m) δεινῶς] „δεινὸς O. prave.“
n) προτοῦ] „πρὸ τοῦ Reitz. et recenti. cum Bas. Par. et V.
2. Sed προτοῦ Ald. 1 2. J. Fr. Hag. Salm. ut Jov. Trag. c.
4. ext. et alibi. o) ὢν] „ὄν O.“ p) ἐφίππειον] Vulg.
ἐφίππειον. Sed ἐφίππειον Schol. ut Quom. Hist. Conscr. c. 45.
Tom. IV. p. 217. et alibi, sine variatione librorum. Mox vitte an
melius fuerit μένειν — ἔξισθαι. q) δεξονται] „δεξονται Fl.“

in tergum manibus, tiaram
illam tuam rectam venerat-
us ac diadema: at tu de
robustis hisce unum fac
praefectum equitum. Ego e-
nim vehementer a re eque-
stri abhorreo, nec omnino
equum superiori tempore
conscendi. Metuo igitur, ne,
classicum canente tubicini,
delapsus ego in turba con-
culcer a tot unguis, aut
etiam ne acer equus frena
mordens in medios me ho-
stes inferat, aut ne ad
ephippium deligandus sim,

ut supra manere ac retinere
frena possim.

Adim. Ego tibi, o Sam-
ippe, equitatum ducam,
dextrum vero cornu Lyci-
nus teneat: dignus autem
esse videor, qui maxima a
te consequar, tot tibi auri
signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam inter-
rogemus, Adimante, equi-
tes, utrum te recipiant
snum praefectum futurum.
*Qui censetis, equites, Adi-
mantum equitatu praefici,
manum tollitote.*

p. 268. *ΑΔΕΙΜ.* Πάντες, ὡς ὄρας, ὃ Σάμιππε, χειροτότησαν γ).

ΣΑΜ. Ἀλλὰ οὐ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὐτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν

32 Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρώσι ε). Προΐωμεν ι) δὲ
p. 269. ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλεῖ Λιῦ. καίπειδὴν τὰν υ) τῇ Ἑλλάδι πάντα x) χειρωσώμεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐνκτινωθῆσόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ γ) κρατοῦμεν z)), ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγὰς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῆτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῇ α), καὶ τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν b) τὸν Αἰγυῖον ἐς c) τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ

γ) Πάντες — χειροτότησαν] Haec vulgo, ut cetera, Samippo tribuebantur, ita ut ὃ Ἀδεῖμαντε legeretur pro ὃ Σάμιππε. Sic ut correximus, legitur in Gorl. plane ad mentem *Belini*, qui quum in 2954. ὃ Σάμιππε iuvenisset, iam personarum rationes mutandas censuerat. α) συμπαρώσι] Sic cum *Schm.* et *Frittsch.* scripsi e probissimo Gorl. pro vulgatis, συμπαραδραῖν αὐτοῖς βούλωνται τινὰς (— τινὰς βούλωνται Ox.). ι) προΐωμεν] „προσῶμεν marg. A. 1.“ υ) τὰν] Sic 2954. 2956. Gorl. pro vulg. τὰ ἐν, quod in *Ald.* 1. scriptum τὰ ἐν. x) πάντα] Post hanc vocem Codd. duo Paris. cum Gorl. inserunt ἥδη, casu, opinor, auctore. γ) ἀκονιτὶ] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἀκονιτὶ male cett.“ z) κρατοῦμεν] Sic *Schm.* et *Frittsch.* e 2954. 2956. Ox. Gorl. *Fl.* et marg. A. 1. pro vulg. κρατήσομεν. α) διαρκῇ] „διαργῇ O. male.“ b) διαβάλλωμεν] „ex emendatione *Solani.* Διαλύωμεν Edd. et O.“ Alias conjecturas vide in Adnott. c) ἐς] „καὶ O.“

Adim. Omnes, ut vides, Samippe, sustulerunt.

Sam. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolao sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum ipsi simul adsunt. Jam vero progrediamur Corinthum versus per montana, votis antea Jovi regum custodi

nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero simus, occurret, sed citra pulveris jactum superabimus), conscensis triremibus, impositisque in hippagines equis (paratum autem est Cenchreis frumenti multum, et navium quod satis est, et reliqua omnia), per Aegaeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro

Ἀρτίμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ἔβη
 ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας
 διὰ Καρίας, εἰς Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν d),
 καὶ τῆς παραλλοῦ καὶ ὀρεινῆς Κελικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν
 Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπίην τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ
 ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως e) ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ
 Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φύλα, καὶ
 τὴν τοξικὴν εὖστοχα· ὥστε ἄλλω παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ
 Ἀντίπατρόν τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ δια-
 πύρῃ τις οἰστῶ, ἄθλιον βάλων ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα
 ἢ Βάκτρα f) ἡγούμενόν σοι g) τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίη, τὸν κατάλογον,
 δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις P. 270.
 λυπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην h)
 ᾗτη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν ὀπόσα
 διεηλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν i) ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοῖ

d) Πισιδῶν] Πισιδῶν priores omnes. e) ἡ δέ τις] ἀδεῶς Lennep.
 ad Phalar. Ep. p. 331. notante Schmiedero. f) περὶ Σοῦσα
 ἢ Βάκτρα] „περὶ ἢ Βάκτρα male O.“ g) ἡγούμενόν σοι]
 „ἡγούμενόν σου male O.“ h) Εὐφράτην] „Εὐφράτην prave O.“
 i) ἡμῖν] abest a Gorl.

Dianae facto, captisque fa-
 cile urbibus non munitis,
 relictisque earum praefectis,
 in Syriam tendemus per
 Cariam, tum Lyciam, et
 Pamphyliam, et Pisidas,
 et maritimam montanamque
 Ciliciam, donec pervenia-
 mus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si vide-
 tur, Satrapam relinque
 Graeciae. Meticulosus enim
 sum, et longe discedere
 domo non facile sustinue-
 rim. At tu videris ducturus
 in Armenios atque Parthos,
 gentes pugnaces, et sagittis

bene collineantes. Igitur
 dextrum cornu trade alii,
 me Antipatrum quendam
 relinque in Graecia, ne me,
 dum phalangem tibi duco,
 sagitta aliquis miserum, cir-
 ca Susa aut Bactra, qua
 parte intectus sum, trajiciat.

Sam. Fugis delectum, Ly-
 cine, metu. At lex est, ca-
 pite plecti, si quis ordines
 deseruisse deprehendatur.
 Sed quando jam sumus ad
 Euphratem, et junctus est
 ponte fluvius, et a tergo
 quae reliquimus, tanta sunt
 omnia: atque omnia tenent

p. 270. κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστη ἔθνεϊ ἐπειραχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκίε, διάβαιε, τὸ ε) δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμέ οὗτοσί l) Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν
 34 ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδαίς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτοὺς m) τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν n), καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα o) ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βυσιλεύς δὲ p) περὶ Κτησιφῶντα q) διατρέψων, ἤκουσε τὴν ἐφοδὸν· εἴα εἰς Σιλεύμειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ βοξότας, καὶ σφενδανήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἅμῃ τὰς ἐκατὸν ἦδη r) μυριάδας τοῦ μαχίμου συνελέχθαι, καὶ τούτων εἰκοσιν ἱπποτοξότας s). καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν t), οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκαῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ

k) τὸ] „τὸν male O.“ l) οὗτοσί] δ Gorl. m) αὐτοὺς] Sic vulgo Edd. vet. Αὐτοὺς Reitz. et recentt. n) ἐνεχείρισαν] „ἐνεχείρισαν O. rursus male.“ Sic etiam Bas. 1. et 3. Οἱ ἄνθρωποι voluit Schäfer. ad Gregor. Cor. p. 49. Sed Fritzsche potius crasi utendum censet. o) Βαβυλῶνα] „Βαβυλῶνι O. prave.“ p) δὲ] „omisit Fl.“ q) Κτησιφῶντα] „Κτησιφῶντος O.“ r) ἦδη] „neglectum in O.“ s) ἱπποτοξότας] „ἱπποτοξόται O.“ t) πάρεστιν] „πῶ πάρεστιν O.“

praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lyoine, dextro cornu inducto, transjice: tum ego: et post me hic Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante, ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex

improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille jam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia jaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Ba-

Βάντρον, ἀλλ' ἐν ταῖς πλησίον υ) καὶ προσέτελλον τῆς p. 270. ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τασαύτας μυριάδας κατέλεξε x). καμ-Ρ. 271. ρος οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὁ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ 35 ἀπέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδεικνύεις καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παταχόθεν αὐτοῖς γ) συμμάχων προσγεγομένων, ἀλλ' ἕως ἐπεὶ καθ' ὁδὸν εἰσὶν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Βῦ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκίτε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνους ὀδεύοντες, ὅποτε κατῆμεν ἔωθαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ z) ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,

α) πλησίον] πλησίον vulgo. Notante Solano jam emendatum. Emendavit etiam Fritzsche, et Gori. x) κατέλεξε] „Recte sic Pell. Κατέλεξε male Edd. et Codices nostri.“ γ) αὐτοῖς] „αὐτῶν Pl.“ Τῶν Gori. et Fritzsche. Unde conjecerim αὐτοῖς τῶν. z) δὲ] abest a Gori. et hinc omisit Fritzsche.

ctriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego ajo, oportere vos pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec exspe-

ctare, donec parent se melius, adfluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero jam triginta circiter stadia progressi sumus, et sol [ardor] multus (circa meridiem enim est), ut hic alicubi sub oleis, in eversa

p. 271. ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας α) ἐπὶ β) τῆς ἀνατετραμμένης γ) στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι δ), εἴτα οὕτως ἀναστάντας, ἀνύειν ε) τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὃ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τευχῶν ἐν τοσοῦτοις στρατιώταις κάθῃσαι f) περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΑΤΚ. Ὑπέμνησας ἔγω δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανείσθαι g) τὴν γνώμην.

36 ΣΑΜ. Πρόξιμεν h) δὴ, εἰ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες

p. 272. ἀγαθοὶ i) ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσθε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν k). ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐννάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάζαντες, καὶ τὰ

α) ἐπὶ τὰς ἐλαίας] „omissa in O.“ β) ἐπὶ] „ὑπὸ Marc. Nil mutant Edd. et O.“ γ) ἀνατετραμμένης] Sic e conj. Gesneri, quæ etiam Belinus et Wielandius secuti erant, scripsi pro vulg. ἀναγεγραμμένης. δ) ἀναπαύσασθαι] „ἀναπαύεσθαι O.“ ε) ἀνύειν] Vulgo πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν. Sed desunt duo priora in Codd. Ox. Gurl. et utroque Vatic. teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 70. Schäf. Servavit tamen Fritzsche. f) κάθῃσαι] „καθίαι O.“ g) καὶ σὺ παρὰ τὸ φανείσθαι] „Lege περὶ.“ Καὶ δὴ πρόαγε φανείσθαι conj. Jacobsius. Probabilius Gesner. καὶ σοὶ παρὰ τὸ φ. τ. γ. Belin. καὶ σοὶ πρώτα φανείσθαι τ. γ. Alias conjecturas vid. in Adnot. h) πρόξιμεν] Sic recte Schm. ex Ox. Olim πρόξιμεν. i) ἀγαθοὶ] glossatori deberi censuit Koen. ad Gregor. Cor. p. 203. Schäf. Sed Græci sæpius sic locuti. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. XV, 52. extr. notante Schäfero. Nec Luciano hoc inusitatum. Vid. Fritzsche. Quæstus. Lucc. p. 205. k) ἐπιλαμβάνουσιν] ἐπιλαμβάνουσιν conj. Seager.

illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedcas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego puta-

bam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento te, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis

δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐκείγεσθε συμμίξασθε. 272. τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, οἷς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολιζέσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειθὲ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο 1) τοὺς καθ' αὐτούς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν· ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σου παρακλείουσι δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ATK. Ὁ τῆς τύχης. ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, 37. καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι 2)· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, πρὸς δραμῶν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπὼν.

SAM. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ, ὡς ὄρεξ, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται. 3) γὰρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως αἰσχρόν. 273.

ATK. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐ-

1) ἐτρέψαντο] „τρέψαντο O.“ 2) ἐπελαύνεσθαι] „ἐπελαύνεσθαι male O.“ 3) προκαλεῖται] „recepti ex L. et V. 2. Προκαλεῖται cell. male.“

in clypeos hastis, urgete manus conserere cum hostibus, et intra teli. jactum venire, ut nec excipiamus ictus, jaculandi facultato illis data: et cum ad manus jam venerimus, sinistram cornu et Timolaus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marto pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum univ-
ersus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: et solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, et retrocedere omnino fure est.

Lyc. Nunc, etiam ab illo vulneraberis:

P. 273. τοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραυθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μα-
χόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ
οὐκ εἰς τὰ φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστε-
ρον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὀργῆς, ὅπως ἐπελά-
σας ο), μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν
λόγχην ἀφελὲς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτειμῶν, καὶ ἀφελὼν τὸ
διὰ δῆγμα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάν-
των. 38 Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖταισαν· ὑμῶν ρ) κατὰ τὸν
Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ
τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις θηαινύμους ἔμμαν-
τοῦ q) οἰκῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἰλὼν κατὰ κράτος,
αἱ r) ἂν ὑβρίσωαί τι εἰς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα
Κυδῖαν τὸν πλοῦσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμοῖος ἤδη s) ὥς
μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὄλγον εἰς τὸ εἶσθαι
τῶν ὄρων.

39 **ΑΤΚ.** Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε
ἤδη t) μὲν νενικημένος τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι

o) ὅπως ἐπελάσας], „ὅσον ἐπιελάσας O.“ ρ) ὑμῶν]
„ἡμῖν Edd.“ Emendaverat Solanus. q) ἔμμαντοῦ] „ἐπ'
ἔμμαντοῦ O. et Fl. cum marg. A. 1.“ r) αἱ] „οἱ male O. et
Fl. Oī sine accentu marg. A. 1.“ Delendam omnino hanc
vocem conj. Reitz. s) ἤδη] Iti jubet Fritzsche. t) ἤδη] eiecit
Fritzsche. paullo quidem audacius, nec tamen improbabiliter.

regium enim hoc etiam,
vulnerari in pugna pro
imperio.

Sam. Bene mones. Levo
quidem mihi vulnus, mini-
meque aperto corporis loco,
adeo ut neque cicatrix in
posterum deformis futura
sit. Verum vides, ut in-
vectus ego ictu uno ipsum
eum equo emissa hasta tra-
jeci, ac deinde capite ab-
aciisse, ablatoque diadema-
te, rex jam factus sum. Ac
barbari quidem nos ado-
rent: vobis autem Graeco
mo e unici Praetoris no-

mine imperabo. Post haec
igitur cogitate, quot urbes
de meo nomine appellatas
conditurns sim, quot con-
tra vi captas sim vestaturus,
si qua injuria imperium
meum affecerint. Omnium
vero maxime Cydium divi-
tem mulcabo, qui, vicinus
meus cum esset, agro me,
ingressus paulatim intra
fines, expulit.

Lyc. Desine jam, Samip-
pe. Tempus enim est, te
jam, qui talem pugnam vi-
mo e unici Praetoris no-
Babylone epulari

ἐνχαρισθαι τὰ ἐπινίκια (ἐκατάδιος υ) γὰρ, οἶμαι, σοι ἢ p. 273. ἀρχῇ), Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι, ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

SAM. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡνῆσθαι δοκῶ;

ATK. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπινώτερα καὶ βιαίωτερα τῶν Ἀδεμάντου, παρ' ὅσον ἐκείνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προτεί- Γ. 274. των τοῖς συμπόταις x). σὺ δέ, καὶ ἐτερωόσκου μονομαχῶν, καὶ ἰδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· οὐ μόνον γὰρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρία, καὶ φθόρος παρὰ τῶν συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδέ τις ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον γ), καὶ πορφυρεὶς χρυσῶ ποικίλη, καὶ ταυρία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προΐόντες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσε θεῶν ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι

υ) ἐκατάδιος] „recte Bas. γ. (et 3.) Par. Ἐκταδίας aspirate Bas. ι. Fr. Hag. Salm. Ald. Ἐξοτάδιος pejus 2. Schol. et Fl. x) συμπόταις] „συμπολταῖς male O.“ γ) μόνον] „ita Ox. Fl. Fr. etc. Μόνη J. cum Ven. 2.“ Sic et Gorr.

victoriae caussa (ultra studia enim tua decem, puto, tibi jam processit imperium), ac Timolaum jam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora et magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxurioso vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans convivis: at tu et vulneratus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste

tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et invidia a familiaribus, et odium, et adulatio: amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui esse videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum quidem, sed gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia circa frontem alba, et praecedentes satellites: caeterum labor intolerabilis, et multum injucunditatis; cum aut opera danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut jus dicendum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defec-

- p. 271. ἀφείσθηκέ τε ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσι τινες τῶν ἔξω 2) τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, 40 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει α) σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δεῖδε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστάς, ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, - ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπαι τοῖς πολλοῖς, ἱστίμιος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκτείνει, καὶ νεφὶ β), οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, p. 275. πάντα κατ' ὀλίγον ὑποβρεῖ ο), καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα.

2) τῶν ἔξω] absunt a. Gorl. a) διαγιγνώσκει], „διαγν. O.“
 b) νεφὶ] Vulgo νεῶς. Vid. Adnot. c) ὑποβρεῖ] „ἀποβρεῖ]
 ὑποβρεῖ male FL.“ Imo bene. Cf. Diall. Deor. XI, 2. et Vitar.
 Auct. c. 27. Nam vulgato illi ὑπέβρεῖ Diall. Morit. IX, 2. jam
 in minori Ed. recentissima in gratiam praestantioris ἐπέβρεῖ
 rennuntiavi. H. l. verbum proximum ἄπεισιν ansam praebuit
 erroris. Aliud autem est sub finem hujus dialogi, δακτύλους
 — ἀποβρεῖντας τῶν δακτύλων.

cit gens aliqua, aut externi
 quidam imperium invadunt.
 Metuere ergo oportet om-
 nia, et suspicari, atque in
 universum omnibus potius,
 quam tibi ipsi, videri bea-
 tum. Etenim illud etiam
 qui non humile, quod ae-
 grotabis non minus, quam
 privati, nec febris te regem
 esse internoscit, neque me-
 tuit mora satellites; sed,
 cum ipsi visum fuerit, su-
 perveniens, plorantem nihil
 diadema reverita abducit?
 Tu vero de loco ita excelso
 delapsus, detractusque de

throno regio, eandem abis
 viam, aequatus vulgo, ab-
 actus cum grege mortuo-
 rum, tumultum in terra re-
 linquens excelsum, et co-
 lumniam longam, aut accu-
 rate descriptam angulis py-
 ramidem, in quibus sero
 homines, cum nihil jam
 inde ad sensum ipsorum
 perveniat, superbiunt. Sta-
 tuae autem illae et templa,
 quae excitant colendi causa
 civitates, et magnificum il-
 lud nomen, paulatim de-
 fluunt omnia, et neglecta
 abeunt. Si vero vel maxime

ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλείστον d) παραμείνῃ e), τίς p. 275.
 ἐπὶ ἀπόλαυσις ἀναισθητῶν αὐτῶ f) γενομένη; ὅρῳ, οἷα
 μὲν ζῶν ἐπὶ ἔξεις πράγματα διδούς, καὶ φροντίζων, καὶ
 κέμων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; Ἄλλ' 41
 ἦδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους,
 ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίε, εἴ τί ἐπιλήψιμον εὑ-
 ρῶμαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τις g) δυνήθῃ. χρυσὸν μὲν
 οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομισματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἢ εἰκό-
 τως διεβαλες, οὐκ αἰτήσομαι h), ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε,
 καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλέον τοῦ κλέους τὸ
 ἀνιστῶν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐν- 42
 τυγχόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλλοὺς τοιούτους τὴν δύνα-
 μιν· ἓνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα,
 καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀρᾶσθαι
 τὸν περιθιέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγυος· τὸν δὲ τινα, ὡς

d) [ἐπὶ πλείστον] pro glossemate praecedentis ὅτι μάλιστα ha-
 bet Guyet. At recte discernit interpretatio Latina. e) παρα-
 μείνῃ] παραμένει O. Vulgo παραμείνῃ. Sed παραμείνῃ Gorl.
 et Fritsch. f) αὐτῶ] Sic Fritsch. e Gorl. Ox. marg. A. 1.
 et Fl. pro vulg. αὐτῶν. g) εὐθύναι τις] εὐθύναι τις prior-
 res praeter Fritsch. h) οὐκ αἰτήσομαι] „omisit O.“

ad longissimum tempus per-
 maneant, quis adhuc fructus
 ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides,
 quas molestias vivus adhuc
 sis habiturus, metuens, sol-
 licitus, laborans; et quis
 post mortem status futurus
 sit? Sed jam optare tuum
 est, Timolaë, et ut illos
 superes, ut *facturum* pro-
 babile est virum pruden-
 tem, et uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lyci-
 ne, si quid reprehensione
 dignum optaturus sim, et
 quod corrigere aliquis pos-
 sit. Aurum proinde ac the-

sauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella, et
 metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non
 poscam. Nam ista quidem
 infirma, et insidiis exposita
 multis, et plus, quam sua-
 vitatis, in iis molestiarum
 inest. Ego autem optem, ab
 occurrente mihi Mercurio
 anulos dari quosdam, qui
 virtutem habeant hujusmo-
 di: unum, ut valeat sem-
 per corpus et salubre sit,
 et vulneri nulli, aut morbo
 penetrabile; alterum, cujus
 auxilio non videatur, qui
 induit, qualis erat ille Gy-

p. 275. ἐχέουσιν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὁ, τι ἂν ἄχθος ἅμα
 μυριοι πιῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτο ἐμὲ i) φραδίως μό-
 νον k) ἀνατίθεσθαι· εἶ δὲ καὶ πείσεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς
 γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτό μοι l) εἶναι δακτύλιόν τινα·
 καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ἐπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ
 ἅπασαν θύραν προσιάντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλαμένου τοῦ

p. 276. κλειθροῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου· ταῦτα ἀμφοτέρω

43 εἰς δακτύλῳς δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσται
 ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με περιθήμενον
 πασὲ τοῖς αἰραῖσι, καὶ γυναιξί, καὶ θήροισι ὅλοις, καὶ
 μηδένα m) εἶναι ἀνέραςτον, καὶ ὅτῳ n) μὴ ποθεινότητος
 ἔγω, καὶ ο) ἀπὸ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερού-
 σας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ τὰ μειράκια
 ἐπαρμηγμέναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι p) δοκεῖν, εἰ τινα
 καὶ μέντοι προσβλέψαιμε αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερφρόνην, κακίαν
 ὑπὸ λύπης ἀπεπλήσθω. καὶ ὅπως, ὑπὲρ τὸν Τάκτινον, ἢ
 44 "Τλαν q), ἢ Φάωνα τὸν Χίων εἶναι με. Καὶ ταῦτα πάντα

i) τοῦτο ἐμὲ]. Sic Gorl. et Fritsch. pro vulg. τοῦτό με. k)
 μόνον] abest a Gorl. l) τοῦτό μοι·] „τοῦτῳ (sic) male O.
 et sine μοι.“ Τούτῳ etiam Gorl. m) μηδένα] „μηδένι. Iasos
 L.“ Solanus conjecit: μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραςτον, ὅτῳ μὴ
 εἴς. n) ὅτῳ] „εἴτῳ L. O. Nil mutant Edd.“ o) καὶ] „non
 est in O.“ p) εἶναι·] „non habet Pl.“ q) Τλαν] „Τλλαν
 male O.“

gis: alium rureus, ut plus
 decies mille hominum ro-
 bur habeam, et quod omne
 vix decies mille homines
 moliri simul queant, hoc ut
 facile solus transferre pos-
 sim: insuper volare ut pos-
 sim, multum elatus de ter-
 ra; ad hoc quoque sit mihi
 anulus. Verum somno sopi-
 re ut queam, quoscunque
 voluero, et janua mihi una-
 quaeque accedenti sua spon-
 te ut aperiatur, laxato clau-
 stro, remoto pessulo; ad
 hoc utrumque unus idemque
 valeat anulus. Quod vero
 caput est, sit etiam alius

omnium ille jucundissimus;
 quo induto amabilis sim for-
 mosi pueris, et mulieribus,
 et totis populis, ut nemo
 sit, quin me amet, deside-
 ret, in ore habeat; adeo ut
 multae mulieres amoris im-
 patientia se suspendant, et
 prae amore mei insaniant
 adolescentuli, beatusque vi-
 deatur, si quem illorum
 modo adspiciam; si vero
 negligentius tractem, hi
 quoque prae dolore pere-
 ant: atque in universum
 supra Hyacinthum, aut Hy-
 lan, aut Chium Phaonem
 ego sim. Et omnia haec ha-

ἔχειν, μὴ ἀλιγοχροόσιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα p. 276.
 τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου
 γιγνόμενον γ) διαβιώναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ
 ἀποδύμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει
 με ταῦτα ἔχοντα δ) πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων,
 ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἰδυνάμην, καὶ κοιμῆσιν ι)
 τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
 ἢ Ἱπερβορείοις θέαμα παραδόξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα
 ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς
 ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον υ) ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ x)
 γρὺς, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνιθον ἐν Ἰνδοῖς
 ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἰδῶρον ἂν, καὶ τὰς p. 277.
 πηγὰς δὲ τὰς Νέλλου μόνης ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῇ
 γῆς αἰόκητον γ), καὶ εἰ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ
 νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν,
 καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἔγνωον z), ἀπα-

γ) γιγνόμενον] „γιγνώμενον O.“ δ) οὐδὲν γὰρ δεήσει με
 ταῦτα ἔχοντα] „Sic Edd. omnes et O.“ In Gorl. tamen
 deest με. ι) κοιμῆσιν] κοιμῆσιν Bas. 3. υ) ἀπέλαυον]
 „ἀπὸ λαβῶν Fl. male.“ x) ἐπεὶ] εἰ πρ, sicubi, conj. Seager.
 At nil opus. γ) αἰόκητον] „αἰολήκτον O.“ z) ἂν ἔγνωον]
 „ἔγνω ἂν O.“

beam, non parvae aetatis
 homo, neque ad mensuram
 vitae humanae vivens; sed
 annos mille juventutem
 unam post alteram vivam,
 interjectis septemdecim qui-
 busque annis exuens sene-
 ctutem instar serpentum.
 Haec si habeam, nihil mihi
 defuerit. Mea enim fuerint,
 quae aliorum sunt omnia,
 in quantum aperire possem
 januas, et custodes sopire,
 et oculos omnium effugere,
 dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyberboreos
 spectaculum nobile, aut pre-
 tiosa possessio, aut quae-

cunque in cibo vel potu ju-
 cunda sunt, ea non affurri-
 demum curarem, sed advo-
 lans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando gryps
 alata belua, aut phoenix
 avis apud Indos spectata
 nemini, ego etiam ista vi-
 derem: et fontes Nili vide-
 rem solus, et quantum tel-
 luris inhabitabile est; et si
 qui conversis ad nos vesti-
 giis australe telluris hemi-
 sphaerium habitant. Insuper
 vero stellarum naturam et
 lunae, ipsiusque adeo solis
 facile cognoscerem, in quem

P. 277. Θῆς ὦν τῇ πυρὶ. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον, αὐθημερὸν ἀγ-
γεῖλαι ἐς α) Βαβυλῶνα, τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀρι-
στήσαντα, εἰ τύχοι β), ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι ἐν Ἰταλίᾳ.
εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦς, πέτρῳ ἐμβάλλοντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετριῆσθαι τὸ
κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιῆν, ἐπιχέαντα γ) κοιμω-
μένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη,
ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ
σταδίοις εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς
παιδικοῖς δὲ ὀμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν δ), εἰσιόντα ἀθρία-
τον, κοιμίσαντα ε) ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. ὅλον δὲ
κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους
ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δοξεί μοι, προσθέμενος ἂν τοῖς
ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς
φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ς) ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον,
παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα
ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐ-

α) ἐς] „ἐν O. prave.“ β) τύχοι] Sic O. Schm. Fritzs. pro
vulg. τύχοιμι, probante etiam Schäfero Melett. p. 24. γ) ἐπι-
χέαντα] „ἐπιχέοντα O.“ et Gorl. δ) ἐξῆν] Optime sic conj.
Guyet. et jam edidit Fritzs. pro vulg. ἐξῆ, pro quo in O.
et Fl. ξῆν. ε) κοιμίσαντα] „κοιμίσαντα male O.“ ς) ἀνα-
στρέψασιν] ἀναστρέψας conj. Seager. concinnitatis, ait, gratis.

nihil ignis valeat. Quodque
omnium suavissimum, eo-
dem die nuntiare possem
Babylonem, Olympia quis
vicerit; et pransus forte in
Syria, in Italia coenare. Si
quis vero inimicus sit, ul-
cisci eum quoque ex occulto
liceret, impacto in caput
illius saxo, quo conteratur
ipsi cranium; contra bene-
facere amicis, affuso dor-
mientibus auro. Quin si
quis contemtor sit, aut ty-
rannus, dives, contumelio-
sus, sublatum ad viginti
stadia, demitterem casurum

per praeceptis. Amoribus au-
tem meis frui nemine pro-
hibente liceret: ingressus
quippe nemine vidente so-
pirem omnes, praeter illos
solos. Quale autem illud
fuerit, inspectare praelian-
tes ultra jactum teli subla-
tum? Et, si videretur mihi,
accedens ad victos, sopitis
victoribus, victoriam fu-
gientibus tribuerem de fuga
reversis. Atque in univ-
ersum, lusum mihi haborem
vitam hominum, in ea essent
omnia, et Deus reliquis
viderer. Haec summa est

δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι p. 278.
δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45
Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνο, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαο· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναν-
τιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν
ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαι σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσοῦτοις
ἰθυσιν, ὅσα ὑπερέπετς, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρα-
κινηηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον,
ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον
πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥίνα σιμόν;
ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος
ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσοῦτους περιηγμένους
βασιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἓνα g);
μᾶλλον δέ, ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
δεξιὰν συνεπιλαβεῖν h). καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου
προσδεῖ i), ὅς k) περιθιέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν
πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλ-
λίβορος l) ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρύτερος ποθείς.

g) κατὰ δάκτυλον ἓνα] pro suspectis habuit Guyet. injuria.
h) συνεπιλαβεῖν] „συνεπιβλεῖν O.“ i) προσδεῖ] „πρὸς
Διὸς O.“ k) ὅς] „ὅς male Fl.“ l) ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ
ἐλλ.] „ἢ μὴν καὶ ἐλλ. O.“

felicitas, quae perire, quae
insidiis peti nequeat, cum
valetudine praesertim in vi-
ta adeo longa. Quid habes,
Lycine, in quo votum hoc
reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Ti-
molac: neque enim tutum
fuerit adversari vulncri vi-
ro, et supra decies mille
alios robusto. Verum illud
tamen ex te quacram, Num-
quid alium vidisti in tot,
quas supervolasti, gentibus,
senem hominem adeo mentis
non constantem, qui vehe-
retur parvo anulo, totos

qui montes extremo movere
digito posset, amabilem om-
nibus, idque calvus cum sit
et simo naso? Verum hoc
quoque mihi dicas. Quid
tandem est, quod non unus
anulus haec tibi potest om-
nia? sed tot indutus ambu-
labis, oneratae sinistrae
unoquoque digito? quin ex-
cedit numerus, ut dextram
subvenire oporteat. Quam-
quam tamen unus deceat
maxime necessarius, quo
inducto ineptire, deteresa illa
multa coryza, desinas. Aut
hoc idem praestabit potius
meracior hellebori.

46 TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὐξῇ τί τι)
R. 278. ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν, οἷα αἰτήσεις ἀνεπιληπτα καὶ
ἀνέγκλητα, ὃ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ATK. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγὼ. ἤκομεν γὰρ ἤδη
πρὸς τὸ Ἀπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ
P. 279. Βαβυλωνίᾳ μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλου-
σι η) σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε
οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον ο), ὑπηνέμιόν τινα
πλουτόν, ἀνισθῆναι ρ) μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάζαν
ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαι-
μονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμε-
νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν q) τε καὶ
διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι,
ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασι-
λεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου,
λεμώτοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνο-

m) εὐξῇ τί] „Εὐξῇ J. sola. Εὐξῇ τί O. solo acentu mutato, scribit Solanus.“ Tl enim vulgò legebatur, sed τί tamen etiam in Bas. 1. et 3. reperitur. n) ἐπιβάλλουσι] καὶ, quod vulgò addebatur, jure suo delevit Fritsch. Sed Wetsten. pro καὶ voluerat δέκα. ο) ὀλίγον] „Hoc et sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O.“ ρ) ἀνισθῆναι] ἀνίσθαι Gori. q) θησαυρῶν] θρόνων conj. Belin. admodum inepte.

Tim. Sed omnino, Lyci-
ne, ipse quoque jam tandem
aliquando optabis aliquid, ut
videamus, quam tu irre-
prehensibilia, et crimine
omni vacantia, petiturus
sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mi-
hi opus est. Venimus enim
jam ad portam geminam:
et optimus hic Samippus,
dum circa Babylonem de-
pugnat, et tu, Timolaë,
dum pransus in Syria, in
Italia coenas, his etiam,
quæ mihi assignata erant,
stadiis, quod gaudeo, abusi

estis. Alioqui nolim ego post
brevem fructum irritarum
inaniumque divitiarum mo-
leste ferre paullo post, cum
misera puls devoranda est:
quale quid vobis paullo post
eveniet, cum illa vobis fe-
licitas et multæ divitiæ
avolaverint, vos autem a
thesauris illis diadematisque
delapsi, et tanquam e sua-
vissimo somnio excitati, dis-
similia omnia domi invene-
ritis, ut illi, qui reges ege-
rant, tragoedi, egressi de
theatro plerumque esuriunt,
idque cum Agamemnonēs

ως ὄντες ἢ Κρέοντες· λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ p. 279.
 δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ
 Τιμόλαε, ὅποταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς
 πιρώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτύλους ἐκείνους ἅπαν-
 τας ἀπορρύνοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν,
 ἀπὸ πάντων Θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι
 μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾔτησατε r), τοιούτοις οὔσι, καὶ
 ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

r) ᾔτησατε] „ᾔτησατε male O.“

paullo ante aut Creontes
 fuerint. Dolebitis ergo, ut
 credibile est, et displicebunt
 vobis domestica, tibi prae-
 sertim, Timolaë, cum idem
 tibi, quod Icaro, eventu-
 rum sit, ut solutis alis de
 caelo delapsus humi incedas,
 perditis illis omnibus, qui

de digitis defluxerint, anu-
 lis. Mihi vero hoc etiam
 pro thesauris omnibus, ip-
 saque Babylone, satis est,
 quod suaviter ridere pos-
 sum, quæ vos petiistis,
 cum sint talia! eaque homi-
 nes, qui philosophiam lau-
 datis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

L

ARGUMENTUM.

Conqueritur Glycera apud Thaida amicam, quod miles quidam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transierit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicæ accesserint.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

- 1 ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον α), Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον β) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἣ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον γ);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα δ), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέ-

- α) ἐκεῖνον] quod vulgo abest, cum Schm. restitui e 2955. probatum Belino. β) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων marg. A. 1.“ Ἀβρότανον 2955. Bel. γ) ἄνθρωπον] „ἄν J. per compendium.“ δ) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

- Glyc. Militemne istum, cum chlamyde, illum ergo Thais, Acarnanem, qui nosti, an hominis oblita es? Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, Thais. Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

πισ ο) μεθ' ἡμῶν f) πέρουσι ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; p. 280. ἴφαις γάρ τε περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι.

ΓΑΤΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, φῆλη δοκούσα εἶναι, ἀπίσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπελθοῦσα g).

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνος οὐ πρόξεστι, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν h) πεποιήται;

ΓΑΤΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ i) εἰωθὸς γίγνεσθαι k) ὑπ' ἡμῶν l) τῶν ἑταιρῶν. οὐκ οὐν m) χρῆ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνη. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐπεὶ θαναμάζω, τί καὶ 2 ἐπήγισεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασιν τυφλὸς ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇν ἀραιὰς n) ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένης·

- e) συνεπία] „sunt enim Fl.“ f) ἡμῶν] „recte Par. Ἰμῶν Fl. Fr. Hag. J. Ald. Bas. 1. Salm.“ Etiam Bas. 3. ὑμῶν, quomquam *Micyllus* ibi reddit nobiscum. g) ὑπελθοῦσα] Sic monente et docente *Bastio* Epist. Crit. p. 248. edidi e Vat. 87. pro vulg. ὑπαγαγοῦσα, quod illius est glossema. Cf. Diall. Marr. XIII, 1. h) ἐταῖραν] Non variatur in accentu. i) ἀλλὰ] ἀλλ' 1955. k) γίγνεσθαι] γίνεσθαι idem. l) ἡμῶν] „Bene sic Par. ceteraeque. Ἰμῶν male J. cum V. 2.“ m) οὐκ οὐν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. Οὐκοῦν nescio unde *Reitz.* et recentt. Redde ad verbum: *Non igitur par est neque — neque —*. n) ἀραιὰς] Sic recte Edd. vet. Sed ἀραιὰς ineptissime *Reitz.* et recentt.

cum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo se insinuans a me abstraxit.

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita sane, *Thais*, nec mediocriter illa me res movit.

Lucian. Vol. VIII.

Thais. Malum istuc quidem, *Glycerium*, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec acgre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quid probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, et multum a fronte abdu-

N

p. 281. τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτός, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μακρά. ἐν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαί, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι ο) τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς αἰδᾶς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός. ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγχείασα, καὶ νῦν τρυγᾷσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγῆσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

ο) ἡρῆσθαι.] „ἡρᾶσθαι Fl.“

ctos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, et nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, et recta, et illecebrosus quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem? Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incanta-

tionem quae sciat, ac deducat lunam? Ajunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere jube.

II.

p. 281.

ARGUMENTUM.

Myrtium cum Pamphilo suo expostulat, quod eum audiverit aliam esse uxorem ducturum. Sed certior facta, vanam hanc fuisse suspicionem, e mero errore natam, respicit et in gratiam redit cum amatore.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. Γαμήϊς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φειδωνος ρ) τοῦ ναυ- 1
κλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμημένας φασίν q). οἱ
τοσοῦτοι r) δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν
ἀπαρεῖ πάντα οἷγεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ
ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο
γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλι-
καύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μεταμικρὸν s) παιδο-
τροφεῖν δεῖσαι, πρᾶγμα ἐταίρῳ βαρύντατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω
τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄρῃεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφι- P. 282.
λον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ
δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι
περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμήϊς δ' οὐ καλὴν παρ-

p) Φειδωνος] Sic per totum dialogum Cod. Vat. testante et probante Bastio Epist. Crit. p. 246. pro vulg. Φίλωνος etc. q) φασίν] „φασίν ἑγγύην Fl.“ r) τοσοῦτοι] „τοσοῦτοι male J.“ Sic etiam Ald. 2. s) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. 2. Hag. Ceterae μετὰ μικρὸν. Cf. supra De Dom. c. 22.

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. Ducis, Pamphile, lo post alendus erit infans, Phidonis naucleri filiam: et negotium meretrici molestissimum. Neque enim, jam, duxisse te ajunt: repetitum autem toties jusjurandum, et lacrimae, momento temporis abierunt: sed Pamphilum nominabo, inprimis si virile secus erit: solatium: tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duccs autem non pulchram tu ventrem conciliasti, et paul-

p. 282. *Θέρον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτε δὲ αὐτὴν οὐκ εἶ ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ εἰ αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάται, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτε διάστροφοί εἴσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρῶσαι· μᾶλλον δέ, τὸν Φεῖδωνα ἰώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθαι, ὥστε οὐδὲν εἶ δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.*

2 ΠΑΜΦ. "Ἐτι σου u) ληρούσης, ᾧ Μύρτιον, ἀκούσομαι, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης; ἐγὼ δέ ἢ x) σμῆν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φεῖδων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὠραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί· μέμνημαι γὰρ, ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ· τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτό, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατήρ

t) ἰδοῦ] ἰδον priores omnes. u) "Ἐτι σου] "Ἐς τί σοῦ etc. Quousque te nugantem audiam? conj. Jacobs. in Addit. ad Golleri Editionem Dionys. De Compos. p. 251. Verum beae se habent vulgata, modo interrogative cum interpretibus capiuntur, quod editores fere neglexerunt. x; q] „omittit J. addit Hag. Par. Fl.“

illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, et faciem, et oculos adspice; nec aegre ferto, si plano caesios habet, neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt. Quin Phidonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, an-

diam, virgines mihi et nauticas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram, sponsam novi? aut Phidoni Alopecia (illum enim puto de dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si

ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμῆν ἐδέδοκτό γ) μοι, τὴν τοῦ Δημίου p. 282. θυγατέρα τὴν τοῦ z) πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιῶν οὖσαν, τὴν Φαίδωνος ἐγάμου ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθεικας α) αὐτῇ, ὧς Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκισμαχοῦσα;

ΜΤΡΤ. Οὐκ οὖν b) γαμῆς, ὦ Πάμφιλε;

3

ΠΑΜΦ. Μένηντας, ὧς Μύρτιον, ἢ κραιπαλῆς c); καὶ τοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΤΡΤ. Ἡ Δωρίς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ p. 283. ὡς ἔρια d) ὠνήσαί το μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὗξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῇ e), ὧς Δωρὶς, λέγε, ἅπερ ἀκήκουσας, εἴ γε μὴ ἐπλάσσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτραβείην, ὧς θέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ f) γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ

γ) ἐδέδοκτο] „ἐδέδεκτο marg. A. 1. W.“ z) τοῦ] „Articulo caret Pl.“ α) συντέθεικας] Correxī vulgatum vitium συντέθεικας, sic volentibus Reitzio et Seagero. Sed totum locum Schmiederus, auctore Belino, sic e Cod. 2955. edidit: ἢ τινὰς σπαντῇ, ὧς Μύρτιον, καινὰς ζηλοτυπίας σκισμαχοῦσα ἐξέυρες; b) Οὐκ οὖν] Οὐκ οὖν οὐ vulgo. Sed ubi abest a Fl. Hinc ego iam omisso οὐ scripsi οὐκ οὖν, non ergo? c) κραιπαλῆς] Post hanc vocem cum Gesneri versione malui interrogationem notare, quam fuitam sententiam, ut in Edd. vulgo factum. d) ἔρια] ἔριον 2955. e) αὐτῇ] αὐτῇ 2955. et sic scripsit Pritsch. Quaestat. Lucc. p. 62. ubi de formula μᾶλλον δὲ agit. f) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J. sola.“ Sic etiam Ald. 2. quamquam per compendium.

vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Phidonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem conjecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam . . . Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit

p. 283. μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ φησὶν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆ τὴν Φεΐδωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρακύνεσθαι εἰς τὸν στένωπόν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα g), καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

4 ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γὰρ ἐταράχθητε· οὐδὲ h) γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνιμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοῦ Χαρμίδης, ὁ δὲ τοῦ γέγονος Ἀρισταίνετον υἱὸς, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἔταίρα σῦνεις; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, εἰς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ξωθεὶν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις

g) κατεστεμμένα] κατεστεφανώμενα 2955. quod glossema corrigi Belinus vult κατεστεφανώμενα. Rectius dixisset κατεστεφανώμενα, accentu tantum mutato. h) οὐδὲ] οὔτε priores Edd. Cf. supra Navig. c. 27. ubi ejusdem generis vitium correctum i) δ] „omiiuit FL“

Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phidonis ducit filiam*. Si vero non crederem, jubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultum, et Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, et vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te, Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti Myr-

tio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum jam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmides, vicini nostri Aristaneti filius, uxorem jam ducit, et frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec auro parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi,

ἀπειθοῦσα, ὃ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδέε), 'μὴ τὸν στενωπὸν, P. 283.
ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ πατεστεμμένη· εὐρήσεις
γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

MYPT. Ἀπίστωσας, ὃ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν,
εἴ τα τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανέην, ὥς
ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα, ἥδη μοι κνούσης παιδίον.

k) ἰδέε] *vide marg. A. 1.*

Dori, et accurate inspicere, phile. Suspendere enim
non angiportum, sed januam, me, si quid tale fieret.
utrum coronata sit. Invenies Pamph. Sed nihil factum
enim, esse vicinorum. est. Neque ita ego insaniam,
ut obliviscar Myrtii, idque

Myrt. Servasti me, Pam- ferentis ex me uterum.

III.

p. 284.

A R G U M E N T U M.

*Meretrix a matre egenā admonetur, ne in amatorem suum as-
perior sit et insolentior, sed in ira quantumvis justa modum
quendam teneat.*

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὃ Φίλιννα, ἥ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμ- 1
ποσίῳ χθές; ἤκει γὰρ παρ' ἐμέ Δίφιλος ἔωθεν 1) θαυρῶν,
καὶ διηγῆσάτο μοι, ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γὰρ σε,
καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύον-
τος, καὶ μετὰ ταῦτα m) φιλήσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐ-

1) ἔωθεν] Sic e Cod. 2955. pro vulg. ἔωθε. m) μετὰ ταῦτα]
Sic Ald. 1. 2. Hag. pro vulg. μετὰ ταῦτα.

MATER ET PHILINNA.

Mat. Furchasne, Philinna, narravit. Ebriam te fuisse,
aut quid tibi erat heri in progressamque in medium,
convivio? Venit enim ad se licet prohibente, saltas-
se Diphilus mane plorans, ac deinde osculum de-
et, quae perpersus a te esset, disse sodali ipsius Lampriae:

p. 164. τοῦ, καὶ ἐπὶ ἐγαλίπηνέ σοι, καταλιπούσαν αὐτὸν, ἀπαλ-
θῆναι πρὸς n) τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον· ἐαυ-
τὸν ο) δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς
νυκτός, οἶμαι, συνεκἀθευδες μετ' αὐτοῦ p). καταλιπούσα δὲ
δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμπος κατέκλισο ἄδου-
σα, καὶ λυπούσα ἐκείνον.

2 ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτερ, οὐ διηγήσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες q) αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
ἀφείμενος r) ἐκαιοτολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἐταίρᾳ, μη-
δέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδε με, καὶ
διένευσα αὐτῷ ὅλα ποιεῖ, τοῦ αὐτοῦ ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνα-
κλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυνῶς,
ὥστε s) μόλις ἀπέσπασε t) τὰ χεῖλη· εἴτ' ἐγὼ μὲν ἰδάκρυον,
ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὐς ἔλεγε,
κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία u), βλέπουσα πρὸς
p. 185. ἐμὲ· ὡς δὲ προσιόντα x) ᾗσθεντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκο-

n) ἀπαλθεῖν πρὸς] ἐπαλθεῖν ἐκ Schol. ο) ἐαυτὸν] αὐτὸν
Schol. p) μετ' αὐτοῦ] vulgo absunt. Sed adsunt apud
Schol. et in Codd. Vau. unde Bastius Ep. Crit. p. 164. ea
restituenda censuit. Eundem pleonasmum habes supra I, 1.
infra VI, 2. IX, 1. De Mort. Peregr. c. 12. et alibi. q) συ-
νηγόρευες] „Sic Par. etc. Συνηγόρους alios habere ajunt Coll.
r) ἀφείμενος] „ἀφείμενος marg. A. 1.“ s) ὥστε] „ὥς τε J.“
t) ἀπέσπασε] Sic Bip. et Schm. c. 2955. Salm. et Bas. 4.
cum quibus faciunt Ald. utraque cum Bas. 1. et 3. Ἐπέσπασε
Reitz. nescio an ex Hag. ubi sic legitur. u) ἐμειδία]
ἐμειδίας 2955. x) προσιόντα] „recepti ex Pell. Προσιόντα
Edd.“

cumque graviter id ferret,
se relicto, abiisse ad Lam-
prian, eumque amplexatam
esse: se vero hisce factis
enecari. Verum neque no-
ctu, puto, cum ipso cubui-
sti, sed plorantem relinquens
sola jacuisti in proximo le-
ctulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse
fecerit, mater, non enarra-
vit. Neque enim caussam
illius, contumeliosi hominis,
agres, qui me relicta ser-

mones misceret cum Thaidē,
amica Lampriae, cum ille
nondum adesset. Cum vero
aegre me ferre videret, nu-
tu, quid ageret, significan-
tem; extrema Thaidis aure
prehensa, reflexaque cervi-
ce, ita arcte illam osculatus
est, vix ut labia retraheret.
Tum plorare ego; at iste
ridere, et multa in aurem
dicere Thaidi, contra me
scilicet. Ac subridebat Thais,
ad me respiciens. Cum vero
advenientem sentirent Lam-

ρέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς παρ' αὐ- p. 285.
τὴν κατεκλίθη γ), ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον·
ἡ Θαις δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπι-
πολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύ-
σατο, ὁ Λαμπρίας μὲν εἰόγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ
ὑπερεπήνευ τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ
πρὸς τὴν κισθάραν ὁ πούς z), καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν,
καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαι-
νῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλογμένην ἡμῖν,
οἷα ἐστὶ α). Θαῖδα δὲ οἷα καὶ ἔκωψεν εὐθύς ἐς *) ἐμέ;
εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρ-
χήσεται καὶ αὐτὴ ἑξαναστᾶσα b). τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ;
ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιῆν; ἀνασχέ-
σθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδα ἔξιν τυ-
ραννεῖν τὸ συμπόσιον c);

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ἢ θύγατερ, οὐδὲ φροντί- 3
ξεν γὰρ ἔχρην· λέγε δ' ὁμῶς τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπὶ ἤνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος

γ) κατεκλίθη γ] „*Sic Pl. J. etc. Κατεκλίθη γ Par. Hag.*“
z) πούς] πούς vulgo Edd. vet. πούς etiam Hag. Correxerat
Reitz. α) οἷα ἐστὶ] Priores Edd. omnes οἷα ἐστὶ. *) ἐς]
ἐκ' 2955. b) ἑξαναστᾶσα] „*Al. ἀναστᾶσα Coll.*“ c) τὸ
συμπόσιον] τοῦ συμποσίου 2955.

prian, et satiati tandem es-
sent osculis mutuis; ego ta-
men apud ipsum accubui, ne
quid deinde haberet obten-
tui. Surgens vero Thais
saltabat prima, nudatis mul-
tum talis, quasi pulchros so-
la habeat; cumque desiisset,
tacente Lampria, et nihil
dicente, Diphilus laudare
numerosam saltationem et
accommodatam choro, quam-
que bene ad citharam pes
congrueret, quam pulcher
talus, et sexcenta alia, qua-
si qui Sosandram laudaret
Calamidis, non Thaida, quam
tu quoque, qualis sit, nosti,

cum lavet nobiscum. Thais
vero qualia statim in me je-
cit? *Si quam*, inquit, *non*
pudet crurum exilitatis, sal-
tatum et ipsa surgat! Quid
dicerem, mater? Surrexi
nimirum, et saltavi. Quid
enim facerem? ferrem, et
confirmarem illius dictum,
Thaida tyrannidem habere
convivii paterer?

ΜΑΤ. Ambitosius quidem
istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen,
quid postea factum sit.

ΦΙΛ. Alii laudabant. So-
lus Diphilus supinum se ab-

p. 285. ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, εἰς τὴν ὄροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρον δὲ καμουσα ἐπαυσάμην.

MHT. Τὸ φιλεῖσαι δὲ τὸν Λαμπριαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

MHT. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθειδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου θακρύοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θύγατερ, ὅτι πιωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι, ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρους χειμῶνα διηγáγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι δ) διὰ τοῦτο, ὑβρίζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

p. 286. *MHT.* Ὁργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτε ὑβρίζομενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπαυμένῳσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι. καὶ ὅρα μὴ ε) κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπουρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

d) ἀνέχωμαι] ἀνέχομαι *Bas.* 1. 3. et *Cod.* 2955. Ceterum uno tenore, *Τί οὖν ἀνέχ.* *Reitz.* *Τὴν οὖν, ἀνέχ.* *Edd. vet.* Interrogandi notam posuerunt post οὖν *Bip.* et *Schm.* e) μὴ] *Dio-genian.* qui 11, 89. haec verba laudat, omittit μὴ, sed falso, ut observat *Boissonad.* ad *Nicet.* in *Add. Tom.* 11. p. 435.

jecerat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, et, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem

superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendero? Tu vero aspera nimis semper in hominem faisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

p. 286.

ARGUMENTUM.

Incantamentum sibi a maga quadam parari cupit Melitta, quo amatoris, quem a se defecisse suspicatur, amorem pristinum sibi restituat.

MELITTA KAI BAKXIS.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷας πολλὰι θῆτα- 1
λαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ
πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι f), (οὕτως ὄναιο) παρα-
λαβοῦσα ἤκέ μοι. θοιμάτια γὰρ ὅλα g), καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην h) ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ αὐθις
ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην i), ὥς
νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν k), (ἀλλὰ παρὰ τὴν
Σιμμίχην, ὃ Μέλितτα, οἶχεται Χαρίνος,) δι' ἣν τοσαύτας
ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο l), οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν
ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερο-
μένην; μέμνημαι l) γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

η) τυγχάνοι] τυγχάνει 2954. g) ὅλα] omitit 2954. h) ταυτὶ
προεῖμην] ταῦτα προοίμην (sic narrat Bel.) 2954. i) Σιμ-
μίχην] τὴν Σ. 2954. probante Bel. k) σύνεστιν] „σύνισται
male Pl.“ Sic etiam 2955. quod placet Belino. Σύνεστις 2954.
Quae sequuntur, ἀλλὰ — Χαρίνος monente Fritzschio Quae-
stus. lucc. p. 176. parentesi seclusi. l) ἠνέσχετο] ἐνέσχετο
Reitz. quem errorem recent. emendarunt. l) μέμνημαι]
πέμπωμαι 2954. et 2955.

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Simmichen, uti nunc me,
Bacchis, anum, quales esse

in Thessalia multae dicun-
tur, quae incantent et ama-
biles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa
assumta, ita beata sis! ad me
venito. Vestes enim integras
et hoc aurum lubens abji-
ciam, modo videam redeun-
tem ad me Charinum odio

habere.

Bacch. Quid ais? Non
amplius tecum est, sed ad
Simmichen, mea Melissa,
transiit Charinus, propter
quam tantas parentum iras
sustinuit, divitem illam re-
cusans ducere, q̄ inque do-
tis talenta, uti dicebant, af-
ferentem? Ista enim ex te
audire memini.

p. 286. *ΜΕΛ.* Ἀπαντα ἐκείνα οἷχεται, ὦ Βακχέ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' *m)* ἐώρακα ὕλας αὐτὸν, ἀλλὰ πί-
νουςι παρὰ τοῦ συνεφήβου Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχῃ.

2 *ΒΑΚΧ.* Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ
ὑμᾶς διέστησεν; εἶκε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελ-
θὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρός τι ἀπαι-
p. 287. τήσων πέμπαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐξελ-
θὼν, οὔτε προσήκατο, ὡς ἔθος, προσδραμούσαν, ἀποστειά-
μενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἀπιθι, φησί, πρὸς τὸν
ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἥ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν
τοῦ Κεραμεικῇ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλένεται ὑμῶν τὰ
ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἥ ποῖαν στήλην λέ-
γεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκριτάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν
ἀποστραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον *n)* μεμνηχανῆσθαι με πε-
ρβαλλούσαν *o)*, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένον
τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὅπως τῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ-
μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσεαις *p)*, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέ-
σαι νύκτες εἰσὶν.

m) οὐδ'] οὐδὲ 2955. *n)* τοῦτον] „τοῦτο *FL*“ *o)* περιβάλ-
λουσαν] περιλαμβάνουσαν 2955. et 2954. *p)* ἐνοχλήσεαις]
Sic *Schn.* c 2955. probante *Belino* pro vulg. ὀχλήσεαις.

Mel. Abierunt ista, Bac-
chis, omnia: et quintus hic
dies est, quod omnino illum
non vidi: sed apud sodalem
ipsius Pammenen bibunt
ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpete-
ris, Melissa. Sed quid vos
disjunxit? videtur enim non
parvum quiddam illud esse.

Mel. Totum nec ipsa ha-
beo dicere. Sed nuper re-
versus ex Piraeo (descen-
derat enim missu patris, de-
biti puto cujusdam exigendi
caussa) nec adspexit me in-
trans, nec admisit meo mo-
re accurrentem, sed ample-
cti volentem repellens, *Abi,*

inquit, *ad nauclerum Her-
motimum, aut scripta in pa-
rietibus in Ceramico lege,
ubi nomina vestra in pila
proscripta sunt. Quem tu mi-
hi, inquam, Hermotimum,
aut hquam pilam narras?*
At ille nihil respondens, nec
coenatus, adversus jacuit.
Quas tu me putas admovis-
se illi machinas? amplexa
sum illum, convertere ad me
studui, dorsum aversi oscu-
lata sum. Ille vero ne qua-
litercunque quidem emolliri
se passus, *At si mihi, in-
quit, diutius molesta fueris,
jam statim, media licet no-
cte, abeo.*

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

3

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγουσαν, ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθύς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμμενήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοῦνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα q) κατασχεπομένην· ἢ δ' r) ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μέλितτα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλितταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμῃ γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε, ζηλοῦνπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνισσι τῇ Συμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτὸν ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι s), ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσσειν t) ἂν φανείσα.

p. 288.

q) Ἀκίδα] Ἀκίδα Ald. 1. errore, opinor. r) ἢ δ'] ἢ δ' priores Edd. s) εὔροιμι] εὔροισιν 2955. t) ἀποσώσσειν] ἀποσώσοι γὰρ vulgo. Illud e 2955. restituerat Schmied. mōnente Belino.

Bacch. Tamen nosti Her-
motimum.

Hermotimus amat Melissam.

Mel. At miserius me videntem, quam nunc habeo, videas, si quem ego naucle-
rum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens manebat. Ego meminera, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, præterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, et paulo inferius iterum, *Naucleus*

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

4 *BAKX.* Ἔστιν, ὦ φιλάτη, ὅτι χρησίμη φαρμακίς, *p. 28d.* Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φα-
νίαν χαλεπαίνοντα κάκεινον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε
μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε u) ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώ-
κειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς. εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

BAKX. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν x), ὦ Μέλitta, τὸν
μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· καὶ γ) ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ
μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἐπτά, καὶ θεῖον z), καὶ δῆδα.
ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκεράσθαι a)
δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην b). δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ
ἀνδρός εἶναι, οἷον ἱμάτια c), ἡ κρηπίδας, ἡ ὀλίγας τῶν
τριχῶν, ἡ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

5 *BAKX.* Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμιᾶ
τῷ θεῷ d), πάττουσα καὶ τῶν αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

u) ὅτε] „recte J. Bas. 1. Ὅτι Hag. Ὁ, τι Par.“ x) πολὺν]
„πολλὸν J. male.“ Sic etiam Ald. 2. γ) καὶ] omittit 2955.
Deinceps ὑποκεῖσθαι conj. Guyet. z) θεῖον] „restitui ex FL
et Barthio. Θύον cett. male.“ a) κεκεράσθαι] Sic Bas. 3.
Cett. omnes κεκεράσθαι. b) μόνην] „μόνον J. et V. 2. Cett.
in vulgato consentiunt.“ Sed ὅλην conj. Jacobs. Animadv.
in Eurip. etc. p. 281. c) ἱμάτια] ὥσιν ἱματίων, *fimbriam
pallii* maluit Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 223. d) θεῷ]
„Sic FL. Θύῳ cett.“

Bacch. Est, carissima, praestantissima venesica, Syra genus, cruda adhuc et compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me jam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachnam et panem. Et ap-

positos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, et odores sacros, et facem. Haec quoque anus sibi auferit, Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem conjicit,

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σὸν. εἶτα ἐκ p. 288. τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπαφθὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσῃ, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεαθήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῇ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἣ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης e), ἥκέ μοι τὸ πλεόν f) ὑπὸ τῆς ἐπαφῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτο με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρίσασαν τὸ ἴχνος, ἐπὶ ἀν' ἀπολλοιοί, ἀμανρώσασαν ἐπαβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν g) ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπέρανω εἰμί. καὶ ἐποίησα, ὥς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βαυχῆ, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄριτον καὶ τὸ θεῖον h), καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπαφθὴν εὐτρέπειζε.

e) αἰτούσης] αἰτιώσης maluit Guyet. f) τὸ πλεόν] τί πλέον; quam elegantem Courierii ad Asin. p. 180. conjecturam vellem profecto licuisset mihi in locum vulgatae lectionis, ininus illius aptae, substituere. g) τὸν] „τὸ Fl. male.“ h) θεῖον] „grus ex Fl. pro vulg. θύον.“

pronuntians simul nomina utriusque, et ipsius, et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicenâ, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, et multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi re-

medium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Μελ. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu vero, Acis, panem et odores, et reliqua omnia ad incantationem compara.

ARGUMENTUM.

Taetra narratio de monstruoso feminae cum femina coitu.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

- 1 ΚΛΩΝ. Καινὰ περὶ σοῦ ἀνούομεν, ὦ Λεαίνα, τὴν Λεσβίαν i) Μέγιλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾷν σοῦ, ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς k) οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἡρυνθρίσας; ἀλλ' εἰπέ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν l).

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ· ἄλλόκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου, τί m) τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε n); ὀρᾷς; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν σε o), εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

- 2 ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι

i) Λεσβίαν] ἀσβῆ 2954. e scholio, ut putat *Belin.* k) καὶ συνεῖναι ὑμᾶς] καὶ σε συνεῖναι αὐτῇ 2955. Pro ὑμᾶς in J. ἡμᾶς legitur. l) ἐστιν] abest a 2955. recte, ait *Belin.* ideoque ut suspectum notavit *Schmied.* m) τί] ὅ, τι 2955. n) ὅταν συνῆτε] ὅταν καὶ συνῆτε 2954. o) μὲν σε] Alteram vocem, quae vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2955. probante *Belino.*

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, et coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut

quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem te, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse ajunt

γυναῖκας ἀρρενωπούς p), ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας p. 289.
αὐτὸ q) πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ
ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτόν τι r).

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διῆγησαι,
ὅπως μὲν ἐπείρα τοπρῶτον s), ὅπως δὲ καὶ συνεπέισθης t),
καὶ τὰ μετὰ ταῦτα u).

p. 290.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτὴ τε καὶ Δημό-
νασσα ἢ Κορινθία, πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνός
οὖσα τῇ Μεγίλλῃ, παρέλαβόν x) με-κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ
δὲ ἐκιδάρισα, καὶ ἄωρὶ γ) ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, αἱ δὲ z)
ἐμίδνουν, Ἄγε a) δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶ-
σθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση
ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα b) τί ἐγένετο;

p) ἀρρενωπούς] aberat ab Edd. restitutum a Bel. et Schm.
e 2955. q) αὐτὸ] αὐτὸς male 2955. r) Τοιοῦτόν τι] Sic
Schm. ex eodem pro τοιοῦτό τι. s) τοπρῶτον] Sic Ald. 1.
2. Hag. In reliquis τὸ πρῶτον, ut et infra c. 3. in. et fero
ubique. t) συνεπέισθης] σύγ' ἐπέισθης conj. Valckenar.
ad Eurip. Hippol. p. 302. u) μετὰ ταῦτα] „Sic Fr. Salm.
Hag. Pl. etc. Μετὰ τοῦτο Par. Μὲν ταῦτα J.“ x) Πότον
— παρέλαβον] Sic cum Bel. et Schm. e 2955. totum locum
explevimus, qui vulgo sic legebatur: Πότον τινὰ συγκροτοῦσα
αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορ., πλουσία δ. κ. αὐτὴ, κ. ὁμ. τῇ
Μεγ., παρέλπισα. γ) ἄωρὶ] ἄωρτα 2955. z) αἱ δὲ] Sic
Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. καὶ. a) Ἄγε] Ἄκουε 2954.
b) ταῦτα] „abest in J. adest in cett.“ τοῦτο 2955. quod
nescio an praefert Jacob. ad Toxar. p. 119. idque tum non,
credo, temere.

mulieres masculas, quae vi-
ros quidem pati recusent,
ipsae vero mulieribus fru-
antur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena,
illud ipsum quoque narra,
quomodo tentaverit primum,
quomodo tibi persuasum sit,
et quae sequuntur.

Leae. Convivium insti-
tuerant et ipsa, et Corinthia
Demonassa, dives et ipsa,

atque eandem artem, quam
Megilla, exercens: assumse-
rant autem me, quae cithara
ipsas oblectarem. Cum au-
tem cecinissem, et serum es-
set, atque tempus eundi cu-
bitum, essentque bene po-
tae, Age sane, mea Leaena,
inquit Megilla, dormiendi
jam tempus est, hic apud
nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo:
deinde quid actum est?

Lucian. Vol. VIII.

O

3 *ΑΕΑΙ. Κατεφίλουν* c) *μα* τοπρώτον ὡςπερ οἱ ἄνδρες, p. 290. οὐκ αὐτὸ d) *μόνον* προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοιγούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐθλίβον e) ἡ Δημώναςσα δὲ καὶ ἔδακνε f) μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἶη g). χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην h) ἀφείλετο i) τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοίᾳ, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρόνῳ k) σφύθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα l) ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀπονεκακρμένη· καὶ γὰρ m) ἐταραχθὴν ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λαίνα, φησιν, ἐώρακας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ γὰρ, ἔφη ἐγὼ, νεανίσκον ἐνταῦθα n), ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυτέ με o), p. 291. ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι p), καὶ γράμματα πρόπαλας

- c) *Κατεφίλουν*] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. *ἐφίλουν*. d) *αὐτὸ*] Vulg. αὐτὰ correxi monitu *Bastii* *Epist. Crit.* p. 135. quod jam vellem etiam *Charon.* c. 6. in verbis οὐ πόλεις καὶ ὅρη αὐτὰ *μόνον* *Jacobii* elegantissimo iudicio fecissem. Cf. infra *Dial.* VI, 4. VIII, 2. *Somn.* s. VII. c. 9. Omnino vid. *Adnot.* ad *Hermot.* c. 15. *Tom.* IV. p. 430. et *Pro Imagg.* c. 20. *Tom.* VI. p. 445. H. l. nisi fallor — nam minus simpliciter pronuntiata est sententia — assentitur etiam *Fritzsch.* *Quaestat.* p. 204. e) *ἐθλίβον*] 295. habet ἀπὸθλίβον, probante *Belino*. Idem *Codex* supra exhibet περιέβαλλον. f) *ἔδακνε*] *ἰδάκνει* 2954. g) *εἶη*] ἂν εἶη vult *Bel.* h) *πηνήκην*] „recte *Fl. Par. Fr. Hag. Salm. Πηνήκην* male *Ven.* utraque. Alibi *πηνίαν*.” Cum vulgata facit *Ald.* 1., sed 2. habet *πηνήκην*. i) *ἀφείλετο*] ἀφείλε 2955. k) *καὶ ἐν χρόνῳ*] *ἐν χρόνῳ* δὲ, sine καὶ, 2955. l) *σφόδρα*] *παν* id. m) *καὶ γὰρ*] Sic *Schm.* ex eodem pro vulg. καὶ ἐγὼ, n) Ἄλλ' οὐχ — *ἐνταῦθα*] Sic *Schm.* ex eod. pro vulg. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, *ἐντ.* *νεαν.* o) *Μὴ καταθήλυτέ με*] *Μὴ με καταθήλυτε* *Schm.* ex eod. p) *λέγομαι*] *δομᾶζομαι* 2955. *Bel.*

Leae. Exosculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes: amplexabantur, opprimebant papillas: Demopassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conjicere. Tandem Megilla, quae jam incaluisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam au-

tem habebat valde similem et bene applicitam; atque appareret accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidistine jam pulchrum adeo juvenem?* Ego vero, inquam, non video hic juvenem, *Megilla*. Noli me, inquit, *facere feminam*. *Megillus* enim vocor, et olim duxi hanc *De-*

ταύτην τὴν γ) Δημόνασαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, p. 291. ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ r), καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μεγίλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶν ἐν ταῖς παρθένοις κρυπτόμενον s) ταῖς αἰουργίαι; καὶ τὸ ἀνδρεῖον δὲ ἐκεῖνο t) ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημόνασαν ὅπερ u) οἱ ἄνδρες; Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λαίνα, οὐκ ἔχω· δέομαι x) δὲ οὐδὲ πᾶν αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἡδῶ γ) παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὤψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἰ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς 4 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφεστρία z) παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας

q) τῇ γ) aberat vulgo ab Edd. Sed admisernnt Bip. et Schm. ex eod. Cod. monente *Belino*. r) τοῦτ' φ] τοῦτο 2955. s) κρυπτόμενον] „κρυπτόμενος *Gesn.*“ *Levius* hoc conjectum, etsi non e 2955. correxeris locum cum *Bel.* et *Schm.* Vulgo enim legebatur — φασὶν κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις sine ultimis duabus vocibus. De re cf. *De Salt.* c. 46. t) δὲ ἐκεῖνο] Priorem voculam, vulgo omissam, interjeci e 2955. licet invito *Belino* et tacente omnino *Schmiedero*. u) ὅπερ] ἄπερ 2955. *Bel.* *Schm.* contra rei, quae agitur, naturam, nō fallor. x) δέομαι.] „δέωμαι J. male.“ Sic et *Ald.* 2. γ) ἡδῶ] αἰδῶ 2955. errone sit an glossema dubitat *Belin.* z) Ἐφεστρία] „Nihil variant Edd. *Ἡφαίστεια Palm.*“ Idem *Palm.* conj. etiam ἐφ' ἑστία. *Gesn.* ἐφεστία, quod aliquatenus confirmatur lectione Cod. 2955. ἐπὶ χωρία, tanquam illius glossemate. Nihilominus maluit *Belin.* Ἐφεστιά, Thespiensium festum, de quo avert *Athenaeum* L. XIII. p. 561.

monassam, et mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam, vir eras insciis nobis, sicut Achillem dicunt inter virgines delituisse cōtectum vestibus purpureis? et illud habes, quo viri censentur, et Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed neque omnino illo indiges: sed proprio quodam modo et multum jucundiore coeuntem me

videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habentes utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Ti-

- p. 291. τοῦνομα. μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι α) πέπονθας; Οὐκ-
ουν β), ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς
p. 292. ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα γ)
πάντα, ἀνδρός ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφη, ἐπι-
θυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ
γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με δ) τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀν-
τι τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὅψει γάρ. παρέσχον ε), ὦ
Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης
τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ ς) μὲν,
ὥςπερ ἄνδρα περιέβαλον γ). ἡ δὲ ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν η),
καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδισθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίησεν, ὦ Λέαινα; ἡ τίνα τρόπον; τοῦτο
γὰρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ ἱ)
τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

- α) μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg.
μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο. β) οὐκουν] οὐκ 2955. γ) τὰλλα]
Sic tandem rescripti secundum constantem Edd. vet. ratio-
nem pro τὰλλα, quam formam *Reitz.* et recent. ediderant.
Et sic in posterum faciam tacite, ubi Edd. vet. conspirave-
rint. δ) γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με] μαθήσῃ οὐδὲν δέου-
σάν μου 2955. ε) παρέσχον] μὲν addit 2955. ι) εἶτα ἐγὼ]
εἰς ἐγὼ 2955. *Bel. Schm.* γ) περιέβαλον] Sic 2955. *Bel.*
Schm. pro vulg. περιλάμβανον, pro quo in *Ald.* 2. et *J.* male
περιλάμβανων. η) ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν] Sic 2955. *Bel.*
Schm. Vulgo vicibus mutatis ἐποίησεν τε, καὶ ἐφίλει. ι) ὥστε
μὰ] νῆ, sine ὥστε, 2955.

resiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiore esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clona-

rium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa basiauit, fecit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquisere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

p. 292.

ARGUMENTUM.

Exemplo Lyrae meretricis Crobyle vidua paupercula filiam suam, in arte meretricia tirunculam, docet, quae omnino praecepta in hoc quaestu sint observanda. Egregia vero disciplina materna!

ΚΡΩΒΤΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. ὦ Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάντῳ δεινὸν ἦν, ὃ κ) ἐνό- 1
μιζες, τὸ γυναιῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη,
μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη λ), μὲν δὲ τὸ πρῶ-
τον μ) μίσθωμα κομισαμένη η), ἐξ ο) ἧς ὄρμον αὐτίκα
ἀνήσομαι σοι.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον ρ). ἐγέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς
πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλανίδος ἐστίν *).

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τὰλλα παρ'
ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ ς) τοῦ βίου οὐκ
ἐστίν, ὧ θυγατερ, ἀλλὰ δύο εἴη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν p. 293.

κ) δ] „Constans lectio.“ Ὡς maluit Solan. minus bene. λ) γε-
νομένη] συγκαθιδεήσασα Cod. Vat. 47. gloss., teste et iudice
Bastio Epist. Crit. p. 165. μ) τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Ald.
1. 2. Hag. improbe hoc quidem loco. η) μίσθωμα κομ-
σαμένη] μισθωσαμένη 2955. ο) ἐξ] „ἐς male J. sola. ρ)
μαννάριον] „μυανάριον marg. A. 1. W.“ *) Φιλανίδος
ἐστίν] Vulg. Φιλανίδος ἐστίν. Sed vide infra c. 2. adnot. ad
nomen Δαφνίς. ς) ἀποστροφὴ] „recepī ex J. et Ven. 2.
Ἀποτροφὴ ceu.“ Et sic etiam 2955.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. Igitur, mea Corinna, quam non valde formidan-
dum fuerit, quod putabas,
mulierem fieri ex virgine,
jam didicisti: quae cum pul-
chro adolescentulo fueris,
et minam mercedem primam
abstuleris, de qua monile
jam statim tibi emam.

Cor. Ita sane, mea ma-
tercula. Habeat vero etiam

lapillos aliquot ignei coloris,
quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi ve-
ro ex me, quae facienda
tibi sunt reliqua, et quo-
modo viri tractandi sint.
Nec alia enim nobis est,
filia, vitae tolerandae ratio.
Sed hos jam duos annos, ex
quó pater tuus, jam felix,
obiit, non nosti, quam te-

p. 293. ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκείνος ἔφη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γάρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐσὶν ἀκούσας διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλίνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν γ) δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμενη τὰ σιτία μόλις· ἔβροσκον δὲ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

2 KOP. Τὴν μνᾶν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμενη, ὡς τηλικαύτη γενομένη. θρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐαθῆγας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τίς σ) λέγεις;

KPΩB. Συνούσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεβδουσα ἐπὶ μισθοῖ.

KOP. Καθάπερ ἡ Λαφνίδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

γ) σφύραν] σφύρας conj. Guyet. Cf. Hom. Odys. III, 434.
 δ) τί] τίνα 2955.

nuitur ad misere vixerimus?
 cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, et in eudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans.

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, et futuram divitem, et vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ τί ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

p. 23.

ΚΡΩΒ. Οὐδέν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἑρασταὺς ἔξεις. τί ἰδύκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὄρεας, ὀπόσας, καὶ ὡς περισπούδαστοι εἰσιν αἱ ἐταῖραι υ), καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνίδα x) γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὥ φιλὴ Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην ἄλλα νῦν ὄρεας p. 294. οἷα γ) πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

3

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὲς οὖσα, καὶ παιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν z) ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἰδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἶτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φευκίζουσα α) εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει b),

i) ἀλλὰ] ἀλλ' 2955. Bel. Schm. et tamen supra ἀλλὰ ἐλογίζομαι iidem, parum sibi constantes. u) αἱ ἐταῖραι] „In J. αἱ ταῖραι.“ Sic etiam Ald. 2. x) Δαφνίδα] Sic Guyeti monitu Schmiederus edidit, qui tamen non monitus modo servavit Δαφνίδος. Nam et h. l. Δαφνίδα vulgo habent Edd. Vid. Advott. γ) οἷα] αἰν priores Edd. z) καγχάζειν] καγχάζειν 2955. 2) φευκίζουσα] ἀκκίζουσα conj. Seager. et miratur id ante se neminem vidisse; vertit: mediam quandam viam tenens, neque affectata verecundia nimis se difficilem praebendo, neque contra proterva fronte ipsa in viros manus injiciendo. At optime convenit φευκίζειν de mulieribus petulantem animum dissimulantibus et amatores ludibrio habentibus. Praeterea haud scio an activum ἀκκίζειν sic non fuerit in usu. b) προπέμψει] μεταπέμψει conj. Guyet.

Cor. At illa meretrix est.

stis florida, ancillae quatuor;

Crob. Nihil istoc mali.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Nam tu quoque dives eris, ut ista, et multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, et quanto in honore sicut meretrices, et quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o. bona Adrastea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, ve-

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, et jucunda ad omnes, non eo usque, ut in oachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam et illecebrosum subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel dedu-

p. 294. μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας), οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροισ τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανθὼν, ἀλλ' ἀναπανομένη.

KOP. Κἄν εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι;

KPΩB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθίγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει. καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη c), ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τοῦτο θηροῦται, ὡς ὑπαγάγοιτο d), καὶ ἐραστήν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς p. 295. ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ e) αὐτῆς....ἀλλ' f) οὐδὲν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῶης g) μόνον.

c) δέη] Sic 2955. BeL. Schm. pro vulg. δέου. d) ὑπαγάγοιτο] ὑπάγοιτο 2955. e) παραπολὺ] παραχρήμα 2955. f) ἀλλ'] Vulg. ἄλλο. Emendarunt Gesn. et Fritzs. Quæst. Lucc. p. 105 Ἀλλὰ eandem in sententiam Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 866. qui et supra mallet, ἐπεὶ σὺ τὰ γε ἄλλα etc. satis quidem probabiliter. g) ζῶης] ζῶος 2955.

ceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec incubriatur (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri, si qua talis sit), neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

Cor. Etiam si forte sitiatur, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in præsentium quemquam dicta jacet, sed solum illum, qui se conduxit, aspicit. Et ob hæc illi amant ipsam. Et cum cubitum eundem est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, et suum faciat amatorem. Propter hæc enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus:

KOP. Ἐπὶ μοι, ὦ μήτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοι- 4
οὔτοι εἰσιν, οἷος ἡ) ὁ Εὐκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον; p. 295.

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ῥῆδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

KOP. Καὶ τοιούτοις ι) συγκαθεύδειν δεήσεις;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλεί-
ονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶ-
ναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰετὸ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βρα-
χί λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὄρεῃς
τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλου-
τιῇ, καὶ τριζευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῆς; ποιή-
σεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν κ),
ῥαδίως. νῦν δ' ἄπιθε λουσομένη Ι), εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμε-
ρον τὸ μεράκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

h) οἷος] ὁποῖος 2955. *Bel. Schm.* ι) τοιούτοις] *Sic* 2955.
Bel. Schm. pro vulg. τούτοις. κ) προέξεις ἀπασῶν] „πρά-
ξεις ὑπαντα *Coll.*“ Ι) λουσομένη] „λουσαμένη *Fl.*“

quandoquidem, quod ad re-
liqua, multum tu ista....
Verum nihil, cara Adrastea!
dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnesne ta-
les sunt, qualis Eucritus,
quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii
quidem meliores, alii vero
jam viriles; alii forma non
satis a natura felici.

Cor. Etiam cum talibus
cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia:
hi quidem plura etiam lar-
giuntur. Formosi vero so-

lum illud, formosi volunt
esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri, si vis,
brevis tempore mulieres om-
nes dicere, digito te mon-
strata, *Nonne vides Crobyles
Corinnam filiam? Quam su-
pra fidem dives est, ut ter
beatam matrem praestitit!*
Quid ais? facies ista? fa-
cies, novi ego; et facile
principatum tenebis omni-
um. Nunc vero lotum abi,
si forte hodie quoque vene-
rit adolescentulus Eucritus:
certe promisit.

ARGUMENTUM.

Vituperatur Musarion a matre, quod Chaereas suo, matrimonium pollicito, nimiam et hubens et praestans fidem, imprudenter alios amatores vel opulentiores illos, vel liberaliores, rejiciat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

1 ΜΗΤ. "Αν δ' τ) ἐτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὖρωμεν, ὃ Μουσαρίον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέξαι λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δέ, τῇ ἐν κήποις δάμαλιν η), στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδοτειραν, καὶ ὅλως, p. 295. μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα νῦν ο). ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλικα λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτε σοι δίδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον p), ἀλλὰ προσφάσεις αἰὲ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακραι ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατήρ, καὶ (εἰ) q) κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμοιοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμφ σε r) γαμετὴν ποιήσεται.

m) "Αν δ'] Sic Fl. 295⁴. Bel. Schm. pro vulg. "Αν, sine δ'. Probat particulam etiam Reitz. collatis initiis Dial. sq. et XIII. Possunt etiam e Tomo II. plures ejus generis dialogi conferri. n) τῇ ἐν κήποις δάμαλιν] Vulgo legebatur: καὶ τῇ ἐν κ. δ. ἐκατέρᾳ. Sed καὶ et ἐκατέρᾳ omittunt Codd. 295¹. et 295⁵. probante Belino. Recte eiecit Schmiederus. o) νῦν] Interpuxi post νῦν, ut Fritzsche placuit Quaestat. p. 204., non ante, ut vulgo factum. p) μύρον] μύρον prius. q) εἰ] ἢ corrigi vult Belin., rectius omnino ejici Fritsch. Quaestat. p. 6. ad cujus sententiam etiam Goeneri versionem emendavi. r) σε] „neglexit Fl.“

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si vero talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populari Veneri albam capellam, Uraniae vero Hortensi huculam, et coronare divitiarum donatricem Ceream: atque in universum beatae nunc ac ter felioes erimus. Scilicet vides, quantum accipiamus ab hoc ju-

vene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed apud illum excusationes semper, et promissiones, et longae spes, et multum illud, Si pater... et dominus paternorum factus fuero, tum vel omnia tua. Tu vero etiam jurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ p. 296.
τῆς Πολιάδος ε).

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ· καὶ διὰ τοῦτο προΐη
οὐκ ἔχοντε αὐτῶ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον δέ-
δωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε· καὶ πάλιν
τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικά, ἔλκοντα ἐκάτερον δύο
Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος ι) Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισσε
ποιησάμενος υ) ἐν Ἐφέσῳ. ἰδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν
ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁθόνας γάρ x) καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν
λέγοιμε; καὶ ὅλως, Ἑρμαῖόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμ-
πέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειας, καὶ φησὶν ἐρᾶν, 2
καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ
Ἀρεοπαγίτου γ), καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας
ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ. p. 297.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ,
καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ διδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν,
Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας z)

α) Πολιάδος] „Sic Fl. J. Par. Bas. 1. (Ald. 1. et 2.) Πολιάδος Bas. 2. (cum 3.)“ Κωλιάδος mavult Solan. ι) ὁ Χῖος] „omisit O.“ υ) ποιησάμενος] „An πρῶτος; Pell.“ x) γάρ] δὲ maluit Reitz. γ) Ἀρεοπαγίτου] „Areop. hic Edd. omnes, quae alias o praefertunt.“ z) ὀλίγας] „omisit O.“

Mus. Juravit enim, mater, per Liberas et Custodem turbis.

Mat. Tu credis nimirum! et propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti; quem ille venditum abliguriit; et rursus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae tibi Chius ille Praxias naucerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim et tu-

nicae quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conviveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit sutor didrachmum, dicemus illi *Pecuniam quidem non habemus, habet tibi*

p. 297. παρ' ἡμῶν λαβέ α)· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περιμένειν, φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ· ἀποδοίσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

3 ΜΟΤΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκείναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἐταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ρηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ φίλανδρος, οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶην μὲν b) ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεύς c) ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένοις καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμπσαντος), σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας d), καθ' εὐδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΤΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρα-

a) λαβέ] λάβε priores Edd. b) πρῶην μὲν] Alteram vocem, quae olim aberat, inseruit Schm. e 2955. c) Ἀχαρνεύς] Sic e mente Guyeti et Menag. Vulgo Ἀχαρνεύς. Sed in Ald. 2. J. et Ven. 2. Ἀχαρνεύς. Sed Ἀχαρνεύς marg. A. 1. W. d) ἀπεμύκτισας] „ἀπεμυκτῆρας Pell.“ Ἀπεμύκτισας Jens.

vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta*, dicemus, dum *Laches Colyttea* [tribu] moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*. Nonne te pudet, quae sola meretricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, et norunt artem me-

rettriciam; neque verbulis credunt, et adolescentulis, in extremis labris iusjurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: et nuper ille ex Acharnis rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat), ut illum quidem superbo rejecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, reci-

δέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λείος p. 297. μοι, φασί e), Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀχάρνιος f). p. 298.

ΜΗΤ. Ἐστὼ. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ g). τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μῶν ὑποσχόμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστείος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἠπειλήσας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέραςτος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις h), καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου λέγειά τις οὔσα; ἐγὼ τάλλα, σήμερον Ἀλῶα i) ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἰορτήν;

ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἑξαπατήσοντά, οὐκ ἀπὸ τῆς μη-

e) φασί] *φαλεῖ* 2955. quod, nescid quid intelligens, praefert *Belin.* Eundem ejusdem Codicis errorem vide Dial. IX. in. f) Ἀχάρνιος] Sic emendavi vulgatum Ἀχαρνάνιος, ut conveniret nomen cum superiore Ἀχαρνίς. Ἀχαρνίς et h. l. voluerat *Guyet.* g) ἀποπνεῖ] ἀποπνέτω legi jubet *Guyet.* non male, ubi post *τοῦ*, ut olim edebatur, nihil est interpunctionis. At simplicius jam emendatus locus a *Reitz.* et *Gesn.* puncto post *τοῦ* posito. h) σωφρονήσεις] Sic *Bel. Bip.* et *Schm. e* 2955. ut conjecerat *Pell.* Σωφρονήσης vulgo. Σωφρονήσης *Hag.* Σωφρονήσης J. et *Fr.* (cum *Ald.* 2.) Σωφρονίς *Fl.* i) Ἀλῶα] Ἀλῶος 2955. Τήμερον maluit *Bel.*

pere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in proverbio, Acharnensis.

Mat. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum experts manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferac Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arcadia hodie: quid vero dedit tibi diei festi caussa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a ma-

p. 298. τὸς ἤτησεν ἀπειλήσας k) ἀποπλευσεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδούς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσας Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἶει l), τότε τῶν θακρῶν, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δαῖγμα δὲ, ὥς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ m) καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνησατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι· ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

k) ἀπειλήσας] ἡπειληκῶς 2955. l) ἔτι, οἶει,] Priorem vocem, vulgo omissam, inseruit Schm. moueute Belino, e 2955. et Ox. m) ἀλλὰ] „ὅσα marg. A. 1.“

tre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet?

Memor erit tum, putas, lacerimarum, et basiorum, et jurisjurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sanc erit. Argumentum ejus rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

P. 299.

ARGUMENTUM.

Vetula meretrix novitiam partim rationibus idoneis, partim suo exemplo, docet zelotypiā devinciendos esse amatores.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἴ τις η) δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε 1
ὀργίζεται, μήτε ἐρῶάπισέ ποτε, ἢ περιέχειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια
περίσχιον, οὐκέτι ο) ἐραστής ἐκείνός ἐστιν.

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, εἰ Ἀμπελί, δείγμα
τα;

ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, φιλή-
ματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρ-
χομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φανομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον
ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φῆς, ὁ Γορ-
γίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου αἰεὶ
τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτόν

η) Εἴ τις] Ὅστις *Schm.* c 2954. et *Fl.* ο) οὐκέτι] Sic *Bel.*
et *Schm.* c 2955. pro vulg. *τε*. Sed sic etiam interrogationis
notam ut plane ineptam delere debuit *Schm.*

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea
Chrysis, neque zelotypus est,
neque irascitur, neque ala-
pam inflixit unquam, aut
comam abscidit, aut discidit
vestem; non amplius ama-
tor est.

Chrys. Numquid ergo,
Ampelis, haec sola amantis
argumenta?

Amp. Sane quam calidi
viri haec sunt. Nam reliqua,
oscula et lacrimae, et jussu-
randum frequens, et adven-

tus creber, incipientis amo-
ris signum et adhuc nascenti-
tis: at ignis totus a zeloty-
pia est. Itaque si te quoque,
ut ais, colaphis mulcat Gor-
gias, et zelotypus est, bona
spera, et, semper eadem fa-
cere illum, opta.

Chrys. Eadem? Quid ais?
semper eum mihi dare a-
lapas?

Amp. Non istuc: sed in-
digne cum ferre, nisi ad

p. 299. βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ p) γε, τί ἂν ἔτε ὀργίζοιτο, εἰ σὺ
τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις q);

XPTΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε
τὸν πλούσιόν r) μου ἐρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε
αὐτοῦ.

2 AMΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰσθαι
σπουδάζεσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτι-
μήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλονται αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

XPTΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥα-
πίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

AMΠ. Ἄλλα θάψει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυ-
πηθήσονται s).

p. 300. XPTΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει
με, ὦ Ἀμπελίδιον.

AMΠ. Οὐκ· ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι t) ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοιτο n) ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεύσαι x) μό-

p) ἐρᾷ] ἐρα conj. Guyet. quod quid sit, non video, nisi cogi-
tavit de ἡρα, quo tamen et ipso facile caremus. q) ἔχοις]
ἔχεις 2955. r) τὸν πλούσιον] Vid. Adnott. s) λυπηθή-
σονται.] Corrupta haec habuit Solan. Δίδωσι (imo δίδουσι)
voluit Belin. Ζηλότυποι γὰρ, καὶ μάλιστα λυπηθήσονται Abresch.
Lectt. Aristaeen. p. 139. Φιλοτιμήσονται pro λυπηθ. conj. Seager.
t) μεγάλοι] μεγαλόδωροι et innox ei καὶ Bel. u) πύθοιτο]
„πέλθοιτο Fl. sola.“ Unde πέλθοιτο reddidisse videtur Gesner.
x) πιστεύσαι] Sic bene correxit Schm. vulg. πιστεύσαι, pro
quo Bel. voluit πιστεύσει. In 2955. est πιστεύσει.

ipsum solum respicias. Quan-
doquidem si non amaret,
quid tandem, alium te ama-
torem habente, irasceretur?

Chrys. Sed neque habeo
equidem alium. At ille te-
mere suspicatus est, amari
me a divite, eo quod casu
quodam illius aliquando
mentionem injeci.

Amp. Etiam hoc jucun-
dum, si a divitibus coli te
suspicietur: ita enim magis
etiam aegre, feret, et hono-

rem suum in eo putabit agi,
ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero
hic solum irascitur, et inflig-
git alapas, caeterum dat
nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis
enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas
accipere me velis, mea Am-
pelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbi-
tror, magni amores etiam
sic fiunt, si se putet amator
negligi. Si vero solus potiri

νος ἔχειν, ἀπομαραινεται πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγων p. 500.
 πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταίρῳσασα γ). σὺ δὲ ὀκτώ-
 καιδεκαέτις ε), οἶμαι, ἡ ἔλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ βούλει
 δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πᾶν πρὸ πολλῶν
 ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν
 τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον τε α) πέντε δραχ-
 μῶν δέδωκε β), καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δὲ c), ὦ
 Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δα-
 κρύων, οὔτε ἁωρὶ παραγυγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐ-
 τὸ μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ.
 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης d) γὰρ ὁ 3
 γραφεὺς ἐνδον ἦν, δέκα δραχμαῖς πεπομφῶς), τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λαιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλ-
 θον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἐν-
 δον ἦν αὐθις e), ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημό-
 φαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς

γ) ἐταίρῳσασα] „ἐτερήσασα Fl.“ ε) ὀκτώκαιδεκαέτις] Sic Schm. ex emendatione Jensi et lectione Cod. 2955. pro vulg. ὀκτ—έτης. α) πλέον τε] Τί vulgo aberat. Inseruit Schm. e 2955. β) δέδωκε] Sic Edd. nostrae omnes. At scribendum videtur ἔδωκε c) ἦρα δέ] „ἦρα μου marg. A. 1.“ d) Καλ- λιάρχης] Scribitur in 2955. Καλλιάρης. e) αὐθις] „omittit Fl.“

se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui; tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demopphantus danista, qui post Poecilē habitat. Hic neque nunquam plus quinque drachmis dederat, et herus esse postulabat. Amabat autem, Clarysis, amorem quendam in summo tantum innatan- tem, nec ingemiscens, neque

lacrimans, neque intempe- sta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, id- que sat longis intervallis. Cum vero advenientem ali- quando exclusissem (Callia- des enim pictor intus erat, qui drachmas decem mise- rat), primo quidem convi- ciatus mihi abiit. Cum vero multis interjectis diebus non mitterem ego, Calliades au- tem intus esset rursus: tum demum incalescens Demo- phantus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum adstans

p. 300. ποτε, ἀνεφγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν^{*)}, εἵπτεν,
 ἠπέλει φονεύσειν, περιερόγγυσε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποι-
 p. 301. ει, καὶ τέλος, τάλαντον δούς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὄλους μῆ-
 νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρ-
 μάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρ-
 μάκον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶς ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ
 αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἦν τι ὁ
 πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

*) [ἐκλαεν] ἐκλαεν priores.

aliquando apertam observas- me venenis in furorem il-
 set januam, ploravit, pulsa- lum egiasse: nempe venenum
 vit, interfecturum se mina illud zelotypia fuit. Itaque
 tus est, vestem discidit, fe- tu etiam, Chrysis, utere eo-
 cit omnia: ac tandem talen- dem in Gorgiam veneno:
 to dato, solus me habuit men- dives enim erit adolescentu-
 ses octo integros. Uxor au- lus, si quid patri illius ac-
 tem ipsius dictare omnibus, ciderit.

IX.

ARGUMENTUM.

*Dramation lepidum, in quo eandem meretricem casu simul
 conveniunt duo amatores, gloriosior alter, alter ditior, quorum
 alter tandem alteri vehementer minitabundus locum cedit.*

**ΔΟΡΚΑΣ), ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
 ΠΟΛΕΜΩΝ.**

ἰ ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὃ κερτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πο-
 λέμων ἀπὸ τῆς στρατείας g) ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὥς φα-
 σιν h). εἰώρακα δὲ κἀγὼ αὐτόν, ἐφ' ἐστρίδα περιπόρφυρον

η) ΔΟΡΚΑΣ] „Bene Bas. Fl. Par. Salm. etc. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ.
 ΔΟΡΚΑΣ etc. J. Fr. et Hag.“ ΔΩΡΙΣ invenio non solum in
 Hag. sed etiam in Ald. utraque. Doridis nomen etiam 2955.
 Cod. inscribit. g) στρατείας] „στρατιῆς Fl. et sine articulo.“
 h) φασιν] φασιν 2955.

**DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
 POLEMO.**

Dorc. Perimus, hera, perii- autem illum ipsa quoque:
 mus! E bello rediit Pole- sagum purpura praefextum
 mo, dives, ut ajunt. Vidi fibula confixum habet, et

ἐμπεπορημένον, καὶ ἀκολουθοῦς ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φι-ρ. 301.
λοι, ὡς εἶδον, συνέθετον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τού-
τῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συνα-
ποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ ι), εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ
Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπρά-
ξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπακτελήθασθε κ);

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκείνα, ὅτι μὲν
ἐσάθητε, πολλή χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ
Διὶ, καὶ Ἀθηναῖ στρατείᾳ ι) ἢ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο
αἰε, τί πράττετε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς-ρ. 302.
ἔθηκας, ὡς καὶ ἑδάκρυε, καὶ αἰε ἐμέμνητο Πολέμωνος,
ἄμεινον ἢ παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ 2
σε m) οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν.
ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα n) οὕτως ἡρξάμην. ἢ που, ὦ
Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰε γὰρ ἐμέμνητο ἢ κε-
κτημένη μετὰ θακρύνων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς

ι) καὶ] „abest a Fl.“ κ) ἐπακτελήθασθε] Sic Fl. Bel.
Schm. Vulgo ἐπυν-ετε, sed in 2975. ἐπ-ετε Similem erro-
rem vidimus supra Navig. c. 1. f. ι) στρατείᾳ] „στρατὶς
Fl.“ m) δὲ σε] Sic Edd. vet. Sed δὲ σε minus recte Reitz.
et recentt. n) Παρμένωνα] „Sic Jens. correxit. Παρμένονα
Edd. hac priores.“ Παρμένονα 2955.

pedissequos simul multos.
Et amici ut viderant, salu-
tandi causa ad ipsum con-
currere: interea famulum
conspicata a tergo sequen-
tem, qui cum illo peregre
abfuerat, interrogavi, et,
cum salutassem prius, Dic
mihi, inquam, Parmeno, ut
egistis nobis, et utrum di-
gnum quidpiam bellis ha-
benles reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc
statim: sed ista, Cum salvi
rediistis, multas gratias agi-
mus Diis, et hospitali prae-
sertim Jovi, et Minervae bel-

licas. Hera autem semper
interrogavit, ut ageretur?
et ubi essetis? Si vero illud
etiam addidisses, Lacrima-
vit etiam, et semper memo-
riam usurpavit Polemonis,
multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio sta-
tim haec omnia: apud te ve-
ro nolebam iterum dicere,
sed ea solum, quae audivi.
Nempe apud Parmenonem
sic inceperam, Numquid,
Parmeno, tinniebat vobis
auris? Semper enim cum
lacrime hera mea memine-
rat, et maxime si quis redi-

p. 502. μάχης, καὶ πολλοὶ τίθάναι ἐλέγοντο, ἐσπάρατε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στήθια ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγέλιαν ἐκάστην.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς ο), οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δέ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνιστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κᾠκεῖνος οὐδέν προσιπὼν p), ὡς ἐμὲ μνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡῤυχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλουτοῦν πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετροημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμίωνν δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρῶμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτόν ἐθέλοντά μοι διηγῆσθαι, ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν q) τινὰ, καὶ ὡς διέτρι-

o) Δορκᾶς] Δορκίς 2055. p) προσιπὼν] προσειπὼν idem. q) Τηριδάταν] „Sic omnes praeter J. Ald. et Ven. 2. quae Τηριδάταν.“ Haec narratio quid velit, non conjicio. At video praefixum in Reitz. Ed. Τηριδάταν, in textu vero Τηριδάταν. Sed in Ald. 2. est Πηριδάταν. Belin. maluit Τηριδάταν, quippe referens hanc rem ad Tiridatem illum, Armeniae regem, qui sub Tiberii imperio regnavit. Nil moror. Intererat, credo, Dorcadis, barbarum protulisse nomen, nil amplius.

isset e praelio, ubi cuesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuntium lugere.

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id

genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulam, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halyc trajecto, Teridatam quendam interfecerint, et ut in

φεν *r*) ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμον *p*. 302. δέ σοι *s*) ταῦτα προσαγγελοῦσα *t*), ὡς περὶ τῶν παρόντων *u*) *p*. 305. σέψαισιν. εἰ γὰρ ἔλθων ὁ Πολέμων (ἦξει γὰρ *x*) πάντως ἀποσιτισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος *y*), εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶσι ποιήσῃς αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν *z*), ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόν- 3
των σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαν-
τον ἑναγγος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολ-
λὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανήκοντα,
χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι *a*) γὰρ καὶ ζηλότυ-
πός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἐστὶ *b*), πολὺ ἀφόρητος ἦν·
νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκείνος *c*) ποιήσῃ;

ΔΟΡΚ. Ἄλλα καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ
τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἄλλα καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

- r*) δειπρεψεν] διέπρεψεν non male conj. *Courier*. ad *Asin*. p. 306. probante *Fritzsche* Quæst. p. 190. *s*) δέ σοι] Priorum vocem, quæ vulgo deerat, inserui cum *Bel.* et *Schm.* e 2955. *t*) προσαγγελοῦσα] προαγγελοῦσα conj. *Schm.* At non sollicitanda vulgata. *u*) παρόντων] Sic 2955. *Fl. Bel. Bip. Schm.* pro vulg. πάντων. *x*) γὰρ] δὲ 2955. *Schm.* *y*) ἀναπυθόμενος] δ' adjungit importune 2955. *z*) ἐξευρίσκωμεν] „ἐξυρίσκω *Fl.*“ *a*) προσέτι] προσίσταται prave 2955. *b*) ἐστὶ] omittit idem. *c*) οὐκ ἂν ἐκείνος] ἐκείνος οὐκ ἂν id.

praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et hæc tibi nuntiatura transcucurri, uti de re praesenti deliberes. Si enim adveniens Polemo (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, et intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dede-

rit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non isto audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, et tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

p. 305.

4

ΠΑΝ. d) Τίς e) γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνωμεν. ὦ Παννυχί;

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρῶνιος φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστίν ὁ προσίων ὑμῖν f); σιωπᾶς; εὐγε, οἴχου g), ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναιῖα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοι h) χάριν ἔχω· οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὃ βέλτεστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Σιτιριεύς, Πανδίωνος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχίσας ταπρῶτον i), νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐρασιῆς Παννυχίδος, ὅτε ᾤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τανῦν σοι k), ὦ ξιναγέ, Παννυχίς ἐμῇ

d) ΠΑΝ.] „omissum in Bas. Par. Hag. adest in marg. A. 1. J. Salm. In Fl. uno Π. duae diversae personae signantur.“ In Ald. 2. et Bas. 3. notatam video personam HAN. e) Τίς] τί maluit Belin. deceptus, credo, interpretatione Latina. f) ὑμῖν] „Iaws ἡμῶν L. Idque recipiendum credo.“ g) οἴχου] φῖχου monente quidem Seagero, legisse videtur Gesnerus, qui vertat, periisti. Εὐωχοῦ corrigit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 752. et respici putat verba alterius amantem, τί οὐ πίνωμεν, ὦ Π.; At bene habet οἴχου, abi in malam rem! Idque etiam Gesnerus interpreta voluisse videtur. h) σοι] τοι 1955. i) τοπρῶτον] ex Ald. 1. 2. et Hag. pro vulg. τὸ πρῶτον. k) σοι] vulgo sberat; restitui e 1955., unde ση conj. Bel. imperite. Τανῦν autem ex Ald. utraque et Hag. pro vulg. τὰ νῦν.

Pan. Quid me fiet? Ut terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Isto ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et

gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea

ἔστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, p. 33.
ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὡς p. 301.
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχίῃ ἔα.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἣν
ἔθελῃ.

ΠΑΝ. 1) Τί ποιεῖ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐξείναι ἄμεινον· ὀργιζομένου οὐκ ἔστιν οἷόν τε
παρεῖναι Πολέμωιν, καὶ μᾶλλον ἐπισταθῆσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὑστατον πλεσθε 5
τῆμερον, ἣ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεχυμασμένος
πάρεμι. τοὺς Θρᾷκας, ὧς Παρμένων... ὥπλισμένοι ἦγον (n),
ἐμγράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ γάλαγγι· ἐπὶ μτώπου μὲν
τὸ ὀπλιτικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδαῖνῃται, καὶ τοξά-
ται, οἱ δὲ ἄλλοι κατοπίν.

ΦΙΛ. Ὡς βριφυλλίαις ταῦτα, ὧς μισθοφόροι ο), ἡμῖν

1) ΠΑΝ.] „recepī ex Ven. 2. Bas. 1. et 2. (et 3.) et Sabm.
Nam HQ. in Par. Hag. J. (Ald. 1. et 2.) erat. Π. tantum in
Fl.“ m) οὐχ] οὐκ Reitz. et Bip. cum Hag. u) ὥπλισμέ-
νοι ἦγον] Autē has voces vulgo in Edd. vet. ineptissime
notatur nomen ΠΑΝ. unde Solanus, quem Reitz. et recent.
secuti sunt, fecit ΠΑΡ. ut indicaretur Parmeno. Sed in Fl.
quicē recte, ut videtur, abest omnino personae signum. Pro
ἦγον Pell. ἡνέωσαν, quod probat Schm., si ἡρότων Attice
scribatur, deletō personae signo. o) μισθοφόροι] „Sic recte
pleraeque. Μισθοφόροι J.“ Μισθοφόροι Ald. 2.

est Pannychis, et talentum
accepit: accipiet autem jam
etiam alterum, cum sarci-
nas disposnerimus. Et jam
sequere me, Pannychis:
hunc vero mille hominibus
praeesse apud Odrysas jube.

Dorc. Libera quidem est,
et sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit.
Irato enim adesse Polemoni
non convenit: et magis ipsa
zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum]
Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis,
vos ultimum hodie potatu-
ros, aut frustra ego tot
caedibus exercitatus adsum.
Heus, Parmeno, Thraces
adhuc.... Armati venerunt,
phalange obsepsere angipor-
tum: in fronte gravis ar-
matura, in utroque cornu
funditores et sagittarii, re-
liqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis in-
fantibus ista, mercenarie,

p. 304. λέγεις; καὶ μορμολύττει p). σὺ γὰρ ἀλεκτρούνα πάποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τάχα δεμοιγίτης ὢν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἶση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιώντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρῳ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὄπλοις.

ΦΙΛ. Ἦνικετὲ μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβιος q) οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασπενδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχασθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

p) μορμολύττει. Sic Valckenar. ad Theocrit. p. 348. probante Fritzsche. Quaest. p. 206. pro vulg. μορμολύττεις. q) Τίβιος] „emendavi ex Fl. et aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant Edd. cett.“

dicis? et larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? castellum forte in-sedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

ΠΟΛ. Quin scies paullo post, ubi accedentes nos

protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem et Tibius iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugendum sit, reperiatis.

p. 305.

X.

ARGUMENTUM.

Constituunt Drose et Chelidonium Cliniam adolescentulum; Droses nuper amatorem, nunc vero tristi philosopho in disciplinam traditum, muliebribus artibus ad pristinum revocare amorem.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

1 ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρά σέ r), ὦ Δροσὴ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἴωρακα. πολὺς ἤδη χρόνος s), αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

r) σὶ] σοι 2955. s) πολὺς ἤδη χρόνος] „Constans lectio, nisi quod commata tantum addidi.“ πολὺς ἤδη χρόνον maluit Solan. Sed vid. Adnot.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. Non amplius ad te enim est, cum illum apud ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτα, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ- p. 505.
τὸν εἶρε 1) μηκέτι μοι προσεῖναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τε τὸν παιδοτρίβην Διότιμον υ)
λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος (μοι) x).

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμε-
τος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν θασύν, τὸν βαθυ-
πύγωνα; ὃς εἶπθε μετὰ τῶν μαιρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ
Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐπειρὸν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπί-
δομι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πύγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος τοιαῦτα ἐπίεισε τὸν 2
Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπό-
κατὲς μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶ-
τον δὲ ὠμίλησέ γ) μοι) τριῶν z) τούτων ἑξῆς ἡμερῶν οὐδὲ
προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως p. 506.

1) εἶρε] Sic Bas. 5. Reitz. et recentt. Sed εἶρε Bas. 1. Ald.
1. 2. Hag. u) Διότιμον] Διῶνα 2955. x) μοι] ἐστὶ μοι
2954. ἐστὶ, εἰνε μοι 2955. Fritzscheius Quaest. p. 205. aut
μοι delendum censet, aut σοι scribendum. Suspectum sane est.
γ) ὠμίλησε] „recte plurimae. Ὀμίλησε J. et Ven. 2.“ idque
praecensus Ald. 2. z) τριῶν] „τριῶν J.“ cum Ald. 2.

Dros. Non amplius, mea
Chelidonium: magister enim
interdixit, ne amplius ad
me accedat.

Chel. Quis est iste? Dio-
timumne dicis, ludi gymnici
magistrum? nam ille qui-
dem (mihi) amicus.

Dros. Non: sed est per-
ditissimus ille philosopho-
rum Aristaeonetus.

Chel. Tristem illum dicis,
hirsutum, barba prolixa,
qui cum adolescentibus in-
ambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impo-

storem, quem utinam vi-
deam pessime perire, barba
tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem
illi venit, quod istuc per-
suasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelido-
nium. Sed qui nondum a me
abnoctaverit, a quo tempo-
re usum habere mulieris
coepit (primum autem fuit
mecum), tribus hisce dein-
ceps diebus neque accessit
ad angiportum. Cum vero
aegre ferrem, (nescio vero
quid de illo mihi praesagie-

φ. 306. τὸ ἐπαθὼν ἐπ' αὐτῷ) ἐπέμψα τὴν Νεβρίδα α) περισκευομένην β) αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορῇ διατρίβοντα, ἢ ἐν Παικίῃ γ)· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνετου, νεῦσαι πόρρω, ἐκείνων δὲ ἐρυθρίασάντα κάτω ὄρεῖν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἰς ἐβράδιον ἅμα ἐς τὴν πόλιν δ)· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ε) ἐπιστράφη, ἐπανήκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι f) ἔχουσα. πῶς με οἶτε διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὃ, τι g) μοι πέπονθεν ὁ μειρανίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά h) τε αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκάλυπεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἦδη δὲ περὶ δέλην ὄψιαν ἦκεν ὁ Ἀράμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβεῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

3 ΧΕΛ. Φέρον ἴδωμεν· τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφεῖ, ἀλλ' ἐπισευρμένα i), δηλοῦντα ἐπειεῖν τινα τοῦ γεγραφότος.

a) Νεβρίδα] „Sic marg. A. 1. cum Fl. ut Menag. voluit. Νεβρίδα ceu. male.“ b) περισκευομένην] ἐπισκ. 2955. c) Παικίῃ] „Hic sequor Ed. Amst. Nam ceu. παιδικῇ male. Παικίῃ ἰσως L.“ d) πόλιν] Al. Ἀκαδημίας Coll. Nil variat Fl.“ e) ὅλως] „Sic Par. aliaque. Ὅλος J.“ cum Ald. 2. f) ἀπαγγεῖλαι] ἐπαγγ. 2955. g) ὃ, τι] „Sequentia a μοι ad te omisit O.“ h) ἐλύπησά] „ἐλύπησε Fl. quod et adscivit marg. A. 1.“ i) ἐπισευρμένα] „περισσεύ. O.“ et 2954. unde Bel. vult παρασ. Cf. Gesner. ad Navig. c. 2.

bat animus) misi Nebri-
dem, quae circumspiceret
illum in foro versantem,
vel in porticu. Illa vero in-
ambulante ait se vidisse
cum Aristaeneto, et innuis-
se ei e longinquo. Ipsum
vero cum rubore dejecisse
vultum, nec amplius eo
oculum adjecisse. Deinde
una in urbem iisse. Illa ad
portam usque geminam pro-
secuta, cum nec omnino se
converteret, rediit nihil
certi habens, quod renun-
tiaret. Quid animi mihi pu-
tas ab eo inde tempore fuis-

se, quae conjectare non
possem, quid factum esset
adolescentulo? Sed, num-
quid aliqua in re ipsum of-
fendi? dicebam; an alterius
amore captus me odit? At
pater prohibuit? Multa talia
versabam in animo. Jam
vero sero vespere venit
Dromo, hanc ab illo epi-
stolam ferens. Sume, lege,
Chelidonium: nosti enim
sane literas.

Chel. Age, videamus li-
teras: non valde disertae,
sed sibi implicitae, festina-
tionem quandam scribentis

λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποι- p. 306.
οὔμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἶ αἶ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψα.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγ-
κην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατήρ γάρ Ἀρισταίνετον παρέδωκέ
με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κακεῖνος (ἐμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς
ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι. ἀπρεπὲς εἶναι λέγων p. 307.
ἐταίρῳ συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα.
πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὠραῖσιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα
παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ
γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως, οὐδὲ προσβλέπειν
ἄλλῃ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ ἐ) σωφρονοῦμι Δ),
καὶ πάντα πεισθίην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνν εὐδαίμονα
ἔσσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προ-
γυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυ-
τόν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ m) ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον; 4

b) δὲ] γὰρ 2955. l) σωφρονοῦμι] „recte Hag. Fl. Par. etc.
Σωφρονοῦμι J.“ m) Τί σοι δ.] „omisit O.“ Cf. Adnot. Bour-
delotii et vide quomodo utramque narrationem concilies.

indicantes. Dicunt autem,
*Quam te amaverim, mea
Drose, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! misce ne
salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio,
sed necessitate, discidium a
te facio. Pater enim Ari-
staeneto me commendavit,
apud quem philosophiae
dem operam. Et ille (com-
perit enim nostra omnia)
multum sane me increpuit,
indignum esse dicens, cum
meretrice me vivere Archite-
lis et Erasicleae filium:
multo enim melius esse, vir-
tutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nuga-
tor ille, qui talia doceat ado-
lescentulum!

Chel. Itaque necesse est
illi parere. Accurate enim
me sequitur et custodit: nec
adspicere licet quemquam,
praeter ipsum. Si vero mo-
destus sim, et per omnia sibi
obsequar; pollicetur, bea-
tum me futurum, et virtutis
compotem, laboribus ante
ut scriberem, me subduxi.
Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur
haec epistola, Chelidonium?

p. 307. *ΧΕΛ.* Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κάμοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἐφάσκει παιδευομένην τινὰ εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων συνεῖναι τοῖς ὡραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσοθέτον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἔρωτικούς τινες λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅπως η), περὶ τὸ μειράκιόν ἐστιν· ἠπειλεῖ δὲ καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

p. 308. *ΔΡΟΣ.* Ἐγαστρίσαι, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέννισται γὰρ κηκῆντος τῆς Νεβρίδος ο).

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει

n) ὅλως] „Nil mutant J. Par. Fr. Fl.“ Nec Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. „Olos scilicet magis placuisset Raitzio. o) Νεβρίδος] „ex Pell. admisi. Νεβρίδος Edd.“ Δορκάδες 2954. et 2955.

Chel. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, et privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiqnorum philosophorum suis

cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem.

Dros. Feci: et praeterea meus est; prurit enim et ille in Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego verò etiam inscribere cogito in pariete in Ceramicō, ubi inambulare solet Architeles, *Aristaenetus corruptus*

Κλινίαν, ὥστε καὶ ἐν τούτῳ τῇ p) συνδραμῇ τῇ παρὰ p. 508. τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὃ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὐγε. ουστράτευε μόνον, ὃ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

p) τ.) „omittit Fl.“

pit Cliniam! ut etiam ex hac parte adjuvem Dromonem delationem.

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Dros. Euge, juva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristanetum.

Dros. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

XI.

ARGUMENTUM.

Charmides a Tryphaena, cum qua specie tantum et temporis causa concubuerat, quo alius meretriculae in se insolentiam ulcisceretur, de absentis aetate proveciore et vitiis corporis certior factus, ad hujus praesentis veram gratiam pellicitur.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν q) δὲ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς 1 τὸ μίσθωμα δοῦς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωνας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δεῖπνῆσαι μόνος ἡθέλησας, ἐκλαες δὲ r) καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ἀνολολύων s), ὥςπερ βρέ-

q) Ἐταῖραν] Ἐταῖραν sola Schm. r) δὲ] γὰρ 2955. s) ἀνολολύων] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. ὀλολύων. Cf. ad Soma. c. 4. Tom. I. p. 179. sq.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. Meretricem autem neque bibisti, puto, jucunde, aliquis quinque drachmarum neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli instar

p. 308. φος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνας ἐνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃς ι) με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτός ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

XAPM. Ἔρω με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκ ἐστὶ ἀντίχω πρὸς τὸ θειόν.

TPTΦ. Ἀλλ' οὔτε μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. σὺ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀποθού u) περιπλέεσθαι θέλουσαν x), καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιώς μὴ ψάνσαιμι σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ.

p. 309. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

XAPM. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, κἀκείνη σε. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐκείνῃ ἐστίν.

2 TPTΦ. Εἰπέ τοῦτομα, ὦ Χαρμίδη.

XAPM. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

TPTΦ. Ὅποιέραν λέγεις; δύο γὰρ εἶσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορυμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ

ι) ἀποκρύψῃς] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. ἀποκρύψῃ. u) ἀποθού] „Sic scripsi cum J. Fl. Hag. (?) Salm. Ald. Fr. Ἀπόθου Par. Bas. 1. et 2.“ Non haec satis vere relata. Hag. habet ἀποθού cum Bas. 1. Sed Bas. 3. ἀπόθου. Quod statim post ἀποθού vulgo repetebatur με, duce Codice 2955. deleui cum Bel. et Schm. x) περιπλέεσθαι θέλουσαν] „περιπλέκουσαν Fl.“ μέλλουσαν 2955.

οἴνulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, et amplexari te volentem repelleres, et tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte te attingam. Quae ta-

men est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adjuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, et accurate quidem, et illa te. Nec enim obacura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum de-virginata est, quam Damyl-

νῦν στρατηγούσης υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν γ), ἣν Παγίδα ἐπι- p. 509:
καλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συν-
ελημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκ οὖν δι' ἐκείνην ἔκλεις;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔσται σοι ἐρωῶντι, ἢ νεοτελής
τις εἶ;

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν 2)
ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μό-
νον, καὶ ὅσα τρυφῶντος φανερά, ἃ εἶδες α) Φιληματίου,
καὶ ὡς ἔχρην b) γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γε-
γονῆσαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκουσις ἐς τὸν
ἐσόμενον c) Ἐλαφροβλιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποιέροις πιστεύσεις ἂν d), τοῖς ἐκεί- 3

γ) ἐτέραν] „scripsi cum Salm. Ἐταῖραν J. Par. Hag. Bas. 1.
Ald. Fr. Ἐταῖραν accentu acuto Fl.“ Micyllus reddidit alte-
ram, quoniam in textu Bas. 3. est ἐταῖραν. 2) ἑπτὰ σχε-
δόν] σχεδὸν ἐπὶ 205. Bel. Schm. α) ἃ εἶδες] „ἃ εἶδες
Fl.“ Locum omnino non sanus. Vid. Adnot. b) ἔχρην
Fl.“ c) ἐς τὸν ἐσόμενον] ἐς τὸ ἐπόμενον 2055. ο quibus
certe ἐς pro vulg. εἰς cum Schm. recepi. d) πιστεύσεις
ἐν] ἂν πιστεύσεις 2055. Bel. Schm.

lūs amat, ejus, qui nunc
Praetor est, filius: an illam
alteram, cui Pagidis [Laquei]
nomen est?

Charm. Hanc ipsam. E-
quidem captus ab illa atque
irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo
plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus
est, ex quo amas, an nuper
demum initiatus es?

Charm. Non nuper ini-
tiatus; sed menses fere se-

ptem sunt a Bacchanalibus
inde, cum primum illam
vidi.

Tryph. Verum vidistine
totam accurate; an facies
sola est, et partes corporis
apertae, quae vidisti in Phi-
lematio, ut nempe conve-
niebat mulieri quinque et
quadraginta annos jam natae?

Charm. At illa dejerat,
duo et viginti sc. Februario
proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri cre-
dendum putas, illine deje-

p. 309. νης ὀρκοῖς, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσπεσαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φεράκη βαθεῖα· περὶ e) δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τοῦτο; βλάσαι ποτε f) καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

XARM. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

TRTP. Εἰκότως· ἡπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν αὐτῆς λεύκας g)· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος εἰς τὰ γόνατα παραδαλεῖ ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαυτὴ μὴ h) συν-
p. 310. ὦν; ἤπου τάχα καὶ ἔλυπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

XARM. Ναι, ὦ Τρυφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι ἑαδίως, αἶτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐςδεξαμένῃ, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπηῖσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρεῖληφα.

e) περὶ] παρὰ 2955. f) βλάσαι ποτε] Vulgo βιάσαι ποτε, mire propagato errore, quem minus recte Schmiederus correxit scribendo: βιάσαι ποτὲ. g) λεύκας] λευκάς vulgo. Correxi ad sententiam Koenii, Bastii et Schäferi ad Gregor. Cor. p. 517. Exposuit autem de hoc corporis vitio Belinus ad h. l. in versione Tom. IV. p. 427. afferens testimonia Hesychii et Herodoti I, 138. ibique Larcher. h) τοιαύτη μὴ] μὴ τοιαύτη 2955.

ranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet; reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te, illius vitilignes.

Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, et contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darom, inveniebam, quem parvus pater aliat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι p. 310.
προῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις i) παραλαμβανοίμην k) λυπη-
σαι ἄλλην l), καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπει-
μι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ᾗσεν ἀλεκτρυάιν.

ΧΑΡΜ. Μὴ σὺ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ 4
γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην m),
καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν n), οὐδὲ προσβλέπειν
ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λείλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἄν ὁ πάππος διηγήσεται σοι,
εἰ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω
μὲν ἤδη τὸ διατελισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ
φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ
χαιρέτω.

i) τούτοις] τούτου 2955. k) παραλαμβανοίμην] παρελαμ-
βαίνωμεν mahnit Bel. imperite. l) λυπηῖν αἰ ἄλλην] „ἵνα
λυπηθῇ ἄλλην Fl.“ m) φενάκην] „πηνήκην marg. A. 1. In
vulgato vero consentiunt Fl. Fr. J. Ald. Par. etc.“ Πηνήκην
etiam 2955., quod ut magis atticum probat Belinus, secutus
Thomam Mag. s. φενάκειν. At cf. supra c. 3. φενάκη βυθία.
n) τῶν ἀλφῶν] τῶν ἄλλων ἀλφῶν 2955.

Tryph. Ita me Venus, non
venissem, si quis mihi prae-
dixisset, ideo me arcessi, uti
aegre alii fieret, idque Phi-
lematio illi capulari. Sed
discedo. Jam enim tertium
hoc gallus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter,
mea Tryphaena. Si enim
vera sunt, quae narras de
Philematio, de coma adscita,
et quod tingitur, et illud de

vitiliginibus, nec adspicere
illam possim amplius.

Tryph. Matrem interro-
ga, si quando cum illa lave-
rit: de annis enim vel tuus
tibi avus narrabit, si adhuc
vivit.

Charm. Cum igitur illa
talis sit, auferatur jam mu-
rus, complectamur nos invi-
cem, et amemus, et bona
fide una simus: longum ve-
ro valeat Philematium!

ARGUMENTUM.

Fatali errore Lysias adductus erga Iocessam suam se fastidiosum gesserat. Sed Pythiade intercedente meretrici summum amorem callide simulanti reconciliatur.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣΟ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

- 1 ΙΟΕΣ. Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ᾔτησά σε, μήτε ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον
 p. 311. ἕτερος, εἰπούσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα p) ἐμοὶ τε κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξυμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν πυνέφηβόν σου Μέλισσον q), καίτοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σέ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσεμμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾧμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἢ ᾧμνεις, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσφαρόνουν, ἐπι-

ο) ΠΥΘ.] „ΚΑΙ ΠΥΘ. J. Ven. 2. Fr. Hag. Par. Salm. (Ald. 1. 2.) Sine καὶ Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) melius.“ p) ἠνάγκασα] σε addit 2955. q) Μέλισσον] Μάλλισσον Hag.

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioës. Delicatus es, Lysia, adversus me? et jure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluderim venientem, dicens, *intus jam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Etho-

clen, qui nunc in magistratu est, et Passionem naucleum, et aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, et

βαμμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας γ) ἐγκαλούσῃ· P. 311.
 σὺ δὲ ἐπέπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ
 σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυ-
 ποίης ε) ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπύρνεις Μα-
 γίδιον τὴν ψάλτριαν· ἔγω δ' ἐπὶ τούτοις θαυρῶν, καὶ συν-
 ἵημι ὑβριζομένην. πρώην δὲ ὅποτε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ
 σὺ καὶ Δίφιλος, παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον ι,
 καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ οὕσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλη-
 σας, σεαυτὸν γὰρ ὑβρίζεις κ) τοιαύτην φιλῶν. Πυραλλίδῃ
 δὲ ὅσον ἐνένευες χ), καὶ πιὼν ἀν γ) ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας ζ)
 τὸ ποτήριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὐς ἐκέλευες
 εἰ μὴ α) Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἀν β) ἄλλῃ ἰχθέαι· τέλος
 δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἰδὼς ἀσχολού-
 μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας ε) πως, εὐστόχως
 προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πει-

γ) φίλας] „φίλας male FL.“ ε) λυποίης] λύποις (sic) 2955.

ι) Κυμβάλιον] Κυβάλιον 2955. et mox iterum. κ) ὑβρίζεις] ὑβρίζεις 2955. χ) ἐνένευες] Sic scripsi e FL. et marg. A. 1: pro vulg. ἔνευες. γ) ἀν] ἐν 2955. quod probat Bcl. reddens: après avoir bu une gorgée. ζ) ὑπέδειξας] „ἀπέδωκας FL. et marg. A. 1.“ α) μὴ] „deest in FL.“ β) ἀν] „omittit FL.“ ε) προκύψας] προσκύψας 2955.

apud amicas me accusante. Tu vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me jacens landabas psaltriam Magidium. Ego autem ob ista ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraso, tū, et Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Pyralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,

non vehementer curavi: tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam; Pyralidi vero quoties innuebas? et cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyralis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum conjiciebas, ita ut ne studeres quidem meum con-

p. 312. ρωμένος ἐμέ; ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ
 2 ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἔνεκα ποιεῖς; τί
 σε ἡ μέγα ἡ μικρὸν ἠδίκησα; ἡ ἐλύπησα δ) ἐγώ; τίνα ἕτε-
 ρον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦ-
 το ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι
 τις θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ· σὺ δὲ ποτε ε)
 λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ κειμένην με, ἡ τοι
 βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἡ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν
 ἐμπεσοῦσαν· ἡ ἔνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὥς
 μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ
 λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν
 τοὺς ὁδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη
 δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπὼν
 με; ὀρᾷς, ὦ Πυθιάς, οὐκ πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΤΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι f).

d) ἐλύπησα] Sic cum Schm. e 2055. pro vulg. λελύπηκα. e) ποτε] „τότε Fl.“ Mox interpunctionem vulgatam post τάχα deleui mōnente *Fritzsche* Quaestat. p. 193., quod jam *Micyllus* in interpretatione observaverat. Ceterum totam hanc sententiam a *Gesnero* omissam interpretando supplēvi. f) τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι] Vulg. τὸ δὲ μὴ ἐπικ. Sed 2955. τὸ μηδ' ἐπικ. θέλει δακρυούσης. Unde correxi, ut monuerant *Schäfer*. ad *L. Bos* Ellipse. p. 802. et *Fritsch*. Quaestat. p. 200. Ne θέλει in Cod. plaus otiosum esset, *Belinus* voluit ἐλίσ-

spectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua caussa facis? qua vel parva ego te vel magna injuria affeci? quem tibi objeci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, et videt talia. Tu autem dolebis aliquando, ubi audieris de me aliquid, jacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem

desiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid fur- tim ad me respicis, et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem judicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fra-

δακρυούσης· λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴ γε p. 312.
 χυρὴ τάληθής εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑ-
 περαγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἔχρην δὲ μὴ πάν-
 αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύ-
 ου g), ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἡ
 δις ἀπόκλεισον ἑλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαιόμενον αὐτὸν πᾶ- p. 313.
 ρυ, καὶ ἀντιμεμνηνὺτα ἀληθῶς.

IOES. Ἀλλὰ μὴδ' εἵπης, ἅπαρ· ἀποκλείσω Λυσίαν;
 εἴθε μὴ h) αὐτὸς ἀποσταλῇ φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανερχεται αὐθις.

IOES. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαται σου
 ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανεληλύθα, 3
 ἦν οὐδὲ προσβλέψαιμι εἰς τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σέ,
 ὡς μὴ καταγινώσκῃς i) ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος k)
 ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν ταύ-

g) παύου] παῦσαι 2955. h) μὴ] μὴ δ' 2955. i) καταγινώσκῃς] „καταγινώσκεις male Edd. priores.“ k) ἄτεγκτος]
 „Sic J. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἐγκτος hic Edd.
 ceu. Ἀτεγκος marg. A. 1.“

ctum esse? Lapis, non ho-
 mo est. Verum, si, quod
 res est, dicendum est, tute
 ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris,
 idque ipsum ostenderis. O-
 portebat vero non nimis il-
 lum studiose colere. Superbi
 enim, eo animadverso, fiunt.
 Desine plorare, misella, et,
 si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis
 enim, illum plane accendi,
 et mutatis vicibus in te fu-
 rere.

Ioëss. Tu vero ne quid
 tale dicas: aparc! ego Ly-
 siam excludam? utinam ne

ille prior discessionem fa-
 ciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëss. Perdidisti nos, Py-
 thias: audivit forte, de ex-
 clusione cum diceres.

Lys. Non propter istam
 redii, Pythias, quam nec
 adspicere amplius, talem
 mulierem, digner: sed pro-
 pter te, ne me condemnes,
 aut dicas, inexorabilis ho-
 mo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum
 modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me ju-
 bes, Pythias, istam ploran-

p. 313. την l) τὴν νῦν θαυρούουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης m);

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐταῖρά ἐστι. πότε n) δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃ γε, δευτέρῳ ο) ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδώς, ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνέιναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύναντα παρὰ τὸν θριγκὸν p) τῆς αὐλῆς, ἢ ταπεινότερον ἦν; ἀναδείξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων q) ῥᾶ-
p. 314. ὅν r) γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοι-
μι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλεῖον s) εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρεισῆλθον t) ἀποφαγεῖ,

- l) ταύτην] quod vulgo aberat, inserti e 2955. m) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης] „καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης Fl.⁴ n) ποτε] „Al. πῶς. Coll.“ o) δευτέρῳ] δευτέρου 2955. p) παρὰ τὸν θριγκὸν] Sic scripsi e Fl. pro vulg. τῷ θριγκῷ, sine παρὰ. Fortassis etiam alteri scholio, quod praefixum habet θριγκόν, subest recepta lectio. q) τῶν νώτων] τῶν νώτων 2955. r) ῥᾶον] „ῥᾶον male J.“ s) αὐλεῖον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. αὐλιον. t) παρεισῆλθον] Sic Vat. 87. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 375. Schäf. pro vulg.

tem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hio dies est. Recte, sextus ipse, secundo mensis die; hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, et, ne aperiret,

janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conceptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: januam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio janua, quod alias jam feceram, supra cardinem, intravi sine

ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφί- B. 314.
σταμαι τῇ κλινῇ.

IOES. Τί ἔρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιστὴ γάρ.

4

ΑΤΣ. Ἐπειδὴ *) δὲ οὐχ ἐώρων u) τὸ ἄσθμα ἔν, τὸ
μὲν πρῶτον ὄμην τὴν Λυδίην αὐτῇ x) συγκαθεύδειν· τὸ
δ' y) οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένοιόν
τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χοῦν πεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν
ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον,
οἷα ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γέλᾳτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος
ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι;

IOES. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὐ-
τῇ μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν z).

IOES. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φιλτατε, μετακλη-
θεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν a). ἐλπομένη γάρ
σέ μὴ ἔχουσα.

παρῆλθον. De formula παραγαγεῖν τὸν στροφῆα cf. Catapl. c. 12.
Tom. III. p. 201. ibique Schol. p. 355. et Adnot. p. 609. sq.
*) ἐπειδὴ] „ἐπειδὴν Par.“ u) ἐώρων] „Sic Fl. Fr. Ven. γ.
Par. Salm. etc. Οὐκ ἐώρων male J. (et Ald. 2.) Forsan οὐχ
εὖρον.“ x) αὐτῇ] „αὐτὴν male FL. Id tamen et adscriptum
marg. A. 1.“ y) τὸ δ'] τὸδ' communī vitiō priores Edd.
z) αὐτόν] ἀπατῆν 2955. a) ἅμα καθεύδοιμεν] συγκαθ-
εύδοιμεν idem.

strepitu. Dormiebant om-
nes: tum palpando murum
ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta
Ceres! vehementer enim
laboro!

Lys. Cum autem simpli-
cem spiritum non duci sen-
tirem, primo putabam equi-
dem, dormire cum ista Ly-
den. At hoc non erat, Py-
thias. Sed palpando depre-
hendi imberbem quendam,
molliculum, ad cutem de-
tonsum, unguenta redolen-
tem et ipsum. Hoc videns,

si quidem cum gladio venis-
sem, non cunctatus essem,
bene scitote. Quid ridetis,
Pythias? Ridiculate tibi
narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia,
male habuit? Haec ipsa me-
cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēs-
sa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Py-
thias erat, carissime, vo-
cata a me, ut una dormire-
mus. Tristis enim eram,
quae te non haberem.

5 ΑΤΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χοῳ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτης
p. 314. ἡμέρας ἀνεκόμῃσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρ-
θεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην b) ἐπέ-
θετο. δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν.
ἰδοὺ c) τὸ μειράκιον, ὃ μοιχὸς, ὅν ἐξηλοτύπεις.

ΑΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα, ἐφῶντα,
ἐφαψάμενον αὐτόν;

p. 315. ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι· βούλει δὲ ἀντι-
λυπήσω σε καὶ αὐτὴ, ὀργιζομένη d) δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΑΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ'
ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρῆναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται· οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναιότατε
ντανίσκων Πυθίας e).

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ
μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα f), ὅρα, ὦ Λυσία, μὴ τινο
εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

b) πηνήκην] „Sic Ald. Fl. J. Fr. Hag. Salm. et Schol. Πηνήκην Bas. (1. et 3.) Par.“ c) ἰδοὺ] ἰδοὺ sola Bip. Alia ratio est Diall. II, 1. d) ὀργιζομένη] ὀργίζομαι γὰρ 2955. quod nescio an satis recte praetulerunt Bel. et Schm. e) Πυθίας] Sic optime, quamquam nihil omnino monens, Reitz. et inde recentit. Nam vet. Edd. vulgo scribunt Πυθιάς, femininae. f) δεῖνα] δεινόν conj. Guyet. male.

Lys. Pythias, illo ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioës. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Jam vero etiam capillamentum imposuit. Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adulescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioës. Ergo tibi quidem jam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem objiciam, justo ipsa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed bibamus jam, et nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioës. Aderit. Quid ego propter te perpressa sum, generosissime juvenum, Pythia?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Sed interim, vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

p. 315.

ARGUMENTUM.

Leontichus, tanquam alter Pyrgopolinices, ob jactantiam importunam et invenustam ab amica teneriore vehementer indignante et aversante destituitur ita, ut tandem, utrum ambitioni vanae, an amicae desiderio, valedicere malit, dubius haereat.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπέ, ὦ *Χηνίδα*, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἰδόν με, καὶ οὐδεὶς *g)* ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγῃν ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, εἰς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς *h)*) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον *i)* ἐπὶ τοὺς προεσιῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέ- *p. 316.* τεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ *Χηνίδα*, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων.

g) οὐδεὶς] „οὐδεὶς] Nihil varietatis invenio.“ In *Bas.* tamen 3. est οὐδεὶς. Vid. Adnot. *h)* αὐτοὺς] αὐτὸν 2955. *i)* ὅσον] ὡς idem.

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, et nemo amplius restiterit. Tum igitur emissam hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo trajeci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant

enim quidam, qui manerent, absoluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum), in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces evertō; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis jam fugientibus.

2 XHN. Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμο-
p. 316. νομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλη ἐπέδειξω καὶ τότε;

AEONT. Καλοῖς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκεί-
νης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομά-
χων ἀριστος δοκῶν κ) εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἰλληγι-
κοῦ, προφηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι λ)
αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν π),
οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξιαρχοί, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι
οὐκ ἀγεννῆς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν ν)
ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἄκοντιστῆς ἀριστος, ἐγὼ δὲ ἐπιλιάρχουν
ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως ο) καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανο-
μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδόκεισαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρῶντες
ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις,
μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα
τὴν λόγχην. . .

XHN. Κἀγὼ ἔδωκα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς

κ) μέγιστος — δοκῶν] μέγιστος ὢν μὲν ὀπλομάχων δοκῶν
ἀριστος εἶναι 2955. admodum confuse. λ) ἐθέλοι] ἐθέλει id.
π) κατεπεπλήγεσαν] Sic Fl. et 2954. probante Belino.
Vulgo κατεπεπλήγησαν. Sed κατεπλήγησαν 2955. ν) ἡγεμὼν]
aut deleri vult Bel. aut legi: ὁ ἡγεμῶνος. ο) δ' ὅμως] δ'
οὐν 2955.

Chen. Cum autem, Leon-
tiche, apud Paphlagoniam
solitaria pugna depugnares
cum Satrapa, nonne magni-
fica tum quoque opera edi-
disti?

Leont. Bene admones me
actionis et ipsius non igna-
vae. Satrapa enim, vir ma-
ximus, qui armatorum vi-
deretur esse praestantissi-
mus, Graeci nominis con-
temtor, in medium progres-
sus provocabat, si quis pu-
gnare secum vellet. Reliqui
ergo immoti stare, decurio-

nes, et ductores ordinum,
et ipse adeo imperator,
quamquam vir minime igna-
vus. Aristaechnus enim du-
cebat imperator Aetolus, ja-
culator optimus, ego tum
tribunatu adhucungebar:
audacia tamen sumta, dimo-
tis, qui me retinere vellent,
sodalibus; timebant mihi
nimirum, videntes fulgen-
tem aureis in armis barba-
rum, magnum, cristaque et
vibrata hasta terribilem. . .

Chen. Ego quoque tum,
Leontiche, timebam, et no-

εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἄβλωτα γὰρ p. 516.
ἦν p) μοι σοῦ ἀποθανόντος.

AEONT. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέ- 3
σον, οὐ χεῖρον τοῦ Παγλαγόνοιο ὀπλισμένος q), ἀλλὰ πάγ-
χρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν,
καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόν-
τες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ
λόφου. εἶπέ, ὦ Χηνίδα, τίς με πάντες τότε r) εἶκαζον;

XHN. Τίς δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, ἢ Δία, τῷ Θέτιδος
καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς p. 317.
δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

AEONT. Ἐπεὶ δὲ συνέστηκεν, ὁ βάρβαρος πρότε-
ρος *) τιρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιπαύσας t) τῷ δόρατι,
μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σα-
ρίσῃ u), παῖω διαμπαῖς εἰς x) τὸ στένον, εἰτ' ἐπιδραμῶν

p) ἦν] εἶναι 2955. non male, q) ὀπλισμένος] „Sic Par. sola
cum marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. J. Fl. Hag. Fr. Bas. Salm.“
r) πάντες τότε] τότε πάντες 2955. Bel. Schm. ut hiatus,
ait Bel., vitetur in verbis τότε εἶκαζον. Equidem languorem
orationis, quam istum hiatus, vitare malui. s) πρότερος]
„Hoc praefertur Fl. Par. aliaeque. Πρότερον J.“ Cum J. fa-
ciunt tamen Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. t) ἐπιπαύσας]
ἐπιπαύσαι 2955. u) σαρῖσση] „σαρῖση Edd. omnes, ut mox
quoque σαρῖσης.“ x) εἰς] ἐς 2955. Schm.

sti, quam retinuerim te, ro-
gans, ne periculum pro aliis
subires: neque enim, te
mortuo, vivendum mihi pu-
tabam.

Leont. Sed ego, audacia
sumpta, in medium progredi-
or, non deterius Paphla-
gone armatus, sed totus ipse
etiam aureus. Itaque clamor
statim elatus a nostris pari-
ter atque a barbaris. Nam
hi quoque ad primum me
conspectum noverant a pel-
ta maxime, et phaleris, et

crista. Dic, Chenida, cui me
omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam
Achilli, per Jovem, Theti-
dis illi atque Pelei filio?
adeo decebat te galca, adeo
floridum colorem spargebat
paludamentum, adeo pelta
splendebat.

Leont. Cum vero con-
gressi essemus, leviter pri-
mo vulnerat me barbarus,
aliquantum hasta perstrin-
gens paullum supra genu.
Ego vero, clypeo illius sa-
rissa mea perfosso, mediam

p. 317. ἀπεδειροτόμησα γ) τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄπλα ἔχων ἐπανήλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

4 TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ σουτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψει τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ 2) ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθεῖη α). ἔγωγε οὖν β) ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δέδιδι, ὦ Ὅρνις· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἦν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει c). εἰτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φέλησω; μὴ, ὦ Χάρμιτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἰ μὲ εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἂν.

γ) ἀπεδειροτόμησα] „rescripsi ex Ven. 2. Salm. et marg. A. 1. Ἀπεδηροτόμ. cett. male.“ 2) οὐχ] „οὐκ J.“ α) συγκοιμηθεῖη] Sic Schm. ē 2955. et marg. A. 1. pro vulg. συγκοιμηθός. b) ἔγωγε οὖν] ἔγωγ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) σαρίσσει] „σαρίση rursus Edd.“ Ἐπὶ τῆς σαρίσσης, 2955. probante Belino, quod et supra c. 3. extr. et infra c. 5. extr. sic dicatur.

pectoris compagem trajeci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego jacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis; metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: jam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quia si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, νευτιῶ, καὶ p. 317. φρίττω, καὶ τὰς σκιὰς μοι δοκῶ d) ὄρῃν, καὶ τὰ εἰδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλοῦ λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶει, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαμένην, καὶ κειμένους τοὺς νεκροίς; ἐκθαγεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον p. 318. εἶδον.

AEONT. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Τμνί, καὶ μικροψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾧμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσιν.

TMN. Ἀλλὰ τέρεα τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας e) ἢ Δαναίδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμί f). σὺ δὲ ἐρώωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ g), ὁπόσων h) ἂν ἐθέλῃς.

AEONT. Μεῖνον, ὦ Τμνί, μένον. ἀπελήλυθε.

5

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατεφόβησας i), ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας

- d) δοκῶ] „Beue sic Fl. Par. etc. Δοκῶ J.“ idque cum Ald. 2.
 e) Λημνιάδας] „Λημνιάδας J. et Ven. 2. non reliquae.“
 Imo vero etiam Ald. 2. f) Γραμμί] Sic 2055. pro vulg. Γραμμή. g) φονεῦ] „Nil varietatis invenio. Φονεῦ emendat Solanus. Sed φόνευε voluit.“ h) ὁπόσων] „ὁπόσον Fl.“
 i) κατεφόβησας] „κατεφόβισας J.“

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et jacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Grammi. Tu vero vale, tribunorum fortissime, et interfector, quocunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterruisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus

p. 518. διεξιὼν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακίψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

LEONT. Ὡς μὲν ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι κ). ἀλλὰ καὶ σύ με προσπολώλεκας l), ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

XHN. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιπνεύδεισθαι σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς αἰλαζονείας m); σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον n) αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπίετες τοῦ κανοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης o), ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

6 LEONT. Τοῦτο μισρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ p) τὰ γε ἄλλα οὐ καλῶς συνεπέπλαστο. Ἄπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκρατευδήσουσάν.

XHN. Λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

p. 519. LEONT. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

k) φανεῖσθαι] „φανῆσθαι male Fl.“ l) προσπολώλεκας] „ἀπολώλεκας Fl.“ m) αἰλαζονείας] „αἰλζονίας Fl.“ n) φοβερώτερον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. φοβερὸν. o) σαρίσσης] „σαρίσσης Edd.“ Sed Bas. 3. σαρίσσης, ut supra. p) ἐπεὶ] „recte plurimae. Ἐπὶ male J. et Ven. 2.“ Addo Ald. 2.

enarrandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subjiicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adjuvare mendacia, cum tuac illius gloria-tionis causam viderem? Tū

vero terribilius multo illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et illi persuade, mecum ut cubet.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως γ) ἀφῆκοιτο. ἔλοῦ τοίνυν p. 319.
θαίτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν
μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν.

AEONT. Χαλεπὰ μὲν ἄμρω' αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν
Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν,
μὴ πάντα δέ.

γ) οὐκ ἄλλως] οὐκ ἂν ἄλλως jubet *Bel.*

Chen. Verum aliter non
venerit. Elige ergo alternu-
trum, ut aut odio illi sis
cum viri fortis opinione,
aut cum Hymnide cubes,
mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem dif-
ficilia. Præcepto tamen Hy-
mnidem. Abi ergo, et, me
mentitum esse, Chenida, di-
cito, non tamen omnia.

XIV.

ARGUMENTUM.

*Pauperculo nautae Myrtale praefert ditio-
rem, licet senio-
rem ac turpiorem, amatorem.*

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης 1
ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμε-
τος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἔπειτα γ) δ' ἐγὼ μὲν
πῦρος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὖρηκας
ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἔστηκα
θακρύνων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ,
καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν φησὶ ἀπ' αὐτοῦ.

γ) ἐπειτα] „lat male J.“ cum *Ald.* 2.

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtale, nunc, postquam
pauper per te factus sum?
Cum vero tot tibi res asser-
rem, amasius, vir, dominus,
omnia ego fui. Postquam
vero ego jam plane exhan-
stus, tu vero amatorem Bi-
thynum illum mercatorem
invenisti: ego excludor, et
ad fores sto lacrimans; ille
vero noctibus amatur, et
solus intus est, et pervigilia
agit, et ex illo ferre te dicis
uterum.

p. 319. *MYPT.* Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα, ὁπόταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γέγνησαι δι' ἐμέ. λογισαί γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμισας.

2 *ΔΩΡ.* Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπρωτον ^a) δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

MYPT. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου p. 320. ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

MYPT. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρέως ἐκλαθομένου ^c) αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμμνα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρας τέσσαρας; ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ^u) ξηρούς, καὶ ῥοχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὑστέρον ἐκ Πατάρων σαν-

^a) τοπρωτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. et, referente Reitzio, etiam J. In aliis τὸ πρῶτον. ^c) ἐκλαθομένου] „ἐκλανθανομένου male Fl.“ ^u) γυργάθῳ] γυρθάκῳ 2954.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, et maxime cum multa te dedisso dicis, et pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum et hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi uaviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saperdas quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes octo nauticos, in reticulo siccis, et ficum orcam e Caria, et nuper e Pataris inaurata san-

θάλια ἐπύρυσσα, ὃ ἀχάρισται. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν p. 320. μέγαν ἐκ Γυθίου x).

MYPT. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὃ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΑΣΡ. Ὡ γ) Μυρτάλη, ὅσα ταύτης ἄνθρωπος ἰδυνά- 3 μιν, μισθοῦ z) ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἀρχῇ τοῦ δεξιού, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροβῆς; πρώην δὲ ὅποτε Ἀφροδί- σια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς α) τοῖν ποδοῖν Ἀφροδί- της σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήμα- τα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλακίς εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συν- τεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

MYPT. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὃ Δωρίων; p. 321.

ΑΣΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζεин· οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κα- φαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμα- θον αἰνὰ σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

x) Γυθίου] „Luc. Holst. Γύθιον. Nil mutant Edd. vett. recen- tioresque.“ γ) Ὡ] abest a Bas. 3. z) μισθοῦ] μισθῷ voluit Abresch. Lectt. Aristaeon. p. 197. α) πρὸς] πρὸ maluit Guyet.

thalia, ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

mas duas, et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae et saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro prae- fectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua caussa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drach-

p. 321. *MYRT.* Τουτὶ πρῶτον ὀρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος δ) ἐπρίλατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

4 *ΔΩΡ.* Ἐκεῖνος c); ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

MYRT. Ἄλλ' ὃν d) ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπινδα· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν e) ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν f), καὶ φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, ὅτ' ὄντι συγκαθύνεις αὐτῷ; εἴη μὲν g) ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, αἱ Διосκόροι, πολλαί, καὶ μάλιστα ὑπόταν ᾄδῃ, καὶ ἄβροδ εἶναι θέλῃ, ὅνος αὐτολυρίζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἣ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἣ τὴν γείτονα

b) ἐκεῖνος] οὐκ ἐκ. interrogative 2954. quod non displicuit *Belino*; mihi vero multo minus placet quam vulgatum. c) Ἐκεῖνος] „omittit Fl.“ d) Ἄλλ' ὃν] „Ἄλλον Fl.“ e) κατέβαλεν] „κατέλαβεν Fl.“ f) Γυθιακὸν] „Γυθιακὸν Holst.“ g) εἴη μὲν] „εἴη μὲν Edd. priores male. Ἐτῇ recepi ex l. Ἐτῇ μὲν bene marg. A. 1.“

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, et monilo hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, et smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, et caseum Gythiacum, et id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? annos supra quinquaginta omnino natus est, recalvaster, et colore instar scarabaci. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram, ajunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut

ὑμῶν *h)* τὴν αὐλητρίδα, ἣ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ρ. 521. ὄρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν.

MYRT. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστὴν σὲ *i)*, ὧ ρ. 522. Δαρίων, ἔξει. κρόμνα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου *k)* καταπλήης.

h) ὑμῶν] Sic Edd. vet. *Ἡμῶν Reitz.* cum interpretatione Gesneri et recentt. nescio vero quam ob rem. *Τυίς* sunt Myrtale cum matre et Lyde c. 3. *i)* ἐραστὴν σὲ] Sic *Bas.* 1. et 3. Sed *ἐραστὴν σε Ald.* 1. 2. *Hag. Reitz.* et recentt. *k)* Γυθίου] „Sic omnes. Γύθρον Holst. emendat.“

vicinam vestram tibicinam, *Myrt.* Beatam illam, quae
aut aliquam omnino. Tape- amatorem te habebit, Do-
tes vero, et monilia, et rio! Cepas enim illi afferes
binarum minarum mercedes ex Cypro, et caseum, cum
non omnes habemus. redibis e Gythio.

XV.

A R G U M E N T U M.

Milites in amoribus suis fere insolentes esse et asperos, et facile, praesertim zelotypos, ad plagas et lites abripi posse, recenti exemplo Parthenis docet amicam, ipsa modo a tali Megarensi male mulcata.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τί δακρύεις, ὦ Παρθένι, ἣ πόθεν καταγόγας ἰ-
τούς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλης ἐρῶν, ἐρῶπισέ με, αὐλοῦσαν *l)* εὐρῶν παρὰ τῇ
Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμέ-
νην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν

l) αὐλοῦσαν] Sic e marg. A. 1. pro vulg. ἀδίσσασαν.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Par- pulsavit me, cum depre-
thenis, aut unde fractas hendisset tibiis canentem
fers tibias? apud Crocalen, conductam

Parth. Miles Actolus, ille a rivali ipsius Gorgo, et
magnus amator Crocalae tibias mihi fregit, et men-

- p. 322. μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας m)· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖπον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώ-
 p. 323. σεται ὁ ἄνθρωπος, ὃ Κοχλὶ· αἷμά τε γὰρ ἐρρύνῃ πολὺ ἀπὸ τῶν φινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἔστιν.

2 ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
 οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὃ Κοχλὶ, καὶ ἔρωσ ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπεὶ n) μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκοντα, προσυράξασά ο) γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινα γεωργὸν εὖπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'

m) ἐπεισπαίσας] „Ita recte Edd. et constanter. Sed Coll. al. ἐπεισπεῶν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας.“ Voluitne hic ἐπισπύσας? Ἐπισπύσας vult Huschke Annal. Crit. p. 176. Sed Cod. 1041. Par. ἐπεισπεῶν, referente nec improbane Boissonad. ad Philostr. p. 513. n) ἐπεῖ] ἐπὶ Ald. 2. ut sarpe alibi. ο) προσυράξασα] προσυράξασα priores omnes. Sed infra tamen ἡράσασα. Cf. Ver. Hist. II, 47. Tom. IV. p. 321. et adnot. ad Ver. Hist. I, 80. ibid. p. 657. sq.

sam inter coenandum ever-
 tit, et craterem irruens
 effudit. Et rusticum illum
 Gorgon de convivio detra-
 ctum crinibus, pulsarunt
 circumstantes tum ipse mi-
 les, Dinomachus, puto, vo-
 catur, tum illius commilito,
 ut nesciam, viverene homo
 possit, mea Cochlis. Nam
 copiosus de naribus proflu-
 xit sanguis, et facies illius
 tota intumuit et livida est.

Cochl. Furitne homo, an
 ebrietas erat et vinolenta
 insania?

Parth. Zelotypia quae-
 dam, Cochlis, et amor im-
 moderatus. Crocale autem
 duo, puto, talenta cum po-
 stulasset, si solus habere
 ipsam vellet, non dante
 Dinomacho, illum exclusit
 venientem, impacta, uti di-
 cebatur, illi janua; Gorgum
 vero, Oenoensem quendam
 rusticum divitem, suum
 olim amatorem, et bonum
 virum, admisit, quicum
 biberet, me quoque ad ca-

αὐτοῖς ρ). ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέ- p. 323.
κρεὺν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο η) ὀρ-
χησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν
τοσοῦτῳ δὲ πτύπος ἤκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλῆος ρ)
ἠρώσατο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεσον σ) ὅσον ὅκτω νε-
νίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ι) ἐν αὐτοῖς· εὐ-
θὺς οὖν ἀνετίτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος υ), ὥσπερ
ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δὲ,
οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γέιτονα Θε-
σπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησί, p. 324.
κατεαγότας κ) μοι τοὺς αὐλοὺς προσρήσας. καὶ κῦν ἀπο-
τρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ
γεωργὸς ὀψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώ-
σουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρεῖα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν 3
τούτων ἐρωτῶν, πληγῶν καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες

ρ) αὐτοῖς] αὐτοῖς Edd. vet. η) ἀνίστατο] ἀνίσταται marg.
A. 1.^a ρ) αὐλῆος] αὐλῆος vulgo. Correx[h. l. nt supra Dial.
XII, 3. Et ita censuerant Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat.
p. 820. et Jacob. ad Tuxar. p. 155. σ) ἐπεισέπεσον] Sic
Edd. vet. constanter. Sed mutavit Reitz. e conj. Kusteri in
ἐπεισέπεισαν, et secuti sunt recent. improbante Jacobo in Bibl.
Crib. Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. ι)
Μεγαρεὺς] Μεγαρεὺς conj. Gesn. υ) Γόργος] γεωργὸς
marg. A. 1.^a κ) κατεαγότας] ἀντεαγότας Bas. 3. miro vel
errore vel casu.

nendum adhibita. Jam vero
proccsserat competatio: ego
Lydium quoddam sonabam:
saltandi caussa jam surgere
parabat, plaudente Crocale,
rusticus: lacta erant omnia;
cum tibi subito exauditur
tumultus et clamor, et au-
lae porta effringitur. Et
paullo post irruunt octo ju-
venes sane robusti, et inter
illos iste Megarensis. Statim
ergo eversa omnia: Gorgos
ipse, ut dixi, pulsatus, et
humi jacens conculcatus est.
Crocale, nescio quomodo,

fuga se ad vicinam Thespia-
dem subduxerat. Me vero
colaphis caesam Dinoma-
chus jubet in malam rem
abire, et cum dicto impin-
git mihi fractas tibias: et
nunc aufugio, nuntiatura
haec meo hero. Abit vero
etiam rusticus, urbanos
quosdam amicos visurus,
qui tradant Megarenssem
magistratibus.

Cochl. Isti fractus amo-
rum istorum militarium,
plagae et lites. Caeterum
duces se ac tribunos cum

- p. 324. εἶναι καὶ χίλιарχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι θέη, Περιμένουν, φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν γ) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν α), καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσεμένη αὐτοὺς τοπαράπαν α). αἰεὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσό-
- p. 325. τιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλὰ· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοις β), ὡς Παρθενί.

γ) [εἰτ' ἂν] „ὁπόταν Fl.“ α) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν] Sic scripsi cum Fl. pro vulg. ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, in quibus importuna satis et contorta inest sententia. Crebro autem literas B et T ob similem pronuntiationem inter se esse permutatas, jam haec tibi, si vis, habe exempla: Variatur in nomine *Nebridis* et *Neuridis* supra Dial. X, 2., in nomine *Seberiani* et *Soveriani* Quom. Hist. Conscr. c. 21. et Alex. c. 27. et in ipsis his verbis ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν. Cf. supra Navig. c. 41. et Diall. Mortu. IV, 2. ibique Varr. Lectt. α) τοπαράπαν] Sic, ut solent, *Ald.* 1. 2. et *Hag.* In reliquis τὸ παράπαν. β) ψόφοις] „Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, ajunt, *collectionem tributū militaris, dum stipendium accepero, et faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi

aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequalis conditionis, parum adulandi gnarus, et multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, et enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenia mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΤΗΣ. p. 325.

ARGUMENTUM.

Ut in Alexandra Abonoteichita vates impostor, ita in hoc libello philosophus fanaticus et praestigiator describitur Peregrinus Pariensis, Proteus cognominatus, cujus vitam vel in patria urbe et terra Hells-pontiaca flagitiose ac nefarie, vel inter Christianos Palaestinenses cum simulata pietate et sanctitate, vel in Aegypto, Italia et Graecia cum Cynica impudentia et magna quadam gloriae cupiditate, callide tamen illa dissimulata, transactam explicasset auctor — nam sub ignoti illius oratoris cap. 7. sq. persona latere putandus ipse Lucianus — postremo tragicam ejus mortem narrat, ludis Olympicis sponte ab ipso sibi in pyra illatam. Quod singulare mortis genus quum insignem quandam vel amicorum vel vulgi admirationem ac pae-ne stuporem movisset, ut prope divino ipsum honore prosequerentur, suum esse putavit Lucianus, a vana illud et ridicula parte ita proponere. ut summa inde Peregrini ipsius vesania appareat. Pluribus de hoc magnae fumae libello agitur infra in adnotationibus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

‘Ο πακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομά- 1
ζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ p. 326.
Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα μενόμενος, καὶ
μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
ἔχενετο· τοσοῦτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν
ἐκεῖνος ἀπηνθοράκωται σοὶ ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδο-

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Infelix ille Peregrinus, aut, se formas vertisset, deni-
ut ipse nominare se gande- que etiam in ignem abiit;
bat, Proteus, ipsum illud tanto nempe gloriae amore
Homerici Protei fatum sub- tenebatur. Jamque in car-
iit: gloriae enim caussa cum bones tibi vir optimus ver-
fuisset omnia, et in mille sus est Empedoclis exemplo,

- p. 326. κλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κῆν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν
 ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυ-
 ανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυ-
 ραὶν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύ-
 ρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἑλ-
 2 ληνας, οὐ πρό πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ
 τοίνυν δοκῶ μοι ὄραϊν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορίττῃ τοῦ γέ-
 ροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν,
 p. 327. ὦ τῆς ἀβελτερίας α), ὦ τῆς δοξοκοπίας, ὦ τῶν ἄλλων, ὦ
 λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
 μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτε
 πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκρατῶν εἶπον αὐτὰ,
 ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ
 γέροντος. ἦσαν δὲ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ,
 ἀλλ' ὀλίγου δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπασθην,
 ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἣ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ
 3 Πενθεύς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράμα-

a) ἀβελτερίας] Vulgo ἀβελτηρίας. Vid. ad Charon. c. 11. et
 De Sacrif. c. 1. — Utor exemplari huius libelli a Tan. Fabro
 editi, in quo doctae Anonymi cujusdam notulae margini vel
 textus, vel commentarii, adscriptae, quas, quum non nullius
 pretii esse videantur, adscribere placet. Anonymus autem ille
 Parisiensis ad vocem ἀβελτ. notat: „Definitionem τοῦ ἀβελτέρου
 (sic enim vocem scripsit) vide apud Simplic. in Epicteto.“

nisi quod ille effugere ho-
 minum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se injiceret;
 at hic generosus homo, ob-
 servata celebritatum Grae-
 carum frequentissima, rogo
 exstructo maximo, tot te-
 stibus insiliit, cum ratio-
 nem consilii sui non multis
 ante ipsum factum diebus
 apud Graecos reddidisset.
 Quare te videre mihi vi-
 deor multum ridentem obe-
 sas viri senis nares, vel po-
 tius audire clamantem, vah
 ineptias! vah aerumnosam
 gloriae cupiditatem! vah

reliqua, quae dicere de ta-
 libus solemus. Ac tu quidem
 e longinquo ista et multo
 securius: at ego apud ipsum
 ignem, et prius adhuc in
 magna audientium multitu-
 dine ista dixi, graviter fe-
 rentibus quibusdam, quot-
 quot amentiam senis admi-
 rarentur. Erant autem, qui
 et ipsi illum riderent. Sed
 parum absuit, quin discer-
 ptus tibi fuisset a Cynicis,
 ut a canibus Actaeon, aut
 ipsius Pentheus consobrinus
 a Maenadibus. Totus autem
 actionis apparatus hic fuit.

τας δ) διασκευῇ τοιαύτῃς c) ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός P. 327.
 τε d) ἦν, καὶ ἡλικία ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ
 τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπὶ τάχιστα εἰς
 τὴν Ἥλιν e) ἀφικόμεν, διὰ τοῦ γυμνασίου ἀλύων f) ἐπή-
 κουν ἄμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ φωνῇ
 τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν g) ἐπεβω- P. 328.
 μένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξιαπλῶς λοιδορουμένου· εἰτα κατέλη-
 ξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
 πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὥς ἐλέγετο.
 οὐ δὲ γνωρίζεις, δηλαδὴ h) πολλάκις αὐτοῖς παραστὰς βοῶ-
 σαι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, 4
 καὶ ἡλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρώε· Ἡράκλεις;
 Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθίντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα
 πενταμισχλῖα τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκ-

- b) δρῦματος] „πρόγματος Edil. hac priores.“ Vid. Adnott.
 c) τοιαύτῃς] Sic Edd. vet. Τοιαύτῃς male Reitz. et recentt.
 d) τε] Sic Cod. Par. Bel. Schma pro vulg. γε. e) Ἥλιν] Cor-
 recti vulgatum Ἥλιν, quod idem vellem fecissem De Salt.
 c. 47. In vet. Edd. haec vox sine accentu et spiritu edita, qui
 mos illis fuit in nominibus a maiuscula vocali incipientibus.
 Unde vitii causa in recentt. f) ἀλύων] Legebatur vulgo: διὰ
 τοῦ γυμνασίου αὐτῶν etc. Sed Marcil. conj. διὰ τῶν γυμνασίων
 αὐτοῦ. Guyet. διὰ τὸ γυμνάσιον (vel potius διὰ τὰ γυμνάσια)
 αὐτῶν. Ego scripsi ἀλύων pro αὐτῶν e conjectura Schäferi ad
 L. Bos Ellipsis. p. 800. g) καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν]
 καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν conj. Faber, et sic reddidit Gesn.
 Sed vid. Adnott. h) δηλαδὴ] Post γνωρίζεις interpungendum
 et δηλαδὴ secus ac vulgo factum ad sequentia referendum esse,
 bene monet Anonymus Paris.

Ipsam auctorem fabulae no-
 sti, qualis fuerit, quasque
 tota vita dederit tragoedias,
 supra Sophoclem et Aeschyl-
 um. Ego vero cum primum
 veni in Elidem, audiebam
 per gymnasium vagans Cy-
 nicum quendam, magna at-
 que aspera voce consueta
 illa et vulgaria, de virtute
 inclamantem, maledicen-
 temque simpliciter omnibus.
 Tum exibat illi clamor in
 Proteum: et quantum pote-

ro, studebo ipsa tibi illa,
 uti prolata sunt, referre.
 Tu vero agnosces, quippe
 qui saepe clamantibus adsti-
 teris. Proteum ergo, inquit,
*vanae cupidum gloriae di-
 cere quisquam audent? o
 terra, et sol, et flumina, et
 mare, et familiaris Hercu-
 les! Proteum illum vinctum
 in Syria, illum condonan-
 tem patriae suae quinquies
 mille talenta? illum Roma-
 norum urbe ejectum, sole*

- p. 328. βληθέντα, τὸν τοῦ ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τερ-
 p. 329. νές τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἰσρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διώνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα
 5 Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο), ἡρό-
 μην τινὰ τῶν παριστάτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυ-
 ρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ
 δὲ, Οὐκ εἰς μακράν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀ-
 λυμπιάσῃ. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρα-
 τα λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυρκὸς, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλον
 ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ
 θαυμασιὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτέως·
 p. 330. τὸν μὲν γὰρ Σινοπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθέ-
 νη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη
 αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμυλλαν. εἶτα μέντοι
 ἔδοξε αὐτῷ ἴσους πως φυλάξαι αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέ-
 6 παυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δη-

illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules! Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes (hoc enim clamoso illi nomen erat), interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut,

qua de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut asium exaudire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, et admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Jovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita orationem finit: Haec nempe duo, inquit, opera prae-

μουργήματα θεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρω- p. 330.
 τέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται i), τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ
 ἡ γούσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα
 τοῦτο οἰχέσεται, ὁχοῦμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς
 καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἰδάκρυα
 μάλα γελόως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ
 πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος, ἀπήγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος 7
 εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένει διαλυθῆναι τὸ πλήθος,
 ἀλλὰ ἐπ' k) αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιπολὺ l) ἔγεια, καὶ δῆλος
 ἦν νεώθεον αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ᾧδὲ πως· ἐπεὶ ὁ κατ-
 ἄρατος Θεαγένης τέλος τῶν μισρωμάτων m) αὐτοῦ λόγων p. 331.
 τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον
 ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἔγεια
 ἐπιπολὺ n), ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
 ἐπισπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας αὐτόν, "H o) τί γὰρ αἰ- 8

i) τεχνῖται] τεχνῖται priores. Cf. Prom. a. Canc. c. 5. k) ἐπ']
 k) maluit Gesn. At vid. Adnot. l) ἐπιπολὺ] πολὺ Solan.
 sine ἐπ' Vid. Adnot. m) μισρωμάτων] μαρωτ. vulg. vet.
 Emendaverat Reitz. n) ἐπιπολὺ] „Jam et sic Par. cum
 ante divideret.“ o) "H] "H Reitz. et recent. Recte ἡ Tan.
 Rab. cum vet.

*stantissima spectavit orbis,
 Olympium Jovem et Proteum.
 Fictores et artifices alterius
 Phidias, alterius vero na-
 tura. At nunc de hominibus
 ad Deos hoc simulacrum
 abibit, invectum igni, no-
 bis relictis orphanis. Ista
 multo cum sudore ubi pro-
 nuntiasset, ploravit ridicu-
 le, et crines sibi vellit, ali-
 quantum tamen parcens, ne
 nimis traheret. Tandem
 gannientem adhuc Cynicum
 quidam velut consolantes
 abducunt. Post hunc vero
 alius statim cecendit, dilabi*

*multitudinem non passus,
 sed ardentibus adhuc prio-
 ribus extis infundens liba-
 mina. Ac primo quidem
 multum risit, quod ex imis
 illum praecordiis facere,
 appareret. Tum ita fere
 exorsus est: Quandoquidem
 execrabilis illa ista Thea-
 genes finem impurissimas
 orationis suas Heracliti fe-
 cit lacrimas; ego e contrario
 a Democriti risu incipiam,
 et denuo risit tantum, ut
 etiam nostrum plures ad ri-
 sus societatem pertraheret.
 Dein sedato risu, Aut quid*

- p. 331. λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γελῶν, ῥήσεων, ὀρῶντας p) δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου καταπύστου ἔνεκα μονονουχὶ κυβητιῶντας ἐν τῷ μέσῳ; οἷς δὲ εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθηρόμενον, ἀκοί-
 9 σατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπονθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι
 10 αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ q) εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων αἰλούς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέλους ἀλόμενος r) διέ-
 p. 332. φυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἰτα μειράκιόν τι ὠραίῳ διαφθείρας, τριςχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμοστήν ἀπαχθῆ-
 10 ναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασιν μοι δοκῶ; πηλὸς γὰρ ἐτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελής ἄγαλμα

p) ὀρῶντας] ὀρῶντα et asperius ἀκούοντα subscriptum in Cod. Par. reg. quod dubito an vere ascripserit auctor. q) ἐπεὶ] „recte Bas. Salm. Aliae Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet.“ r) ἀλόμενος] „Sic omnes. Malim ἀλλόμενος.“ Imo ἄλμενος, si quidem sit corrigendum. At nec secundi aoristi formam extra usum fuisse, observarunt grammatici nostri, ut Fischer. Animadv. ad Weller. Tom. III. a. p. 29. Buttmann. Gramm. maj. Tom. II. p. 73. c. a. Cf. infra cap. 42. ἀλίσθαι, quae omnium librorum est lectio.

enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite qui diligenter observavi illius animi, et vitam exploravi: quaedam vero de rebus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quaedam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum na-

turae manibus simulacrum; hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad praesidem Asiae duceretur. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum

ἡμῖν ἐνδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάντῃ p. 332.
ἀκούσαι ἄξιον· καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέ-
πνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα
ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυ-
γὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. p. 333.

Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξε- 11
μαθί, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦ-
σιν αὐτῶν ξυγγενόμενος ε). καὶ (τί γάρ;) ἐν βραχεῖ παῖδας
αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγω-
γεύς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν
ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ
ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγοῦντο ι), καὶ νομοθετεῖν ἐχρῶντο,
καὶ προστάτην ἐπέγραφον κ). τὸν μέγαν χ) γοῦν γ) ἐκείνον p. 334.
εἰς σέβουσιν ἄνθρωπον ζ), τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκο-
λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν
βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς ἐνέ- 12

α) ξυγγενόμενος] Post hanc vocem lacunam eam esse con-
tendit *Belinus*, quam alii paullo inferius post ἐπέγραφον sta-
tuerunt; de qua re in *Adnott.* copiosius agetur. ι) ἠγοῦντο]
„Sic Ms. Reg. Ἐδιηγούντο Edd. maje.“ υ) ἐπέγραφον] Hic
multa deesse putant *Faber.* et *Wieland.* Vid. *Adnott.* χ) μέ-
γαν] μάγον maluit *Gesn.* probante *Wielandio*, *Guil. Langio*,
c. a. γ) γοῦν] γάρ jubet *Guyet.* sine justa ratione. ζ) σέ-
βουσιν ἄνθρωπον] σέβουσι τὸν ἄνθρωπον *Schol.*

inde perfectum nobis simu-
lacrum effictum fuerat. Quae
autem patri fecerit, audire
omnino operae pretium est.
Quamquam nostis omnes et
audiistis, ut senem suffoca-
verit, non passus illum ultra
sexaginta annos jam sene-
scere. Deinde cum pervulga-
tum esset facinus, exsilio a
se damnatus oberravit aliam
alia terra permutans. Quo
quidem tempore etiam ad-
mirabilem Christianorum sa-
pientiam edidicit, in Palaes-
tina cum sacerdotibus illo-
rum et scribis versatus. Et,

quid multa? Brevi tempore,
ut pueri juxta se viderentur
omnes, effecit, propheta ipse,
et chori illorum praesul, et
solus omnia. Ac librorum
alios interpretatus est, ac
declaravit, multos ipse con-
scripsit: itaque Dei instar
ipsum habebant, et uteban-
tur legislatore, et suum scri-
bebant antistitem. Nempe
magnum illum adhuc vene-
rantur hominem, illum cruci
in Palaestina, ob introducta
in vitam haec mysteria, af-
fixum. Tum quidem depre-
hensus eo in crimine Proteus

- p. 534. πῶς εἰς τὸ δεσμοτήριον· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξασιάν, ὧν ἔρῳ ἐνύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκί-
 p. 535. νουν, ἔξαπράσαι περῶμενοι αὐτόν. εἰς ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἥ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως, ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγίνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρᾱν παρὰ τῷ δεσμοτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινὰς, καὶ παι-
 δια ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθειδον ἔν-
 δον μετ' αὐτοῦ, διαφθειροντες α) τοὺς δεσμοφύλακας· ἔτα δαίψνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγον-
 το, καὶ ὁ βέλτιστος Περειγρίνος (ἐπεὶ γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)
 13 καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν
 p. 536. ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἰστὶν, ὧν ἡκὸν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύ-
 σοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμύχανον δὲ τὴ
 τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται δη-
 μόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ
 Περειγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προ-

a) διαφθειροντες] Scripsit, ni fallor, διαφθειραντες. Sed constant sibi Edd. in vulgata.

in vincula conjectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, et praestigiarum gloriasque studium, quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris cu-

stodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praecclarus ille Peregrinus (hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venerunt quidam, adjuturi virum, et advocati ejus futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli res parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venerunt vincalorum caussa

θάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἱποιή- p. 336.
 σατο b). πεπεικάσι γὰρ αὐτοὺς c) οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν p. 337.
 ὅλον ἀθάνατοι ἔσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὶ χρόνον.
 παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐ-
 τοὺς d) ἐπιδιδάσιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ
 πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων,
 ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς
 ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκαλοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν
 αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιώσι.
 καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἑξίσης, καὶ κοινὰ e) ἡγοῦν- p. 338.
 ται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδείξα-
 μενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνί-
 τῃς ἀνθρώπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα
 μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ f) ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις
 ἔγγανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ Περειγρῖνος ἀφείλθῃ ὑπὸ τοῦ τότε 14
 τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συν-

- b) ἱποιήσατο] „ἱποιῶντο Edd. male.“ Correx. Solanus,
 mouente Fabio et praesente jam dudum Obsopoei interpreta-
 tione. c) αὐτοὺς] Sic Schm. cum Fabio pro vulg. αὐτοῦς.
 d) αὐτοὺς] „ἑαυτοῦς Fab. Αὐτοὺς Edd.“ Nec Faber aliter
 edidit ac cett. Sed in nota tacite praefixit ἑαυτοῦς, et idem
 ibidem ἀποδιδάσιν pro ἐπιδ. et hoc saltem, credo, imprudens.
 e) κοινὰ] „Sic et Fl. cum cett. Κεῖν T. Fab. male.“ Cum
 communi omnium librorum lectione praeter Solanum, Reitzium
 et Gesnerum faciunt etiam Cleemann. et Belin. Sed Fabri
 sententiam probant Wieland., Mück., Guil. Lang. et Schm.
 Vid. Adnot. f) ἐν βραχεὶ] pro glossemate haberi posse
 putat Faber, quamquam, ut ipse fatetur, non necessario.

pecuniae, eumque redditum
 habuit sibi non mediocrem.
 Persuaserunt enim sibi mi-
 seri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, et
 perpetuo tempore victuros:
 unde etiam contemnunt mor-
 tem vulgo, suaeque se sponte
 occidendos praebent. Deinde
 vero primus illis legislator
 persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel
 transgressi Graecos Deos
 abnegaverint, adoraverint
 autem affixum illum cruci

suum sophistam, atque ex
 ipsius legibus vivant. Quare
 omnia reliqua aequae con-
 temnunt, et arbitrantur com-
 munia, quae quidem nullo
 idoneo argumento recepe-
 runt. Si quis ergo ad illos
 veniat impostor, et callidus
 homo, et uti rebus qui sciat,
 illicet brevi statim tempore
 dives factus homines impe-
 ritos albis dentibus deridet.
 Verum Peregrinus ab eo, qui
 tum praesidebat Syriae, di-
 missus est, viro, qui philoso-

- p. 338. εἰς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς
 p. 339. δύξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολλίκοι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολά-
 σεις ὑπολαβεῖν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν g) ἐπανελθὼν,
 καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον,
 καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινόμενους τὴν κατηγορίαν. διήρ-
 παστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
 αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροι ὅσον εἰς πεντεκαί-
 δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριακόντά που τα-
 λάντων ἄξια, ἣν ὁ γέρων κατέλειπε, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέ-
 λοιος Θεαγένης ἔλεγε πεντακισχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ
 ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς χει-
 p. 340. νιώσας παραλαβοῦσα, πραθεῖν ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 15 βουκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γέ ἡ κατ-
 ηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐψέκει οὐκ εἰς μα-
 κρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐ-
 τὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα
 πενθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος
 Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε,
 καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-

g) οἰκίαν] „Sic Ms. Reg. Oiklar' Edd.“ Vid. Adnott.

phiam amaret, quique, in-
 tellecta istius amentia, eum-
 que mortem optaturum, uti
 famam eo nomine relinque-
 ret, hominem, ne dignum qui-
 dem poena ratus, dimisit.
 At ille in patriam reversus
 deprehendit flagrantem ad-
 huc illam de patre interfe-
 cto famam, et multos accu-
 sationem intentantes. Ve-
 rum etiam pleraeque ipsius
 opes per illam peregrinatio-
 nem direptae fuerant, solis
 relictis agris quindecim cir-
 citer talentorum. Tota enim,
 quam reliquerat senex, sub-
 stantia, triginta forte talen-
 torum fuerit; non quinquies
 mille, ut ridiculus iste dixit

Theagenes. Tanti enim nec
 universa Parianorum urbs,
 si vicinas sibi quinque alias
 assumat, forte vendatur, ip-
 sis cum hominibus, et petu-
 dibus, et apparatu reliquo.
 Verum tamen accusatio illa
 et crimen adhuc calebat, vi-
 debaturque futurum, ut non
 ita multo post aliquis con-
 tra illum consurgeret. Et
 maxime ipse indigne ferebat
 populus, bonum senem, uti
 dicebant, qui viderant, im-
 pie adeo periisse lugentes.
 At sapiens iste Proteus ad
 haec omnia videte quid in-
 venerit, et qua ratione effu-
 gerit periculum. Progressus
 nempe in Parianorum con-

κλησίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πε- p. 340.
 ναρὸν ἡμπέχετο, καὶ πήραν παρήρητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
 χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως, μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος
 οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
 ρικῆς πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο
 ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανο-
 μὰς κεκηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς, ἓνα φιλόσοφον, ἓνα φιλό-
 πατριν, ἓνα Διογένην καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ
 ἐπεφίμωντο· κἄν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τοῦ φόνου, p. 341.
 ἄλλοις εὐθύς ἐβύλλετο. Ἐξῆς οὖν τοδεύτερον h) πλανη- 16
 σόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὕφ' ὧν
 δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μὲν
 τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους
 (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς),
 οὐκ ἔτε προσεμμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ παλινφθίας
 ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
 γραμματεῶν ἐπιδοὺς, ἠέλου ταῦτα κομίσασθαι, κελύσαν-
 τος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβυσσαμένης, οὐδὲν
 ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μη-
 h) τοδεύτερον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ δὲν. cett.

cionem, (jam autem comam
 aluerat, et pallium induerat
 sordidum, et suspenderat
 peram, et in manu fustis
 erat, et tragicum omnino
 habitum sumserat.) Sic ergo
 in conspectum illorum prod-
 iens, permittere se ait, ut
 universa patris sui felicitis
 memoriae substantia sit pu-
 blica. Hoc ut populus audi-
 vit, homines pauperes et in-
 hiantes largitionibus, sta-
 tim exclamant, Unum sa-
 pientiae, unum patriae ama-
 torem! unum Diogenis et
 Cratetis aemulum! Inimicis
 autem os jam obturatum
 erat, et si quis caedis inji-
 cere mentionem conaretur,
 lapidibus statim petebatur.

Iterum ergo in aliud exsi-
 lium atque errorem egressus
 est, satis luculenti viatici
 instar habens Christianos,
 quorum satellitio instructus
 copiis omnibus abundabat.
 Atque aliquamdiu ita ale-
 batur. Deinde migratis eti-
 am illorum legibus, visus
 enim, puto, fuerat prohibi-
 to illis cibo uti, cum non
 amplius eum admitterent,
 ad indigentiam redactus ae-
 quum censebat, retractata
 donatione, a civitate repe-
 tere bona sua: datoque li-
 bello, recipere illa Impera-
 toris jussu postulabat. De-
 inde, missis contra ipsum a
 civitate legatis, frustra fuit,
 jussusque in his, quas ne-

- 17 δεινὸς καταναγκάσαντος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς
 p. 341. Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμασίην
 ἀσκήσιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἡμῖν,
 χοιόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περι-
 p. 342. εστῶτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον i)
 δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος· εἶτα παίων, καὶ παιώ-
 μενος νάρθηκει εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλά νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκίθην δὲ οὔτω παρσκευασμένος ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἐπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο
 πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτότατον αὐτὸν καὶ ἡμε-
 ρώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκεῖνον γὰρ, ὡς
 εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξιον φιλο-
 σοφίαν ὑποδυόμενον τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλι-
 στα τέχνην (τινὰ) k) τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ
 δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠϋξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς
 ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ
 τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπμψεν αὐτὸν
 αἰμέτρως ἐντροφῶντα, τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν

i) ἀδιάφορον] „Sic Edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων Tan. Fab. Ἀδιάφορον Ms. Reg. male.“ k) τινὰ] ut suspectum notabam monitu Fritzscheii. Vid. Aduolt.

mine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit o-

mnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus,

πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινόν p. 343.
 αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν
 παρρησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσή-
 λαντε κατὰ τοῦτο 1) τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳ, καὶ Ἐπι-
 κτήτῳ, καὶ εἰ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὐ- 19
 τω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔλθων, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἔλοιδο-
 ρεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὄπλα
 Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχον-
 τα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμέ-
 νους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς καταθηλύ-
 νάντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμπίων
 διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν
 πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ
 ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῇ τῇ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ p. 344.
 ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέ-
 λυσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν
 Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ 20

1) τοῦτο] ἡ τούτῳ Schol. Ταῦτό Guyet. melius." Vide tamen
 Adnot.

non indigere urbem tali phi-
 losopho. Verum enimvero
 hoc ipsum celebriorem red-
 didit, cum in ore esset o-
 mnium philosophus propter
 dicendi fiduciam et nimiam
 libertatem urbe exactus: id-
 que ipsum admovit homi-
 nem ad Musonium, et Dio-
 nem, et Epictetum, et si quis
 alius simili conditione fuit.
 Ita certe in Graeciam cum
 venisset, jam Eliensibus
 maledicebat: jam suadebat
 Graecis, uti arma contra
 Romanos caperent: jam vi-
 rum doctrina pariter et di-
 gnitate eminentem, quod
 praeter caetera hoc benefi-
 cium Graeciae praestiterat,

ut aquam perduceret Olym-
 piam, et prohiberet, ne por-
 ro siti perirent spectatores,
 maledictis incessebat, velut
 qui effeminaret Graecos,
 cum deceret sitim ferre spe-
 ctatores Olympiorum, quin,
 ita me Jupiter, perire mul-
 tos illorum a morbis vehe-
 mentibus, qui tum propter
 regionis siccitatem in ma-
 gna multitudine frequentes
 erant. Et haec dicebat bi-
 bens ipse de eadem aqua.
 Cum vero parum abessent,
 quin lapidibus illum, con-
 cursu omnium facto, obrue-
 rent: tum ad Jovem confu-
 giens vir fortis, mortem evi-
 tavit. Olympiade proxima,

- p. 344. τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἔτων συν-
 θείς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον
 ὑπὲρ τοῦ τὸ m) ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ
 τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκ-
 ἐθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, (ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ
 οὐδὲν ἐτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐν-
 τυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
 ποιήσει, οὐπερ ἐξαρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἔρων ἐτύχχανε,)
 τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς,
 καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων
 21 τῶν ἔμπροσθεν, ὥς ἐς τοῦπιὸν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν
 αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
 ξύλα συσκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὲρ-
 σχοῦμενος n). ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
 τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
 p. 345. πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς
 ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θα-
 νάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ
 τὸ πῦρ ὥς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ

m) τοῦ τὸ] „Divisimus monente Fabro et Guyeto. Τοῦτο Edd.
 priores male.“ n) ὑπὲρσχοῦμενος] „ἐπιδεικνύμενος Tan-
 Fab. Nihil mutant Edd.“

orationem quatuor interje-
 ctis annis a se compositam
 ad Graecos attulit, laudem
 ejus, qui aquam perduxit,
 et fugae superioris excusa-
 tionem. Sed cum jam negli-
 geretur ab omnibus, nec am-
 plius ita conspicuus esset;
 obsoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam pote-
 rat proferre, quo percelleret
 audientes, atque admiran-
 dum se conspiciendumque
 praeberet, cujus rei ab initio
 inde vehementer cupidus fue-
 rat: ultimum hoc de rogo
 facinus meditari coepit:
 sparsitque famam inter

Graecos a superioribus sta-
 tim Olympiis, se futuro tem-
 pore se crematurum. Et nunc
 eadem portenta agit, fo-
 dienda, ut ajunt, fossa, com-
 portandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine polli-
 cenda. Oportebat autem, ar-
 bitror, primum quidem ex-
 spectare mortem, non ausu-
 gere de vita: sin vero o-
 mnino mori illi decretum sit,
 non igne uti, neque tragico
 illo apparatu, sed alio mor-
 tis genere, cum sexcenta
 sint, delecto, discedere. Si
 vero ignem etiam ut Hercu-
 leum quiddam amat, quid

οιγὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε p. 345.
 μόνος, ἕνα τινα, οἷον Θεαγένηο) τοῦτον, Φιλοκτήτην παρα-
 λαβὼν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθύνουσης,
 μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπιθήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ
 τὸν Ἡρακλέα, εἰ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλίας, καὶ τοὺς
 ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο
 πάνν ὧψέ δρῶν αὐτὸ εἰσικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι εἰς τὸν τοῦ
 Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλ-
 λὰ μὴ ἄπαξ χανόντα *) πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνά-
 ναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς
 ὀξύτερος p) ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοίξαι
 γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι 22
 θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιό-
 μενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους
 ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι- p. 346.
 τυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών-
 τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης
 ἐνέτεκεν αὐτῷ. Καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων 23

η) Θεαγένῃ] Θεαγένης Bas. 1. Θεαγένης Bas. 3. *) χανόν-
 τα] „Alii χανόντα Coll. Nihil mutat Fl.“ p) ὀξύτερος] „Sic
 Edd. Fors. ὠκύτερος, adscripsit Solan.“

tandem non silentio eligens
 silvosum montem, in illo se
 cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi caussa hoc
 Theagene, assumto? At ille
 Olympiae, plena celebritate,
 tantum non in scena se as-
 sabet, non indignus, Me-
 hercule! siquidem patrici-
 das atque atheos poenas da-
 re facinorum fas est; et hoc
 quidem respectu tarde sane
 illud facere videtur, quem
 olim oportebat Phalaridis
 tauro inclusum digna de-
 disse supplicia, non semel
 hausta ore flamma, momen-
 to uno mori. Nam rursus
 hoc quoque multi mihi di-

cunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet
 enim os aperire, et statim
 mori. Verum ideo, puto,
 hoc excogitat spectaculum,
 quasi magnificum sit, homo
 in loco sacro combustus, ubi
 neque sepelire alios mortuos
 per religionem licet. Sed
 nostis, puto, etiam olim
 aliquem, qui nobilis cuperet
 fieri, cum aliam ejus rei
 consequendae rationem non
 haberet, Ephesiae Dianae
 aedem incendisse. Tale quid
 et iste excogitat: tantus illi
 famae amor insedit. Quan-
 quam dicit, se hominum

- p. 346. αὐτὸ δὲ ὡς δαδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακουργοὺς βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως q), καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρινεῖ r), καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμη-
 24 ροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν ἴστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφομένους τὸ πρῶ-
 p. 347. γμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὐθις ἐρήσομαι, δέξαισθε s) ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτα. καὶ τί t) τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσασθαι ἂν τις, ὅτι τᾶλλα u) ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς φησιν, ἀπιώντι, δυνάμενος ἐν βραχεὶ πανευδαίμων γε-

q) καύσεως] „receptum ex Ms. Reg. Καυώσεως Edd.“ r) διακρινεῖ] Sic scripsi monente Fritzsche Quæstst. p. 66. pro vulg. διακρίνει. s) δέξαισθε] „Ita recte Bas. 2. (et 3.) Δέξασθε“ cett. oratione directa, et nova quasi periodo. Εὐδαισθε Kusterus.“ t) καὶ τί] Vide an scribendum, καίτοι τί. u) τᾶλλα] Sic e vet. Edd. Τάλλα Reitz. et recent.

gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terribilia sustinere. Ego vero libens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, et mortis contemnendæ, et vivicomburii, et terrorum similium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet, malos non amantiore periculorum et audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli

veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores hujusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adjungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fia-

νέσθαι, συμπεσοῖν x), ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν P. 347.
 πήρῃ γ), καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἀσφαλῆ καὶ ῥάδια, καὶ παντός ἂν εἴη τὸ τέλος δέ, καὶ τὸ
 κεφάλαιον χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκί-
 νων z), ὡς ἐξε μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ.
 τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἑρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὀρῶν ἔστιν
 ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε a) ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ
 καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν b) μόνων ἂν γένοιτο. Ἄλ- 25
 λως τε ὁ μὲν Ἑρακλῆς, εἵπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ- p. 318.
 τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵμα-
 τος, ὡς φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δέ, τίνος
 αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέροντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί',
 ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχυμᾶνες.
 ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν c) ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ
 ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μωροὺς καὶ κενოდόξους ἀν-
 θρώπους. ὁμως δ' οὖν d) καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκείνοι

x) συμπεσῶν] „καὶ συμπεσῶν Edd. Abest καὶ a Ms. Reg. quod
 hoc duce delevit Solanus.“ y) πήρῃ] πύρῃ Bas. 1. et 3.
 z) συνκίνων] „Bene sic Bas. 1. et 2. (et 3.) Σύνων per-
 verse cell.“ a) ὥς τε] ὡς δὲ exclamative scribi voluit Belin.
 sine idonea ratione. b) ὑμῶν] „Ἡμῶν male J. Forsau συνῶν,
 adscriptum ejus margini.“ Et sic Fab. Guyet. Solan. et Bel.
 Sed vid. Adnott. c) αὐτὸν] „ex emendatione Fabri et Guyeti.
 Ἐαυτὸν Edd. priores.“ d) δ' οὖν] δὲ οὖν Bas. 1. 3. Hag.

ri, modo praeceps in ignem
 se dejiciat. Neque enim in
 pera, et baculo, et pallio
 aemulatio inest: secura ista,
 facilia, et uniuscujusque
 fuerint. At finem et caput
 aemulari oportet, et rogo e
 ficulneis codicibus, quantum
 potest viridibus, composito,
 suffocandum se fumo prae-
 bere. Nam ignis ipse non
 Herculis modo est et Aescu-
 lapii, sed sacrilegorum eti-
 am et homicidarum, quos
 videre licet judicio damna-
 tos istuc pati. Quare fumo
 melius est: proprium enim

vestrūm fuerit. Alioquin ipse
 Hercules, siquidem tale
 quiddam ausus est, a mor-
 bo impulsus fecit, cum a
 Centauri sanguine, ut ait
 tragoedia, exederetur. At
 hic cujus rei causa in
 ignem se conjicit? Per Jo-
 vem! ut patientiam suam
 ostendat, sicuti Brachma-
 nes: illis comparandum
 Theagenes judicavit, quasi
 non possent in India etiam
 esse stulli quidam et inanis
 gloriae cupidi homines. At-
 tamen vel hosce aemuletur.
 Illi enim non insiliunt in

- p. 348. γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξ-
άνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, φησιν, ἀλλ'
ἐπειδὴν νήσωσι e), πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχον-
p. 349. ται παροπτώμενοι, εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καλόνται f),
οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες g) τῆς κατακλίσεως. οὗτος
δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ
πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι g) αὐτὸν, καὶ
ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ, ὅπερ φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέ-
26 σθαι καὶ ἐν βόθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλ-
λυσθαι φασιν αὐτὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγῆσθαι h), ὡς
τοῦ Διὸς οὐκ ἔωντος μιλίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θάρρει-
τω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἄν i), ἢ μὴν
p. 350. μηδένα τῶν θεῶν ἀναπακτήσειν, εἰ Περικλῆος κακῶς k)
ἀποθάμῳ l). οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον αὐτῷ εἶναι ἀναδύναι. οἱ

e) νήσωσι] πυρὰν νήσωσι conj. Guyet. f) εἰτ' ἐπιβάντες —
καλόνται.] pro insititiis habet Guyet. minime probabiliter.
g) ἐκτρέψαντες] „ex emendatione Fabri. Εντρέψαντες Edd.“
g) μὴ ἀναπηδήσεσθαι.] „Nihil mutant Edd. Μεταναπ. vult
Gronov.“ Alii aliter. Omnino de toto loco vid. Adnott. h)
διηγῆσθαι] διηγούνται Guyet. et Reitz. maluerunt. i) διο-
μοσαίμην ἄν] κῶν διομοσαίμην scribi iubet Fritzsche. Praef.
ad Alex. Editi p. xxvi. levius loco, ut vulgo habetur, inspecto.
k) κακῶς] κακὸς κακῶς corrigendum putavit Fritzsche. l. l.,
ut etiamnum putet, magnopere vereor: utrumque enim aequè
Lucianeum; quamquam id, quod Fritschius voluit, magis ad
Aristophanei sermonis proprietatem formatum. l) ἀποθάμῳ]
„Sic Bas. 1. J. Par. Salm. etc. Ἀποθάμῳ Hag. In qua non-
nemo emendarat ἦν — ἀποθάμῳ, quod jam non opus.“

ignem, ut Onesicritus nar-
rat Alexandri gubernator,
qui ardentem vidit Cala-
num, sed rogo exstructo
prope adstantes immoti ustu-
lari se patiuntur: tum con-
scenso rogo, servato eodem
habitu, cremantur, ne paul-
lum quidem immutantes de
suo decubitu. Iste vero, quid
magnum, si injectus statim
moriatur, ubi correptus ab
igne fuerit? Nec illud non
licet sperare, futurum, ut
resiliat vel semiustulatus,
nisi illud machinetur, quod

facere illum ajunt, ut pro-
fundus fiat atque in fossa
rogus. Sunt autem, qui di-
cant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enar-
rare quaedam, quasi non
sinat Jupiter locum sacrum
pollui. Sed bono potest esse
animo, ad hoc quidem quod
attinet. Ego enim sacramen-
tum dare paratus sum, deo-
rum indignaturum esse ne-
minem, si mala morte Pere-
grinus moriatur. Quin nec
facile est illi retractare.
Nam qui cum illo sunt ca-

γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, p. 350.
καὶ ὑπεκκαλοῦσι τὴν γνώμην, οὐκ ἔωντες ἀποδεικνύν· ὦν
εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μό-
τον χάριεν ἐργάσαιτο. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι 27
καλεῖσθαι ἀξιοί, ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται,
πορρώτάτω· γήρως προβεβηκώς m). ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ
χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαι-
μονα νυκτοφύλακα n) γενέσθαι αὐτὸν. καὶ δῆλός ἐστι βω-
μῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
Καί, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις 28
εὐρεθήσεσθαι τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι'
αὐτοῦ γήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχημένοι τῷ δαίμονι τῷ
νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ
χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται,
διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνό- p. 351.
ματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐ-
τοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἥ καυτηρίων, ἥ τενος

m) προβεβηκώς] προβεβηκός Bas. 1. et 3. minus bene. n)
νυκτοφύλακα] νυκτοφύλακα conj. Anonym. et infra iteram
νυκτοφύλακι. Vid. Adnot.

nes, incitant hominem, et
una in ignem contrudunt,
et animum illius subinde
incendunt, nec metu resilire
illum patiuntur. Quorum si
duobus secum detractis in
ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio
vero, illum nec Protea vo-
cari velle amplius, sed
Phoenicis nomen pro suo
sibi adscivisse, quod etiam
phoenix, Indica avis, in-
gredi rogam dicitur, ubi ad
extremam senectutem pro-
vecta est. Verum etiam ru-
mores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in
fatis esse, ut noctis custos
genius ipse evadat: ac ma-

nifestum est, altaria illum
concupiscere, et futurum
sperare, uti stet aureus.
Neque vero, per Jovem, ab-
horret, in magna demen-
tium multitudine inventum
iri, qui quartana se per
ipsum liberatos dicant, et
noctu sibi occurrisse noctis
illum custodem genium. Ex-
securabiles autem isti illius
discipuli, etiam oraculum,
puto, et adytum in rogo il-
lius machinabuntur, pro-
pterea quod Proteus ille Jo-
vis filius primus hujus no-
minis auctor vates fuit.
Testor autem, sacerdotes
etiam illius constitutum iri,
flagrorum, aut ustulatio-

p. 351. τοιαύτης τερατοουργίας, ἥ καὶ, νῆ Δία, τελεῖν τινα ἐπ' αὐτῷ ο) στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

29 Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὥς μοι τις τῶν ξιαίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλῃν p) ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἄλλ' ὅπῃ Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτεπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἰφαιστῷ καὶ Ἡρακλῇ ἄνακτι.

30 Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησὶν. ἐγὼ δὲ

p. 352. Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἔρω. φησὶ δὲ ὁ Βάκεις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπὼν.

Ἄλλ' ὅπῃ Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλήν

Πηδῆσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρινθείς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἳ οἱ ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποσχομένοιο λύκοιο.

ο) ἐπ' αὐτῷ] ἐπαντῶ una voce Ald. 1. 2. et Hag. p) Σιβύλλαν] „Σιβύλλας Coll.“ Transposui accentum, in prioribus Edd. penultimae adscriptum.

num, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum gestationem circa ro-gum. Theagenes autem nuper, ut renuntiavit mihi aliquis sodalium, et Sibyl-lam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast ubi jam Proteus, Cy-nicorum maximus unus,
Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot ve-scuntur munere terrae,

Noctivagum jubeo venera-ri Heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque thro-no, Vulcane, sedentem.

Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Baci-dis illi de hisce rebus ora-culum dicam. Ait autem Ba-cis ita praeclare adjiciens caeteris:

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine flammam Insiliet, furiis agitatus pec-tore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, tur-ba hunc imitata magi-strum,

Fata lupi, edico; jam dis-cedentis obibunt.

Ὅς δὲ καὶ δειλὸς ἔων, φεύγη q) μένος Ἡφαίστοιο, p. 352.
 Λάεσσι βάλλειν r) τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμογορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαξάμενος s) πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάῃς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα t) φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τοῖς ὁμηγεταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἔαν- p. 353.
 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' 31
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἦδη και-
 ἔσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέ- Hom.
 στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ, τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκουσε II, xiv.
 τῆς βοῆς, ἦκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία
 κατὰ διεξῆε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις
 ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρή-
 γνύμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ
 Ἑλλανοδίκαί ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν

q) φεύγη] Vulgatum φεύγει correxi monente Fritzschio Quaeest. p. 212. r) βάλλειν] „bene Salm. Amst. Balléiv male cell.“
 s) σαξάμενος] σαξάμενον Ald. 2. t) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3.
 u) σοι.] „τοι Fab. Nihil mutant Edd.“

Sed quicumque metu Vul-
 cani fugerit aestus,
 Jactis confestim hunc saxis
 petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur
 frigidus ipse,
 Distendens auro peram de
 foenore capto,
 Patris condita habens pul-
 chris ter quinque ta-
 lenta.

Quid vobis videtur, audito-
 res? Numquid deterior Si-
 bylla vates esse Bacis? Ita-
 que auctor sim admirabili-
 bus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspi-
 ciant locum, ubi in aëra se
 dissolvant: isto enim verbo

combustionem vocant. Haec
 illo dicente, exclamant, qui
 circumstabant, omnes, Jam
 comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu
 descendit. Sed non fugerunt
 Nestora voces, Theagenem
 puto: verum audito clamo-
 re venit statim, escendens-
 que clamavit, et sexcenta
 mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim
 novi, quomodo vir ille opti-
 mus vocatus sit. Ego vero,
 relinquens hominem dirum-
 pentem se, abii visurus a-
 thletas. Jam enim esse dice-
 bantur in plethrio iudices
 certaminum. Haec tibi Eli-

- 32 σοι υ) τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικό-
 p. 353. μεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἣ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς
 χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς
 ὁ Πρωτεύς μυρῶν τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπι-
 p. 354. τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος x), λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ
 αὐτοῦ γ), τὸν βίον τε ὡς z) ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους,
 οὓς ἐκινδύνευσε, διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσο-
 φίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ
 δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστῶτων. εἴτα φο-
 βηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τσσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολ-
 λούς τοῦτο πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ a) χαλρεῖν
 φράσας θανατιῶντι συφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ
 33 τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τόγα b) τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη
 γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῇ κορώνῃ ἐπιθεῖναι·
 χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀπο-
 θανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη,
 βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρέπον

x) τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] „Sic Edd. omnes. Nec quid-
 quam Libri variant.“ Maluerat nempe Faber τῆς Κερκυραϊκῆς
 ἀγῶνις. Vid. Adnot. γ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd.“ z) ὡς] „ὡς
 Anonym.“ a) μακρὰ] „recepit ex Pell. Μακρὰν Edd.“
 b) τόγα] Sic emend. Gronov. vulg. τότε. Assentiri video
 Fritzscheum Praef. ad Alex. Edit. p. xxvi.

de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudan-
 tium: adeo ut etiam ad ma-
 nus multi illorum venirent,
 donec ipse progressus innu-
 merabili comitante multitu-
 dine Proteus post praeco-
 num agonem verba fecit de
 se, quam vitam vixerit, pe-
 ricula quae subierit, enar-
 rans, et quas philosophiae
 canssa sustinuerit molestias.
 Multa quidem fuere, quae
 dixit: ego vero, prae cir-

cumstantium multitudine,
 pauca audiui. Deinde, ne
 tanta in turba eliderer, me-
 tuens, quod accidere vide-
 bam pluribus, abii, longum
 valere jusso affectante mor-
 tem sophista, ipso sibi ante
 mortem parentante. Illud
 tamen audiui, cum diceret,
*Velle se auream vitae aureae
 coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo mo-
 re vixerit, eum mori quoque
 more Herculeo, et remisceri
 uetheri. Ac prodesse, inquit,
 volo hominibus, ostendendo
 illis, quemadmodum mortem*

θανάσιον καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώ- p. 355.
 πους Φιλοκτιήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν
 ἀνθρώπων ἰδάκρυτον, καὶ ἑβρόν, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ
 δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγειςαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὑφ'
 ὧν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας
 ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
 τα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πά-
 νυ c) ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἐτι d) μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ 34
 δὲ, εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέγων· οὐδὲ γὰρ ἑλεῖν ἄξιον ἦν
 οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι
 τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμοῦς ὑπὸ πολ-
 λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος p. 356.
 τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ
 τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις
 πολλῶ πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος 35
 εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γινόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρακίς

c) πάνυ] „inserui ex Reg. Aberat ab Edd.“ d) [τε.] „recepti
 ex Reg. non habebant Edd.“

oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari et clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamant, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit (quamquam cadaveroso jam ante colore

esset), et tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finit. Ego vero quam riserim, puto, conjicia. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego

- p. 356. ἤδη ὕρῳν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας ἐξαναστὰς, ἀπήειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦνε) ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον ἀπιόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ f), καὶ 36 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθίη τάχιστα. Καὶ p. 357. ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κακίην θείασασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον), πρόεισιν ἐκείνος Ἰσκειυασμένος ἐς τὸν αἰεὶ g) τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδοξοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δᾶδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάννῃδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τρε-

e) ἦν] Priorae omnes ἦ. f) δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ] δᾶδες ἐσθῆσαντο πολλὰ conj. Reitz. Sed tnetur vulgata Dorvill. ad Charit. p. 498. Lips. g) αἰεὶ] αἰεὶ Bas. 1. et 3.

vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul discedentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogas erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia juxta hippodromum orientem versus cun-
tibus. Cum primum eo venissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant,

et sarmenta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exoriente luna (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus), procedit iste quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incendebant maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et jam mihi diligenter attente, deposita pera, pal-

βώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ p. 357.
 ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ
 τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς
 τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν
 τραγοδίαν ἦν ἡ μεσημβρία), Δαίμονες μητρῶοι καὶ πα-
 τρῶοι, δεῖξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ
 πῦρ, οὐ μὴν ἐωρᾷτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη h) ὑπὸ τῆς
 φλογός, πολλῆς ἡρμένης. Αὐθις ὁρᾷ γελῶντά σε, αἶ καλὲ 37
 Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δὲ τοὺς μη-
 τρῶους μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δι', οὐ σφόδρα p. 358.
 ἡττώμεν. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῶους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνη-
 σθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου i) εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἡδυ-
 νάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν,
 οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινα, εἰς
 τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνυγείς ἐπ' αὐτοῖς k), Ἀπί-

h) περιεσχέθη] Sic, ut oportuit, Edd. Salm., Amst. et Fabr.
 In reliquis, etiam recent., περισχέσθη, quod vitium Dorvill.
 mutari voluit in περισχέσθη. i) φόνου] Hanc in marg. A.
 1. W. repositam lectionem, quam etiam in Bas. 3. editam et
 ab Obscoposo redditam deprehendi, merito vulgatae φθόνου
 praetulerunt Bip. et Schm. k) ἐπ' αὐτοῖς] ὑπ' αὐχμῆς, vel
 ὑπ' αὐτῆς conj. Gesn. Sed Guyet. post ἀποπνυγείς commate
 distingui et ἐπ' αὐτοῖς ad sequentia referri posse dicit, ut sit
 post haec, his peractis: utrumque quidem praeter necessita-
 tem. Audiendus h. l. Faber.

lio, et Hercules illa clava,
 adstabat in linteo plane sor-
 dido. Tum tus petiit, quod
 in ignem injiceret, datum-
 que ab aliquo, injecit, dixit-
 que conversus ad meridiem,
 (nam hoc quoque ad tra-
 goediam pertinet, meridies)
*Materni puternique daemo-
 nes, volentes propitii me re-
 cipite!* Haec ubi dixisset,
 in ignem insiliit. Verum
 non videbatur, circumfusus
 a multa, quae surgebat,
 flamma. Iterum video te ri-
 dentem, pulcher Cronie, fa-

bulae conversionem. Equi-
 dem maternos daemones in-
 vocantem non valde, ita me
 Jupiter, reprehendi: sed
 cum paternos etiam advoca-
 ret, recordatus eorum, quae
 de caede *illius* dicta sunt,
 neque risum tenere tum
 poteram. Cynici autem ro-
 gum circumstantes non illi
 quidem flebant, sed silentio
 ignem adspicientes moesti-
 tiam quandam prae se fere-
 bant: donec ego, quem ea
 res paene enecaret, *Abea-
 mus*, dicerem, *vani homi-*

- p. 358. ὠμεν, φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέαμα, ὠπτημένον γέροντα ὄρεῖν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους πονηρᾶς. ἡ περιμένετε ἔξ' ἂν γραφεὺς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν l). εἴτα ἐπειδὴ ἡπείλησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ποιν-
- 38 το τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἐταῖρε m), πρὸς ἑαυτὸν ἐνενόουν τὸ
- p. 359. φιλόδοξον οἷόν τι ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκαῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπο-
- 39 νενοημένως βεβιωκότῃ, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν n), ὡς θεάσασθαι καὶ αὐτοί. ᾧοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα ο) τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας

l) ἦξαν] „quod Faber voluit, in J. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἦξαν.“ Cum J. facit Ald. 2. Frustra autem adversatur Adresch. Animadv. ad Aeschyl. T. II. p. 26. m) ποικίλως, ἐταῖρε] ποικίλα, ὡ ἐταῖρε placet Fritzschio Praef. ad Alex. Ed. p. xxv. n) ἀπιοῦσιν] ἐπιποδοῖν, accedentibus, conj. Seager. ο) πρὸς ἀνίσχοντα] προσανίσχοντα, una voce, conj. Tan. Fab.

nes! Neque enim jucundum spectaculum, senem assari videre, et malo nidore opleri. An exspectatis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate

gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutarret, quod scilicet Brachma-

φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσοθαι p) τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' p. 55q. οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελεῖσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ q) τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὡς ἔταϊρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαλεπὰ, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ P. 360. πραχθέντα διηγούμην. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηγῆτας ἐτραγῶδουν τι παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς, ἐπειδὴ ἀνῆφθῃ μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν μυκήθμῳ τῆς γῆς, γυψ ἀναπτάμενος ἐν μέσῃς τῆς φλογός, οἷχοιτο ἐς τὸν οὐρανόν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ φωνῇ λέγων, Ἐλπίον γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ ἐς 40

p) ἐπιβήσοθαι] „ἐπιβήσεται Pell. non male.“ Bene vulgatum tnetur Fritsch. Quæstist. p. 172. q) οἷς μὴ καὶ] τοὺς δὲ μὴ (int. ἀπέστρεφον), οἷς καὶ τοῦτ' αὐτὸ etc. finxit Bel. operam perdens; nam eandem sententiam, idque elegantius, suppeditat lectio vulgata. Ad verbum recte reddidit Gesn. Οἷς μὴ est, nisi quibus.

nas facere dictitant, rogam consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum jam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, et aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipites vero, et inhiantes narrationi, tragi-

cao quiddam gravitatis do meo adjiciebam, ut hoc, Cum accensus esset rogam, et jam injeccisset se Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolan-tem media de flamma vulturem caelum versus abiisse, humana magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obstupescences cum horrore quodam adorare, et ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, respondi. Tum in concio-

T.

p. 360. τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιοῦ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τὸν Δί',

p. 361. ἀξιοπλοῖω τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῇ πάγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σι-
μνότητι, τὰ τε ἄλλα διηγουμένω περὶ τοῦ Πρωτίως, καὶ
ὡς μετὰ τὸ καθῆναι θεάσασαι αὐτὸν ἐν λιυκῇ ἐσθῆτι
μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπτοι περιπατοῦντα φαι-
δρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστειμένον· εἰ-
ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα r), διομνύμενος ἢ μὴν αὐ-
τὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ μικρὸν
ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶντα s) τῶν ἀνοήτων

41 καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. Ἐννόει τοιοῦτον t) οἷα εἰκὸς
ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι· πώλας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι
ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι u), τί-
νας δὲ κορώνας x) οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν
p. 362. Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρὰ
τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ
ἐπεσταλκέναι ἔλεγον y), αὐτίκα μᾶλα οἶδα πολλὰς ἀναστη-
σομένας. φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπι-

r) γῦπα] γῦπα priores. s) καταγελῶντα] καταγελῶν conj.
Guyet. et Fab' καταγελῶν τὰ Reitz. et recent. vid. Adnosc.
t) τοιοῦτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ λοιπὸν cett. u) ἐπα-
γαγέσθαι] ἐπῆσθαι conj. Wjttensb. ad Plat. Phaedon. p.
134. explicans *incantare*, i. e. consolari, monere, docere.
Genuinum certe nec mihi videtur esse vulgatum verbum. x)
κορώνας] χελιδόνας legi voluit Menag. y) ἔλεγον] „ἔλεγον
Edd. priores.“

nem delatus adstiti cano
cuidam viro et fide digno,
medius fidius, si vultum
spectares cum barba et gra-
vitate reliqua, cum et reli-
qua narraret de Proteo, et
ut vidisset ipsum paullo an-
te, post combustionem, in
veste candida, et modo in-
ambulantem laetum atque
hilarem in septem vocum
porticu reliquisset, corona-
tum olea. Deinde post om-
nia etiam vulturem illum
adjecit, juratus, ipsum se
vidisse de rogo evolantem,
quem ego paullo ante dimi-

seram, ut ridiculos faceret
amentes homines et moribus
stupidos. Caeterum cogita,
quae in illo postea futura
esse credibile sit: quas non
apes in illo loco conventu-
ras? quas non congregaturas
se cicadas? quas non cor-
nices involaturas, ut in se-
pulcrum Hesiodi, et id ge-
nus alia? Statuas quidem
cum apud ipsos Elienses,
tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse di-
cebant, statim multas sta-
turas ei novi. Ajunt vero,
nobilibus oppidis fere o-

στολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέ- p. 362.
σεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ 2) πρεσβευτὰς τῶν
ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκρογγέλους καὶ νερετροδόρους
προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίου 42
ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν
μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ, καὶ τῷ α)
παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος αἰ, καὶ πρά-
ξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλίσθαι β), ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν
τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίοσθιος αὐτῶν γερόμενος. Ἐν
ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γε-
λῶν. ἐκείνα μὲν γὰρ πάσαι οἶσθα εὐθύς ἀκούσας μου, ὅτε
ἦκον c) ἀπὸ Συρίας, διηγουμένου, οἷς ἀπὸ Τρωάδος συμ- p. 363.
πλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλοῷ τρυφήν,
καὶ τὸ μεριάκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ
αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυ-
κτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ πῦμα
παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυ-

2) τούτῳ] „recepti ex Ms. Reg. et G. Τούτων Edd.“ a) τῷ]
„Sic Pell. recte. Τὸ Edd. pessime.“ Excipiendae Bas. i. et 3.
in quibus recte τῷ. b) ἀλίσθαι] „Sic Edd. omnes.“ Cf.
supra c. 9. Varr. Lectt. c) ἦκον] „Secutus sum scripturam
Salm. Hæon cett. male.“

mnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios et inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicia Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem et laudis popularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non

posset. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso navigaverim, et cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad cauinam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Argæo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraveritque

44 μαστός, καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἄλλὰ μ-
 p. 363. κρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἑνεία σχεδὸν πού ἡμερῶν,
 πλείων d), οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἔμφαγών, ἡμεσὲ τε τῆς τυ-
 πτός, καὶ ἑάλω πρρετιῇ μάλα σφοδρῇ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξ-
 ανδρος ὁ ἰατρός διηγῆσατο, μετακληθεὶς, ὡς ἐπισκοπή-
 σαι αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον,
 καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πᾶν
 ἔρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι· καίτοι e) εἶπεῖν, ἔφη,
 πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἦκειν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεισθαι, μη-
 p. 364. δὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸν δ' αὖ φάναι· Ἄλλ' οὐχ ὁ-
 45 μοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὦν. Ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς f) πρὸ πολλῶν
 ἡμερῶν εἶδον αὐτόν g) ἔγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρῦσαι τῇ
 δοριμεί φαρμάκῳ. ὀρᾶς h); οὐ πᾶν τοὺς ἀμβλυπωῦντας ὁ
 Αἰακὸς παραδέχεται. ὁμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀνα-

d) πλεῖτον] Alias noster in similibus dictionibus πλεον scribit, ut Diall. Mortt. VII, 1. De Merc. Cond. c. 18. e) καίτοι; καὶ γε mallet Solam. temere. f) ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς] ἐγὼ δ' αὐτός, οὐδὲ πρὸ etc. inluit Guyet. putide subtilis. g) αὐτόν] „αὐτὸν αὐτὸν Par. male.“ h) ὀρᾶς;] τί δρᾶς; conj. Markland. ad Max. Tyr. p. 695. quod ita probat Belinus, si addatur ἔφη, aut simile quid, quo indicetur, haec ad Protea dici. At recte vulgatam rationem tuetur Fritzsche. Quaestut. p. 96. ironice sermonem intelligens.

cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur. Verum paullo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febris correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, et amatorii velut blanditiis petentem frigi-

dam: se autem non dedisse: verum illud dixisse: Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte jam venire ad januam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non aequo gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset. Haec Alexander. Ego vero et ipse non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret acerbissimo medicamento. Vides? Non sane recipit, qui hebe-

βήσασθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ ι) δακτύλῳ πρόσπταισμα θερα- p. 364.
 πύου. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ'
 ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος
 τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' αὖν, ὦ φιλότις, γέλα καὶ αὐτὸς,
 καὶ μάλιστα ὅπου τῶν ἄλλων ἀκούσης θάυμαζόντων
 αὐτόν.

i) τὸ ἐν τῷ] „τῷ ἐν τῷ male J.“ Pessime sic etiam *Ald.*
 utraque, *Bas.* 1. et *Hag.* Sed recte τὸ ἐν τῷ *Bas.* 3.

tes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si quis in crucem mox agendus di- giti offensionem curet. Quid tibi videtur <i>facturus fuisse</i>, si vidisset ista, Democri- tus? Risisset, prout dignum	est, virum. Quamquam un- de tantum illi risus suppe- tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et maxi- me cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

A R G U M E N T U M.

Proximo libello offenderat noster cum universum Cynicorum gregem, tum unum maxime eorum laceraverat ad indignissimam ab auctore vindictam sumendam. Quas res permovit eum, ut dramation hoc componeret vere Aristophaneum, in quo tum omnino omne Cynicorum genus, tum imprimis ille unus sub nomine Canthari miserrime dilaceraretur. Relicta scilicet terra Philosophia adit Jovem, accusans philosophos suos falso sic dictos, imprimis vero Cynicos, quod humili fere ac servili conditione orti et educati vitam agant turpissimam, ab omni sapientiae ac veritatis studio alienissimam. Demissa cum Mercurio et Hercule iudicium jubetur habere. Idque sit Philippopoli in Thracia, quo tres olim servi aufugerant, et jam ut personati philosophi cum femina quadam, marito suo in communem usum rapta, vivebant, philosophiam suam peculiarem probe exercentes. Cognita causa ut singuli merita sua, ita maxime Cantharus, omnium ille impurissimus, gravissima efficiuntur poena.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡ-
ΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑ-
ΠΕΤΑΙ α), ΚΑΙ ΤΠΟΔΟΧΕΤΕΣ β).

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῇ ταῦτά φασι, πᾶτερ, ὡς ἐμβάλοις γ) τίς

α) ΔΡΑΠΕΤΑΙ] Δραπέτρου Bas. 1. et 3. in quibus omnino nomina per genitivos inscripta. Unde Reitz. et recentt. Δραπέτης, quia his placuit per nominativos ea inscribere. Inscrue-
runt iidem etiam Orphei nomen. Eadem ego libertate usus Δραπέτας scripsi, quia iusfra cap. 30. sq. non solum Δραπέτης, sed etiam Δραπέτις, loquentes inducuntur. b) ΤΠΟΔΟ-
ΧΕΤΕΣ] Sic Guyet. (ad cap. 30.) et Belin. inscripserunt cum Gesnero interprete, seculi vocem, quae illico legitur, ὑποδέχων. Nam quod Basileenses et Reitziana cum recentt. habent ὑποδέχων, vel ὑπόδεχος, ortum id ex male intellectis, quae cap. 30. praefiguntur, literis ΤΠΟ. γ) ἐμβάλοις] ἐνέβαλε conj. Bek. imperite.

F U G I T I V I.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGI-
TIVI, HOSPEES.

Apol. Verane narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem

αὐτὸν φέρων d) εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων e), ἤδη p. 365. πρὸς βύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννῆς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλών· ὥς μήποτε γενέσθαι ὠφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνύξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν f) τὴν ἀγρίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κτίσεως ποτηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι g) ὀπτωμένων h) ἀνθρωπίνων i) σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὥς εἶχον εὐθύς· ἐπιπὼν ὠχόμην, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθορίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ· παμπόλλῃ μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθίσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκεῖ- p. 366.

d) αὐτὸν φέρων] φέρων αὐτὸν 2054. 3011. Schm. e) Ὀλυμπίων] τοῦ Ὀλυμπίου maluit Bel. non idonea de causa. f) πολλήν] μὲν vulgo additum extinxit auctore Gorl. et inonente etiam Fritsch. Quaest. p. 210. g) ἀποφέρεισθαι] „ἀναφερ. malit Gesn.“ Sic saepe frequenter dicitur: sed quidni etiam ἀποφέρεισθαι? praesertim ubi, ut h. l., magis quaeratur, unde, quam quo, abierit nidor. h) ὀπτωμένων] „Sic Ven. 7. et Jensius. Ὀπτομένων vulgo male.“ Ὀπτομ. etiam 2954. et 3011. si recte narrat Bel. i) ἀνθρωπίνων] ἀνθρωπείων 2954. 3011. Gorl.

so conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem so vidisse diceret.

Jup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nunquam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret?

Jup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suavolentia, et copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam

p. 366. νην τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλγου δῖω ναυτιᾶν, ὑπο-
μνησθεῖς αὐτῆς.

2 *ΑΠΟΛ.* Τί δαὲ κ) βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργα-
σται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπε-
σὼν λ) εἰς τὴν πυράν;

ZETΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμ-
πεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλα-
το m) καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

ΑΠΟΛ. Μεταγχολλαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός
γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ZETΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν παν-
ήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς.
3 ἔφη γάρ, εἴ γε μέμνημαι . . . Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρὸς-
εἰσι τεταραγμένη καὶ δακρύνουσα, πᾶν ἀδικουμένη n) ἐοι-
κυῖα; μᾶλλον δέ, Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦτομά γε τοῦμόν
ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύνεις; ἢ τί

k) δαί] Sic *Schm.* e 311. pro vulg. δέ. l) ἐμπεσὼν] ἐμπε-
σόντα, ut *Graev.* et *Guyet.* voluerant, 2954. 3011. *Gorl. Schm.*
Sed retinendum vulgatum putarunt *A. Wannowski* *Regio-*
montanus in *Progr. Schol.* a. 1825. inscripto: Initia theoriae
casus, qui dicitur absolutus. p. 10. et *Fritzsche.* *Quaest.* p. 103.
m) ἤλατο] „adspirate *Par. Salm. Amst.* ἤλατο spir. Ieni J.
Fl. Bas. (?) Hag. Fr.“ Sic etiam *Ald.* 1. et 2. Sed ἤλατο
recte *Bas.* 1. et 3. ἤλατο 311. et *Gorl.* n) ἀδικουμένη]
„Sic bene *Fl. Par.* aliaeque. Ἀδικουμένη sine puncto male J.
Ven. 2.“

odoris labem. Sed nunc
etiam parum abest, quin
nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit,
Jupiter, quod haec in se
designavit? aut quid boni
in eo inest, si quis in rogi
desiliens mutetur in carbo-
nes?

Jup. Hac in re evitare
non potes, quin ante ipsum
Empedocli crimen intentes,
qui in crateras ipse quoque
in Sicilia desiliit.

Apol. Terribilem mihi
melancholiam narras. Ve-

rum hic quam tandem illius
cupiditatis causam habuit?

Jup. Ipsius tibi orationem
referam, quam in conventu
habuit, cum causam apud
illos mortis suae diceret.
Dixit enim, si bene memi-
ni . . . Sed quatenam ista con-
tente ad nos accedens per-
turbata et lacrimans, inju-
riam magnam passae similis?
Quin Philosophia est, et
nomen meum miserabili
voce inclamat. Quid, mea
filia, ploras? aut quid re-

ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα ο) μὴ οἱ ἰδιῶται αὐ- p. 366.
θις ἐπιβεβουλευκαὶ σοι ὡς τοπρόσθεν p), ὅτε τὸν Σω-
κράτη q) ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα
φύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ p. 367.
πολύς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ
θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ
σφόδρα ξυνέσταν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ r)
ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμόν
ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότερα εἰργάσαντο.

ZETΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλευ- 4
καὶ σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· οἱ γὰρ ξυνήδικηνται μοι καὶ
αὐτοί.

ZETΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ο) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. p) τοπρόσθεν] Sic Ald. 1. 2. et
Hag. In reliquis τὸ πρ. sejunctum. q) Σωκράτη] Σωκράτην
sola Bas. 3. r) εἴποιμι; οἱ] εἴποιμί σοι conj. Fritzsche.
Quaest. p. 79. quod quid velit, utrum εἴποιμί σοι οἱ etc. an
εἴποιμί σοι, delete articulo, non magis equidem, ne ex uni-
versa quidem istius loci disputatione, paullo illa confusione,
perspicio, quam illud, utrum σοι, delete οἱ, ad εἴποιμι, an
ad ξυνήθεις referri velit. Quidquid sit, acquiescam in vulgatis
mea quidem sententia sanissimis.

licto saeculo huc venisti?
Numquid denno contra te
machinati aliquid sunt im-
periti, ut olim, cum accu-
satum ab Anyta Socratem
interfecere? tum tu pro-
pterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater.
Sed illi quidem, vulgus pro-
miscuum, laudarunt et in
honore me cum veneratione
atque admiratione habue-
runt, ac tantum non ado-
rarunt, etsi non valde, quae
dicerem, intelligerent. Ve-
rum isti, quomodo illos

voce[m]? qui se familiares
meos et amicos esse ajunt,
et nominis mei larvam in-
dunnt, illi ergo pessime me
tractarunt.

Jup. Philosophi igitur
contra te aliquid machinati
sunt?

Phil. Non, pater. Hi
enim et ipsi injuria mecum
affecti sunt.

Jup. A quibus ergo inju-
riam accepisti, si neque in-
doctos accusas, neque philo-
sophos?

p. 367. *ΦΙΛ.* Ελοί τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμῳ *ς*) τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα ἡμῶν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ' ἐσταλμένοι· ἀξιούσι γοῦν ὑπ' *ι*) ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν πυμνίαιος, ἀμυθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδικομένη πέφευγα.

5 *ΖΕΥΣ.* Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ. ἀλλὰ τί μάλιστα
p. 368. ἡδικήκασι *υ*) σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέησας τὸ ἀνθρώπινον *χ* ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρη-

ς) μεταίχμῳ] μεταίχμ. Bip. quem hypothetae errorem imprudens Schmiederus repetiit. *ι*) ὑπ'] ὑπὲρ Bas. 3. miror errore. *υ*) ἡδικήκασι] ἡδίκησαν 29 4. *χ*) ἀνθρώπινον] ἀνθρωπίον 2954. Verba ὑπ' αὐτῶν — ἐλαυνόμενον absunt a Gorl.

Phil. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu nobis similes; et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia.

Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvae sint? Tu enim cum videres saeculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum inscitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatam, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis peccatam inter se civitatem ha-

νικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμ- P. 368.
πων, ἃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι γ), καὶ ὡς διάκεινται
ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὃ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὄρεῖς· ἐγὼ δέ,
ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς, σέ, ἣν μόνην ἰάσασθαι 2) ἀν τὰ γιγνό-
μενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασο-
μένην.

ΖΕΤΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα α) εἰπὼν τότε· σὺ 6
δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε κατα-
πταμένην τοπρῶτον, ἃ τινα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας.

ΦΙΛ. Ἠῖσα b) μὲν, ὃ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδύκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι,
τὸ βυρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἡξι-
οὺν ἐργάσασθαι c)· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον d) P. 369.
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς γε ὦμην, ἐνδεξόμενον τὸν
χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα
δὲ e) εἰς Ἰνδοὺς τοπρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάοντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ

γ) οἱ ἄνθρωποι] Articulus, qui vulgo aberat, restitutus e Bel.
et Schm. e 2954. 3011. et Gorl. 2) ἰάσασθαι] ἰάσασθαι
3011. Bel. et Schm. 3) καὶ τοιαῦτα] καὶ ταῦτα 2954.
et 3011. b) Ἠῖσα] „Ἠῖσα Ven. 2. ἡῖσα ceti.“ Et cum his etiam
2954. et 3011. c) ἐργάσασθαι] „ex emendatione Jensii.
Εἰργάσασθαι Edd. male.“ Assentitur Jensio Codex 3011.
d) ῥᾶστον] ῥᾶστα Gorl. e) δὲ] quod vulgo desiderabatur,
inseruit Schmiederus e Gorl.

berent: Dicebas enim, me
cum dmitteres, *Quae agant
homines, et quomodo ab in-
scitia affecti sint, ipsa vides,
mea filia! Ego autem, quæ
illorum misericordia tangar,
te, quam solam mederi posse
his, quae fiunt, arbitrer, ex
omni nostro numero dele-
ctam demitto, ut sanes.*

Jup. Scio, multa me et
taliam dixisse. Tu jam
dic, quomodo te receperint
primum advolantem, et quae
nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater,
non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi diffici-
lior operis pars esse, insti-
tuere ac docere barbaros,
illam primum volebam per-
ficere. Omissis ergo interim
Graecis, quos faciles ad sub-
igendum putabam, et celer-
rime recepturos frena, et
jugo submittendos, ad In-
dos primum excurri, maxi-
mam orbis gentem, nec dif-
ficulter iis persuasi, ut de-
scendentes suis ab elephan-

p. 569. συνείναι· ὥστε καὶ γένος ὅλον f), οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις g) καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροὶ h), οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσι τε i) κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιόικων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες k). ἀλλ' οὐδὲν l) μέγα τοῦτο· ἐναγῆχος γοῦν καὶ Ὀλυμπίασι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρῆναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορῆσαιτο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδέ

η) ὅλον] Sic 3011. 2954. et Gorl. probantibus *Belino* et *Jacobo* ad *Toxar.* p. 135. g) *Νεχραίοις*] *Νεχρείοις* 3011. *Νυσσαίοις* conj. *Bel.* De *Arachositis*, quod mireris, cogitavit *Solanus*. h) ὁμοροὶ] ὁμορον 2954. et 3011. quod ita placuit *Belino*, si nomen οἱ *Βραχμᾶνες* pro glossemate deleatur. i) τε] restituit e conj. *Fritzsch.* Quæstat. p. 223. pro vulg. γε. Respondent sibi βιοῦσι et ἀποθνήσκουσι. et huic rationi accommodavi interpretationem. k) ἐκτρέποντες] *ἐντρ.* 3011. 2955. l) οὐδὲν] Sic scripsi e 2954. pro vulg. οὐ. Solennis hæc dicendi formula. Supra *Diall. Merett.* VI, 2. οὐδὲν τοῦτο δεινόν. Infra c. 26. οὐδὲν τοῦτο χαλπὸν. Sed nolo, quæ nota sunt, docere.

tis mecum versarentur; adeo ut tota gens Brachimanes, qui in Nechraeorum et Oxycracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et tum meis ex præceptis vivant, honorati apud omnes vicinos, tum miro quodam mortis genere moriantur.

Jup. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo consenso, urendos se præbore, neque quidquam de habitu aut po-

situ membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiæ simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metuæcerimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi impleant: igit-

ἔδον ἐκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶ- 8
 νας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθύς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ p. 370.
 ἐυγεννομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ
 θεῖα παιδεύσασα, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μά-
 γους μύησουσα, εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἶτα εἰς Θράκην,
 ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ
 προαποστείλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελείσειεν αὐ-
 τοὺς, τὸν Εὐμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν
 ἅπαντα), τὸν δέ, ὡς ἐπάρδων προσβιβάξοι m) τῇ μουσικῇ,
 κατὰ πόδας εὐθύς εἰκόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς 9
 ἔλθοῦσαν, οὔτε πᾶν ἡσπᾶσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ τῶν
 ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον
 ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
 ὀλίγους παντάπασιν. Μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν φῦλον οὐκ 10
 οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε ζηλοῦν τὰμὰ εἰς βάθος,
 οὔτε κομδῇ ἀπάρδων, ἀλλ' οἶον τὸ Ἰπποκενταύρων γένος,
 σύνθετόν τε καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσο-

m) προσβιβάξοι.] Sic Schm. e 2954. 3011. et Gorl. pro vulg.
 προσβιῶζοι, e sententia Belini et Jacobsii Animadv. ad *Achill.*
Tat. p. 621.

tur neque vidi illum, quo-
 modo sit mortuus: Post
 Brachmanes ergo statim in
 Aethiopiam, ac deinde in
 Aegyptum descendi, et ver-
 sata ibi cum sacerdotibus il-
 lorum ac prophetis, cum di-
 vina eos docuisssem, Baby-
 lonem perrexī, ut Chaldaeos
 et magos initiarem: tum
 inde in Scythiam; deinde in
 Thracen, ubi Eumolpus et
 Orpheus mecum fuere. Quos
 etiam praemissos in Grae-
 ciam, alterum ut illos ini-
 tiaret, Eumolpum (didice-
 rat enim a me divina omnia),
 alterum ut canendo musices
 ope mihi adduceret, e vesti-

gio statim consecuta sum.
 Ac primum quidem adve-
 nientem neque vehementer
 amplexi sunt Gracci, neque
 plane excluserunt. Paulla-
 tim vero alloquio meo se-
 ptem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi,
 et ex Samo alium, et alium
 Epheso, et Abdera alium,
 paucos omnino. Post quos
 sophistarum mihi populus,
 nescio quomodo, adhaesit,
 neque aemulatus profunde
 mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut
 Hippocentaurorum genus,
 compositum quiddam et mix-
 tum, inter imposturam et

p. 370. φίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, οὐτὲ ἡμᾶς ἀτενέει τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώτετον ἀσφαίς τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾤοντο η) ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐος

p. 371. ἐκείνη καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγτο, αἱ κομπαί, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀπο-

11 κρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Ἐκτα πωλούμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτούς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ο) ἐπέσταν ὀλίγον ὅσον p) ἐπιμετροῦσαι τῆς μονῆς· ὡς μὴ ποτὲ ᾤφελον q)· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

12 ZETΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ᾧ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

η) ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾤοντο] Vid. Adnott. ο) οὗτοι] οὗτος Gorl. p) ὅσον] primus inseruit Schm. c 2954. 3011. et Gorl. probante *Belino*. q) ᾤφελον] „Sic esse in omnibus Edd. addit *Solan*.“

philosophiam medium oberans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contumacia illae, et dubitabiles, et inexpectatae responsiones, et exitum non habentes labyrinthisque similes respon-

siones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Jup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλικία ἐστὶ· μακρὸν γὰρ τι p. 371.
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ
 ξυχγεγόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' r) ἀσχολίας· ἰδοῦλένε γὰρ, ἢ
 ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάκ-
 θανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια
 ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐυμίρυια, καὶ
 καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἡ κράην ἐκείνη ἀτρέφουεν),
 ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ t) μελετῶντες,
 οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ᾗδισαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν
 ἤρξαντο, καὶ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
 ἴσσι τοῖς ἑταίροις κοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω- p. 372.
 ποι τὴν παρῴησαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμε-
 ναι, καὶ συμβουλευοὺσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμώντων ὑπο-
 πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶ-
 ναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει 13
 πρὸς φορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέ-

r) ὑπ'] ἐπ' Bas. 3. s) σκρέφουεν] στρέφουσι et postea,
 credo, κλώθοιεν corrigit Bel. vel ἂν ποτε vult pro ὅποτε, ser-
 vatis optativis; quam pertinacem inscitiam quum hodie non
 opus sit castigare, dudum vel prae fastidio desissem comme-
 morare, nisi officii habere in hoc quoque genere fidem
 susceptam praestare ac probitatis potius leges sequi, quam
 fastidiosae cujusdam ignaviae voces. t) παῖσι] πᾶσι 2954. et
 3011. manifesto errore.

Phil. Quin tu audi, Jupi-
 ter, quid sit. Impurum enim
 quoddam genus hominum,
 et plerumque servile atque
 mercenarium, non otiose
 nobiscum a pueritia inde
 versatum: servitutem enim
 serviit, aut mercede opus
 fecit, aut artes alias, quales
 cadunt in tales, didicit, cer-
 doniam, fabrilem, fulloniam,
 quae in lanis carpendis ver-
 satur, ut facilius deinde eas
 tractentur a feminis, sicut-
 que ad nendum et deducen-
 dum commodiores, quoties
 vel tramam illae torquere,
 vel nere licium voluit. Haec

ergo isti puerili aetate me-
 ditati, neque nomen nostrum
 noverant. Cum vero ad vi-
 rilem aetatem pervenissent,
 animadversa, quae meis so-
 dalibus a multitudine habe-
 tur, reverentia, et ut susti-
 nent homines illorum in dis-
 cendo fiduciam, et curari se
 gaudent, et consulentibus
 obsequuntur, et repiehen-
 dentibus timide concedunt,
 regnum non parvum arbi-
 trabantur esse haec omnia.
 Ac discere quaecunque huic
 instituto vitae convenient,
 longum fuerit, aut potius
 plane illis negatum est. Ar-

p. 372. *χναί δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνο, καὶ μόγις ἱκανὰ παρῆχεν ἑδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν υ)* σκοπουμένοις, *τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασί x), καθῆναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν γ) ὀρμίσαντες z), ἔτι τε α) καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσπαρακαλέσαντες b), αἵπερ αὐταῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς c) ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶναι· καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες, (ὅρῃς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια;) σχηματίζουσι, καὶ μετριοσυνοῦσιν αὐτοὺς d) εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ e) ὄνον, ὃς λεοντῇν f) περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἡξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καὶ πού τινες καὶ*
 14 *ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῇ*

υ) [ἔδοξεν οὖν] [ἔδοξε δὲ 2954. 3011. Gorl. x) ἦν — φασί] pro scholio habet *Bel.* injuria, ut mihi videtur. γ) [ἀπόνοιαν] [ἀπόνοιαν conj. *Bel.* z) ὀρμίσαντες] „ex emendatione *Gesneri.* ‘Ορμήσαντες vulgo.“ α) τε] Praeferrem δὲ, sicubi reperirem. b) [προσπαρακαλέσαντες] Sic e *Cod.* 2954. pro vulg. *προσκαλέσαντες*, probante *Belino.* c) *καινὰς* Gorl. d) αὐτοὺς] „Αὐτοὺς *Edd.* priores.“ *Correctam* movit *Guyeti.* e) *Κύμη*] *Κόμη* 3011. peccatum e pronuntiatione ortum, ait *Bel.* f) *λεοντῇν*] Sic *Edd.* vet. *Λεοντῇ*, male *Reitz.* et recentt.

tes parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *navim* in praeclara illa amenitia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant, novisque excogitatis conviciis, ut

praesto statim et in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihiq; quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo et ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de mani-

λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περι- p. 372.
βαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρθήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
δορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ
τούτῳ ἵπαθεῖν ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἔμελλεν. p. 373.
ἢ ἐλευθερίᾳ ἢ προχείρως, ἄκοντος g) τοῦ δεσπότου, καὶ
εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλ-
φια οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς προτοῦ h) μᾶζα ψιλή τὸ δὲ
ὀψώνιον i), οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα ποντοδαπᾶ,
καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλω-
σι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν,
ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς οἶονται k), ἢ
αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκούσαι κακῶς. Καὶ 15
γὰρ αὐτὸ καὶ κείνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται
τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρι-
τῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν
γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται, ἢν ἐρηται τις οὕτως l)

g) ἄκοντος] „Et sic Fl. cum cett.“ h) προτοῦ] Sic Ald. 1.
2. Hag. Πρὸ τοῦ Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. i) ὀψώνιον]
ὄψων 5011. et Gori. k) οἶονται] οἶόν τε 2954. l) οὕτως]
οὕτως Bas. 1. et 3.

festis illis dico: nec mul-
tum negotii est palliolo ami-
ciri, et peram gestare sus-
pensam, et clavam in manu
habere, et clamare, vel ru-
dere potius aut latrare, et
maledicere omnibus. Quippe
securitatem illis nihil ob-
cam rem patiendi ipsa ha-
bitus praestitura videbatur
reverentia: porro in prom-
tu est, invito etiam domino,
libertas, qui si asserere au-
deat, fusti percutiatur. Ci-
bus autem non jam tenuis,
neque, ut ante, nuda pula;
opsonium non salamentum,
aut thymus; sed carnes om-
nis generis, et vinum

quodque suavissimum; et
aurum a quocunque volue-
rint. Nempe tributum quod-
dam crebro accessu suo col-
ligunt, vel, ut ipsi loquun-
tur, tondent oviculas, datu-
rosque sperant plures, vel
habitus pudore, vel metu,
ne male audiant. Nam illud
quoque observarant, opinor,
se aequo fastigio staturos
cum his, qui recte philoso-
phantur. Neque enim quis-
quam erit, qui judicet iata
vel discernat, modo externa
sint similia. Neque enim
omnino illud probationis
genus admittunt, si quis
illos sic placide et sensum

p. 373. κοσμίως, καὶ καταβραχὺ m), ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἦν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἦν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλης n), τὸν βίον

16 ἀξιοῦσι σκοπεῖν. Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τῶν ο) Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράττητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῇ κυνὶ ταττομένων, οἱ p) τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον q) τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκα-
σιν· ὑλάκην δὲ καὶ λιχνεῖαν r), καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδί-

p. 374. σια συχνά, καὶ κολακεῖαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν *), ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

17 Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐν τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμονες τὰς τέχνας ἐάσουσιν s), ὅταν ὁρῶσι t) σφᾶς μὲν ποιοῦντας, καὶ κάμνον-

m) καταβραχὺ] Sic Ald. 1. 2. Hag. Κατὰ βραχὺ Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. n) ἐθέλης] ἐθέλοις vulgo. Correxerunt vitium Bel. Bip. et Schm. e 3011. et Gorl. o) τῶν] Sic Bel. Schm. e 2951. 3011. et Gorl. pro vulg. τόν. p) οἱ] „Οἱ] recte L. Salm. Amst. Ceterae ἢ male.“ Edidi οἱ, re ipsa clamante. q) οἷον] „recepti ex Fl. Salm. et Amst. pro οἱ, quod in Par. Hag. Ald. etc. erat. In L. ἦ.“ r) λιχνεῖαν] „Ita dedit Solan. Λιχνεῖαν Edd. hac priores.“ *) ἔχειν] τρέχειν conj. Bel. cui tamen nec ipse multum tribuit. s) ἐάσουσιν] ἑώσωσιν 3011. t) ὁρῶσι] Sic Gorl. et Edd. vet. praeter

interroget: sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia, confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis universa civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui, quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam,

illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum assecutationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exsistentes enim de officinis universi deserti relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum

τας, ἔωθεν εἰς υ) ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ p. 374.
 μόγις ἀποξῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς δὲ
 καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις x) βιοῦντας,
 αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχέως, ἀγαν-
 ακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ
 λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτε-
 χνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐρρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
 Καὶ ἦτον ἄν θεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μη- 18
 δὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυ-
 θρωποὶ y) τὰ ἔσω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς
 ὠραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν
 ἄξιον, ὅλα ποιοῦσιν. ἔτι οἱ δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυ-
 ναϊκᾶς ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιάδα ἐκείνων νεα-
 νίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν θῆ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς ταύ-
 τας z) ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τε δό-
 γμα οἶονταί ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος ἤξλου
 κοινὰς ἡγείσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμ- 19

Hag., in qua ὁρῶσιν, quod inde repetit *Reitz.* et *Bip.*,
Schmiederus vero auctore *Gorl.* correxit. u) εἰς] ἐς 3011.
Schm. x) ἀφθόνοις] „ex emendatione *Fab.* et *Solan.*
Ἀφθόνως Edd.“ y) σκυθρωποὶ] „σκυθροποὶ *J.* male.“
 Error hic ex *Ald.* 2. z) ταύτας] αὐτὰς 2954. 3011. et *Gorl.*

faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum peccant, quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et caelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer

graves et tristes quantum ad externa et publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem fa-

p. 374. ποσίοις δρωσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν.

p. 375. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἶε; κατηγοροῦντες αὐτοὶ μεθης, καὶ μοιγείας, καὶ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γοῦν οὕτως εὐροῖς a) ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν φασί, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικρακτίον, καὶ πρὸς ὀργὴν βῆδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιξέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πέλιδνοὶ δὲ τὴν χοιρὰν βλέπονται b), ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφραῦ, μᾶλλον 20 δὲ ἰοῦ μεσὶν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ σὺ γε ἐκείθε τυχοῖς, ὅτε ὁ μικρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βύρβορος. χουσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἀξιώ c), ὁβολὸς

a) εὐροῖς] ἂν inseri vult Bel. b) βλέπωνται] βλέπονται Bas.
1. et 3. c) ἀξιώ] ἀξίων 2954. et 3011.

ciant in conviviis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis

Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam et furiosum vident, et spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! Aurum, inquiunt, aut argentum, Mehercules, nec possidere digner; obolus mihi sufficit,

ικανός, ὡς θέρμους πρᾶϊμην. ποτὸν γὰρ ἢ κρήνη ἢ ποτα- p. 375.
μὸς παρέξει. καὶ d) μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς. οὐδὲ
δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὄλους. ὥστε τίς e) ἔμπορος
τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν f) ἂν, ὅσον τούτοις
φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς
συλλέξωνται g), καὶ ἐπιστρίσωνται, ἀπορρίψαντες ἐκείνο τὸ
δύστηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε h) καὶ ἐσθῆτας τῶν μα-
λακῶν i) ἐπρίαντο, καὶ παῖδας καμήτας, καὶ συνοικίας
ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κραίτης, καὶ p. 376.
τῷ τριβῶνι τῷ k) Ἀντισθένους, καὶ τῷ πύθῳ τῷ Διοχέ-
νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη 21
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιοῦτους οἶονται, καὶ μετ' αὐτῶν
διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου ἀδύ-
νατόν μοι γεγένηται καὶ ἓν ἐνα τινα προσαγαγέσθαι αὐτῶν.
ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ
ἔξυφῆτω, τοῦτο l) ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία

d) καὶ] „omissum in Ald. J. Hag. Bas. Fr. 1. (et 3.) Salm.
Adest in Fl. Par.“ e) τίς] τις Reitz. Τίς fere vet. Edd.
Correxit Bip. f) ἐμπολήσειεν] Sic Schm. e Gorl. Vulgo
πλήσειεν, unde Pell. πλουτήσειεν, Cf. Adnot. g) συλλέξων-
ται] συλλέξονται Bas. 1. 3. Hag. h) ἀγροὺς ἐνίοτε] Vide
an scripserit ἀγροὺς ἂν ἐνίοτε. i) μαλακῶν] μαλθακῶν Gorl.
k) τῷ] Sic pro vulg. τοῦ hic et mox post πύθῳ e Codd. 3011.
et Gorl. edidit Schm. monitu Belini. l) τοῦτο] „Et sic esse
in Fl. adlevit Solan.“

unde lupines emam; potum
enim fons praebebit, aut
fluvius. Paulo post non
obolos petunt, aut dra-
chmas paucas, sed totas divi-
tias. Quis ergo mercator
tantum a navium commeatu
lucreretur, quantum hisce ad
quaestum philosophia con-
fert? Deinde ubi, quantum
satis est, collegerint, et
viaticum sibi paraverint,
abjecto illo infelici palliolo,
agros interdum et vestimen-
ta mollia emunt, et pueros
comatos, et totos vicos, lon-

gum valere iussa Cratetis
pera, et Antisthenis pallio,
dolioque Diogenis. Vulgus
vero ista cum videt, de-
spuunt jam philosophiam,
et omnes ex eo genere esse
arbitrantur, et me discipli-
nae istius nomine accusant.
Igitur diu jam est, cum ne
unum quidem istorum potui
allicere, sed illud mihi Pe-
nelopes consilium usu venit.
Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis
rursum resolvitur, riden-
tibus Inscitia atque Iniqui-

p. 376. δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

22 ZETΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον *m*). ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μίαν πληγὴν, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι *n*), ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῇ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως κατὰπεμψον *o*) ἐπ' αὐτούς· ὃς ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μὴ. εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολιασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκῇ *p*).

23 ZETΣ. Εὐ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡρά-

m) μετελευστέον] „Et hoc ita *Fl. Fr.* etc.“ *n*) τοι] σοι malit *Fritzsch.* Quaestst. p. 212. *o*) κατὰπεμψον] Sic 2954. 3. 11. *Gorl. Bel. Schm.* pro vulg. κατὰπέμψωμεν. *p*) δοκῇ] Sic *e* conj. *Fritzschii* Quaestst. p. 212. pro vulg. δοκεῖ. *Δόξαι* jam maluerat *Solan.* Sed pro παρὰ τὸν καιρὸν, quod est *praeter tempus*, quodque et ipsum offenderat *Solanum*, scribendum videtur πρὸς *ε. κ.* *Fritzschius* l. l. *Solani* mentem non recte cepit, seductus, credo, *Schmiederi* narratione obscuriori.

tate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Jup. Quantum, o Dii, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subijciam. Odi enim et ipso jam istos impostores, Mu-

sarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitte, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Jup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules,

αλις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπτετε ὡς p. 376. τάχιστα εἰς τὸν βλον. τριςκαιδέκατον γοῦν ἄθλον q) οἴου p. 377. τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψης μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τὴν τοῦ r) Ἀυγείου, ἣ τούτοις συμπλέ-
κασθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν· ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς κἄν ε) ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψω- 24
μεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ
γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἣ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἣ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσο-
φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται,
ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσός, ἣ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που
ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

q) ἀθλον] Sic Bas. 1. et 3. Reliquae ἄθλον. r) τὴν τοῦ]
Sic scripsi e praecepto Jacobi Quaestat. post Toxar. Edit.
p. 5. Vulgo enim τοῦ sine τὴν, et in Gorl. τὴν sine τοῦ.
e) ὡς κἄν] „ὡς οὐ κἄν Fl. male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1. W.“
Et sic 2954. probante temere *Belino*. Perversa enim sic foret
sententia, et oratio linguae legibus adversaria.

assumta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus ho-

die. Quo vero eundem est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur per-
gendum in Thraciam.

p. 377. **ΗΡΑΚ.** Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γε ὑμῖν ε) τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθὼν. καὶ μοι ι) τήνδε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

25 **ΗΡΑΚ.** Ὅρατε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἀπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μείζον, ἥ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον κ), πάμπορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνέστηκotas, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολ-
λὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ΕΡΜ. Νῆ Δι', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν γ) ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις καὶ ζ) ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χορῇ ψαύων αὐτῆς.

p. 378. **ΗΡΑΚ.** Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπὸνέφελοι α). ὥστε ἐπιβαλὼμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ι) ὑμῖν] ἡμῖν Bas. 3. υ) μοι] τοι suspicatur Fritzsche, p. 206. κ) ὑποπεπταμένον] „Sic Edd. omnes.“ Ἰσοτεταμένον vult Bel. γ) οὖν] γοῦν jubet Fritzsche. Quaestat. p. 206. satis probabiliter. ζ) καὶ τις καὶ] Alteram καὶ, quod vulgo aberat, restituit Schm. e 2954. 3011. et Gori. α) ὑπὸνέφε-
λοι] ἐπινέφελος 3011.

Herc. Bene mones, et viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obicrim: et hac jam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra (paullatim) patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate,

tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet.

Merc. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. in cute eam tangens.]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως 26
τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; p. 378.

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὺν ἡδὴ ἔργον, ὃ Ἑρμῇ, κήρυξ
γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο b) χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα
οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὃ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τι-
νας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομά-
ζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι ποτὲ c) αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν
τῆς ἐπιθύμιας, ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν αἰμάρ-
τους προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμενας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τινες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περίσκαποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσλασι, καὶ τι p. 379-
καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὃ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὃ βελτίστη, εἰ τινες τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα

b) *ΕΡΜ.* Οὐδὲν τοῦτο } „Τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν Fl. male.“ } Pro
τοῦτο in 3011. est τὸ. c) ποτὲ] vulgo omissum inserui cum
Schm. e 2954. 3011. et Gorl.

Merc. Sic fiat! Quid vero
jam faciendum? quomodo
vestigandae sunt illae be-
stiae?

Herc. Illae tuae jam,
Mercuri, partes sunt. Prae-
co es, praeconium tibi fa-
ciendum est.

Merc. Hic nihil difficul-
tatis. Verum nomina illo-
rum non novi. Tu igitur,
Philosophia, dic, qui no-
minandi sint, et signa in-
super.

Phil. Ne ego quidem sa-
tis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis
minime unquam versata sum.

Sed ob *habendi* eorum libi-
dinem non peccaveris, si
Ctesones [*Habeones*] et Cte-
sippus [*Habiequos*], aut
Ctesicles [*Habiglorios*], aut
Euctemonas [*Bonihabios*],
aut Polyctetos [*Multihabios*]
advoces.

Merc. Bene mones. Ve-
rum qui sunt isti? aut quid
ipsi quoque circumspiciunt?
Quin accedunt etiam, et in-
terrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri,
dicere potestis, aut tu,
optima, si quos praestigia-
tores tres una vidistis, et

p. 379. γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρβενναπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα d) οὗτοι e) ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται f) γὰρ ἐκείνοι ἀπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτεμεν, ἡνδραπο-
δισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ g) καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τῶν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγο-
νικόν, τῶν ἀπὸ Σινάπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, ὅσον ἀπὸ πτημάτων, ὑπωχρον, ἐν χρῶ κουριαν, ἐν γενεῇ βα-
p. 380. θεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργί-
λον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοιδωρον, μηνύειν ἐπὶ ρητῶ αὐ-
τονόμφ h).

28

ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ i), ὃ οὗτος k), ὃ l) κηρύττετε· ὥς

d) ἡμέτερα] „Sic Fl. Ald. J. Hag. Bas. 1. etc. Ὑμέτερα Par. sola.“ e) οὗτοι.] „omittit Fl.“ f) δραπέται.] „ΦΙΛ. personam praemittit Par. sola.“ g) δὲ] δὴ Gesn. γε Fritzscher. Quaestat. p. 206. Alterutrum certe horum scripsisse auctor videtur. Ceterum primus Reitzius, iudicium Gesneri secutus, Mercurio haec verba tribuit. In prioribus enim Edd. ea aequae ac superiora Viris adscripta erant, exceptis Bas. 1. et 3., in quibus a voce τῶν Mercurii incipit sermo, et pro κηρύττωμεν legitur κηρύττομεν. h) αὐτονόμφ] „μηνύειν adscripsit Solan. At nihil variant Edd.“ i) Οὐ νοῶ] Vulgo aberat ὀδ. Sed praemisit Gesn. in interpretatione, probum iudicium secutus. k) ὃ οὗτος] „Admāi ὃ ex Bas. 1. et 2. quod aberat ab cett.“ Sic etiam in Bas. 3. l) ὃ] ὃν Reitz. et recentt. c Fl.

mulierem ad cutem Laonico more detonsam, virili vultu et plane viraginem?

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlago-

nicum, de Sinopensibus barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, et palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo eundem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam

ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν m) παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα p. 380. δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο n), καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπίστατο. ἀπέκρινε γὰρ ἐν τῷ γναφίῳ καθήμενος, ὅπως οὐ περιτὸν τοῖς ἱματίοις τῶν προκίδων o) ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν p), ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάσας.

ΔΕΞΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν q), ἡμῶν r) δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμείλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν s), ξυνήσοι t) γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὃ Ἡρα- 29 κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἑμὸς, ἡδιστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐ-

m) ἦν] (ἢ 3011. n) καὶ ἐκόμα — ἐτίλλετο] καὶ ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο maluit Solan. o) προκίδων] προκίδων Gorl. 2954. et 3011. Utramque formam in usu fuisse monet Lobbeck. ad Phrynich. p. 210. p) ἐστίν] commate distinxi perspicuitatis caussa. Non enim vult Philosophia, ut priores interpretes tradiderunt: Ille ipse tuus est servus, sed: ille ipse est (quem nos quaerimus) tuus scilicet servus. q) φιλοσοφεῖν φησιν] Sic Reitz, nescio unde et recentt. Nam vulgo in vet. et in 3011, legitur φιλοσοφεῖ φησιν. Sola Bas. 3. φιλοσοφεῖ, φασιν. Sed φιλοσοφεῖ καὶ φησ. 2954. r) ἡμῶν] ΑΝΔ. Ἡμῶν — λόγος. ΕΡΜ. Ἀμείλει — αὕτη. Bas. 1. 3. et 4. Sicuti hos dedimus verba distributa, ita leguntur in Ald. 1. 2. Hag. Reitz. et recentt. s) ἀνευρήσομεν] ἀν εὐρήσομεν conj. Guyet. t) ξυνήσοι] ξυνήσοι (ξυνήσοι?) conj. Idem; utrumque inepte.

isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desiderans in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Illo ipse est, servus tuus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam!

Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, invenimus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium

p. 380. τοῦ ἥμισυ ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που Ἥρακλους.

p. 381. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἥρα- κλεις υ), καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μῆνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δᾶξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστί· χρυσίου γάρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὦν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούομαι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολήν, καὶ μόνον τοῦτο ἐμμελέετθε.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὡς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχε. οὐ γυναικὸς ἐστὶ φωνή, ὑαψφθούσης το τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

Iliad.
ix, 312.
89.

ΔΡΑΠ. x) Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος γ) ὁμῶς αἶδαο πύλησιν,

u) Ἥρακλεις] „Et sic Fl. cum Fr. J. Par. etc.“ Ergo sic et supra in proximo Philosophiae sermone. x) ΔΡΑΠ.] Abest nomen a Gorl. Δραπέτιδα esse intelligendam, non Δραπέτην, recte monet Belin. γ) κείνος] ἀνὴρ, quod vulgo interposuerant, sed a Reitzio et recentt. inclusum, recte omissum est in Bas. 3., ut placuerat Guyeto: est enim glossema maritum significans bonae mulieris.

minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vo-

bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit.

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

"Ὅς χρυσὸν φιλεῖ μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι 2). p. 381.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον α), ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν φιλότητα παράσχη β). II. III,

ΤΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα 354.

ᾧχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

p. 382.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές γ), κυνὸς ὕμματα ἔχων, κραδίην δ' Π. I, 225.
ἐλάφοιο,

Οὐτ' εἰνὶ δ) πτολέμῳ ἐναγρίθμιος, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ, II. II, 202.

Θεοσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάρισσε κολιδῶν Ib. 246.

Μάψ, αἰὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ib. 214.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπισθεν ε) δὲ λέων, μέσση f) Hesiod.
δὲ χίμαιρα, Theog. 323.

Δεινὸν ἀποπνίγουσα, τρίτου γ) κυνὸς ἀγρίου h) ὄρ- Hom. II. VI, 181.
μήν i).

- 2) [ἔπος] εἴπη 2954. 3011. Gorl. cum Homero. Būzē vult Bel. ex eodem, ut ait, Homero, i. e. ex Odys. XIV, 157. a) μισητέον] μισιτέον Bas. 1. 3. et Hag. b) παράσχη] Sic 3011. cum Homero. Vulg. παρῆχε. c) Οἶνοβαρές] Οἶνοβαρής Bas. 1. et 3. d) εἰνὶ] Sic Bas. 1. 3. Par. Reitz. et recentt. Ceterae fere ἰνι. Belin. voluit οὔτε ποτ' ἐν πτ. ut in Homero. e) ὀπισθεν] „recte Par. et Hom. Ὅπισθεν male cett.“ Ὅπισθα tamen Bas. 3. f) μέσση] „Sic Hom. Μέσση Par. Bas. 1. (imo ibi est μέσση, ut in Bas. 3. Lehm.) ac 2. Μέση male reliquae.“ At μέση sine jota Ald. utraque et Hag. g) τρίτου] τριπλοῦ Guyet. et Gesn. h) ἀγρίου] ἀργίλου 2954. i) ὄρμη] „ὀδμήν Gesn. bene.“ Vid. Adnot.

*Pectore quisquis amat
nummos, sed idem negat
ore.*

*Merc. Ergo Cantharum
odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se
praestabat amicum.*

*Hosp. De me hic versus,
cujus muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam
receperam.*

*Fug. Vah vinose, canisque
oculos, et pectora cervice,*

*Expers consilii, numeri
nullius in armis.*

*Thersites nugax, in prae-
vis optima pica,
Regibus infestus temere
sine more modoque.*

*Dom. Verisimiliter exse-
crandi hominis versus ca-
dunt.*

*Fug. Prima canis, media
at capra, atque in fine
leaeana,*

*Exhalans graviter ra-
biem trini canis acris.*

p. 382. **ΥΠΟΔ.** κ) Οἶμοι, γυναί, ὅσα Ι) πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεται σοι, ἡ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὐτὸς πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν m) ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; φέρ' ἴδωμεν ἂ τίνα n) σοι ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἡ ἄρτου τρύφος;

p. 383. **ΕΡΜ.** Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζῶντην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικός ο) γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπρόσθεν p) ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσήπειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην q) οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμῆσται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μαρὸς ᾧν.

32 **ΔΕΣΠ.** Σὺ δέ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμός r) δραπέτης τυγχάνεις ᾧν; οὐμενουν ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἰτα s) τί οὐκ ᾧν γένοιτο; καὶ t) Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

κ) **ΥΠΟΔ.]** „Προδεξιμένος adscript. marg. J. Sed ὑποδίκου personam intelligi patet ex titulo, nisi et is ex conjectura factus.“ Vid. Adnot. Ι) ὅσα] οἷα maluit *Fritsch.* Quaest. p. 206. non perspicio, quare. m) προΐασιν] Sic *Schm.* e *Gorl.* pro vulg. προσίαςιν. n) ἂ τίνα] εἰ τίνα 3011. ο) Κυνικός] γυναικός 2954. p) τοπρόσθεν] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* In cett. τὸ πρ. q) Κλεάνθην] „Nihil mutant Edd. χρόμητα *Palm.* Κρεμάνθην *Pell.*“ Κρεμάντην *Bel.* Ζήνωνα *Wiel.* Οἰμῖνο locum τοιγαροῦν - μαρὸς ᾧν suspectum habet *Guyet.* r) οὐμός] οὐμός *Reitz.* et recentt. οὐμός *Ald.* 1. 2. *Hag. Bas.* 1. 3. Vid. ad *Asin.* c. 33. et 39. *Varr. Lectt.* s) εἰτα] ἡ 2954. t) καὶ] εἰ καὶ conj.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpressa es! Ajunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet, vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam; itaque nihil opus est, ut pulsetur janua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi peca? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Jupiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus [auri famelicus] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν; p. 385.

ΔΕΞΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγώ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὁ, τί τί;

ΔΕΞΠ. Ὅτι δεινῶς τῷ ὑποσάθρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, *Μυρόπνου* αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλῆς υ) ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σὺ x).

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μὴ τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τί, ὦ γὰθῃ, *Τρικάρανος* βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ *Τριφάλης* γ) τῶν καμικῶν εἰς.

ΗΡΑΚ. z) Σὸν, ὦ Ἐρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, p. 386.
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω

Jacobs. eleganter sane, praesertim quum et ob praecedens ita facile excidere potuerit. Sed fateor tamen magis mihi placere abruptas exclamationes mirantis simul et ridentis domini. υ) *Ἡρακλῆς*] Haec verba usque ad μετὰ τοῦτο pro spuris habuit *Guyet*. Sic dissolutum locum quis tandem habere possit integrum! x) σὺ.] „σοῦ ἴσως L. Nihil a vulgato abit *Fl.*“ γ) *Τριφάλης*] „Sic *Fl.* *Τριφάλλης* cett.“ z) *ΗΡΑΚ.*] Sic *Solan.* et *Wiel.* *ΑΡΑΠ.* vulgo. In *Fl. Δ.* tantum; unde, ai fallor, *Bel. Le Maitre*, i. e. *ΔΕΞΠ.*

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus *Myropnum* [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum *Hercules*, audin'? Deinde pera sumta, et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

Hosp. Minime vero! Non

sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime *Mercuri*, *Tricarano* [*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam *Triphales* sit comicorum *libellorum* unus.

Herc. Tuum est, *Mercuri*, judicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, *Istam*, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in *Graec-*

p. 384. εἰς α) τὴν Ἑλλάδα· τὼ δὺο δὲ τοῦτω τῷ δρακετίσῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ᾧ προτοῦ β)· τὸν μὲν ἀποπλύνειν γ) τὰς ῥυπώσεις τῶν ὀθονῶν, τὸν Ληκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δ) δὲ αὐτίς ἀκείσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῃωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος ταπρῶτα ε), ῥυπώσῃ προσέτε καὶ γυναικείᾳ τῇ πίττῃ, εἰτα ἐς τὸν Ἄλμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιῶνος μένειν συμπεπεδημένον f) τὼ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοί, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν οὐ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρὰ τοὺς πιττωταῖς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε g) τὴν λεοντῆν h), ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

- a) εἰς] ἐς 3011. Schm. b) προτοῦ] Sic J. Ald. (1. et 2.) Hag. Fr. Salm. Sed πρὸ τοῦ Bas. 1. (et 3.) Fl. Par. Reitz. et recentt. c) τὸν μὲν ἀποπλ.] „τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν adscriptum marg. J.“ Reliqua sic legi vult Schm. τῶν ὀθονῶν· τὸν Ληκυθίωνα Μυρόπνουν δὲ etc. d) τὸν Μυρόπνουν] „Articulum hunc delet marg. J. e) ταπρῶτα] Sic J. Hag. Ald. (1. 2.) Fr. Salm. Τὸ πρῶτα sejungunt Fl. Par. Bas. 1. (et 3.) Τὸν πρῶτον legendum notat marg. J. f) συμπεπεδημένον] συμπεποδισμένον Gorl. g) πρότερόν γε] γε πρότερον mavult Fritzsch. Quaestst. p. 206. ut supra μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. h) λεοντῆν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. Sed λεοντήν Bas. 3. Reitz. et recentt.

ciam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellen- dus, insuper vero pice sordida ac femidea: tum nudus

abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] Ὡς οὕτως εἰκάσαι, βιβλίον αἰτήσας τινά, Λουκιανέ, καὶ μὴ λαβοῖν, καλῶ τούτῳ δεξιῶμαι δι' αἰῶνος ἡμέλω α) αὐτόν. V.

Ead. 1. 18. ἔρμαιον] ἀπροςδόκητον κέρδος. Marg. Ald. 2. Lips.

Pag. 2. l. 5. καὶ συμβούλους τοὺς σέας] Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεὺς, σημαίνει καὶ τοὺς σήτας β). V. Cod. 2951. inter versiculos habebat τοὺς σήτας, cum scholio: σημαίνει δὲ τοὺς σκαίληκας.

Ead. 1. 7. κερικέναι] κερκίμενα. G.

Ead. 1. 8. ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς ἄλλος] Καλλιγράφοι οὗτοι γιγνώσκειν ἄριστοι. V.

Ead. 1. 14. φθάνοντος] προλαμβάνοντος γ). V.

Pag. 3. l. 5. Ἐλικῶνα μὲν] Ὀρος, ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρέβιν λέγονται. V.

Ead. 1. 11. Λιβαντίδος δ)] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Λαμασκηνός, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβαντίδος εἰκάσαι ε). V.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν f)] Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικῶνος ὁ δὲ Ἐλικῶν ὄρος ἐστὶ Βοι-

a) ἡμέλω] Ita emendarat Solanus, non addens unde, cum editum esset ἀμέλω. Obsecundavi tamen, ut fieret secunda pers. ab ἡμειψόμεν. Reitz. Comma, quod in Edd. Reitz. et Bip. post βιβλίον positum reperi, jam cum Schm. quo par erat post εἰκάσαι reponere placuit. Lehm.

b) σήτας] Ζήτας misere edita. Reitz.

c) προλαμβάνοντος] „προςλαμβ. Edit. Bene correxit Solanus.“

d) Λιβαντίδος] „Huc retulit hoc Scholion Solanus, quum ante ad alia verba referretur.“

e) εἰκάσαι] „Εἰκάσαι ante vulgatum fuit.“

f) Ὀλμειδὸν] Μυρίνη ἄν Ed. Cler. Et mox ἐξήγησται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae monente Solano facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. Reitz.

ώτιον, οὐ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατώκηται, ἐν ἣ ὁ Ἑρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

Pag. 5. l. 1. καὶν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γάρ φησι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικολιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

Pag. 6. l. 1. ἀγαθοῦ ὧν ἢ ταῦτα] Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἔνεκεν, ἢ ἢ· τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἔνεκεν. V.

Ead. l. 6. Ἰσμηνίου g)] Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιοτο, Ἰσμηνίου εὐθύς αὐτοπρόσωπος ἔσσεσθαι Ἰσμηνίας, ἐκώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλέον τοῦ ἐλπίσαι h) τετύχηκεν. V.

Pag. 7. l. 3. Κενταυρίδην i) ἢ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαϊόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα k) τὸ στοιχείον, ἢ σίγμα l), ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππαταίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόραι m). Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἢ Νῖσα δὲ πεδίον Μηδίας, οὐ αἱ ἵπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτριφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης n) τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνομαστοί. V.

Pag. 9. l. 1. καὶ ὑπερπηθήσεται ο) μὲν τὸν ποταμόν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρος τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

g) Ἰσμηνίου] Ad Lucianum adcommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. Reitz.

h) ἐλπίσαι] „Ita ex C. rescripsit Solanus. In Editis erat ἀκίλπισαι. In V. ἐπελπίσαι.“

i) Κενταυρίδην] „Et hoc ad alia verba relatum erat.“

k) κάππα] Lege κόππα, utroque loco. Solan. Cf. Schol. ad Aristophan. Nub. v. 23. et infra Adnot. Lehm.

l) σίγμα] Lege σάμπι. Solan.

m) σίγμα σαμπφόραι] Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solanus, nil tamen mutavit; sed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σακφόραι tantum editum esset. in V. vero σ (pro ς), mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νῖσα, ac Μηδέας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Νῖσα ego scripsi, et alia nonnulla ejusdem generis vitiosa per hoc scholion correxi. Lehm.

n) Λαρίσσης] „Λαρίσσου. V.“

o) ὑπερπηθήσεται] „ὑπερπηθήσεως Editā. Mutavit Solanus.“

Pag. 12. l. 8. κόλλοπας ἐπεκειμένην] Κόλλοπας οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραί. V.

Ead. l. 16. ὠνήσω] Γρ.^{αι} ὠνησο. G.

Pag. 13. l. 2. περὶ πόδα δὴ σοι] Περί πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ, ἀληθέστερον εἶρεῖν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως p). ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπνεται V. (Ῥιπνείται G. Ριητίζεται V.)

Pag. 14. l. 11. κληρονομήσαντα] Κληρονομῶ σου, Ἀντικῶς. V.

Ead. l. 13. διασπάσασθαι αὐτόν] Ἐπεὶ ἀκείῳς ὑπὸ τῶν κυνῶν q) διεσπάσθη. V.

Ead. l. 17. παρὰ τῆς μητρὸς r)] Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τούτον. V.

Pag. 15. l. 9. καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρησάτο καὶ Πλούταρχος. V.

Ead. l. 10. Πρωτίως] Περί τοῦ Περειγρίνου λέγει. V.

Pag. 17. l. 4. ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν] Καινοπραγεῖς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ ποιῶν, ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

Ead. l. 11. καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωῦφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπιμήκη s) κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατεῖν, λευκὸν ἢ πῆλιον· εἰ τις τοῦτον t) ἰχθυΐσται u), κονιορτὸν ἀποβάλλον x). V.

Pag. 18. l. 3. Οὐκ εὖξεν τὴν γῆν χαρεῖν σοι τότε. G.

Pag. 19. l. 14. οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μὴ που ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος γέγραπται

p) καταπεφρονημένως] „Sic dedit Solanus pro vulgato καταπεφρονημένος, et παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν.“

q) κυνῶν] „Ita merito emendarat Solanus, cum legeretur Κυνῶν.“

r) παρὰ τῆς μητρὸς] „Ante ad verba ἃ μόνῃ ἐξήλθου male referebatur hoc Scholion, et Scholion sequens ad Ἐκείνῳ γέροντι.“

s) ἐπιμήκη] Ἐπιμήκης dederat Solanus, non adjiciens undē. Ideo non satis causae cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμήκης distinguas, construasque ζωῦφιον ἐπιμήκης, κέρατα ἔχον, Solani conjectura non displicebit; non tamen certum est, Scholiasten sic dedisse. Reitz.

t) τοῦτου] Sic Solanus pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, cui neque δδύναιον vulgatum ab Scholiasta profectum. Reitz.

u) ἰχθυΐσται] Legendum existimo ἰχθυΐσται. Reitz.

x) ἀποβάλλον] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλον. C. etiam, nisi quod τούτου pro τοῦτο quod in reliquis est. Sed legendum πῆλιον, non πῆλιον. Solan. Per me legas ita; sed ego certe non scribam. Lehm.

οὐδέτερος, ἢ ἐκτίθλινται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου. V. Exstat etiam in C.

Pag. 20. l. 16. καί τοι τὸ τῶν Μυσῶν γ)] Ἀντὶ τοῦ, ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. V.

Pag. 22. l. 9. σοφὸς ἀνὴρ z)] Κατὰ Μάρκον α) γὰρ αὐτὸς ὁ Λουκιανὸς ἦν, V.

Pag. 23. l. 11. οὐχί γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

Pag. 29. l. 9. καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθῆντι] Καλῶς αὖ. εἰχε τῷ δυστυχεστάτῳ τούτῳ μεираκίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐκιδούσῃ, ἢ ταιαύτην σφηκιᾶν καθ' ἑαυτοῦ κινήσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι β) βιβλίου. V.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 11. ἐπηλυγάζουσα α)] ἀντὶ τοῦ, ἐπισκιά-
ζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα. ἡλύγη γὰρ ἢ νύξ λέγεται. V.

Pag. 32. l. 10. ἐπιτετραμμένος] ἀντὶ τοῦ ἐπιτρο-
πῆν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν β). V.

γ) Μυσῶν] Ex interpretatione falsa videa corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. Reitz.

z) σοφὸς ἀνὴρ] „Σοφὸς γὰρ edebatur, quod ad *Lucianum* aptavit *Solanus*.”

α) Μάρκον] „Μικρὸν Edita ridicale; sed et sic V. Recte Μάρκον C. et G.”

β) ἐγκρατῆσαι] V. Codicia compendium obscurum est. Fortasse ἐγκρατῆσαντα. *Solan.* Vulgatam scripturam σφηκιᾶν corrigendam duxi. *Lehm.*

α) ἐπηλυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat *Solanus*. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα [„Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, huic scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus pro eo, quod legebatur in V. et Impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπὶ λ — etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset: ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? Reitz.

β) σχῶν] σχῶν priores. *Lehm.*

Ead. l. 13. τῶν ὅλων c)] δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπα-
στασίας τῶ Θεοδότῃ. V.

Pag. 33. l. 3. κάρτα] Σημείου πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V.
(Sed in V. altero: Κάρτα] Λέγεται Μαν, μεγάλως.)

Ibid. φρενέρης] ὁ φρόνιμος. V.

Ead. l. 10. ἔαθε] ἀντὶ τοῦ, ἤρρεκεν d). V.

Pag. 34. l. 12. ἀνὴρ καθήται τὰ ὅτα παμμεγέ-
θη ἔχων] Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχορημέου,
καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πνευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης
τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς
ὄντος ἔχει ὁ Μίδας ὅτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὅτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ
μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐ-
ήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι e). V.

Ead. l. 13. τὰ ὅτα — τοῦ Μίδου] Midas aures ha-
buisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habuisse di-
cuntur, sic et longas aures. Vel quod etc. Ita habent C. et
G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr.
VIII. p. 144. Ed. Bas. Reitz.

Pag. 35. l. 7. δύο μαρτυροῦσαι] Γράφεται ὁμαρ-
τούσαι f). V.

Ead. l. 9. ὁ περιηγητής] ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρμηνεύς. V.

Ead. l. 11. μελανείμων] Ἡ μετάνοια μελανείμων. V.

Pag. 38. l. 9. δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ, μη-
δὲν μέρος καταληφύας. V. Gori. et Aug. 3. Ἦτοι μὴ ἐτεροῶ-
ρεπίς. G.

Ead. l. 12. φησὶ δέ] Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην
ποιητὴν μοι δοκεῖ g). C.

Ead. l. 13. ἀμφω μῦθον ἀκούσης] Ἀπικὸς σολοι-
κισμός. V. et Aug. 3. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναν-
τιομάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα· μηδενὶ (Plut. μη-
δέ) δικὴν δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ

c) τῶν ὅλων] Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, et sequens Scholion κάρτα ad εὐ πάντων φρενέρης τις ὧν. utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius reseritur ad Θεοδότῃ. Reitz.

d) ἤρρεκεν] Ἦρρεκε edita. Ἦρρεκε C. et V. unde ἤρρεκεν dedit Solanus.

e) αἰσθάνεσθαι] Similia legas apud laudatum jam Palaephatum: Cler.

f) ὁμαρτούσαι] Ὁ μαρτούσαι misero edita, et pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο μαρτούσαι, utramque emendante Solano.

g) Τὸν Φωκ. — δοκεῖ] Corrupta haec esse videntur, aut sic illa legenda: Λέγει τὸν Φωκ. etc. aut ad superiorem locum sic accom-
modanda: Ποιητὴν μοι δοκεῖ] τὸν Φωκυλίδην. Lehm.

Ζήτων (*Plut.* τοιούτων inserit) τὰ δὲ λόγῳ χρώμενος, εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτε οὐκ ἀπέδειξεν. ὅμοιον γὰρ αἰς (εἰ) μὴδὲ ὑπήκουσαι κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. ἦτοι (δὲ *Plut.*) ἀπέδειξεν ἢ οὐ (*Plut.* οὐκ ἀπέδειξεν). οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἔρατῃσας αὐτὸς ἀντίγραφει (*Pl.* ἀντίγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλκε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, αἰς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (*Pl.* ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' ὑψότερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

Pag. 39. l. 1. ὑπάγωμ] ὑποφέρωμ. G.

Ead. l. 2. τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ] Αὐτὸ που τὸ ἐν φάσκαις, Λουκιανέ. V.

Pag. 40. l. 9. ἐνθα ὁ μὲν χρηστός] Οἷον τοῦτο εἰπας ἀληθέστατον. V.

Pag. 41. l. 7. κατίσχυε] κατεδυνάστευε. G.

Pag. 42. l. 1. τῆς ὑσπληγγος] Καὶ ὁ τόπος ὁ α. ο. ο. ν. λ. φ. h) ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφειρητὴν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύωπα. G. (ὅτι) ὑσπληξ, οὐχ ὁ τόπος μόνον (λέγεται), ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρειος ὄχενος, ὃν νῦν λαμβάνω φασί. Cod. 2954. et Aug. 3. in quo, quae intersepsit *Schmiederus*, adjecta sunt.

Pag. 43. l. 11. καὶ Στρατονίκη] Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου i) Ἀντίοχος ἐρασθεὶς k) πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι l) τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' αἰλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονώς m) τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνημονίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἰτα σοφίᾳ Ἐρασιστραίου n) τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου, τοῦ ἔρωτος, ὑπέξιστη ταύτης ὁ Πάτηρ τῷ υἱῷ. V.

h) α. ο. ο. ν. λ. φ.] Explentur voces eo, quod deinceps sequitur, scholio. *Lehm.*

i) Σελεύκου] καὶ Σελεύκον C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan.*

k) ἐρασθεὶς] „In C. ἡρασθη . . . ὡς νοσήσαι καὶ θανεῖν ἀπειλῶν τῷ πατρὶ.“

l) ταύτης παραχωρῆσαι.] C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solan.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz.* Accentum sic inventi in *Reitz.* Ed. positum, nec debebam mutare. *Lehm.*

m) εἰς αὐτὸ γεγονώς —] C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανόντι διὰ τὸν πρὸς. *Solan.*

n) Ἐρασιστράτου] „omissum erat in editis: addidit *Solanus.*“

Pag. 44. l. 15. ἀνυσιμώτατον] δυνάμενον ἀνῆσαι. G.

Pag. 45. l. 6. ταραντινίδιον] θέριστρον λεπτόν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Pag. 46. l. 3. ὑπολαμβάνοντες] ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες ο). V. et Aug. 3.

Ead. l. 4. τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέ-
καιον] Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας ρ) λέγεται q) Λέοντα
τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερα-
τώδη διξιὼν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄκη r), ἵνα μόνον εὐδοκμοῖη
ψευδόμενος. V.

Pag. 49. l. 6. τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει
τὸ ἡδέως, καὶ τὸ κόρος, ὃ εὐθείως κόρον λαμβάνων, καὶ τα-
χέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα s) γὰρ ὅπως
τὸ κοινόν καὶ καθωμιλημένον. V. ἀψίκορον] Sic Aug. 2. et
3. cum Scholio: τὸ ταχέως εὐμετάβλητον ἢ τὸ ταχέως κορεν-
νόμενον.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα·
οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινόν καὶ καθωμιλημένον. V. alter.
(In Ed. ad Λαθρηδὰ relatum, et post σχῆμα omnia omissa.)

Pag. 50. l. 4. τὰ συνήθη] Πέπονθα τοῦτο ἐγώ, ὡς θέλω
δική, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

Pag. 51. l. 8. ὅτι πολλάκις] Ὅλον ἡδὺ πνεῖς, Λου-
κιανέ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας t) καὶ μύρου παρὰ
πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

Ead. l. 10. οἷς αὐτὸς] Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι

ο) προλαμβάνοντες] „recepī ex C. Προλαμβάν. — V.“ Posterius
hoc praefert *Abresch*. Dilucid. Thucc. p. 592. et explicat de na-
tandi imperito, qui ab alio, ne mergatur, sustineatur leveturque.
Lehm.

ρ) Συλοκάκας] C. D. male Σιλοκάκας λ. ὄντα τ. β. διαβάκχευε;
Solan.

q) λέγεται] Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopoli-
tana, de qua vide *Meursium* in *Lexico Graeco-barbaro*. Quis
autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius,
quaerent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam
nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum
regnare coepit Leo Thrax. *Cler.*

r) ἅτε καὶ ἄκη] Exc. G. ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genui-
nam puto esse scripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan.*

s) οὐκ οἶδα] „In C. hic novum scholion constitutum, quod jam
supra alicubi habuimus. In Editis vero οὐκ omissum implevit alia-
que menda correxit *Solanus*.“

t) ἀσταρτίας] „In editis fuit ἀλαβίστρον, quod emendavit *Solanus*
addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, et sic V. quo nomine uuguentum
aliquod hand dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, et
ἐλαβίστρον edere, ut in Impr. factum est, non decet.“

δοκῇ. V. Οὐ καλῶς u) σοι δοκῇ, ᾧ ἑρμηνεύ x)· οὐ γὰρ εἰς ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνέσσεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα Ἀστειαν, ὡς γηῖν Ὅμηρος ἐν Ζ γ), καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

Pag. 52. l. 7. κατθανε] Γρ. αὐ καύτανε. G.

Pag. 53. l. 7. φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος] Τὸ λόγιον τοῦτο, ταύτης *) ὑποκεκνισμένος, ἀντὶ τοῦ, διὰ ταύτην διασφονούμενος αὐτῷ †). ἔχθρὸς δὲ ἦν αἰεὶ Θεμιστοκλέους z) Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φηαί, ἐπὶ τῶν ὀρέων a), Θεμιστοκλείς, τὴν ἔχθραν ἀπολείπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα b). V.

Pag. 54. l. 8. ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἡ νίξατο] Οὐκ οὖν τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος. V. (v. Odys. M.)

Pag. 55. l. 11. οὐχ ἤκιστα] μάλιστα. Aug. 3.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σισημειωμένας c). παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ

u) Οὐ καλῶς] Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. Solan. „Kalῶς legendum probe monet Wetstenius.“ Wetstenii emendationem, ut par erat, recepit Schmiederus. Lehm.

x) ᾧ ἑρμηνεύ] Ἐρμηνεύ edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in Ms. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit ἑρμηνεύ, plane ignoro; nisi forte legendum sit ἑρμηνεύ, i. e. *interpreter*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius scholii auctor. Cler. Immo ἑρμηνεύ legitur; s et ρ ita conjunctis, ut facile ὡς credas, non ἔρ. expressum. Solan.

y) Z] ἢ V. male. (vid. Il. Z, 164.) Solan.

*) ταύτης] Sic Schm. e cod. Aug. 3. pro vulg. ταύτην. Lehm.

†) αὐτῷ] eiecit Schm. praecunte Cod. Aug. 3. Lehm.

z) αἰεὶ Θεμιστοκλέους] C. Θεμιστοκλῆς αἰεὶ Ἀριστείδου διὸ. At in C. D. M. eodem quo in Ed. Amst. modo legitur, nisi quod δὲ recte habet, non διὰ, ut illa. Solan.

a) ὀρέων] Nullo sensu hic antea legebatur ἔχθρων. Vox quam reposui ex C. est, et V. ipso. Solan. Fors ὄρων. Reitz. Et hoc recepit Schmiederus. Lehm.

b) ἀναληψόμεθα] „ἀναληψόμεθα editum antes. Emendavit Solan.“

c) ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.] Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σισημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἄνδρας habet. Solan.

ιστορίας τοιαύτα. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακούργους καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς d) ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πόλεταις, ἃς τινες ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata et scelerata via. G.

Ead. l. 13. γεγωνότερον] τρανώτερον. V.

Pag. 59. l. 16. τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης οὗτος λαιδορεῖται αἰ γυναιξὶ συνῶν; καθαρώδης δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν ποτηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον ποτηρὸς, οὐ γὰρ ἂν ἡσθόμην, οὐδὲ παμπόνηρος e), ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκε τε. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχρῶς ἦδον f). τουτίστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ Πολυμνήστος καὶ Οἰώνυχος ἀβήτο-ποιοὶ g)· καὶ Πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κοιμῶδεται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ h) σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίηται i) ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀριφράδες, παῦσαι ληρῶν. V.

Pag. 60. l. 13. ἀνίπτους ποσὶ] Ἀνίπτους ποσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀνετοίμοις k), καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

Ead. l. 16. βδελυρίε] αἰσχροποιεῖ. V.

Pag. 61. l. 4. αὐτῶς] ματαίως. V.

Ead. l. 6. ὁ γὰρ σοφιστῆς] Τίμαρχος l).

Pag. 62. l. 1. σχεδιάσειεν] Ἦτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

Ead. l. 9. ἐπήμυνε] ἐπεβοήθει m). C.

Ead. l. 17. ὁ τὸν λόγον] Λουκιανός. G.

d) αὐτοὺς] „αὐτῶν Edita. Emendavit Solanus.“

e) παμπόνηρος] „Exc. G. πανπονηρέ.“

f) αἰσχρῶς ἦδον] „Exc. G. αλοχρῆς ἰδών.“

g) ἀβήτοποιοὶ] Vulg. ἀβήτοποιοι. Sed Suidas vocem, monente jam Solano, restituit Schmiederus. Eundem Suidam secutus pro γε vulgato scripseram modo δέ. Lehm.

h) μὴ] Sic Suid. Sed in Luciani Edd. vulgo καὶ. Lehm.

i) πίηται] „Exc. G. πίεται.“ Nec aliter Suidas, propius ad Aristophanis verba. Lehm. Conf. Aristophan. Equit. v. 1278. unde haec sumpta, et reliqua jam omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281. ad 1287. Reitz.

k) ἀνετοίμοις] Lego ἀνετοίμως. Solan. Obsecutus Schmiederus. Ego tamen satius duxi vulgatam, e Suida excerptam, retineri. Lehm.

l) Τίμαρχος] Lego Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperitur Τίμαρχος. Solan.

m) ἐπεβοήθει] „recepti ex C. Ἐπιβόηται V. et edita. Ἐπιβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C.“

Pag. 63. l. 5. ἀκρατῆς γέλωτος] Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

Ead. l. 9. Ἐξεπολέμησεν. Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν.) G.

Pag. 64. l. 17. ὕστατον τὸ μέγα] Euripides: Οἱ δ', οἷς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα η), ἦτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

Pag. 65. l. 6. ἐκ τοῦ Δελφικοῦ] Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte scriptum erat κεκριμένα.)

Ead. l. 15. Γενετυλλίδων] Εἰς Ἀφροδίσια σπῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τρυτονί, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀρκῶσαι διέγωνεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχράς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα. V.

Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἰτιος. ob quod et appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Aristoph. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ πότναι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἦτοι ἡ Ἀφροδίτη, οἷς γενέσεως αἰτία. G.

Pag. 66. l. 9. ἐπ' ἡλύδας] ξένους, ἐποίκους. G.

Pag. 68. l. 16. ἀφ' ἡλιξ] πρεσβύτης. V.

Pag. 69. l. 3. ἡττάσω] ἐμέμφου. V.

Ead. l. 8. βδελυροῖ] Αἰσχροποιοί. G.

Pag. 70. l. 12. κύφων α] Κύφωτες ξύλα ἥσαν ἐπιτεθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρώσῃ ἀνακύνψαι ο). Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ᾧ τύμπανα, ᾧ κύφωτες, οὐκ ἀρῆξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμός ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοῖον, οἱ δὲ καλοῖον ρ) ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος κύφων τίσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλέθριων. καὶ κυφωτισμός q) ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δέ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὀλέθριος ρ). εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. εἰαν δέ τις θρασυνόμος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδέν

n) ὅπα] Locus est Hecubae v. 553. *Lehm.*

o) ἀνακύνψαι] Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquas ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquet. Superiora etiam de Arifhrade ex *Suida* emendata. *Cler.*

p) καλοῖον] „Exc. G. κληῖον, οἱ δὲ καλῖον. C. κλοῖον, οἱ δὲ καλῖον.“

q) κυφωτισμός] „Exc. G. κυφανισμός. Lege κυφωτισμός. C. κυφανισμός.“ Vocem nihili κυφανισμός *Suidas* quoque habet in Ed. *Basil.* Sed *Schmiederus* jam apud nostrum emendavit. *Lehm.*

r) Ἀρχίλοχος δέ — ὀλέθριος] „Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πατηρός.“

ποιήσῃται ε); δεδεδόθω ἐν κύφωνι πρὸς τοῦ ἀρχαίου ἡμερῶν κ', ἐπιφθόσιμος μέλιτι γυμνός καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίταις καὶ μυαίς δειπνῶν. τοῦ δὲ χρόνου ι) διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβαλόντα υ).

Pag. 71. l. 6. νεανισεύεται x)] νέον ἔργα ποιεῖ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ γ), ἐγκαυχᾶται. V.

Pag. 72. l. 9. τοῦ Σινωπέως] Διογένους. V.

Pag. 74. l. 15. παρὰ πόδα] ἑγγύς, πλησίον. G.

Pag. 79. l. 9. βινητιῶν] συνουσιαζών.

Pag. 81. l. 3. Τρικάρανω] Τρικάρανος φρούριόν ἐστὶ τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

Ead. l. 4. Τριγλώχινι] Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

Ead. l. 11. θάτερον] Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V. θάτερον τῶν πενήτων] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μὴδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν z) λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. αἰὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνῶν, προδήλως βάρβαρον δυνικὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσσημον καὶ τὸ ἀνηνιμία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον τοῦ νῆ α) θηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσση, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν' ἁπλοῦς. οὐ καὶ ἡ μετοχή b) πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθυφρόνι, τί δαί; πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτῃμι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσῃμι λεχθεῖν ἀν' ἴσταμαι. V. alter.

Ead. l. 14. τὸ τριῶν μηνῶν] Τριῶν μηνῶν προδήλως βάρβαρον· δυνικῶ c) τοῦ τριῶν ἐπαγόμενον· ὥσπερ πάλιν

a) ποιήσῃται] „ποιήσεται Edita, mutavit Solanus.“

ε) τοῦ δὲ χρόνου] „In Exc. G. Τὸν δὲ χρόνον δια— καὶ κρημνῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημνόν, mendose. τ. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C.“

υ) περιβαλόντα] „Περιβαλόντας edita. Mutavit Solanus. Περιβαλλόντας emendabat Hemsterhusius.“

x) νεανισεύεται] „Νεανισύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura.“

γ) τολμᾷ] „Ita edidit Solanus pro vulg. τοιμᾷ.“

z) συναλειφθὲν] „συνλληφθὲν C.“

a) νῆ] In Schol. seq. legitur μῆ in Impr. et V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. et G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo νῦν in Impr. factum est. Solan.

b) μετοχή] Μετοχή V. quod in Impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan.

c) δυνικῶ] Sic etiam C. Lege tamen δυνικῶ. Solan. (vel τῶ pro τοῦ.)

δυσφημον καὶ τὸ ἀνηγημία. τίς γὰρ χρεια τοῦ στερητικοῦ μη-
δὲν μλέον τοῦ νή d) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοῖ ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρ-
θωτον, χύνει γὰρ οὐκ e) ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα f) χρῆσις.
ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἐν εἰη πέταμαι,
ὡς ἴπτημι ἴσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν λε-
χθείη, οὐ καὶ ἡ μετοχή ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρωνι Πλά-
των, τί θαί g); πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ'
ἡ ἄρα ἴπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴπτημι παραπλησίως τῷ ἴστα-
μαι. V.

Pag. 81. l. 16. ἐκχύνεις] Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνει (sic
scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνική χρῆσις· χύνει
δὲ οὐδέπω ἐγκρίπεται τῇ Ἑλλάδι γλώσση. G.

Ead. l. 17. Ἀδράστεια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύ-
την τοῖς πάνυ μεγάλα ἐκκαυχώμενοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Pag. 82. l. 4. προσαιτεῖ] πολλὰ αἰτεῖ. G.

Ead. l. 10. Τῷ σίου] Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σο-
κελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισά-
μενός τινα πρεσβύτερον εἰργάσατο. V. Eadem habet V. alter,
nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος scribat: Τούτου λέγει τοῦ
Κορ. etc. et pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta re-
petere?)

Pag. 84. l. 1. τὴν Καμαρίναν] Λίμνην φασὶ τῇ Κα-
μαρίνῃ περιειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμα-
ριναίοις μετοχετεύσαι, ἐχρησεν ὁ θεός, μὴ κινεῖ h) Καμαρίναν.
οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία
εἰρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων.
τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὐ τοὺς κλέ-
δους διασειαμένους ἀηδέστερον ὅζειν. V.

Ead. l. 4. παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πανούργος ἄν-
θρωπος κυρίως· ὁ ὥσπερ i) ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλετ-
σμένος k), καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δη-
λοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατε-
τριμμένον l). Κιναιδος δὲ ὁ, τε ποιῶν, ὁ, τε πάσχων, παρὰ τὸ
τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται
inserit: τῷ γλωσσαλγεῖ, et pro πάσχων habet παθῶν. At
πάσχειν etiam in G. V. et M.)

d) νή] Mh edita. Nh C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan.

e) χύνει γὰρ οὐκ] „Ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti edi-
tum est.“

f) Ἑλληνίζουσα] Ita dedit Solanus pro vulgato Ἑλληνική. Reitz.

g) τί θαί;] „Sic rescriptum ex M. τί δὲ Editā.“

h) κινεῖ] Sic Schm. Sed priores κινεῖ. Lehm.

i) ὁ ὥσπερ] „Ὡς παρὰ Editā: ex Voss. utroque mutavit Solanus.“

k) συναλεττός] „Sic V. et M. συναλεττός Exe. G.“

l) διατετριμμένον] „διατετριμμένον Exe. G. V. M.“

I N D E D O M O.

Pag. 85. l. 1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠρρώσθησεν, ὥς φησιν Ἀρριανός. Στραβὼν δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλατυνευροῦντα α) τῶν ζώων ἰάται ἐμβαλόντα τῷ ρεῖθρῳ β) τοῦτου καὶ ἐγγρο- νίζοντα. (Sed et tu lege Q. Curtium super hoc c.)

Pag. 89. l. 14. τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου c) τὰς γονὰς ἔλκοντας. V.

Pag. 91. l. 14. Ἦγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στείλ- πτοτέρα ἐσσεθαι δ. τ. γ. G.

Pag. 93. l. 2. καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφὰς φησι, ἥτοι d) τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθίων καὶ φυ- τῶν μμήματα εἰργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

Pag. 94. l. 1. καὶ ὀργίλον ἐπιστοῦς] Γρ.^{αι} καὶ ὀλγον. G.

Pag. 95. l. 10 διολισθάνουσαν e) τῶν κυμάτων] Ὡς καιναὶ σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. V.

Rad. l. 14. ἀπὸ Ἰϋγγοῦ] Ex Theocrito: Ἰϋγξ ἔλα τὸ ἦνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

Pag. 98. l. 18. καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεί- νος] Εἰς Πάριν f) Ἀλέξανδρον, ὥς φησιν Ὀμηρος, Ἀλέξαν- δρον θιοειδῇ ὁ λόγος φησί. V.

Pag. 99. l. 12. Δημοδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελωδῶν. G.

Pag. 100. l. 8. τῶν Γοργόνων ἄλλος] Ὅτι αἱ Γορ- γόναί καλλι καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστώσαι οἶονεῖ ἀπελίδουν τοὺς ἀν- θρώπους. V.

a) πλατυνευροῦντα] Sic V. C. et G. In Impress. erat παχυν- ροῦντα, uti apud Strab. XIV. p. 693. G. in Ed. Casauboni editum est; cujus vide notas p. 241. emendationem suam firmantes. Solan.

b) ρεῖθρῳ] Πήρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz.

c) παλαιωτάτου] „παλαιότατου V.“

d) ἥτοι] „In editis εἰ τε Correxist Solanus.“

e) διολισθάνουσαν] Sic erat in Editis Schol. at in textu Luciani διολισθαίνουσαν. Sed ita variatur et alias in hoc verbo. Conf. Gymn. c. 2°. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. Reitz.

f) Εἰς Πάριν] Errat Scholiastes, nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Hic enim de Ulyssae sermo est. Vid. l. c. in nou. Solan.

Pag. 105. l. 2. τῆς ἀντίθυρος g)] Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἢ ἀντίθυρ. h). V.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 4. συμβαλεῖν] διακρίναι, νοῆσαι. V.

Pag. 112. l. 13. αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] ἀπὸ τοῦ, βιώσας. Participium pro Infinitivo. G.

Pag. 114. l. 5. ἐννενήκοντα τελῶν ἔτη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἀπὸ τοῦ, Ἑλλήν ἐστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀπὸ τοῦ, ἀνὴρ ἐστι. τελεῖ δὲ α) εἰς ἐννενήκοντα ἔτη, ἀπὸ τοῦ, ἐννενήκοντα ἔτων ἐστι. οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Pag. 115. l. 11. κατέστρεψε] ἐτελεύτησε. V.

Pag. 117. l. 6. καταχθεις] Ξενοδοχηθεῖς. V. Καταπλεύσας. C.

Pag. 119. l. 11. φῦμα] ψυδράκιον, ψάρα b). V.

Ibid. καὶ ἀποκαρτερῶν] Ἐαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγχόνη c) ἔξάγων. V.

Pag. 120. l. 2. Ὁ Σελευκεὺς] Ἔστι γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τήγριδι τῷ ποταμῷ. V.

Pag. 122. l. 8. ποτνιώμενος] ἀνιώμενος d). ποτνιώμαι, τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἰκτεῖναι. V.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 7. Ὅτι μὲν οὐδέν] Τὸ παρὸν ἀναπόδετον ὃν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasmus notus. Vid. ad Musc. Encom. c. 1. Reitz.

Pag. 131. l. 8. σπεύδεις] De Ulyssae G.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 135. l. 4. τροφή] Ὡςπερ γὰρ τῆς τροφῆ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ υγρὸν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν αὖτε συγγενεστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται καὶ ἐπιδίδωσιν τῷ δὲ θερμῷ

g) τῆς ἀντίθυρος] „Ἀντίθυρος male V.“

h) ἢ ἀντίθυρ] In impressis ἢ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. et G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἢ ἀντίθυρ, ut πύρος a πυρ. Solan.

a) δὲ] „non aderat in Editis. Addidit Solanus.“

b) ψάρα] „ψάρα edita. Emendavit Solanus.“

c) ἢ ἀγχόνη] „Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C.“ Quippe respicit simul ad illud, quod nonnulli narrarunt, leguere Zenonem vitam finisse. Lehm.

d) ἀνιώμενος] ἀνιώμενος in prioribus Edd. Lehm.

μαραινεται τε καὶ ἀφανίζεται συναναμρούσα τὸ ὡς ἐφ' ἐαυτῇ τὸ θερμόν. αἰ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτῇ μὲν ἡ υγρότης ὀλιγουμένη ἀκμαζειν ὑπερδίδωσιν, ὡς εἶα τρέφουσα τῷ θερμῷ τέλος δὲ ἐξικμαζομένη καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ ἐκ παραφραυῖ καὶ παρακμαζειν ποιεῖ καὶ αὐτῇ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἀτοπὸν τ' ἤδη κεκρατηκένας τῶν τέως ἐνίκμων τόπων. M.

Pag. 138. l. 14. πῖλοι] Εἶδαν τοιαῦτα. καὶ σὺ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

Pag. 139. l. 5. φύσεις] Δύναται καὶ οὕτως εἶναι, ἢ ὡς α) ὡς οὐκ ἀμέλεις πρὸς τὸ εἶδέναι ἡ φύσις τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν γεγένηται μοι. δυσχερέστερον θε. M.

Ead. l. 12. ἄσχετον] Ασπετον habent C. Γρ.^α ἄσχετον. G.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIO DO.

Pag. 141. l. 1. ΗΣΙΟΔΟΝ] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ιδέας καὶ ἀγχινολας. G.

Ead. l. 11. ἐν θεῷ] θεῷ πνεύματι κινούμενα. V.

Pag. 143. l. 6. εἰς ὃν καιρὸν τινὰ] Τέρεθροις τοῦ εἰς ὄντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα περικαλλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὅποταν οἱ ῥήτορες, εἰ καὶ μὴ δι' ἐν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἴ τι χρὴ ἔρρομένῃ πιστεύειν. V.

Pag. 144. l. 1. ἐν ἣν μὲν μοι] δυνατόν ἦν. V.

Ead. l. 7. καὶ βδάλλειν] ἀμέλγειν. καὶ βδαλεὺς τὸ ἀμολγεῖον α). V.

Pag. 145. l. 5. σκινδαλάμους] Σκινδάλαμοι τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἡ σκόλοπις, ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν. σκινδαλάμος τοῦτο δὲ β) ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. σκινδαλάμους γ) οὖν λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι. V.

a) οὕτως] Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint satis assequor. Solan. „Pro priore οὕτως legit φύσις J. J. Weistien.“

a) ἀμολγεῖον] „ἀμολγιον C.“

b) τοῦτο δὲ κ. τ. λ.] Videtur hic omissum quod extat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Cler. Quod etiam agnoscunt C. G. Solan. Supplevi e Suida, quae Reitzius et recentt. praee incuria omiserant. Ex eodem Suida modo scripsi ἡ ἐπεξεργασία pro eo quod in prioribus Luciani Edd. erat, ἡ ἐπιξ. Lehm.

c) σκινδαλάμους] „Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti et hic scribitur.“

Ead. 1. 8. κατακνίζουσι] κεντώσι. V. Κατατιμένους, καταλιπούσι d). C.

Ead. 1. 9. ἄττα] τινά. ἤ ἄττα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

Ead. 1. 16. φορμῷ] Φορμός, προκαλυμμένον e) ἢ πλε-
κτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεισαν ἰσχύδας κομίζεσθαι. G.

Pag. 146. 1. 2. καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται
σοι.] ἀντὶ τοῦ, ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐήθειαν. V.

Pag. 147. 1. 14. ἡπίαλος] ῥιγοπύρετος. V.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. 1. 12. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον] Κράσις τοῦ ω καὶ
τοῦ εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

Pag. 151. 1. 2. θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος
ἡ κοιτῶν. V.

Ead. 1. 3. ἐνδεδικὸς a)] Σημειοῦ τὸ ἐνδεδικὸς ἀπὶ
τοῦ ἐνδεδικένον. V.

Pag. 152. 1. 2. συνεσπειραμένος] συνεστραμμένος. G.

Ead. 1. 7. κρώβυλον] Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν
τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὃν καταλῖγον. V. Εἶδος ἐμπλοκῆς.
Thucyd. in 1. *Suidas*, C.

Pag. 153. 1. 2. τῶν κερσιάκων ἐπειλημμένον]
Τὰ νῦν κέρσια b) λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρί-
κους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

Pag. 154. 1. 9. τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον c)] τὸ καρ-
χῆσιον. V.

Pag. 155. 1. 2. κάμακι] Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον·
λέγεται θηλυκῶς. V.

d) καταλιπούσι.] quid velit, non assequor. Fortasse καταλυπεῖσθαι.
Certe *Suidas*: κνῖων. λυκῶν. τέμνων etc. unde haec nostra videntur
desumpta. *Lehm.*

e) προκαλυμμένον] προκαλύμμα *Suid.* et mox ἰσχύδες. *Lehm.*

a) ἐνδεδικὸς] Mendosa scriptura scholio huic ansam, ut multis
aliis, dedit. *Solan.*

b) κέρσια] C. κάρια, quod et adscripsit *Fossius*, citato etiam
Apollod. in Poliorc. teste *Gronovio*. *Solan.* Immo κάρια sine
dubio legendum. *Reitz.* Nihilominus κάρια servavit *Reitz.* et *Bip.*
Sed Schmied. edidit κάρια. In Cod. 2956. ἀκάρια. Unde *Belin.* ἀκάρια.
Bast. κέρσια. Vid. *Ducang.* Glossar. p. 594. citante *Bastio* ad
Gregor. Cor. p. 361. De κέρκος idem *Ducang.* p. 755. *Lehm.*

c) παράσειον] „Sic etiam legitur in Exc. G.“ Τοῦ ἱστοῦ legitur
pro ἱστίου, nescio errore typographico, an sic in Scholiasta ipso,
ex alio *Luciani* codice, *Reitz.*

Pag. 156. l. 9. κυματογήν] Γρ.^α κυμαγωγήν. G.

Pag. 158. l. 13. ἐτελέσθημεν] Ὡς μόνον d) ἀπορρή-
του ὄντος τῷ e) τὰ μυστήρια ἀμυήτων ἐξεμπέειν. τοῦτο οὖν αν-
τοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν f) ὡς οὐκ ἔξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς
ἔχειν ἀπορρήτον, εἶγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις g) ἀποκρύπτειν,
ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμνή-
μεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγωδῶν πρὸς
οἰκτεῖον χορὸν ἐρεῖς. V.

Pag. 159. l. 4. κενήν μακαρίαν] Τὰ πρὸς ῥαστώ-
την καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐργηγορούντων εὐθυμίαν h),
εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενήν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατ-
εφήμισαν. V.

Pag. 160. l. 1. πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοιτο] *Ναυτικά* i). V.

Pag. 162. l. 11. καὶ ἐς Αἴγιναν] Ἑορτὴ ἐν Αἴγινῃ. V.

Ead. l. 16. ὑπερμαζᾶς γὰρ k)] Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν
ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τε
τοῖς συνήθεσι τῶς ἐνορῶντων καὶ ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερ-
μαζᾶν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύ-
τη καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κού-
φως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων l) φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον
πύειν, οὐς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπύστεας σκωπτι-
κῶς ὀνομάζει. V.

Pag. 166. l. 8. καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον] Με-
λικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰνουῦς παῖδα, ἐπιδωκότος τοῦ Ἀθά-
μαντος αὐτόν. V.

Pag. 167. l. 14. οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τε
βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ m) πέτρῳ ἐν ᾧδου ἀνοχλίζειν n) ὁ
μῦθος ποιεῖ. V.

d) μόνον] Μόνου antea edebatur, et mox μυστήρια male pro μυστήρια. Reitz.

e) τῷ] „τοῦ V.“

f) φησὶν] „φασὶν edita. Emendavit Solanus.“

g) τοῖς ἄλλοις] Τοῖς ἄλλοις ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D: M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂν δεῖ, et pro τὰ l. αὐτά. Reitz.

h) εὐθυμία] Εὐθυμία legend. Wetstenius bene monuit. Reitz. Εὐθυμίαν tacite edidit Schmied. nescio an recte, Lehm.

i) Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. Solan.

k) γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γε. Solan.

l) ἀλαζόνων] „Sic V. Ἀλαζονεόντων edita. ἀλαζόνων φημί. Exc. G.“

m) Σισύφῳ] Σκύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est. Solan.

n) ἀνοχλίζειν] Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλῆεν scriptum invenerant, et omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium ajunt reperiῖ, pro ἀναμοχλεύειν. Solan.

Pag. 169. l. 6. οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλλίας] Ὁν Φάλερον φασί ο)· τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει· πολλά γὰρ ἐκείθεν ἰχθυηρὰ ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ ἁπὲι τοὺς ἄλλους παρευδοκίμουντας. V.

Pag. 175. l. 9. πρὸς τὸ ἐφίππιον] Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἣτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι ρ). V.

Pag. 177. l. 11. Ἀντίπατρόν τινα ἔασον] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κῆκενος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλῆςποντον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ q) καταλείπει. V.

Pag. 180. l. 3. τὸ λοιπὸν] int. τῆς ὁδοῦ. Gloss. Vat.

Pag. 183. l. 1. ἐξ ἐστάδιος γὰρ, οἶμαι, σοι] Ἐξ σταδίων r), εἶρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς, ὅπουσιν σταδίων ἀπέχουσι) ἂν ἀφικομένον ἢ κενὴ μακαρία. V.

Pag. 189. l. 8. παρακεκνηχότα τὴν γνώμην] οἶον μωραίνοντα. V.

Ead. l. 13. τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος] Ἐπὶ γὰρ i) τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 196. l. 12. ὁ Ἄλω πεκῆθευ] Δῆμος τῆς Ἀπιοχίδος γυλῆς. δῆμος Ἀπτικός ἢ Ἄλω πεκίς. V.

Pag. 200. l. 2. καταλιπούσαν α) αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περβαλεῖν ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων b) γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιπούσα. V.

ο) ὁ Φαλ. φ.] „In C. non reperio. Solan.“

ρ) καλοῦσι.] Sic dedit Solanus, quum ederetur φασί. nescio unde emendationem hausierit. Reitz.

q) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. et tamen ἀντ'. Sed nec ἀνθ' αὐτοῦ auctorem scripsisse puto, ut vere scripsit Fritzscheius. Voluit: ipsius loco, quod iam per se h. l. patet esse suo. Lehm.

r) ἐξ ἐστάδιον] Ἐσταδίων una voce priores Edd. Lehm.

s) ἀπέχου] „πέχου V“

i) γὰρ] „non aderat in Edd. Addidit Solanus.“

a) καταλιπούσαν] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, et post συνεκάθευδες vocolas duas interseruit, quas ideo uncinulis inclusi. Reitz.

b) τούτων] „ita dedit Solanus pro edito τούτον γερόμενον.“

Ead. l. 8. συνηγόρευες] Γρ.^{αι} συνηγόρους. G.

Ead. l. 9. ἀφεμένος] αποπιάς. G.

Pag. 201. l. 12. αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γρ.^{αι} ἐξαναστᾶσα. G.

Ead. l. 14. ἐπαληθεύειν] ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Pag. 207. l. 2. ῥόμβον] Ῥόμβος c), εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβον σχῆμα μεμιμημένου. Cod. 2954.

Pag. 216. l. 17. αὐτῆς] τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος. Cod. 2955.

Ead. l. 18. Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάντι μεγάλα ἐγκανχωμένοις ὑπονεμισώσαν. V.

Pag. 217. l. 12. Πράξεις ἅπαντα ῥαδίως. G.

Pag. 218. l. 2. τῇ Πανδῆμῳ] Ἀμφοτέραι πόρται, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τινι Οὐρανία τετέμιστο d) ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδῆμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνουσιαστικόν e) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δαμάλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον, καὶ οὐκ ἄφειον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαίνειται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Cod. 2954.

Ead. l. 4. Πλουτοδότειραν] Γῆν. G.

Pag. 219. l. 1. ταῖν θεαῖν] Κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς. Ὀρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων, ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, τῇ τῷ Σιώ. Bourdel. e Ms. Paris.

Ead. l. 4. συμβολήν] ὁ ἔρανος. V.

Pag. 220. l. 5. ταραντινίδιον] διαφανέστατον ὕψωμα, ὃ περιβάλλοντο αἶτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Cod. 2954.

Ead. l. 15. τοῦ Ἀδωνίδος] Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαϊρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι ἐκπνέται. Cod. 2954.

Pag. 221. l. 12. σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα ἐορτὴ ἐστὶν Ἀθήνησιν, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος f) καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ κομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει

c) Ῥόμβος] Falsam hanc Scholiastae explicationem esse notavit *Belinus*. Cf. Adnot. ad h. l. *Lehm.*

d) τετέμιστο] ἐτετέμειστο conj. *Schm.* An potius fuerit τεθέμιστο? Quamquam et alia huic scholio insunt, quae minus castigata scripta dicas, ut innox παρὰ τὰ Ἀφροδίσια, ubi malleim περὶ. *Lehm.*

e) συνουσιαστικόν] Sic *Bel.* et *Schm.* c. 2954. Συγγευστικόν *Bourdelot.* ap. *Reitzium.* *Lehm.*

f) Δήμητρος] ,commendante *Solano.* Δήμητρος. Editi. Idem τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους inseruit, et verbum ultimum ποιῆσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur."

τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλλως ποιῆσθαι. V.

Pag. 233. l. 2. διμοιρίτης g) ὦν] Διμοιρίτης, τούτῃ h) ἐνίοτε τὸ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρὸν ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιωτικῆς διμοιρίτης ἐλέγγο. ἔστι δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγός i), διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν k) ταυτό l) φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας m). V.

Pag. 254. l. 6. τὴν Ἀκαδημίαν] Γρ.^{αι} τὴν πόλιν. G.

Pag. 236. l. 13. γαστρίσαι] λαμπρότερον θρέψαι n). G.

Pag. 239. l. 12. ἃ εἶδες] Οὐ λέγει, ἀλλὰ μεμετρώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Cod. 2954.

Pag. 246. l. 4. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτούς] Γρ.^{αι} πῶς. G.

Ead. l. 10. τῷ θρίγκῳ] Θρίγκοι λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισσα. G. Θρίγκον o)] Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

Pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσιμον, καὶ ἡ περιθέτος p) κόμη, ἀπατώσα q) τοὺς πολλούς. V.

Pag. 256. l. 13. Ἐπλουρος] Proprium nomen. G.

Pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Cod. 2954.

Pag. 258. l. 12. ὧ Διοσκούρῳ] Ὡς ναύτης τοὺς Διοσκούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσιν. V.

Pag. 259. l. 1. δάπιδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπιδῇ στρώννυσθαι. V.

Pag. 260. l. 2. ἐπειςπessών] Γρ.^{αι} ἐπειςπέσας. G.

g) διμοιρίτης] „διμοιρίτες male edita.“

h) τούτῳ] „τούτῳ V.“

i) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. deleuit Solanus.“

k) ἡμιλοχίαν] „Ita scripsit Solanus. ἡμιλοχίαν edita.“

l) ταυτό] Autὸ V. quod in Impressis sic mutatum est. Solan.

m) ἡμιλοχίας] Cf. omnino cum hoc scholio Suid. et Schol. ad Jov. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 389. Lehm.

n) θρέψαι] Correxī vulgatum τρέψαι. Desumptum autem scholion e Suida. Lehm.

o) θρίγκον] „Θρίγγον et θρίγγος ediderat Clar. cum Cod. V. Restituit orthographiam Solanus accentu diverso servato.“

p) περιθέτος] Sic esse in C. notabat Solanus, quare id recepi pro vulgato ὑπερθέτος. In V. ὑπερθετος. Reitz.

q) ἀπατώσα] Ἀπατώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. Solan.

Lego ἐπεισπαισας. Hoc addiderat *Solan.* continuo, adeoque dubie, num a se, an id in *G.* invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρενον] ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων r) ἀναβαλλομένη τὴν Ἀυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ τότε προσφορωτάτη. *Cod.* 2954. et *Bourdelot.*

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] *Peregrini* meminit in *Demonactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam *Luciani*, esse videtur. *Peregrinum* *Gellius* se *Athenis* vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. *L. XII. c. 11.* virum gravem et constantem vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus L. XXIX.* de qua ejus morte ait, eum *Olympiis* quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi subtruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea. G.*

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. *G.*

Pag. 265. l. 1. τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν *Περεγρίνος*, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διεργασται μεγάλης συμφορᾶς αἵτιον ἐαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γραφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγή. *V.*

Pag. 268. l. 3. κυβεστώντας] κυβεύοντας. *G.* *Lego* πολυμβώντας a).

Ead. l. 12. θιέφυγε, ῥαφανίδι] Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιήν. ἐπὶ γὰρ ἐάλω, μετὰ πολλὰς b) τὰς ἄλλας c), τελευτῶντες, ῥαφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πᾶν ἀδρὰν ἐνειρον. *V.*

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιαν-

r) διεψηλάφων] *διαψ.* 2954. tradente *Belino*, mox ἀναβάλλομαι, deinde Ἀυδίον et τότε pro τότε idem. *Correcta* haec jam a *Schm.* e *Cod.* *Bourdel.* in *Adnoit. Lehm.*

a) πολυμβώντας] Sic certe *Suidas. Lehm.*

b) πολλὰς] *Legε ποινας. Gron.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan. Gronovium* secutus est *Schmiederus*. At *ποινας* ex antecedente *ποινας* facile intelligas. *Lehm.*

c) ἄλλας] Ἄλλας αἰκίας *Voss.* ad *Catull.* p. 42. ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.*

νῶν] Θαύμαστέῃ μὲν οὖν, ὧς μισρὲ, καὶ παντὸς ἐπέκεινα αὐθιγμάτων· εἰ καὶ σοὶ τυφλῶ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκοπτον καὶ ἀθέατον. V.

Ead. l. 14. σέβουσιν τὸν ἄνθρωπον] τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὧς λῆρε, ποιητήν. V.

Pag. 271. l. 8. τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται] Μισρὰ κεφαλῇ, οὗς πρὸ βραχίος αἰτούς καὶ ταύρους καὶ χρυσοὺς θυσιῶν καὶ ὀρμῶν ἀξιόους, καὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευε λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν f) θεῶν, νῦν τοὺς τοιοῦτους οὐκ ἀξιόους φῆς παραβασίως. V.

Ibid. τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὧς κατῆρατε, κατὰ τοῦ σωτήρος Χριστοῦ; ὅς σε g) καὶ τούτου ἐνέκεν ἀθανάτου h) παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην i), καὶ τὰ ἡμέτερα διασύραντα. ὧς τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μισρὲ, καὶ ἀκαθάρατε, ἀλλοτρεῖ τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

Pag. 272. l. 11. τῶν Παριανῶν πόλις] Παριανός, ὡς εἰκεν, Περεγρίνος, ἀπὸ Πάρου k) τῆς νήσου. V.

Pag. 273. l. 18. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβουσαμένης] Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας Περεγρίνος, οὐκ ἀντιπληθῆ παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας l), ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἐφης, ἀφαιμένων τοῖς ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ διαβολεῦ. V.

Pag. 274. l. 5. ἀναφλῶν] Ἀναφλῆν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i e. nasturbari. G.

Ead. l. 10. καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μέρκον Ἀντιωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

d) ἐπέκεινα] Scripsit, credo, ἐπικεῖ. Solan. Insignem hunc errorem merito notat Schäfer. ad L. Bos Ellipsa, p. 279. Lehm.

e) χρυσοὺς θυσιῶν] Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis c. 5. De Sacrifi. Solan.

f) Ἑλληνικῶν] „Ἑλλήνων V.“

g) ὅς σε] „Se huc inseruit Solanus, cum id ante editum legeretur post ἀθανάτου.“

h) ἀθανάτου] „Ἀθανάτου — κολάσεως V.“

i) παραβάτην — διασύροντι V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. Solan.

k) Πάρου] Confundit Parum insulam et Parium oppidulum in vicinia Lampsaci situm, de quo vid. Adnott. et Strabon. Lib. XIII. p. 405 monente Belino. Lehm.

l) τῆς πατροκτονίας] „τὴν πατροκτονίαν V.“

Pag. 275. l. 4. τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυρικὸν καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπικτητου μὲν οὖν Στωϊκὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσαέα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον m) ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς n), σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ἀφελείας μεστούς. V.

Pag. 277. l. 9. ἀπαξ χανόντα] Γρ.^{αι} χανέντα. G.

Pag. 282. l. 4. καὶ Σιβύλλας. G.

Pag. 286. l. 14. ὁ ἐν Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θιαγένην λέγει ἐν Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Pag. 291. l. 4. τοῦ κακοθαίμονος Πρωτίως ἐγέρετο] Πρωτεύς μὲν τάχα καὶ συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ o), οὕτω τὸν βίον ἀπολιπών· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασσεται p), λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω q) προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς r) ὕθλοις δὲ καὶ μωρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

IN FUGITIVOS.

Pag. 295. l. 3. ἡ Σελήνη] Beng Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: et hoc circiter noctem mediam (ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν). Nam in praecedenti sermone est (c. 36.), καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἔδει γὰρ κἄκεινεν θεάσασθαι. G.

Pag. 300. l. 15. τὸν ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως a) τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμῖον ὀπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηναῖς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

Pag. 301. l. 12. ἐπὶ τῶν ἀπάντων] Τοὺς ἐπὶ λεγομένους σοφούς· Πιττακὸν, Βλαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero Vossiano majore idem Scholion sic: Οἱ ἐπὶ οὗτοι, Πιττακὸς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

m) ἐπώνυμον] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμος male Edit. Cler. est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. Reitz.

n) ἱκανοὺς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. Reitz.

o) εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. Solan.

p) ἀγασσεται] „ἀγασσεται Editus. Mutavit Solanus.“

q) οὕτω] Sic dedit Idem; nam οὕτω Editus prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. Reitz.

r) τοῖς] „τινὶ V.“

s) μέρος τῆς ἀκροπόλεως] Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! Solan.

Ead. l. 13. καὶ ἄλλον ἐν Σάμῳ] Ἐν Σάμῳ; Πυθαγόραν τὸν Μησαόρου. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἅμφω δὲ φυσικῶς φιλοσόφῳ ἦσιν. V. In *Voss.* altero sic: Ἐν Σάμῳ Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων b). (καὶ ἄλλον) Ἡράκλειτον. (ἄλλον) Δημόκριτον.

Ibid. ἐν Σάμῳ] Πυθαγόρας. V. alter.

Ead. l. 13. Ἀβδηρόθεν] ἐξ Ἀβδήρων. G.

Pag. 502. l. 3. ἀμυδρόν] ἀφανές, σκοτεινόν. V.

Ead. l. 6. ἀπρόσμαχος] ἀκαταγώνιστος. V.

Pag. 303. l. 16. πρόσφορα c)] πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκῆα, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.

Pag. 304. l. 1. γλίσχρα] ταπεινά. V.

Pag. 307. l. 13. ἐκείνον νεανίσκον] τὸν Πάριδα. G.

Pag. 308. l. 6. τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ περὶ φανεστάτοι οὔτοι. V.

Ead. l. 5. ἰταμόν] ἀνασχυντον. V.

Pag. 309. l. 5. ἐς χρηματισμόν] ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 310. l. 5. μετελευστέον d)] G. Κολαστέον. Τυμωρητέον. V.

Ead. l. 10. αὐτοκράτορα] βασιλέα. V.

Pag. 314. l. 5. μέτιμεν] ζητοῦμεν. V.

Pag. 320. l. 13. λεοντῆν] Τριβώνιον λέγει. V.

b) ἐξ Ἀβδήρων] Hic omissum Δημόκριτος. J. Cler. quod in C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρόθεν, cujus Scholium est ἐξ Ἀβδήρων. *Solan.*

c) πρόσφορα] „Πρόφορα his Edita, emendavit *Solanus*, non addens anne idem error in V.“

d) μετελευστέον] „Ita ex G. restituit *Solanus*, cum in V. esset Κολαστέον] quasi sic foret in Luciano.“

ADNOTATIONES.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 5. Τούς σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde conjicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his dijudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt *tineae*, sed σῆτες. Nam quod nonnulli ajunt, σεύς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, et videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἡ σῆψις, haec *tinea*, *robigo*. In Addendis adjecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud *Aristoph.* in *Lysistr.* v. 731. ubi σῆτων per verum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum *Graevium*: et ostenderat se eam ignorare etiam *Bisetus* ad *Aristoph.* *Lysistr.* 731. ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam *Lucianus* hic utitur. Reduxit utrumque in viam *Kusterus* ad l. c. *Bisetus* hic post *Schol. Hesiodi* *Eqy.* 420. collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes et destructores. Nempe lanas et vestes perdit σῆς, δῆξ ligna, cornua ἔψ, vineas ἔξ, τρώξ. legumina, ficus ψήν. Omissa θρόψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed major serpens. GESN. *Philem.* *Grammat.* p. 116. Ed. *Osann.* Σέας σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὖρηται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγαί. παρὰ Ἀριστοφάνει ὑπὸ σέων κατακαμπτόμενος. ὤφειλε δὲ περιοπᾶσθαι, ὡς χῆνες, χηρῶν. ἀλλὰ σεσημειῶται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα. ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς τῆς σέως ὅμως τὸ σέας φαίνεται, καὶ τὸ σέες. Λουκιανός· συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις In hunc modum etiam *Phan.* et *Thom.* Caeterum *Osannus* illic dicit frustra ab Editoribus desiderari παραλαμβάνους. Scilicet metabasis haec est modorum, cujus generis alia exempla apud nostrum obvia notavimus

ad Hermot. c. 30. et Harmonid. c. 2. Quibus adde Tox. c. 37. Philops. c. 3. et infra c. 7. LEHM.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 8. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. p. 126. E. et Lycone p. 131. B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Scyth. c. 7. SOLAN. Pag. 3. l. 4. Κλῶνα) Vide Hesiodum Theog. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκείνος) Hesiodus Theog. v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in Disput. cum Hesiodo princ. GERN.

ead. l. 7. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τῶς αὐταῖς. Sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL. His quid velit Marcilius, et quem in finem contulerit utrumque locum, mihi quidem non liquet: Hoc quidem liquet, corrigendum esse nihil. LEHM.

ibid. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forsan ἡ μὴν. Hesych. ἡ μὴν, ὅτως δὴ. Ita legisse interpretes videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὴν, id est, *revera, omnino*. Hesychius ἡ μὴν, ὅτως. MENAG. Tuetur vulgatum Jensus in Lectt. Lucian. p. 62. contra Menagium, (cui semper concinit Guyetus) qui ἡ μὴν hic corrigit: exempla similia ex Nostri Necyom. Contempl. et Sacrif. Jens. adfert, aliosque pronominum pleonasmos prodacit, de quibus cum abunde viderimus alibi, et res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Jensi jam inserta T. I. hujus Ed. pag. 432. REITZ. Nec Schmiedero opus esse videtur emendatione. LEHM.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL. Majore cum vi omittitur particula. LEHM.

ead. l. 11. Πρὸς τῆς Λιβανιτιδος) Jurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, et simul summa illius, quae deinde objecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11. per πάνδημον, et γενειυλλίδα, et κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde et Libanitidis nomen intelligatur, et quantum in hac jurandi formula amaritudinis insit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης,

ἐν ἀκρωρείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἐφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακουργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε θρασύτητι (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε θρασύτη, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλεία νόσφ' τὴν δαίμονα ἰλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παρικόμοι ὀμιλῶνται, κλειψιγάμοι τε ὀμιλῶνται, ἄρρήτοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοισι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀνδοστήτῃ χωρῇ κατὰ τόνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. ἐφόρος τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολᾶν παρίναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ibid. Λιβαντίδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 14. Μυρρίνη) An μυρική; GUYET. Non male, ut Indibrii caussa major sit oppositio inter laurum et vilem myricam atque malvam, quam quae jam est inter laurum et myrtum. REITZ. Dicendi formam, qua ἀντὶ τῆς δάφνης contractum ex plenioris ratione ἀντὶ τοῦ δάφνης λαβεῖν, notavit exemplisque maximam partem congruis illustravit Fritzscheus Quaestst. p. 108. LEHM.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4. s. 22. in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Fugit. extr. GESN.

ead. l. 15. Ἀπήλλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειῶν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis hujus et rivi mentionem fecerit Cellarius, juvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5. et 6. jungi cum Hippocrene et Permessos. Etymon ex oriente accessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX. p. 281. pr. ὁ Περμησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἐλικῶτος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπύπτοις λίμνην τὴν Κωπαῖδα τοῦ Ἀλῆαρου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδέ, εἰ καὶ πάνυ etc.) Vulg. καίτοι οὐδέ εἰ πάνυ etc. Sed praeferenda nobis videbatur cum Beuno lectio Ms. Reg. 2954. quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρόνῳ πρός) A coitu metaphora. GUYET. Supra Zeux. c 6 f. etc. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε φυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ

Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Ver-
tunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthe-
nes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est
Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦ-
τα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes
propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 11. Ἀντὰ οὐτάνης) Thucydidis historia a Demo-
sthenes octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Zeux. c. 3. et quae ibi
de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus
de libris, de quibus et hic Noster; sed Plutarchus rem tan-
tam non satis docere videtur in Imperatoris hujus vita: cum
enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis
sepositam, missis aliis, ait tantum, Aristotelis et Theophrasti
opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Ro-
mam ab eo translata et a Tyrannione grammatico compilata,
ex iisque codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rho-
dium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumfere-
bantur, concinnasse, p. 856. A. SOLAN. Narrat Plutarchus
in Sulla pag. 856. H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bi-
bliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praeser-
tim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III.
6. pag. 175. seq. GESN.

Pag. 5. l. 3. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος) Proverb. BOURD.
Admonet hoc adagium fortunae ornamenta non mutare ho-
minis ingenium, et natum videtur a simiis illis Cleopatrae,
Aegypti reginae, saltationem humanam imitantibus, quarum
apologum Lucianus refert de Mercede conductis. COSN. Vid.
Pro Merc. Cond. c. 5. et eandem historiolam habes PISC.
c. 36. LEHM.

ead. l. 18. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr.
§. 2. ibique Hemsterh. ex Alciphro. διὰ χειρὸς adferentem.
Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24. f. ἄς διὰ χειρὸς
ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I. p. 19. διὰ χει-
ρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1. διὰ χειρὸς καὶ
γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

Pag. 6. l. 6. Ἰσμηνίου) Dives is Thebanus, musices cul-
tor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. Ed. Ald. et Plutarchus passim.
Fuit et ejusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2. 859. f.
925. f. 1123. f. Diog. Laërt. pag. 193. f. sed is ab hoc di-
versus. Vid. Xen. pag. 294, 13. et 326. et seqq. Citharam
non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.)
Conf. supra Harmon. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marsyas

hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* inexit. De hujusce Olympi calamo seu tibia vid. *Eur. Ip. A.* pag. 267. B. Utriusque meminit *Basilius* de Leg. Graec. lib. (*Grot. Ed.* 99. *Philostr.* 574. *Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλύμπος τοῦ αὐλῆιν.* SOLAN.

ead. l. 15. *Κατὰ ταῦτα*) Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solan.* An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 6. ubi id potius requirerem, quam hic. *REITZ.* Ut illic, ita et hic, mutanda erat vulgata. Cf. *Charon.* c. 3. *κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ* etc. Verum h. l. tamen etiam subit mentem meam dubitatio, an δὴ recto habeat, quum δὲ requiri videatur. Quo opus est δὴ in exemplorum applicatione, id postea demum sequitur, *πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπ.* ibique quidem suo loco. Aliquantulum certe offensionis per illud effici sentio in sententiarum cursu. LEHM.

Pag. 7. l. 3. *ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον*) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum; nam et equi Thessali olim in pretio, et Centauri Pelium, Thessaliae montem, et loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis *Aristophanis* *Κοππαρίας* in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. *Κοππαφόρον*) Omnes, quos vidi, libri *Καπποφόρον*, nisi quod *Fl. Par.* forte *κοππόφορον*. Ego cur mutaverim, audi: quia apud *Aristophanem* et *Philostratum*, p. 334. etiam de equo, cui *Κοππαρίας* nomen est, legimus ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus *Scaliger* in ea, quam de litteris *Jonicis* operi suo ad *Eusebii Chron.* inseruit *dissertationis*, poster. *Ed.* p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut et ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a *Quintiliano* exhibitam, et eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. cap. 4. *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae et ipsa quorundam nominum nota est, et Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeserunt, tam impressi, quam *Man.* habebis et mentem *Quintiliani*, et id, quod volumus, hujus signi imaginem spe-

clemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum deceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea; qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes *Aristophanis* optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male et jam a prisco more longe diverso, istud *ἐντονον* in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam *Scaliger* primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cujus latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Episeimi, litterae etiam aliquando forma. Adi *Spanhem.* de usu et praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92. et 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. *Anacr.* Ed. *Steph.* pag. 73.

Ἐν ἰσχυροῖς μὲν ἵπποις
Πυρὸς χάραγμα ἔχουσι.

V. Piscat. c. 47. πρὸς τοὺς ἵππους. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὴν κοινὸν κυνὶ καὶ βαλαντίῳ;] Proverbium de iis, quae aliena inter se sunt et disconvenientia. In balneis enim notio est vel elegantiae, vel luxuriae, quae minime cadit in canes cynicos. Sonabat etiam, κυνὶ ἐν βαλαντίῳ, ut *Parasit.* c. 51. extr. Poterat h. l. κοινὸν etiam omitti, ut vere factum in Cod. Gorl. Vid. *L. Bos* Ellips. p. 226. sq. *Schäff.* et *Schlausner.* Lex. N. T. Ed. IV. Tom. II. pag. 1138. Sed quum in hac formula etiam addita illa vox reperitur, ut *Icarom.* c. 14. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινὸν δοτι; c. a. et e verbis κοινὸν κυνὶ inter dictandum similiter pronuntiatis facile alterutrum a librario minus attento negligi potuerit: non esse putabam, cur expungerem LERM.

Pag. 7. l. 11. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοῖς ἐγένετό τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. *Plut.* 1216. C. et 1239. C. SOLAN. Nec odiose, nec, quod *Solanum* voluisse suspicor, otiose praefixum h. l. καὶ. Nova enim hinc incipit exemplorum series; qua vice certe καίτοι fungi non potuit. LERM.

Pag. 8. l. 3. Νεομήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur et analogia, cum praesertim τέμνειν esse

propriam hac in re verbum *συντομόμος* doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit *Lucianus* verbum paullo generalius, *νεοκμήτους*. Certe Latine non ausus sum dicere *crepidas recens scissas*, cum a *suendo* potius *sutores* dicti sint, quam a *scindendo*. *GESN.* Argutatur bonus *Gesnerus*, in versionis suae, credo, gratiam. *LEHM.*

ead. l. 6. *Οὐ ταῦτα*) Et ita habere *Fl.* adlevit *Solan.* Quare? quia forsitan *ταῦτα* quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est *ταῦτα* etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. *REITZ.* Non exspectabo ego codicum auctoritatem, quia res ipsa flagitat levissimam vocis mutationem. *LEHM.*

ead. l. 7. *Συλὴν*) Proverbium est, de quo *Erasm.* adagio *ficulnus*. *COGN.* Confer supra *Alex.* cap. 47. Infra *Peregr.* cap. 24. *REITZ.*

ead. l. 8. *Χρυσούς ἐμβάτας*) Misere aberratum est supra in *Jov. Trag.* c. 41. tam in textu *Luciani*, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *Par.* editum, cum *J. B.* 1. *Hag. Salm.* ut jam video, recte *ἐμβάτας* habent; quam in nota ad *Schol.* ubi et *αἱ* male exaratum pro *οἱ ἐμβάτας*. In differentia τοῦ ἐμβάδες et ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt *Lexicogr.* et *Grammatici*, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβας dicendum, ὁ ἐμβάτης. *Ammonius* p. 49. *Ἐμβάδες*, αἱτ, *κωμικά ὑποδήματα*, ἐμβάται (immo ἐμβαταί) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait *Mag. Budaeus* contra *ἐμβας calceamentum tragic.* ἐμβάται *comica.* *Stephanus*, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, αἱτ, ex *Luciani Gall.* (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, *L. IV.* c. 18. seg. 115. scribens: *Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά.* Et *VII.* s. 91. *Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν.* Sed *ibid.* s. 85. *Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς εἶκει.* *Hemsterh.* rem non expedivit ad *Necyom.* c. 16. f. ubi *καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν* habemus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem *Luciani* ex *Necyom.* locum adlegat, ac si *ἐμβάδες* legeretur, aequo ac in *Gall.* c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente *Hemsterh.* *ἐμβατῶν* ibi editum, inque eo *Edd.* vett. illic consentire video, veluti in *ἐμβάδων* consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist. Sat.* §. 19. *τραγικοὶ ἐμβάται* aequo ac in *Necyom.* l. d. item *Jov. Trag.* sic quoque ex consensu *Edd.* optimar. legendum est; potius et in *Gall.* c. 26. f. forsitan *ἐμβατῶν* jam corrigendum, etsi ibi *Edd.* *ἐμβάδων* praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjecerit, hoc loco pro *χρυσούς ἐμβάτας*, legendum *χρυσᾶς ἐμβάδας*, quod

calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Baech. §. 2. χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15. ἐμβὰς Σικωνία. Aristoph. Plut. 759. ἐμβὰς γερόντων· ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. adfert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβὰς generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, et Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ. Si χρυσοῦς ἐμβάτας ferri non potuit, necessario etiam οἷς fuit mutandum. At nihil opus est. Nam cum iis, quae in divite modo taxabantur, καλλίστοις ὑποδήμασιν, optime conveniunt cothurni aurei, χρυσοῖ ἐμβάται, ad magnificentiae scilicet, non tantum elegantiae, affectationem ridiculam significandam. Ἐμβάτας autem cothurnos proprie tragicos dici, praeter loca, a Reitzio collecta, probatur etiam certissimis illis Quom. Hist. Conscr. c. 22. et De Salt. c. 27. quae maxime h. l. conferri merentur. LBHM.

ead. l. 11. Βῆτα — (ζαψιδ.) Hinc usu receptam jam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos jam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A. Nota 1. διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλλα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα κυλοῦνται· atque apud alios Schol. non semel Ἄ. ἄλφα, βῆτα etc. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Jurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille adlegat Casaub. et Fabric. REITZ.

ead. l. 13. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

Pag. 9. l. 1. Ὑπερπηδῆσται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34. et seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 5. Γέλωτα ἄν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII. pag. m. 473. μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

ead. l. 13. Πορφυρᾶν — διφθέραν etc.) Supra Quom. Hist. Conscr. c. 19. SOLAN.

Pag. 10. l. 5. Πυθοῖ) Πυθοῖ et Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoleto-

nam nominum *Πυθαῖ* et *Πειραῖ*, quae in tertio et sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut *Ἀηδοῖ*, *αἰδοῖ*, atque in illis intelligi *ἐν*, contendit *L. Bos* de Ellipsis. p. 282. et seq. ubi plura ex aliis exempla, et hoc *Luciani* quoque adfert. Adscripserat *Hemsterh.* adnotaveratque simul, quod verum erat in *Pythiis*, red-dendum, *Delphis*. REITZ. Debetur haec versionis veteris emendatio ipsi illi *L. Bosio*, quem modo laudaverat *Reitzius* et ipsi quoque loco illi, de quo agit, Ellipsis. Gr. pag. 699. Ed. *Schäff.* LEHM.

ibid. *Εὐάγγελος*) Similem *Histor.* vid. apud *Cic.* ad *He-*
ren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. *Σφραγῖσι*) Conf. fin. c. seq. Et *Tragop.* v.
79. Et *Ovid.* *Met.* XI, 167. SOLAN.

ead. l. 7. *Εἰσέρχεται — ὅλος*) Nihil referre, ὅλος né, an ὅλως recipias, vid. supra *Tom.* VII. *Herc.* cap. 1. ὅλως *Ἡρα- κλῆς*. REITZ. *Καὶ ὅλως* *Herculis* c. 1. loco est: *et omnino, ut brevi summa singula comprehendam*, überhaupt, kurz. Vid. ad *Vit. Auct.* c. 12. *Tom.* III. p. 517. sq. H. l. ὅλος, *totus homo, περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ*, elegantius haud dubie dictum, quamquam sententia omnino parum mutata, quam ὅλως *περι- λαμπ.* omnino, omnibus ex partibus. LEHM.

Pag. 12. l. 11. *Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης*) Vide haec copiose illustrantem *Gataker.* in *Cinno* pag. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major. REITZ.

ead. l. 13. *Σφραγίσιν*) I. e. *gemmis*. GUYKT.

ead. l. 16. *Ὠνήσο*) *Ὠνήσω* legisse videtur interpr. GUYKT. Reddidit scilicet interpres *Anastasius*: *Veruntamen hoc com- modi tuus tibi ornatus peperit.* Legit itaque ὦνήσο, ut *Prom.* c. 20. *Tom.* I. p. 139. quod descendit ab Imperfecto, vel potius Plusquamperfecto, ὦνήμην, ὦνήσο, ὦνήτο. Vid. *Phryn.* p. 12. Ed. *Lob.* Forma ὦνήσω, quam *Guyetus* h. l. subjicit, *Scholia- stes* refert, et *Lobeckius* ad *Phrynichi* praeceptum laudatum, id quod mireris, pro certa et legitima hujus loci lectione indi- cat, ad ὦνήσάμην foret referendum, qui aoristus est verbi ὠνή- σθαι, neque plane huc pertinet. *Gesnerus* vertit, ac si legere- tur ὄνησο, quam rationem prope abest ut unice veram esse cen- seam. At externa desunt testimonia. LEHM.

Pag. 13. l. 2. *Περὶ πόδα*) *Hesych.* οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρ- μόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημά- των ἢ ἀκριβῶς. *GESN.*

ead. l. 6. *Θραῖται*) *Thraciae*, quas depingit *Ovid.* 2. *Me- tam.* COGN.

ead. l. 8. *Εἰς τὸν Ἐβρον ἔμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpres in *nigrum pontum*;

nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo sic scriptum credatur. Sed *Lucianum* nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, et intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

* *ibid.* Μέλανα πόντον) Mare nigrum *Luciana* notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN. Recte *Gronovius*, quem imprudenter *Wielandius* cum *Guyeto* confudit, intelligit sinum Melan dictum, *Herodot.* VII, 58, in quo Hebri fuerunt ostia. Verum sic vulgatum πόντον necessario in κόλπον erat mutandum, sicut vere legitur in Gori. LEHM.

- *ead.* l. 15. Νέανθον) De hoc *Politianus* in *Nutritia*. SOLAN.

Pag. 14. l. 11. Κληρονομήσαντα τῆς etc.) Attice cum genitivo ait *Schol.* bene. Ita et supra *Quom.* Hist. cap. 20. Verum et cum accusandi casu *Alciph.* I. Ep. 39. p. 192. f. ἐναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον. REITZ. Jungitur hoc verbum vel cum Genitivo personae, Jemanden beerben, *Char.* c. 16. *Diall. Mortt.* IX, 4. vel cum Genitivo rei, ut h. l. cf. *Diall. Mortt.* XI, 3. ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. vel cum Genitivo personae et Accusativo rei, ut *ibid.* κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα. Plura exempla praebebit Index. LEHM.

Pag. 15. l. 2. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram et barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 5. Τρισχίλων δραχμῶν) A solo *Luciano* hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso *Epicteto* apud *Arrianum* pag. m. 72. B. cur fictili ea usus sit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque satius, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat *A. Gellius* III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διά. GUYET.

ead. l. 9. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio *Epictetum* laudat; nequē enim semper ridet *Lucianus*, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, auspiciebat tamen. Senem fuisse docent et alii scriptores, et ipse apud

Arrianum p. 66. A. *Aul. Cell.* II, 18. *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est *Suidas*. SOLAN.

ibid. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. *De Morte Peregr.* c. 36. SOLAN.

ibid. Πρωτίως) I. e. Peregrini. GUYET.

ead. l. 12. Τεγάζεται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα ejus verbi (verbis erat in *Ed. Reitz.* Sed mutarunt *Bipp.*) etiam *Pausan.* *Arcad.* pag. 275, 38. *Wech.* Ἐστὶ μὲν, inquit, τὸ δῆρμα υἱὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήμερο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιδόν. GESN.

ead. l. 13. Τὰ ὅσῳ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? *Pausanias* enim in *Atticis* p. 34, 20. in *Lydiae urbe* non magna, *Τημένου θύραις*, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσῳ τὸ σχῆμα περιέχοντα εἰς πλῆσιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπὶ δὲ μείγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio suavitatis humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisisset). Αὐτίκα δὲ λόγος ἤλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, *Γηρύον τοῦ χρυσόροδος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν*, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post *Θηβαῖος*, aut post ὅσῳ adeo. Sed harricari nolo. Magnam vim ejusmodi reliquiarum (κεμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci), breviter indicat *Ex Spanhemius* in ipso ingressu magni operis p. 3. GESN.

ibid. Γηρύονος) *Γηρύονος* diserte scripsit *Gesner.* in nota sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num et sic in *Luciano* corrigi velit, cum etiam *Γηρύονος* in *Mag.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, *Edd.* decem evolvi, easque in *Γηρύονος* consentire deprehendi, nempe ab recto *Γηρύονος*, quam formationem esse usitatissimam, vel ex *Loydii Lex.* poet. notum, qui id vel quater ex *Palaeph.* et *Γηρύονος* a *Γηρύονος* ex aliis profert. Addo *Conon.* *Apollodoro* adnexum p. m. 247. τοῦ Γηρύονος περικαλλεῖς ὅσαι βόες. Et *Ptol. Hephaest.* p. 310. f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονος. *Parth. Nic.* c. 30. τὰς Γηρύονος βοῦς. Nec aliter *Suidas*, nec *Aristoph.* quem vid. *Achern.* v. 1081. Ideoque jam nulla mendii suspicio: nec scio, ubi *Γηρύον* aut *Γηρύον* inveniat. REITZ.

ead. l. 18. Λέγεται — Διούσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adjungunt. *Diod. Sic.* l. cap. 95. pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med.

λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II. c. 21. λέγεται τὸν Μέμωνα, et milles apud eundem deinde. *Parth. Nic.* c. 30. λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31. λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36. λέγεται δὲ καὶ Πῆσον ἰέναι. *Aesop.* f. 86. λέγεται ταύτην. *Arrian.* Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi *Gronov* sex, septem alia simil. ex *Ael.* et *Xen.* Interdum tamen et nominativum reperias, ut *Diog. Laërt.* T. II. pag. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. *Diod. Sic.* V. c. 55. λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόνιες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit *Cic.* ad Att. L. IX. unde proverbium factum est, *Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ*. COGN. Dionysius tyrannus, GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias et comoedias edidit. Vid. *Plut.* 838, 2. 1276. 1532, 1. De tragoediis ejus vide *Suid.* et *Plut.* Timol. 442, 2. et 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφν, quod apud *Stobaeum* etiam reperitur, *Grôt.* Flor. 187. B. adde *Philostr.* p. 499. SOLAN. Adleverat *Hemsterh.* adeundum *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi *Cicero* de eodem *Dionysio* tyranno: *musicorum vero perstudioso poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* *Davisius* autem: *Themist.* Or. IX. p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν. De poëtica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, et in horum sententia fuisse se, non obscure docet *Tullius.* *Ammian.* *Marcell.* L. XV. c. 5. Legimus, *Dionysium* intentasse poëtae *Philoxeno* mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos et inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his *Luciani*, pergit: alia de *Philoxeno* in lapicidinas conjecto testimonia corrasit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. X. c. 9. At de *Dionysii* tragoediis vide *Schefferum* et *Kuhnium* ad L. XIII. c. 18. Haec *Davisii* adscribere non pignit. REITZ.

ead. l. 19. Τὸν Φιλόξενον) Nota *Philoxeni* historia, disertissime enarrata a *Diodor.* Sic l. 15. post pr. brevius a *Stobaeo* Serm. 13. περὶ παρόησας. Tangit *Cic.* ad Att. 4, 6. med. Aliam causam conjecti a *Dionysio* in *Lautumias Philoxeni*, corruptam nempe ab illo *Galateam*, tyranni pellicem, indicat *Aethnaeus* L. I. p. 6. F. et Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* 290. Tragoediarum *Dionysii* nomina, et quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud *Fabric.* B. Gr. II, 19. pag. 675. in quo Catalogo *Tragicorum* etiam *Philoxenus* illustratur p. 686. Add. viri docti ad *Aelian.* V. H. X, 9. et XII, 44. GESN.

Pag. 16. l. 1. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe *Tyranni* ei

ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐγγελάται) Lege ἡγγέλται, et vid. Parasit. c. 40. vel potius ἐγγελάτο, ut *Diog. Laërt.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Spanh.* p. 4. Ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum, qui in *Virgilii* monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat *Jac. Pontanus* 281. Philoc. SOLAN. Si *Solanum* offendit passivus verbi ἐγγελάην usus, quum non ἐγγελάην τινα, sed τινὰ, dicatur, in aliis quoque ejus generis verbis moneo idem accidisse, ut in πιστεύεσθαι *Hermot.* c. 31. et 73. Phal. 1, 14. cf. *Demosth.* Lept. Tom. I. p. 331. Ed. *Dind.* in ἐπιβουλεύεσθαι Catapl. c. 26. Phal. 1, 6. Gall. c. 29. e. a. LEHM.

ead. l. 6. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod asseram. Fuit altera *Dionysii* uxor nomine Doris; v. *Aelian* V. H. IX, 8. et XII, 10. *Val. Maxim.* IX, 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic. Tusc.* V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in Dione. SOLAN

ibid. Ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, et minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poetam praeter caetera declarent. GESN.

ead. l. 10. Μάλιστα εὖσι. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN. Imo potius ἢ post εἴη ejiciendum erat *Reitzio*, qui ut *Gesneri* versionem dedit, ita etiam lectionem ei suppositam edere debuit. Ceterum certam esse *Gesneri* rationem, probat Codicis Gori. assensus, quem et *Schmiederus* sequi non dubitavit. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia *Pers.* ejusque interpretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις αἰεῖ, sive, ut in Ma. exstat, καὶ ἀναυλίττεις αἰεῖ. Utrumque enim significat libros, versus evolvis, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀναυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librariorum pro eo substituisse notius et tritius. Proprie ἀναυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, coagmentas, spoliās, cum vertendum sit conglutinas, circumcidis. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur-

parea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV. Praeter *Graevianum* Codicem etiam alii nonnulli formae *αναυλιτις* favent. Quare non poteram ego hanc alteri praeferre. LEHM.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. c. recidis, tu les rognes. GUYET.

ead. l. 14. Ἐντιθεῖς) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εἰς pro ης, ut c. 19. f. προὔτιθεις. REITZ. Mutato certe accentu scripsi ἐντιθεῖς, ut συντιθεῖς Vit. Auct. c. 14. Sed διατίθης est Pseudol. c. 25. Quae deinceps adnectuntur verba olim sic legebantur: ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν, et reddebantur: *tantum fructum aliquem illorum capturus*. Emendavit locum et illustravit *Fritzscheius*. Quaeest. pag. 134. qui idem *ibid.* pag. 86. sequentium: πάνυ γοῦν etc. sententiam ironicam animadvertit, cui etiam verba: ὡς τοιαῦτα μὲν φθίγγη, quae *Belinus* pessime affecit, aptanda sunt: *qui talia quidem dicas . . . imo potius* etc. Est correctio interruptae orationis, quam non satis agnovisse videtur *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 17. l. 3. Τῶν ἡδύων ἀφωνότερος) Proverb. BOURN. Supra Jov. Trag. c. 35. Gall. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἄλλο] Elliptice: *quid aliud, int. facis?* Sic scilicet οὐδὲν ἄλλο, μηδὲν ἄλλο et τί ἄλλο concisa oratione dici, ut suppleri mente debeat aptum verbum, vix hodie quemquam fugit. Diall. Deor. XXIII. 2. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα. Diall. Marr. XV, 3. ἡμεῖς δὲ — οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Et hanc rationem etiam Latinos imitatos esse notatum in libro *Bosiano* de Ellipsis. p. 646. Ed. Schäf. Vid. *Sueton.* Jul. c. 20. Vesp. c. 5. 20. e. a. Cf. *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 180. et quem *Schäferus* ad *Bosium* laudavit, *Brunck.* ad *Aeschyl.* Pers. v. 207. (v. 181. Lang. et Pinzg.) Hoc loco ne in posterum quoque peccetur, quod ab interpretibus ad unum omnibus factum video — *Gesnerus* quidem reddiderat: *quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit*, arctissime scilicet τί ἄλλο cum ἀνείται conjungens — comma post ἄλλο posui vulgo praetermissum LEHM.

ead. l. 11. Τίλψαις) Lege αἰλψαις, ut Gall. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

Pag. 18. l. 3. Χανεῖν σοι) *Hom.* II. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 4. Δημήτριος) Vide De Salt. c. 65. Demonact. c. 3. et Toxar. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX *Demetrius* vid. *Philostr.* IV, 25. notasque *Olear.* p. 163. b. 1. REITZ.

ead. l. 6. *Τὰς Βάκχας*) *Eur. Bacch.* 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. πάντας*, prave. SOLAN.

Pag. 18. l. 11. *Τήμερον*) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

Pag. 19. l. 1. *Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον*) In Edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

ead. l. 5. *Μὴ*) *Lege πῆ.* SOLAN. Vult scilicet, ni fallor, scribi: *Ἀλλὰ πῆ ἐπιδείξιν — ἔχει.* Verum causam non video mutandae probae lectionis. LEHM.

ead. l. 8. *Κῆμὲ Σύρον ὄντα*) Syrus ergo et ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Ἐκκεραγῖναι*) Delerat ex Solanus, praecunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses *ἐκκεραγῖναι* conjicere, quod similia frequentet *Noster*, ut *ἐμβοῆν*, *ἐμφαγῖν* etc. Sed quia supra de *Merced. Cond.* §. 28. quoque *χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεραγῖναι*, neque compositum *ἐκκεραγῖναι* in *Nostro* observavi, *Solano* adsentior. REITZ.

ibid. *Ἡ μὴ*) *Καὶ μὴ.* GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ. Offendit et *Belinus* negans se verborum *ἡ μὴ πίνειν* sententiam capere posse. Reddam: aut, ut rectius dicam, nolle *bibere*, nisi etc. Ad rem cf. *De Merc. Cond.* c. 35. Tom. III. p. 275. De verbi autem *διαδράγηνας* multiplici apud nostrum usu agitur olim in *Indice.* LEHM.

ead. l. 6. *Βασιλεῖ τινι*) *M. Aurelio*; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam etc. quod et a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post *Peregrini* mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὁ ψευδαλέξανδρος*) Ille sortis extremae juvenis, qui *Syriae regnum velut paternum* (*Antiochi Epiphanis filium mentitus*) armis repeteret a *Demetrio Sotere.* Vid. *Justin.* XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. *Καὶ ψευδοφιλιππος ἐκτῆρος κναφεύς*) *Ammian. L.* XIV. c. 19. etiam hunc *Pseudophilippum* in fullonio natum testatur. Haec, inquit, *fortuna mutabilis et inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, et Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit.* L. Bos. *Ψευδοφιλιππος*) *Andriscus* ille, *vir ultimae sortis* apud *Flor.* II, 14, 3. sive stirpis. *Vell. Pat.* I, 11, 1. qui quod vulgo ex similitudine *Philippi* (*Persei Macedoniae regis filii*) *Pseudophilippus* vocabatur, regiam for-

nam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 8. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Casaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τῷ ψεύδῳ ταττομένων) Benedictus: qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem hujusmodi inuuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυρὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττόμενοι. Anastasius apud Basilenses: et si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem: et si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero et Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ἐπὶ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit Belinus vertens: et tous ceux ensin, qui sont rangés sous les enseignes du faux. BIR. Ergo apprehendit h. l. Belinus, quod alio in loco reprehenderat. Nempe Pisc. c. 20., quem locum Gronovius modo dixit, ubi se ipse Lucianus profitetur ut μισαλαζόμενα, καὶ μισογόητα, καὶ μισοψευδῆ, καὶ μισότυπον, ita et φιλαλήθη, καὶ φιλόκαλον, καὶ φιλαπλοϊκόν, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. illic igitur, quod genus hominum odio Luciani subjectum sit, dicuntur οἱ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ (τέχνῃ) ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκτιρώτεροι. Sed pro ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ in Cod. quodam Par. est ὑπὸ τῆς ἐναντίας, quod jure suo reprobatur Belinus. Nihilominus idem h. l. in simili plane phrasi e mera conjectura genitivum scribi jubet contra librorum omnium testimonia, Gesneri insuper interpretationem, rectissimam illam, satis proterve vocans une paraphrase aussi fausae que verbeuse. LEHM.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῷ ψεύδῳ τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, et sim. GUYET. Nam Bened. dederat: qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

ead. l. 16. Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer Pro Merc. Cond. c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plat. 212, 2. ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam

in suo Codice *Kusterum* video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum et Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII. pag. 432. 33. τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λυδία, καὶ τὰ Καρινά, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπλήσιοντα εἰς ἀλλήλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis et ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima et in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde. quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, et verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντός (intell. διαστήματος) dici observaverimus ab Hippocr. de dieta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μυσῶν etc. non esse sanum, Guyetus quoque animadverterat, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab Solan. et Gesnero aliis conjecturis non indigemus. Cumque et Wessel. in Observ. p. 35. eodem modo emendandum viderit, ἄμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in Pro Merced. Cond. cap. 11. ubi ad Ptolem. Harmon. remisi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

Pag. 21. l. 1. Τοῦ Πύρρον) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 9. Ἐπαναθεν αὐτὸν τῆς κορυζῆς) Obesae naris, itemque contra e emunctae naris homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κόρυζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam et ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I p. 416. C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθῃ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύπτει δέομενον. Sed haec copiosissime jam olim et magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX. §. 4. κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. Et Dial. VI. §. 2. κορυζῆς μὲν τῇν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. haec

paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura datum; unde conjicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super *κορύση* copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24. — 30. At cum et alibi similes minoris Ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, et altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, praee aliis Lucianum *κορύση* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. et in Navig. §. 45. etc. REITZ. Quod quaeris, reperitur Tomo hujus Edit. II. p. 494. sq. LEHM.

Pag. 22. l. 5. *Οὐκ οὖν θαυμαστὸν*] Reddiderat *Gesnerus*: Itaque admirandum est. Imo debebat: Non itaque mirandum est, ut jam *Anastasius* dederat. Clamat sententiae natura et particulae *οὐκ οὖν* (non *οὐκ οὖν*, de quo *Gesnerus* cogitasse videtur) usus. Cf. Herodot. c. 1. Tom. IV. p. 121. et Abdic. c. 8. Tom. V. p. 10. LEHM.

ead. l. 9. *Εὐ βασιλεὺς μάθος*) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 5. *Βάσσος*) De quodam Basso legimus apud *Philostratum* pag. 166. et ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI. et XXXVII. et apud *Suidam*, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. *Ovid.* Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit *Tacit.* nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire queam. Fuit et Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quintil.* L. VI. c. 3. p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob jucunditatem, dictum vult *Turneb.* At *Burman.* ob stuporem vel magnas aures, et colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ. *Belinus* in not. ad Vers. Tom. IV. p. 287. satis certo credit probabiliterque ostendit Bassum nostrum sophistam Corinthium illum esse eundem, quem e *Philostrato* laudaverit *Solanus*. Quod si ita est, ut mihi quoque videtur, neque e *Pseudol.* c. 3. monente *Schmiedero* Bastam Chium huc trahere, neque illo loco *Pseudologistae*, conjiciente *Solano*, Bassum Chium pro Basta scribere licebit; sed diversa sunt utroque loco diversarum personarum nomina. Bastam scilicet cognominatum esse Democritum Chium musicum auctor est *Haesych.* s. v. *Βάστας*, ubi plura Commentatt. LEHM.

ibid. *Βάταλος*) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, postea aliis facientibus. Vid. *Plut.* v. Demosth. 1554. I. qui monet, ita dictum ab obscenitate Demosthenem. *Liba-*

nus in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam *Suidam*, et in eum eruditissimi editoris notam. Ipse *Demosth.* ejus opprobrii meminit, p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit *Jos. Barberius* AG. X. 823. Vid. etiam *Brodaeum* Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἑμιθέων) *Ovid.* Trist. II. Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit *Philo* Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, et *Sybariticas nequitias componentes.* *Mart.* etiam XII Thes. Crit. *Grut.* p. 27, 1. *Lil. Gyrald.* p. 482. SOLAN.

ead. l. 11. Χύτραις λημώντες) *Comicus* in *Nub.* p. 144. εἰ μὴ λημῆς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαλδεύτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. *Hesych.* Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπόντων. L. Bos. V. Scholiast. *Aristoph.* *Νεφ.* ad γ. 326. p. 144. et *Hesych.* Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 12. Μυρία γὰρ) Sic de *Calum.* c. 10. et 29. Sic apud *Aristaen.* Epist. 19. lib. II. BOURD.

Pag. 24. l. 1. Μασίχη) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod et hodieque factitant Asiatici. Vide supra notam ad *De Merc. Cond.* c. 33. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2. pr. SOLAN.

ead. l. 17. Κῆκεῖνα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Junt.* notarat idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κῆκεῖνα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καί, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse *Solanum*: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κῆκεῖνα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος hand infrequens esse, ut *Aelian.* V. H. IV, 9. ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. *Herodian.* III, 13, 7. αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III, 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, et similia Nostro etiam familiaria; vid. ad *Abdic.* cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc *Lysiae* in *Ἀπολ. θωροδοκ.* p. 378. Ed. Lond. ἡ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad *Gall.* c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi, partim alia occasione expromenda, non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed et prope accedentia adferuntur a viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτὰ, tumque ταῦτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jurgantur, nondum capio, dum ταῦτα

ἐκείνα idem sonat; atque haec illa, et si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, et construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδασας, et in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ. Intactum reliqui locum, quamquam sic putem rescribendum: Καὶ γὰρ ἐκείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας etc. Etenim duo haec sunt illa, quibus mirifice studes, quae scil. jam sequuntur. Nam si legas κἀκεῖνα, hoc καὶ quod inest, cogit ex antecedd. ἀνδράποδα intelligere; quod cum sqq. conciliare plane non possis. Quod quum vidisset Seagerus, mutilatum habuit locum, sic illum explendum ratus: Καὶ γὰρ κἀκεῖνα (ἀνδράποδα) ξυνάγεις καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. non male quidem, siquidem veram vitii sedem recte invenit medicisagacitas. LEM.

Pag. 25. l. 2. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem justam egressos, quod satis jam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 5. Ἰερὸν χοῦμα συμβουλῇ) Supra Rhet. Praec. §. 1. habuimus: Ἰερὸν τι χοῦμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν. REITZ.

ibid. Ἀξίω γὰρ σε ἀφήμερον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, et ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si suggerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas et vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 7. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξίω σε ἀφήμερον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὡς δέ, sed ὡνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὡνεῖ-

σθαι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN. Aliter censuit *Jacobsius*, sic corrigens: *θηρανεύειν, καὶ ὑπηρέτας ἔχειν, οὓς ὧν δούλους, et ministros habere servos, quos pecunia emis.* Quae etsi ingeniose ficta videri debent, at certe ficta videri debent, dummodo recte ceperis vulgata. Non autem recte cepit *Belinus*, qui insolentissime *Gesnero* interpreti insultans longe gravius, ut tum fieri solet, lapsus est, ὧν pro Imperativo accipiens et sic reddens: „Achète cependant, achète toujours des ministres de tes infames voluptés, de peur que“ etc. Rectius *Seagerus* ὧν de Indicativo capere potuit. Sed quod verba: ὧν δ' ὅμως sic explicat: *Nihilominus servos emere pergis, et utrumque sumtuosum morbum s. insaniam alere, non assequor ejus sententiam, nec video, quid ea velit.* Imo vero Substantivum est ὧν, et in superioribus *καρτερῶν ὧν*, et crebrius per hunc libellam; et enuntiatio haec: ὧν δ' ὅμως paullo liberius quasi ex abrupto interjecta est, ut totius loci structura licentiae ejusdem, non tamen illius alienae aut ingratae, speciem prae se ferat; quod patebit, ubi universum auctoris consilium, quantum fieri poterit, ad verbum reddidero. Sic enim ait: *Censeo enim, te, missis iis, quae ad te nihil attinent (libris), alteri tantum morbo s. insaniae (libidini spurcae) vacare, et ministros illos emtione utique (comparare, int. πᾶσθαι vel μεταστέλλεσθαι) ne, ubi domestici s. vernae te deficiant, cogaris ingenuorum quosdam arcessere, quippe quibus digressis non sis periculosum, nisi omnia (quae exspectassent) acceperint, effutire ea, quae vobis post computationem facta sunt.* Nam οὐδ', quod *Florentina* ante ἀνλδυνον omittit, nullo pacto retineri potest, quamquam tueri studet *Belinus*, reddens: avec les quels, il n'est pas sans danger, qu'en s'en allant ils ne révèlent etc. quasi nihil intersit, subjecta et objecta sententiarum promiscue pro lubitū suo interpretari. *Gesneriano* οὖν pro οὐδ' facile jam caremus. Cf. *Abresch*. Dilucid. Thucydid. p. 282. Ceterum verba olim vulgata: ἦν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι *Jacobsio* monente sic distinguere placuit: ἦν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἔξ. etc. LEHM.

ibid. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forsā legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 9. *Λάβωσιν*) Subandi τῖ, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

ead. l. 12. **Ἐτε καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς*) **Ἐτε καὶ δῆγματα* ἐπ. Morsiuunculas nempe amatorias. MARCIL. Probavit hanc probam conjecturam *Belinus* in not. ad versionem, et confirmavit Codex Gori. Ceterum perpetuae vocabulorum *δῆγμα*, *δείγμα* et *δεῖμα* confusionis exemplum vide Gall. c. 25. ibique adnot. Tom. VI. p. 652. LEHM.

ead. l. 16. *Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις*) *Ταῦτα καὶ λοιποῖς*. MARCIL. Acquiescere facile licebit in vulgato *λόγοις*. Non enim molestiorem hic sentio pleonasmum, quam infra De Domo cap. 21. in formula *γράψασθαι τῷ λόγῳ*, et similibus. Redde: *eadem etiam narrationibus exponentes*. Referuntur enim haec, ni fallor, ad praecedentia *δῆγματα*, testimonia rei ad ejusdem signa. LEHM.

Pag. 26. l. 4. *Οὐδὲ γὰρ κύων* etc.) Utitur et *Alciphr.* III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato, *οὔτε γὰρ κύων σκυτοραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσειαι* ubi *Bergler.* et haec *Luciani* addit, cetera ad *Erasmum* remittens. REITZ.

ibid. *Σκυτοραγεῖν*) Proverbium hoc expressit *Hor.* Sat. 5. L. II. v. 8. *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN. Cf. *Theocrit.* Idyll. X, 11. ibique Commentt. LEHM.

ead. l. 12. **Ἐνδιατρίβειν*) Sumitur hic pro *celebrare*, *virtutes laudare*, uti De Dom. cap. 2. aut potius *palpere*, ut *Alex.* cap. 33. SOLAN. *Palpere* quid sit, ignoro. Suspicio autem, *Solanum* recordantem versus *Horatiani* (Serm. II, 1, 20.)

Cui male si *palpere*, recalcitrat undique tutus. de verbo *palpari* cogitasse. Nimirum *ἐνδιατρίβειν τινὶ Luciano* fere est, cum singulari studio et amore, vel cum voluptate ac delectatione, vel denique, ut h. l., in malam partem, explendae libidinis et ludibrii caussa, alicui rei vel homini diutius immorari; sich mit Jemandem einen Spass machen. In bonam partem de amasiis absentibus vid. *Nigr.* c. 7. LEHM.

ead. l. 14. **Ἀντισθέους*) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platoniciis recensentur. SOLAN.

ead. l. 15. **Ἀντιλόχου*) Forsan **Ἀρχιλόχου*. GUYET. Idem adscripserat etiam *La Croze*. REITZ. Sane *Archilochus* cum *Hipponacte* melius convenerit, quam ignotum *Antilochi* scriptoris nomen. Nec improbabile, priores duas syllabas in nomine vulgato e principio nominis *Antisthenis* facile oriri potuisse, per oscitantiam quandam librarii, cujus haud rara deprehenduntur vestigia. Nihilominus *Belinus* venseo paullo audacius egisse, qui *Archilochi* nomen in versionem suam recipere non dubitaverit. Equidem certe, si ejus exemplum sine

ulla Codicum auctoritate sequi voluisssem, editoris fidem, aliquanto illam, credo, quam interpretis, sanctiorem, vehementer laesisse mihi viderer. LEHM.

ead. l. 17. *Αἰσχροῦ*) Supra de Merced, c. 7. pr. REITZ.

ibid. *Τιμάρχου*) Τοῦ κατανύκωντος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

Pag. 27. l. 1. *Ἰπποδύνας*) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum cemmemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere invecti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ἰπποδυμέναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, et similium subiisse, et histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ead. l. 2. *τὰς Βάντας*) Τοὺς Βάντας esse nomen hujus Comoediae evincit Platonius ille, cujus περὶ διαφορᾶς κωμωδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάντας, ἀποπνεύοντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάντας et magis etiam Juvenalis II, 92. Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, et dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem seminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi πάντας gestarunt πάντᾳ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. cap. 40. GESN. Τοὺς Βάντας legend. videtur. Βάντας Eupolidis drama, in quo τῶν παντῶν τῆς Κορυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Juvenal. Guyet. Recte conjicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis et impudicis saltationibus sacra faciebant. Juvenal. Sat. II. v. 92. Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocosum semineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ. Ergo nullo jure τὰς in Edd. omnibus ad hunc usque diem servatum videas. Quam injuriam tacite Augustus Meinekhus, nec tamen credo inconsiderate, corrigens in Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 45., ubi omnino p. 42. — 48. de his Eupolidis Baptis docte ac subtiliter disserit, τοὺς Βάντας rescripit, quasi sic vulgo in Edd. legatur. Buttmanni dissertationis de

Sacris Cotyttiis mihi nunc non esse facultatem consulendae, est quod maxime doleam. LEHM.

ead. l. 5. *Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτεαι τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνέλκτεαι;* Ridiculissime Latinus interpres: *quali animo, qualibus manibus libros verses.* Nē intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur.* Hoc dicit *Lucianus: quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam *πρὸς-θύμιοι*, tam *πρὸς-κάρδιοι*, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime *βιωφελὴς* *Lucianus*, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. *Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων*, pro *τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων.* Nam et *ἅπτη* pro *ἅπτεαι* legendum. GUYET. Etiam hic infelicitè rem cecis-
sisse arbitror *Marcilio*. Vult sine dubio hic dicere *Lucianus*, quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videtur *τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων*, verum *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων*, vel *τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων.* *Lysias* in narratione, quam refert in ipsius vita *Halicarnassensis Dionysius*, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιῶ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι;* quo tandem animo? Vid p. 193. extr. *Ald.* GEN. Aliud cogitans *Seugerus* sic legi vult: *τίνα* (pluralis) *ἐπὶ ψυχῆς ἔχων* etc. quod ego non clarins perspicio, quam ceteras interpretum sententias. Omnino hic locus inter arcana mihi videtur referendus, quae nonnisi ab initiatis penitus capi possint. Condonabitur igitur mihi, quod plane intacta reliqui vulgata verba, tanquam sacra. LEHM.

ibid. "Ἀπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἅπτεαι, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem et *L.* ἅπει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἅπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἅπτεαι inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνέλκτεαι eodem halitu sequatur. Ut enim ἅπτεαι, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. "Ἀπτεαι) Deleat posteriorem syllabam *Solan.* et ἅπτη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνέλκτεαι facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in *αι* pro *η*, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι fere pēpēto faciant βούλει, οἶει, ὄψει pro ὄψη, in secunda sing. forsā et αἰτομαι, ἅπτεαι formavit *Noster*. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυρθάνει sciscilaris apud *Aristoph.* *Plut.* 60.

item *τύπτοι*, *ψεύδεις*, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. *Maittair*. de Dial. p. 63. Et licet *Suid.* ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum *ἄπτε*, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: *ἄπτε*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος χρόνου διὰ τοῦ εἰ λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 8. *Ἦδη ἐκεῖνοις*) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

ibid. *Τῶν λόγων*) Quid est? GUYET. Mallet, si per Codd. liceret, *ἔργων*. Quorsum enim illud *λόγων*, nisi cum *Fl.* pro *ἐπιτεταμένος*, *ἐπιτεταγμένος* legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. *Belinus* conjiciebat *δόρπων*. Eligant lectores. BIP.

ead. l. 9. *Μητεὶ μὴ — μηδὲν*) De triplici illa negatione vid. supra *Philops.* c. ult. *οὐδὲν οὐ μὴ παραῖξ*. Et de *Merced.* Cond. §. 4. Item *Reviv.* cap. 18. *οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον*. REITZ.

ibid. *Ἄφες δὲ τὰ βιβλία*) *Ἄφες δὴ*. MARCIL.

ead. l. 11. *Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν*) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam *Euripidis* hoc nomine, de quo vid. *Barnesius*; hic autem locus sit in *Hippolyto* v. 418. et ibi ex persona *Phaedrae* proferatur: nolim *Luciani* verba sic accipere, quasi is *Phaedram*, fabulae *Euripideae* nomen, laudare voluerit. GEAN.

ead. l. 15. *Ἰθὺς*) Confer supra *Rhet. Praec.* c. 10. SOLAN.

Pag. 28. l. 1. *Τῇ γλώττῃ*) Lingua, snpple impura, a scillatione scil. GUYET.

ead. l. 4. *Αἰθίονα σμήχειν ἐπιχειρῶ*) *Paroemiogr.* BOURD. In *Schotti* Adagio legendum *ἀνόνητον*. SOLAN.

Pag. 29. l. 3. *Μαχαίρδας*) Cf. supra *Pisc.* c. 45. SOLAN. Vid. *Bast.* Epist. Crit. ad *Boissonadium*. Ed. Lips. p. 179. et quae notata sunt ad *Pisc.* c. 45. Tom III. p. 588. sq. LEHM.

ead. l. 11. *Τὸ τῆς κυνὸς*) Supra idem *Timon.* cap. 9. (jam §. 14.) Nota *Aesopi* fabula. SOLAN.

ead. l. 16. *Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις*) Ubinam? nisi forsan *Pseudologista* eundem spectat. SOLAN. Cf. ad *Pseudol.* cap. 3. LEHM.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΟΥΤ ΜΗ*) Huic libello *Th. Mag.* titulum facit *περὶ ἀγροίας*. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. *ΔΙΑΒΟΛΗ*) Haesi aliquantum in hac voce,

utrum possit retineri pervulgatus titulus, non credendum *Calumniae*. Sed cum *calumniā* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam *διαβολή*, et ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, et definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contexto tamen orationis non abstinui interdum *calumniā* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. **GESN.**

ead. l. 9. *Δειδὸν γε ἡ ἄγνοια*) Ita ferme *Plato* in *Philebo*: *Οὐκ οὖν τὴν ἄγνοιαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν;* Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? et hinc forsitan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis *δειδὸν* non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. **TOLL.**

ead. l. 10. *Ὡς περ ἀγλὺν τινα*) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerant) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux et tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc *Plutarchus* Graecos veteres hominem *φῶτα*, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἕως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πληρῇ πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi et innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum **LUMEN** suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, et omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris et caligine comparatio. Sic *Lucretius* lib. II.

O miseris hominum mentes! o pectora caeca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis,
Degitur hoc aevi quodcunque est!

Phaedrus f. XI. lib. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniae.

Cicero lib. I. *Tusc.* Qu. c. 26. *Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit* TOLL.

ead. l. 13. *Μῦλλον δὲ τυφλοῖς*) Ita paulo ante *Lucretius*: o pectora caeca! Sic *Plato* τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι, dixit τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste *Plutarcho* in *Lysandro*. Id est, ignorantiam ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 14. *Τῷ δέ*) Forsan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven.* utraque, Ms: Ox. et L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

Pag. 31. l. 1. *Τὸ μὲν πλησιον*) *Tertullianus* in *Apologético*: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 2. *Ὅς ἐνοχλοῦν δεδοίκατος*) *Lucretius* lib. II. et VII.

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis

In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus

Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis quam

Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

TOLL.

ead. l. 6. *Τοὺς Λαβδακίδας*) Notissima fabula est, e mythologis et poëtis, *Oedipi* patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad *Thebas* mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. *Τοὺς Πελοπίδας*) *Atrea* et *Thyesten*, eorumque filios. Adeantur *Tragici Graeci* et *Latini*, apud quos haec iusius. TOLL. Non repeterem, recte *Tollium* dicere, *Atrea* et *Thyesten* intelligi, i. e. *Pelopis* filios, *Tantali* nepotes, nisi viderem aberrasse *J. C. Schroderum*, qui in *Epistt. Cic. selectt.* L. II. Ep. 32. verba *Ciceronis* ad eosdem spectantia, quando ait, ut ibi esses, ubi nec *Pelopidarum*, ad ducem *Pelopidam Thebanum*, de quo *C. Nepos*, male refert. REITZ.

ead. l. 7. *Πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνόντων κακῶν*] Minus castigate reddiderat *Gesnerus*: quae in scenam adscendunt mala; et hinc similiter *Belin.* et *Wiel.* Quasi scriptum legeretur ἐπὶ τὴν σκηνήν, ut *Jov. Trag.* c. 41. Imo ἐν τῇ σκηνῇ dicuntur mala ἀναβαίνειν, i. e. succrescere in scena, provenire, in conspectum venire, i. e. explicari in fabulis scenicis: solenne enim ἀναβαίνειν etiam absolute dictum de herbis, de vaporibus, de fumo, e. a. LEHM.

ead. l. 12. *Καὶ οἱ ἀνάστατοι*) Ita fere et *Photius*, in praestantissima illa ad *Michaelem Bulgariae* principem epistola, χεῖλη δέ, inquit, κατήγορα, καὶ συλοφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παῖ-

δων, καὶ βίου ἔχισσε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανέστησεν κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μὴ φωνῇ συκοφάντου. *Labia accusatoria et sycophantica aspernare: nam non raro et liberos furere in parentes, et parentes in liberos adegerunt, vitae vincula et connexiones diruperunt, et in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates et domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III, leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πόλεμοποιδόν, οὐ ἂν τι παραιοῦνῃ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἰππόλυτος. Calumniā perro ubique permolesta est, rixasque et contentiones ubique provocat, quocunque se insinuat: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμάλνεται, mendacii calumniā vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2. lib. V. ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exsillii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed et ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumniā, ostendatur. TOLL.*

Pag. 32. l. 2. Καθ' ἅπαντα ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Vellejus lib. II. Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimus. Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. Ἐν διὰ δυοῖν. TOLL.

ead. l. 4. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro et Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis et artis, Cui patria. Hic autem patria Colophonius, verum θεῖος, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL. Confudit tamen utrumque Belinus. LEMM.

ead. l. 6. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλονάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλονάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατιστρίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· αἰεὶ γὰρ ταῖς Λιονσιακαῖς τελειαῖς κισσῶ ἐστειφανοῦντο. Addit Scaliger: et Gallus Magnae Matris foliis hederæ, et Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta

ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi pejore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστεφανοῦντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab Edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. et 3011. BIP.

ibid. Ὡς μετειαχμῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεόδοτον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V. historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V. fuse narrat. TOLL. Θεοδότα) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V. p. 404. et sqq. Vide etiam Prideaux P. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164. et sqq. SOLAN. Apellem cum Theodota conjurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I. tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non poterit, qui C annis ante vixit. REITZ. At vide supra Tollii notam ad nomen Ἀπελλῆς. LICHM.

ead. l. 7. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 11. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. XXV. c. 10. Opera ejus aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 15. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpret. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ibid. Πρὸς τὸ οὗς ἀντὶ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo. de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὗς τις Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγγεσχεὶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πυθόλατο ἄλλοι. Prope admovent caput, ne alii audirent. Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πηλουσίου κατάληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum profisceretur. TOLL.

ead. l. 2. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmuriensis: Tum Ptolemaeus, ut qui

praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione *κάρτα* omittitur, inepte: etiamsi *φρενήρης* prudens exponas, opponuntur *κάρτα* et *οὐ πᾶν* ineptius interponitur et sine sententia καὶ τᾶλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitate reddes: *ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ᾖν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat.* Nam *φρενήρης* etiam est *παράφρων*, ut *Suidas* ostendit, frustra repugnante *Stephano*, cum et hic locus *Suidae* et *Etymologici* magis sententiam firmet. Nam si hic *φρενήρης* est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? *qui quidem summopere, et in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret *Orestes*. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, et *φρενήρης* esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, *φρενήρη* etiam esse imprudentem. Apud *Suidam*, ubi etiam *παράφρων* esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui *περίφρων* voluit. Certe exempla *Agathiae* potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit *Kusterus*. Quatuor locis *Homeri* (quae facile Index dabit) *Eustathius* ita explicat, ut ἀρηρότα τας φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur *Herodotus*, nempe III, 30. et 35, V, 42. et IX, 54. Sic *Scholias* *Eurip.* ad *Herac.* 151. *φρενήρης* est ἀντίφρων, ἀρις φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum *Luciani* interpretatur *Schol.* φρόνιμος. Atque ad *Herodoti* locum aliquem respici hic etiam a *Luciano*, suadet etiam illud *Ionicum* et *Herodoteum* *κάρτα*. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem *Herodotum*. Itaque proponere interim placet conjecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πᾶν. Posteriorum aliquis eam forte assumsit, et eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ *Πτολεμαῖος*, ὡς ἂν καὶ τᾶλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ᾖν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GERN. Huic *Gesneri* sententiae tanto minus ego subscribere dubitavi, quum etiam recens collati *Codd.* quodammodo ei faveant, aut certe non praestantiorum lectionem constituere posse videantur. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

ibid. Καὶ τᾶλλα) Ante has voces antea legebatur *κάρτα* in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τὰ ἄλλ', unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ',

quod, misso odioso illo *κάρτα*, secutus sum. *Φρονήρης* enim ap. *M. Aur.* IX, 51. significat *prudentem*. Apud *Plutarch.* etiam in *Alex.* 487, 2. Sic autem satis consultum esse hujus loci sanitati, exulare tantum jussu *κάρτα*, existimo. V. *Eur.* *Alx.* p. 261. A. SOLAN. *Κάρτα* delebat *Solan.* in J. adscripseratque: *Cod. B.* κα τα ἄλλ' οὐ πᾶνν. Unde conjicio, fuisse tantum και τα ἄλλ' οὐ πᾶνν Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut legere non valerem, an *κάρτα* vel και τα scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ead. l. 3. Οὐ πᾶνν *φρονήρης*) Fatuitatem ejus, et socordiam, vitamque luxui, computationibus, et insanis amoribus deditam cognoscas e *Polybio* lib. V. Historiarum, apud quem et aliud calumniae in *Cleomenem*, et stultitiae regis exemplum invenias. Item ex *Justino* lib. XXX. c. 1. nec non *Plutarcho* in vita *Cleomenis*. Pro praeter caetera, verterim *alias*. TOLL.

ibid. Ἐν *κολακείᾳ δεσποτικῇ*) Quippe rex, et regis filius. Vide, quae infra ad c. 7. (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ead. l. 4. *Τεθραμμένος*) Fractus verterat interpret *Parissinae*, quasi legerit *τετριμμένος*. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

ead. l. 5. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, minimeque *verisimili* ista calumnia. TOLL.

ibid. Ὡστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod et magnis a se beneficiis, et supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset etc. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste *Seneca* lib. I. de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 6. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud *Hesiodium*:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ αἰδοὺς αἰδοῦ,

Et figulus figulo invidet, et cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔροτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαινῶν ἡρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς ἀμίλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certumen et contentionem impellit. TOLL.

ead. l. 7. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, et periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 8. *Εὖ πεπονθώς*) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 9. *Ὡς εἰ*) Redundat *ὥς* in omnibus nostris libris. Vox *ἔαδε*, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. *Παρεῖλεν* videtur *ἡ ὥς*. GESN.

ead. l. 10. *Εὐθύς ἔαδε μηλεῖν*) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. *Ῥῆσις* videtur e Dorico poeta sumpta. GESN. Certe legitur haec forma de Praeterito ap. *Theocrit.* XXVII, 22., non tamen sine magna suspitione. Quod autem *Belinus* ex *Homer.* *Iliad.* ξ, 340. aliisque ejusdem locis *εὐαδε* maluit, facilius etiam de *ἔαδε* cogitares, cujus formae Grammatici nostri probata asserunt exempla, si quidem de forma ageretur. Sed etiam quod ad vim et usum verbi attinet, est quod dubites, an genuinum h. l. habeas *ἔαδε*. Quamquam nec *ἤρχετο*, quod ad emendandum proponitur, nec quod *Falckenarius* *Diatrib.* p. 288. excogitavit, *εὐθύς ἐχαλῖπαινε καὶ βοῆς* etc. auctoris verba omnino referre videtur. Quum fieri sane possit, ut sententia sit poeticae originis, mutare vulgata religioni duxi. Sed *ὥς* ante *εἰ* minus verebar ejicere, praesertim in Codice aliquo bono omissum. LXXIII.

Pag. 34. l. 1. *Μηλεῖν*) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 8. *Οὕτω λέγεται μεταγνώνας*) *Isocrates* in *Orat.* de Permutatione, loquens de Atheniensibus: *Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἄγνωσιν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρισίων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλειποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων θάκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας.* Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse judiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post et impostores punire desideraverit, et, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque *Piso* apud *Senecam* de *Ira* lib. I. cap. 16. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci jussit, sed et ipsum commilitonem, ut et centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνώνας ἐπὶ τοῖς γεγονόσι*, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, *οὕτω λέγεται αἰ-*

αὐτοῦ ἐν τοῖς γαρονόαις, tantopere puduisse factorem. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAY.

ibid. Μεταγνώνας) Tantā subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Ms. Ox. etiam αὐτοῦ αὐτοῦ. Sed nihil muto; proba enim est et hic aptissima vulgata. SOLAN. Vehementer tamen vulgatae, licet per se probae, auctoritatem infringit septem octove Codicum, eorumque partim probatissimorum, consensus. Majori itaque cedendum censebam. LEXM.

ead. l. 10. Ὡς παρὰ τοῦτο) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 13. Τοῖς τοῦ Μίδα) Anres Midæ etiam adagio notatae sunt. Persius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI. fab. iv.

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,

Instabilesque illas facit, et dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures hujus fabellae referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apulejus: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat; lib. IX. Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 15. Ἄγνοια) De qua in initio hujus libelli plura. TOLL.

ibid. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II. adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, et in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 17. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant et micant oculi, multus toto ore rubor, exarsuante ab imis praecordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I. de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: θερμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πρὸς ὧρόν πλάγιως ὑπεκκίττοντες, ira accensi, et micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ibid. Καὶ παρακινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

Pag. 35. l. 1. Τῇ μὲν ἀποστολῇ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo et livore: Hinc vultus minax, torvus

aspectus; pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptae, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatae. TOLL.

ead. l. 2. Ἀῖδα καιομένην) Non secus ac furiae solent. Quis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. *Apulejus* de *Psyches* sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deserentes, ipsae etc. protinus pernici se fuga proripiunt.* *Phaedrus* lib. III. *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 3. Τῶν τριχῶν σύρουσα) *Apulejus* lib. VI. *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Consuetudine *Psychen* ad *Venerem* pertrahente. *Aristaenetus* lib. II. *Epist. 7. Καὶ ξηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν.* TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus et aequum valent. Sic apud *Dion. Halicarn.* lib. XI. *Antiq. Rom.* cum *Appius Claudius* *Virginii* filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἐπείγαιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παρακλητοί, τὰς χεῖρας ἀραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυροῦ καὶ ἀγανακτῆσαι μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris judiciis et justae causae advocati, sublatis in coelum manibus mixtum ploratu et indignatione clamorem sustulerunt. Sic *Justinus* lib. XIX. cap. 3. *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nuno Deos accusat, qui tanta belli decora, et tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 4. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ibid. Ἄνθρωπος ὡχρὸς καὶ ἄμορφος etc.) Describitur eleganter ab *Ovidio* in *Metamorph.* sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut et *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:

Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno etc.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia *Typhonis* agit: ὥς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, et haec familiaris esset ad pallentes inter-

rogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τήκει καὶ ἀθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην,
contabescere facit invidentium et oculos, et cor.

Uti est apud poetam Graecum in *Anthol.* lib. I. cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit *Augustinus* serm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, et alienam felicitatem tormentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, et confusas mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, et perniciosius eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit et consumit. *Horatius* lib. I. Epist. 2.

Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.

ead. l. 5. Ὁὐδὲν δεδορκώς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὁὐδὲν δεδορκασι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. *Themistius* Orat. I. ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτες ψυχῇ νόσημα φθόρου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὁξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφιστῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae juxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, et magno a se intervallo semota. *Plutarchus* lib. de Securitate: τί τᾷλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὁξύδερχεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? (despicis? *Lehm.*) TOLL.

ead. l. 6. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. *Hesiodus* in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκίλαδος, κακὸς χαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερώπῃς.

Livor autem homines miseros omnes

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
inviso vultu.

TOLL.

ead. l. 9. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος) Περιηγηταί proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per

translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Cebetis factum, et in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans *Themistius* laud aliter Simulationem, et eodem ferme comitata suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam et ipsa fucati medicamentis candoris et ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem et insidias, dolum et perjurium, et emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX. pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδον πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλή. SOLAN. *Gesneri* interpretatio: *Insidiarum una* quam vim habeat, non assequor. Mihi quidem non dubium est, quin τις e sequente versu huc in alienum locum aberraverit. LEHM.

ead. l. 12. Μετάνοια) Nam judicia festinata, inquit *Sarisberiensis* in Policratico, cap. 12. lib. V. poenitentiam pariunt. Vel ut in *Anthologia* lib. I. c. 88. *Lucianus*:

Ἡ βραδύπους βουλή μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέα
 Αὖν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Id est,

*Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed
 festinans*

Semper poenitentiam secum trahit.

P. Syrus:

Ad poenitendum properat, cito qui judicat.

TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γούν) Quae convertens retro vultum, flens, et pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.

TOLL.

ead. l. 14. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc *Apelles*. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, et mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis (exclamat disertissimus *Romuli nepotum*), quas se contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto *Polybius* lib. XIII. Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν πάντων γούν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως

αὐτῇ δὲ αὐτῆς (αὐτῇ δὲ αὐτῆς leg. *Lehm.*) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσαι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοποθεῖσα, τέλος αὐτῇ δὲ ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, et modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris oblecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, et de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud *Apulejum* lib. X. *Milesiacorum*. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

Pag. 36. l. 1. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto vertere potuisset interpres: quae in calumniā spectanda sunt; vel, quae calumnias adsunt. TOLL.

ead. l. 3. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque *Mss Codd* ope inserere ex conjectura non ausim. *SOLAN.* Γένοιτο φανερότερα *Ms. Reg. 29⁵⁴. Bif.* Vid. *Varr. Lectt.* Ceterum interpretationem Latinam, in qua universam hanc sententiam nescio quamobrem omisit *Gesnerus*, complere placebat. *LEHM*

ead. l. 6. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud *Herodotum* lib. VII. cap. 10. ad *Xerxein Artabanum*. Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰς οἱ ἀδικούντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικεῖ οὐ παρεόντος κατηγορεῖν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθαι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur. TOLL.

ead. l. 7. Καθ' ἑνὲς ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud *Horatium* in *Arte*: — Nec quarta loqui persona laboret. TOLL.

ead. l. 10. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστής in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in *Phormionis* prologo *Terentius*

loquitur: *Quia primas partes qui agat, is erit Phormio Parrasilus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene objectum fuit convici-um. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 13. Οὐδεὶς γὰρ ὦν ἀγαθὸς) Cicero lib. I. de Offic. c. 7. *In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset. TOLL.

Pag. 37. l. 2. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. et FL. In reliquis ἀδικοῦντας et προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, et ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ. Cf. Fritzsche. Quaestst. Lucian. p. 103. LEHM.

ead. l. 3. Ἀδικὸς ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λέγοντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορθεῖν ὅλης δὲ, τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam; quid enim ea fieri possit maleficientius? quas facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent; quas denique veritatis lucem exstinguit, et caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit? TOLL.

ead. l. 4. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημίος) Themistius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ θλίην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit. TOLL.

ead. l. 5. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse justitiae statuebat Pythagoras. Vide Jamblichum cap. 30. Cicero lib. II.

de Offic. cap. 12. *Jus enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.* TOLL.

ibid. Καὶ τὸ μὴδὲν πλέον) Malim, nec plura sibi appetere. ΤΟΛΛ. Definitur enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. c. 15. IDEM.

ead. l. 10. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὅλα, et Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. adlegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27. ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 13. Ἐνορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges et *jusjurandum* in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, et illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui et rationem paulo post subjungit, cur a iudicibus legislator *jusjurandum* praestari voluerit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐπέθειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὑστερον δίκαια λευνοίκως προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκρατήν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes et calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevallet, superet, nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, et rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, et se ipsum aequum, et utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare. Solebant autem iudices Athenis id *jusjurandum* quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἄλλ' ὁμνῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis juretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde et Plato lib. XII. de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμνῦναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius *jusjurandum* det. Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V. cap. 12. Et quidem iudices sacramento legibus alligantur ju-

rati, quia omni modo iudicium cum veritate et legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem judiciale deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat et reverentiam, et ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4. et de illis *A. Gell.* lib. 14. cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud *Demosih.* de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem *Tollius* exhibet. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) *Aristophanes*: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσεις, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies. Item *Euripides*:

Τίς ἂν δίχην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον,

Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,

Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,

Aequum licet statuerit, haud aequus fuit

Unde Magistratus apud *Apulejum* lib. X. partim decuriones deprecari, partim populares compescere, ut rite et more majorum iudicio reddito, et utrimque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae damnaretur aliquis inauditus, et in pace placida tam dirum saeculo proderetur exemplum. *P. Syrus*:

In iudicando semper criminosa est celeritas.

TOLL.

ead. l. 17. Πρὶν δὲ γε ἀντεξέτασαι) *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς,

Αὐτὸς πομπρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,

Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.

TOLL.

Pag. 38. l. 3. Εἰ τοῦ μὲν κατηγοροῦ) Egregium est *Juliani* Imperatoris responsum apud *Ammianum Marcellin.* lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, *Narbonensis* paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione desponderet objecta, nec posset in quoquam confutari, *Delphidius* orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: *Ecquis, florentissime Caesar, no-*

cens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Julianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 4. Ἀπογράφαντες δὲ τὰ οὐτα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς τὴν χεῖρα τῶν ὤτων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττεται καὶ ἀδιάβλητον. Jam initio, cum judicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram et intactam servaret a calumnijs. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

ead. l. 8. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 10. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 12. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἄν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente et inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant atheum, et pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praecoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15. (praecedunt autem ὥστε) ἀλλὰ κἄν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417. Edit. Amst. nihil caussae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. JENS.

ibid. Μῆτε δίκην δικ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737. C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 481, AB. ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἄν ἄμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσεις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo

aliter idem effert. *Hq.* p. 590. C. Vid. et *Demosth.* de Cor. ipso initio, ex quo patet, jurejurando adstrictos judices τὸ ὁμολῶς ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι: ex quo autem poëta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8. ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [*Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.*] SOLAN.

ead. l. 13. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum *Jensio* ἂν insero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud *Homer.* Il. B, 348. Πρὶν Ἄργος δ' ἵεναι. — Et Z, 81. Πάντῃ ἐποχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. *Theogn.* v. 957. ubi et ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσης, πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia *Plutarchus* loco Scholiis hic inserto, qui in *Ed. Fr.* est pag. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. *Solanus* noster in *Juntina* ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, *Phocylidis* esse; sed cum non inveniatur in ejus editis carminibus, quis dixerit, quid is reliquerit? At quia in *Aristoph.* tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 15. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) *Cleanthus* apud *Stobaeum* Serm. XL. Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶ Ἀάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commertus. TOLL.

ibid. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) *Seneca* de Ira lib. II. c. 29. De parvula summa judicatu tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocacy, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interrogas? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς.

TOLL.

Pag. 39. l. 4. Ἀπαρρόηλαστος) Idem *Seneca* ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo:

alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore et instigat, et ipse se certamini et pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paena non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogere-tur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἐπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ead. l. 6. Τεξέων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII. Aen. Unde

*Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit.*

TOLL.

ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita et Cassander Alex-andro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro ca-lumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae in-dicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in ejus vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερὸν διαλέγξει) Cicero pro Caelio, cap. 3. Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, homi-nem ut notet, argumento probet, teste confirmet. TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντιξεράττει) Potius, persequi-tur, seque adversarium professus rem judicio committit; vel, judicio cum eo experitur. TOLL.

ibid. Ὡς περ οὐδεὶς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmemionem et Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV. cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, Latruncu-lorum, inquit, et furum ista solertia est etc. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: uti neminem tam ignavi abjecti-que animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.

ead. l. 12. Ἐνδρα ποτὲ) Q. Calaber lib. III. v. 76.

Κρύβδα δ' ἀνάκτιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχῶσι, clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur. TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τῇ βασιλῶν αὐλαίῃ) Sarsiberiensis in Po-licratico lib. VII. cap. 24. Ceterum detractores et invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici et adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ

ὥςπερ ὁ Σμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθου ὀπαθεῖν, ἀλλ' ἀρούρασι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακίαν ὀρῶμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλοσθημα καὶ νόσημα γινόμενῃν, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adjungere, aut ingloriis et plebejis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: ὧρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὀρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μοναρχῶν, σχεδὸν ὅσοι περ ἂν μείζους ᾧσι, τοσοῦτω πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλουτίως τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἔξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, et adhuc video, magnas et immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitine, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius assentatio, quam hostis evertit, lib. VIII. cap. 5. Unde Galenus de Dignolione et Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, εἰὰν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσιῶν τε καὶ πολὺ δυναμέων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπύοντα συνεχῶς, γίνωσκε μάλιστα ἀκροῖναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθευεῖν ἅπαντα: ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἐπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujusmodi enim adulationibus mentari cognatum est. TOLL.

Tag. 40. l. 3. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla veritior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam et hanc invidia reperit aulicorum. Καὶ νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV. οὗτος εὐρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας: εὐρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. Novus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, et fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis

principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 5. Επιτηροῦσιν εἰ που) Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. X. v. 319.

*Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμι' εὐήμεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέον κακόν' Ἔκτορι δίφ,
Εἰσορόων χρῶα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα etc.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V. Aenéidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, et variis assultibus irritus urget. TOLL.*

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III. de Ira, cap 31. Nulli ad aliena respicienti sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, obliti, quantum hominum retro sit; et, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 7. Παραγκωνίζεται) Alciphry. l. p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος: ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. et hoc Luciani loco adfert. REITZ. Vid. omnino ad Piscat. c. 34. Tom. III. p. 576. sq. LEMM.

ead. l. 9. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστός) Plutarch. de discrim. amici et adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ σὺν ἑᾷ πλησιάζειν' ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, οἷς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίησι τινες καὶ ὑποσπείρει διαβολάς: κρυφίου δὲ λόγου κνέσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσεται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος' ἦν δὲ ὁ Μηδίος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστῆς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαρρόντας ἀπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, οἷ καὶ θεραπείῃ τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἡ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς: ταύταις μέντοι ταῖς οὐλίαις, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπέωλεσε καὶ Καλλιस्थένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν etc. Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, et admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas et spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Me-

dii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, et calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Jubebat autem suqs audacter calumnias jacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius et cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, et Parmenionem, et Philotam etc. Cujus quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec et sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 2. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλως φθάσας κρατῇ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, et illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo hujus Homerici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe et victorem stravit ovanthem. TOLL.

ibid. (Ο. φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14. ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 14. Συνὸς ἐννάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19. ubi Mars communis et victum saepe erigeret, et affligeret victorem. Propert. II, 27. Cum Mavors dubias miscet utrimque manus. Ovid. 1. Amor. El. 9. Mars dubius etc. TOLL.

ibid. Τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τε in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilien-ses, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aequae τὸν habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo; non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipso Homero legi potest. REITZ.

ead. l. 16. Ποικίλος — ὁδοῦς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate πστ'. TOLL.

Pag. 41. l. 1. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuisse ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri et ipse Codex Ox. SOLAN. Non tamen tuetur vocem improbam linguae lex et analogia certissima. Dicitur enim ἡ μίανδρος, ἡμιεργής, ἡμισόλιον, et sic porro, non ἡμισανδρος, ἡμισεργής etc. Etsi igitur aliquam ex vulgata cum Wielandio extorquas sententiam, formae tamen barbaries adeo offendit, ut a corrigendo vix amplius abstinere liceat. Solani emendatio: ἡ μίσους (sic enim, non μίσος, voluisse potuit,

etiam Schmiedero suspicante) ἡ ἐλπίδος laborat nescio qua sententiae vel incommoditate vel etiam ineptia. Felicissime vero Jacobsius: ἡ μίσους εὐέλπιδος, probante Schneidero Lex. maj. s. ἡμισεύελπιδος. LEHM.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. 11, 1. Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65. Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, et innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantam audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quodsi aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TULL.

ead. l. 10. Ὁ τιμώμενος) Sarisberiensis lib. VII. Politicatici, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. Vellejus Paterc. lib. II. cap. 40. Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus Comicus:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo et Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit. Philo περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ αἰεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ead. l. 11. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI. Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.
TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus.
IDEM.

ead. l. 12. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque Editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen et Fl. τὸν δε,

prave. SOLAN. Τῷ δ' junctim esse scribendum, non, ut in prioribus omnibus, sejunctim τῷ δ'. per se liquet. LEM.

ead. l. 14. Τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, et in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρμαμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
Καὶ κρίσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἐσθ' ἄλλε τέχνη καταμαρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, et virorum deteriorum ars corripiciens praestantiorē supplantat. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπὶ) In omnibus impressis et Msa. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐνι repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, et scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ. Necessitatem non equidem video. Est enim ἐπὶ τῶνδρομέων in cursoribus, ut recte Gesnerus reddidit: an den Läufern, s. mit den Läufern, geschieht etwas Aehnliches. Quodsi tamen alterutrum ἐνι in hac sententia mutandum esse contendas, maluerim certe ἐν τοῖς ἀγῶσι: quamquam neque hoc necessitas jubet. LEM.

Pag. 42. l. 1. Τῆς ὀσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὀσπληγξ sive βαλβίς, item γραμμή Polluci, repagula, quae Latini carcerei vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat jam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648. ὀσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὀσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subjectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cujus modulū ita attemptate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, et reliquo solo aequaret. Unico huc facit Statii locus Theb. VI, 595.

Ut ruit, atque aequum submitit regula limen,
Corripuere leves spatium;

ad quem caeteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpo-

erationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GERN.

ibid. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτέων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐκείμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V. Aeneidos:

— Signoque repente

Corrapiunt spatia audito, limenque relinquunt

Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρας. TOLL.

ead. l. 4. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συνἀγωνιστῶν legendum videtur. GUYET. Et sic fere reddit Gesnerus. Oportebat potius: *neque quidquam eorum curat, quae ad certatores spectant.* Cui sententiae nihil facile inest, quod recte censeas corrigendum. LEHM.

ead. l. 5. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X. c. 1. Declarasii enim, verum esse id, quod ego semper sensi, *Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐπιστομῇ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομῇ μέψῃσιν ἐμπριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obliquo, nisi notum, vid. notata ad l. d. et Jov. Trag. c. 35. ac Liban. Epist. 12. §. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ γὰρ προέχων) Pessimo interpres exposuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat;* ut ap. Catullum:

Veranni, omnibus e meis amicis

Antistans mihi millibus trecentis.

TOLL.

ead. l. 12. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; et ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non satisfacit mihi interpres. *Mallim, circumventus rapitur.* Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua nactum

Facta nube premunt. Trepidantem, et cassa parantem

Suffugia, in coetum mediae traxere catervae.

Eligitur moesto etc.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65. *Innocentiae defensio, saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 13. *Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν etc.)* *Belinus* emendabat: *οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.* *BIR.* *Argutias* captavit *Belinus*. Nam neque in ἀγαπῶνται, neque in ἐξ ὧν, vere quidquam inest, quod, modo recte captum, offendere possit. *Amantur et habentur amici; nec alia ejus rei causa est, quam quod aliis nocere sunt visi.*

Pag. 43. l. 1. *Ἡ καὶ ἀλλότριον*) Sic *Ven.* utraque: reliqui impressi et *Cod. Ox.* *μηδὲ, vel μὴ δ'.* *SOLAN.* Lege ἡδὲ, i. e. *καὶ.* Τὸ *μηδὲ* hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. *REITZ.*

ead. l. 2. *Τὰ προσόντα*) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad-sunt, quibusve conspicuus est. *TOLL.*

ead. l. 3. *Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες*) *Basilius Magnus* de Invidia: *Λεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν.* *Improbum autem est, in pejus deflectendo, quod laudabile est, culpāre, et e malitiae vicinia virtutem criminari.* *Sarisberien-sis* lib. VII. *Policratici*, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, et extollit, si qua sunt.* Contra ea *Quintilianus* lib. II. cap. 12. *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic et in amore, et in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. *Lucretius* lib. IV.

Nigra μελίχρους est, immunda et foetida ἄκοςμος.

Caesia παλλάδιον, nervosa et lignea δορκὰς etc.

Et apud *Theocritum* *Battus* *Idyl.* X.

Βομβύκα χαρλέσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες,

Ἰσχράν, ἀλιόκαστόν. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,

Tenuem, sole adustam; ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud *Aristaenetum* illius vitiorum in melius interpretationis amatorum exemplum, lib. I. *Epist.* 18. *Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπιχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρούτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσεῖρηκας· μελιχρώτους δὲ οἶμι τοῦνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι.* Ubi nisi et in *Platone* ita legeretur, et a *Plutarcho* in *προσποίημα* mutatum esset, *χρῶμα* pro *ποίημα* legerem. Neque vel ita tamen *Platonis* mihi locus sanus esse

videtur. *Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷε τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἱεραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχροτήτα, ἐὰν ἐπὶ ὧρα ἢ* Lege, *μελαγχλῶρους*, (sive *μελίχρους*, ut alii malunt) *δὲ καὶ τοῦνομα οἶσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἱεραστοῦ* etc. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷε vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποίημα *facies* verti; nisi quis *προσπολήμα* cum *Plutarcho* malit: cuius vocis vim *Cicero* pluribus explicat, lib. II. de *Oratore* cap. 14. *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De *Amicitia* locus est eximius, sed prolixior, apud *Horatium* lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, et animi aeruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque

Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis

Nobiscum vivit? multum demissus homo. illi

Tardo cognomen pingui damus, pro bene sano,

Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus etc.

Plura ad *Lucret.* et *Horatium Lambinus* conguessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 5. Τὸν τυραννικόν) Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud *Joannem Evangelistam* 4, 46. et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodictionis consilium tegat: ut ille *Callicrates*, qui, dum se τυραννικόν simulat apud *Dionem Syracusanum*, illum evertit. Vid. *Nepos* 10, 8. GESN.

ead. l. 9. Φασί) In omnibus libris nostris φησι, quamvis vertant, *inquiunt*: ego mutavi. SOLAN. Omnino proclives fuisse librarios ad φησι pro φασί scribendum, satis luculenter probant loca *Pisc.* c. 25. ubi pro vulgata φασί in *Cod. Gori.*, et *Jov. Trag.* c. 32. extr., ubi itidem pro genuina lectione φασί in 3011. male φησι scriptum deprehenditur. Omnino vide quae ad *Pro Merc. Cond.* c. 1. *Tom. III.* p. 694. notavimus. LEHM.

ead. l. 11. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam *Antiochi Seleuci R. filii*, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua *Combabus* fuit impugnatus apud eundem *Seleucum*, ac si *Stratonices* manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de *Dea Syria*: illam *Plutarchus* in vita *Demetrii Po-*

liorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: *Σελείκου δὲ Ἀντιόχον ἰώων Στρατονίχην διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶν, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud *Aristaenetum* lib. I Epist. 13. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀγῆς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola delexit: sed et alibi *Noster* in eundem incidit errorem. V. Icarom. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀγῆς) Ms. Ox. uti conjecerat *Tollius*. In reliquis ἀγῆως. SOLAN. *Jens.* ad Hermot. sub init. vulgatam contra *Toll.* defendit, et potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonae natae habemus conjecturae *Tollianae* faventem, et melius procedit oratio, id recepi. REITZ. Haud sane ineleganter scripsi-set auctor, si ad *Fritzschii* sententiam verba sic legerentur: καὶ ἡ Στρατονίχη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀγῆως· καὶ ὅλως ἐρωτικαὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. At neque ita, ut vulgo est, adornata oratio sua caret elegantia. Cf. si lubet, *Diall. Deor.* VI, 2. *Tom.* II. pag. 20. sq. LEHM.

ead. l. 12. Ἐρωτικῇ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 44. l. 1. Μὰ Δί') *Th. Magist.* v. Μὰ haec adferens observat, rarissime adfirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14. notata. SOLAN. *Fritzschius* *Quaestst.* pag. 58. haud quidem injuria improbens ea, quae *Reitzius* ad Icarom. 14. *Tom.* VII. p. 373. et ad *Gall. s. Somn.* c. 11. *Tom.* VI. p. 629. sq. de affirmativa formulae μὰ Δία vi disputavit, hoc tamen loco non aequo jure μὰ Δί' in νῇ μὰ Δί' mutari velle videtur. Quamquam enim propter praecedentem syllabam vocis φρονῇ facilis fuit librariorum lapsus, non tamen dubito, quin eadem ratione, qua in *Gall. s. Somn.* c. 29. etiam h. l. vulgatam tueri possis, etiam negativa vi servata. Quemadmodum enim illic, si cum *Seagero* et *Fritzschio*, id quod et ego jam vellem fecisse, sic interpungas: ὁρῶ σέ γε, ὃ τοιχάρυχε . . . μὰ Δία, ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει· per ellipsin commodissime suppleri potest sententia negativa non verbis expressa: ita et h. l. nisi omnia me fallunt, in μὰ Δία plena calumniatoris sententia in hunc fere modum inesse fingi facile poterit: *Non, per Jovem, haec ferri aequo animo possunt; ut nos fere dicimus: Nein wahrlich, das ist zu arg! das ist doch nicht zu dulden! etc.* Sic haud raro *Aristophanes* in fabulis. LEHM.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera *O*, id est *ou*, notatam. Plura *Suidas*. Meminit et *Plutarchus* de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. TOLL.

ead. l. 2. Καὶ ἄμειρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut *Horatius* in *Arte*:

Non quivis videt immodulata poemata iudex.

TOLL.

ead. l. 3. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad *Lucianum* ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 5. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, et moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quæis maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 9. Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratæro in Philotam, invidiosa illius et suspiciosa commemoratione accenditur: *Curatius* lib. VI. c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ ceteris dilexerat: *Tacitus* lib. XVI. cap. 22. Sic apud *Phaedrum* libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime

Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. *Benedictus* male legit πρῶτος, pro τρωτός, vertitque et qua parte praestat. Nos emendavimus et contextum, et interpretationem, vertentes, et quæ quisque parte maxime vulnere patet. TOLL. Certa est *Tollii* emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impræ et *O. Ms.* legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἐς αὐτόν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 12. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterint: indagandæ, seu perscrutandæ veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditiæ criminationis, tanquam veritate præoccupatus. TOLL.

ead. l. 14. Ἰὲς ἀληθείᾳ) Nisi ἀληθείᾳ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid *Tollius* hæsitavit: ἀληθείᾳ enim certe neutrum est, et sa-

num, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam *Jensii*. REITZ.

ead. l. 15. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν) Atticismus, pro ἀνσιμώτατον γὰρ ἔστι. Sic *Homer.* *Iliad.* Θ. v. 306.

Μήκον δ' ὡς εἰέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθυμένη, νοτίησιν τε ἱαρινῇσιν.

Pro βρίθεται. Pro ὅποτε malim, ὡς ποτε. TOLL. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις etc.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, et male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὄν τὸ, scripsisse *Lucianum* existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τέλει στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit *Lucianus* pro caussa) *haec est efficacissima calumniae species, quas alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum* etc. JENS. Facile probaverim emendationem doctissimi *Jensii*. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, et interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic *Ptolemaei ἐπιθυμία* est, *Bacchum* videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, *Demetrium* huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit *Demetrius*, nisi praesenti et extemporalis remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de *Alexandro* et *Hephaestione* exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ὄν τὸ εἶδος. *Jensius* ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τέλει στιγμήν. Ox. Cod. ὄν non agnoscit, recte. SOLAN. *Solanus* ὄν delebat: ego certe non intruderem, si et in cett. abesset. At

nondum rejicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive *πλεονάζειν* putes, sive participium pro *ἔστι* positum accipias (cujus exempla satis dedimus alibi), adde *Herodian.* III, 12, 2. *εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας*. Sed vel magis abundat verbum *εἰμι* ibid. V, 8, 8. *οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε*, quod *Stephan.* expungendum censet, vel mutand. in *ἦν* ὅ. At forsitan eodem modo hic in *Luciano* abundat ὃν, atque infra *Pseudol.* cap. 6. *ἡ ἀναίσχυρτα οὖσα*, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo *εἶναι* addita. Confer mox cap. 20. *ἔστι — ἀδελφὴ τις οὖσα*. REITZ. Mire *Reitzius* diversissimi generis exempla huc conjecit, ut pateat ipsum, quid vellet, nescivisse. Unum, quod huc pertinere videatur exemplum *Pseudolog.* c. 6. non tamen eam, quae requiritur, vim habet probandi, ut videbimus suo loco. Quid multa? spuriam esse vocem ὃν, atque adeo prorsus ejiciendam, satis superque trium Codicum auctoritas evincit. Ceterum *Gesneri* rationem sententias capiendi et nectendi praeferebam putabam ei, quam *Jensius* protulit. LEHM.

Pag. 45. l. 2. *Πτολεμαίῳ Δ. Νέος*; v. not. *Toll.* et *Herodian.* I. qui *Antigoni* etiam meminit *Bacchum* imitantis. Adde de hoc cognomento *Spanhem.* 435. qui ex *Euseb.* Chron. confirmat, 61. 73. 194. Diserte apud *Clem. Alex.* IV. *Ptolemaeorum* nomen dicitur, *pag.* 22. A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. *Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux.* Idem enim est cum *Aulete*, cui successit *Cleopatra*, regum *Aegypti* ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic *Διώνυσος Νέος* ideo *Νέος* dicatur, quia jam ante eum alius, nempe *quartus* ille, *Διώνυσος* dictus fuerit, quae de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque *Bacchi* nomine non indignus, si id nominis non ab *Ethnicis*, *Bacchum* ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN. Non diligenter perpendens *Solani* notam *Belinus* de quarto *Ptolemaeorum* cogitavit unice propterea, quod, quae *Suidas* de eo rege tradat, eximie convenient cum hoc *Luciani* loco. LEHM.

ead. l. 2. *Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι*) Qui *undecimus* fuit *Ptolemaeorum.* TOLL.

ead. l. 3. *Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον*) Cujus et *Antoninus* Imp. meminit lib. VIII. cap. 22, Adeatur *Jonsius* in *Histor. Philosophica.* TOLL. Quis ille *Platonius Demetrius*, de quo nihil *Diogenes*? Adi *Tollium.* SOLAN. At *Cynicus*, non *Platonius*, fuit ille *Demetrius*, de quo *Antoninus* l. l. ut recte

notavit *Belinus*. Vid. *Demonact. Vit. c. 3.* ibique a *Solano* notata *Tom. V. p. 550.* LEHM.

ead. l. 4. Γυναικίᾳ) De eo more multa apud *Euripidem* in *Bacchis* p. 545. et seq. *SOLAN.*

ead. l. 5. Ἐωθεν ἐπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum et inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietas potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam et feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, quæ mero et prandio matutino saucio cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, et continuo stupro corpus emanciparat.* *TOLL.* Imprudenter *Gesnerus* ἠωθεν reddiderat per postridie; quod jure meo correxi. LEHM.

ead. l. 6. Ταραντινίδιον) *Pollux* lib. VII. cap. 17. καὶ μὴν τό γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίων χρήσεως καὶ τραφῆς. Est autem pellucida vestis tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. *Hesychius*: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱματίον γυναικίον λεπτὸν, πρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. *Tarantinidium*, vestimentum muliebri tenue, simbras, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. *Lucian.* in *Dial. Meretr. VII.* Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἑταίρων οὐκ ἑλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud *Pollucem* cap. 13. lib. VII. fragmentum est veteris poëtae, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν χροσσωτοὺς, καὶ γυναικίαν στολήν. *Virgo* esse videtur, gerens simbratas vestes, et muliebrem stolam. Muliebri autem veste *Bacchus* amiciebatur. Vide *Senecam*. Et tragoedi, omnesque *Dionysiaci* artifices, quorum nota *symmata*. Apud eundem *Pollucem*, Ἀνδρῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακός, ποδήρης. Et apud *Hesych.* βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσιν αἱ Θράκται βαῖχαι. Hinc et *Bacchus* *Βασσαρεὺς* dictus. *Commentator* vetus *Horat.* lib. I. Od. XVIII. *Bassaricus* dictus est *Liber pater* a genere vestis *Baccharum*: unde et *Bacchæ* *Bassarides* dictæ *Pers.* *Bassaris* et *Lyncem*. *Bassaris* enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a *Bassara*, loco *Lydiæ*, ubi sit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum *Etymologici* auctor et in *etymologia*, et in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud *Persii* scholiasten inveni, ad *Sat. I. v. 101.* *Bassarides*, inquit, *Bacchæ*. Quibusdam videtur a genere vestis, qua *Liber pater* utitur, demissa ad talos, quam *Thracæ* *Bassarini*. Quidam a vulpibus, quarum pellibus *Bacchæ* succingebantur. *Vulpes* *Thracæ* *Bassaræ* dicunt. *TOLL.*

ibid. Ἐκχυβάλλουσέ τε) Cymbala namque cum saltatione jungantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, et Matris Deum Cybeles. *Justinus* de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX. adduntur instrumenta luxuriae, tympana et crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens *Plutarch.* tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, et cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. *Apulejus* de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles, Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, Deumque Syriam circumferentes mendicare compellunt. *Lucretius* lib. III.

*Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.*

Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisq non ingratum sonum edebant. *Ausonius* in Epist. ad Paulinum XXV.

*Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.*

Propert. lib. III. El. XV. ad Bacchum:

*Laevis odorato cervix marabit olivo,
Et series nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae;
Capripedes calamo Panes hiant canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.*

Anthol. lib. IV. de Herc. et Baccho:

Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέμνοντες· εἰκῆλα δ' ὄπλα
Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ.
Sudorumque pares metas, paria arma: leonis
Exuviae, hinnuleus, cymbalu cum strepitu.

Eleganter ad rem *Tertullian.* de Pallio: At quin alius et sericatus et crepidam aeratus incessit, et ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinnirent, cymbalo incessit. TOLL.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. *Lactant.* lib. V. cap. 6. Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. *Tacit.* XVI, 22. Et *Lactant.* lib. V. cap. 9. p. 482. *Isocr.* p. 10. TOLL.

ead. l. 9. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita et apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Isephaestionem deferebatur. TOLL. Respicit scilicet *Tollius* hac correctione

Melanchthonis verba, reddentis: *Apud Alexandrum gravissimi criminis reus fiebat, qui colere et adorare Hephæstiona nollet.* Priora enim hujus interpretationis minus erant ad rem et ad verba accommodata. Sed *Belinus*, quæ erat magna hominis levitas et caeca sæpe doctrinae ostentatio, ἔλοιζο putaus a *Tollio* reddi per *deserebatur* (quod ille nonnisi explicationis gratia de suo adjecerat), *Gesneri* versionem, quam non magis ostentator iste ridiculus, quam Græca verba, caperet, vituperat, et Græca reddit ad verbum: si quelqu'un étoit pris, étoit convaincu de ne pas adorer. Sic prae libidinoso fastu non vidit, quod vel tironibus innotuisse debet, οὐχ ἐλάσθαι etiam h. l. esse *nolle*, et sic non solum a *Melanchthone* et *Gesnero*, sed etiam a *Tollio*, captum esse. LEHM.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοφυίᾳ) Præcessit *Melanchthon* in vertendo, ad reliquam funeri magnificentiam additum voluit. Et sequitur prompte *Benedictus*, verba hæc ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum et versionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Græcis fiat mentio illius funeri. Quin etiam μεγαλοφυία non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Græcis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeri potest hic locum habere. Majora desiderantur, quæ habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut et Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON. Veram hanc esse *Gronovii* interpretationem, probant inferius dicta: καὶ μέγα ἐφάρων, ὡς αὐτὸ οὐ θεοῦ παῖς ὦν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῦ ποιῆν δυνάμενος. Et sic *Wielandius* quoque censuit. Sed *Belino* videbatur cum *Melanchthone* intelligi funeri et exsequiarum magnificentia; de qua sane multi sunt scriptores veteres: neque tamen hic ei locus erat. LEHM.

ibid. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus hæc *Arrianus*, *Curtius*, *Plutarchus* in vita Alex. M. TOLL. Addit *Belinus* narrationem *Aeliani* V. H. VII, 8. ubi vid. *Perizon.* LEHM.

Pag. 46. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De *Caligula* *Suetonius* refert, eum inter cetera amoris erga *Drusillam* documenta nunquam deinceps nisi per numen *Drusillae* dejerasse. Idem in morte *Julii Caesaris* narrat, controversias quasdam a plebe interposito per *Caesarem* jurejurando distractas; et *Claudium Imper.* jusjurandum sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per *Augustum*: quin et violata perjurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum *Jovis* numen,

aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit *Tertullianus* in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, pejeratur.* TOLL.

ead. l. 5. *Ὀνειράτα*) Id enim inter divinitatis signa. Unde et aegrotantes, et futura praenoscerere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, et Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. TOLL.

ead. l. 6. *Ἐπιφάελας*) Illustravit hanc vocem, locumque *Luciani*, *Ez. Spanhemius* in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 7. *Μαρτείας*) Et oracula ad auctoritatem nove Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quas Hadrianus ipse composuisse jaetatur.* TOLL.

ibid. *Πατέδρος*) *Servius* in VII. Aeneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάτεδρος*. *Πάτεδρος* etiam *σύνθρονος* dicti, teste *Hexychio*, quamquam viri docti τοὺς *πάτεδρους* τοῖς *συνθρόνοις* inferiores existimant, et ordine, et dignatione. Quin et Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis *πάτεδρον* *Ἐρμού* jactat. TOLL. *Aelianus* de Deumade, V, 12. *ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισεκαδέκατον*, id est, *πάτεδρον τῶν δώδεκα θεῶν*. *Συνθρόνους* etiam vocabant. *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant *πάτεδρους*. Matri Deum *Idaeos Dactylos*, Aesculapio *Ῥήκτιαν*, *Ἰανῶ* et *Τελεσφόρον*. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. *Πάτεδρον* hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus *Ger d'Arnaud* de Diis *πάτεδρους* cap. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248. b. B. ex *Justino M.* et *Eusebio*, jungi etiam solere *πάτεδρους* et *ὀνειροπομπούς* *δαίμονας*. *Ἐπιφάνειαν* etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio Spanh.* diss. VII. divini operis p. 425. seq. GERN.

ead. l. 8. *Ἀλεξιάνης*) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 9. *Ἐπιφάνεια*) *Juvenal.* Sat IV.

— Quid apertius? Et tamen illi

*Surgebant cristas. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.*

TOLL.

ead. l. 13. Τὸν κοινὸν πάντων θεὸν) Erant enim et pecu-
liares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. *Auson. in
Caesaribus:*

Aeneadam generis qui sextus et ultimus heres,

Polluit, et clausit Julia sacra Nero.

Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano
Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni
tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici
Tertulliani, et lib. IV. *Augustini* de Civitate Dei, cap. 8. et
passim; Sermon. VIII. *Theodoreti* ad infideles Graecos etc.

TOLL.

ead. l. 15. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique
magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

Pag. 47. l. 2. Συγκαθεύχθη λέοντι) Alludit ad historiam
Lysimachi, quem Alexander leoni objecerat. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Jnl.
Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo,
quo desiderium plebis leniret, Adi *Liv.* lib. I, et *Florum* c. 1.
TOLL.

ead. l. 5. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι
elegantè saepe παρίκει. TOLL.

ead. l. 11. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieu-
ticis similitudine usus est *Oppianus* lib. V.

*Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβλοίσαι
Ἀθήριος ἐμπελάσῃ μισατὴν ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,*

Εὐδοντας δὲ κίχης φυλακτῆρας πρὸ πυλάων

Ἄρτος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἰδάμασσαν·

Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρρην ἐπ' αὐτὴν

Θαρσαλέοι σπενδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος αἶτην,

Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰατῆρα φέροντες·

Ὡς τότε etc.

Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant

Hostibus occulto, et curis somnisque solutas

Excubias arcis nactae sub Marte quiescit

Caedunt; et sternunt custodum corpora passim;

Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,

Audacesque locant flammās in arce micantes,

Urbis casurae signum, torremque ferentes,

Qui sit robustus jam prensae malleus arcis:

Sic tunc etc.

Ut et *Apulejus* ex parte lib. V. *Metam.* Tunc nocte jam portis

patentibus nudatum sororis animum facinorosas mulieres, omissis tectae machinas latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellas paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satia placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρα sed usum formulae hujus desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν. vel εἰ πη, quod forte omnium proximo ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. GREN. Eἰ πη certe cum αἰσθωνται minus convenit. Dedi ἐνθα cum Schmiedero, ob unius quidem Codicis assensum. LEHM.

ead. l. 15. Ὁ τι ἂν αἰσθενὲς) Themistius Orat. III. Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῇται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἡμέα εἰσοικισαμένη κατὰ μικρὸν ὑπορύντει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτὸν τι καὶ αἰσθενῇ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, et scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

Pag. 48. l. 2. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς) Eique suas machinas admovent. TOLL.

ead. l. 9. Προσληπάρησις) Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul et calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 11. Συγγενής), Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 14. Διατριβὰς) Et hic secutus sum Ed. J. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμιλίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN. Illud: Et hic, quod Solanus scripsit, respicit haud dubie ad praecedentem lectionem Juntinam ἀκούοντος, quam Solano prae vulg. ἀπόντος probatam non amplexus est Reitzius. Quod autem jam ad hujus loci lectionem attinet, recte quidem et hic monuit Solanus, vulgatam διαβολὰς ferri nequaquam posse, vel ob sequentia, e quibus vox διαβολῆς ansam prae-buisse videtur errori admittendo. Animadversum autem jam olim fuisse errorem et periculum factum ejus corrigendi, evincit varia lectio διατριβὰς in Ald. 2. et Junt., notata illa etiam in marg. A. 1. W. At non posteriorem vocis vulgatae partem, sed priorem, id est, praepositionem διὰ, mutandam fuisse, docet cap. 22., ubi de ea re legitur nomen προσβολαί. Quam vocem et h. l. restituendam esse acute vidit Censor Editionis Wolfianae in Ephemeridd. Jenens. literariis a. 1792. n. 106. Ac vellem Schmiederus, quam merito probat lectionem etiam

recepisset. Nunc ego id primus facere non erat, quod dubitarem. LEPID.

Pag. 49. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Junior lib. VIII. Epist. XVIII. *aures hominum novitate laetantur.* Hinc *Homerus*:

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἦπερ ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψέκορον) Propert. lib. II. Eleg. 33.

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque *Isocrates* ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud *Ciceronem* de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. *Veterrima* quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est. TOLL.

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxi faustis, ni vehementer divinatione me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid *Tollius*? Conatus est quidem emendare; eo usque laudem meritus est; sed friget ejus emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod jam *Lucianus* dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet *Lucianus*, ob oculos hunc *Demosthenis* l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. Ed. *Wolf*. 473. φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. *Tacit.* Hist. I, 1. *Obtrectatio et livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. *Ald.* 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοῆς. Hanc lectionem exhibet etiam *Jo. Caselius*, qui separatim hunc libel-

lum dedit Helmsstadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, et avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transtulerat: Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, et suspicionibus illectet. Benedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὐς vel τ' οὐς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθροῦ καὶ πρὸς τ' οὐς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2. καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὐς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μετὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὐς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adjectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μετὰς ὑπ.) Gnome Gr.

Ἵπνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide, quae ad cap. 3. P. SYRUS:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

TOLL.

ibid. Ἵπνοιας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem et conjecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III. cap. 30. Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis et stolidis ingeniis evenit; rerum suspitione feriuntur. Ausonius in Epist. ad Paulinum:

Nec quae compositis male suada et credula causis

Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. Compositae causae sunt fictae calumniae. Sio Phaedr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθροδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

ead. l. 15. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) *Egregie Cicerō Verrina II. cap. 15. Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré. Id est, A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

Pag. 50. l. 7. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν) *Seneca de Ira lib. II. cap. 29. Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 8. Προσιόμενος) In omnibus libris nostris hic legabatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιόμενος, ut cap. 15. et 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adjicitur τέλος; Suspicio, scripsisse Lucianum προσιόμενος, admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia et aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ. Apertum errorem tamen tueri studuit *Belinus*, sed nulla ratione. Et quam Solanus et Gesnerus, suo uterque ingenio ducti. invenerunt probam lectionem, eam utpote unice veram et a sana ratione praescriptam, non debebat, credo, *Reitzius* vereri in textum recipere. Feci ego, quod non putabam intermittendum. LEHM.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροις) Hoc est, non ex animo. Sic *summis labiis hospitem invitare*, dixit *Hieronymus*. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in *Apologia*; et in *Dialog. Meretr.* ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὄρκους ἔχειν. Plura *Erasm.* in *Adagiis*. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς ὁ ποιητής φησι) *Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλά ἀγορευόντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον.* Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. φ. in adult. Martis et Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est et ap. *Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occulens. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾷται, ἀποκρυπνυμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους.* Noster in *Philopatride* cap. 1. μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολαῖν, κερδαλέοι φρονεῖ τοικώς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν) Namque, ut in *Medea Seneca*,

Ira, quae tegitur, nocet :

Professa perdunt odia vindictae locum.

TOLL. *Βυσσοδομεῖς*) Utitur hoc verbo *Hesiodus*, α. 3. δόλον φρεσὶ — ων. Utitur etiam *Homer*. Od. Δ, 676. et alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀδικώτερον) *Caecilius* apud *A. Gallium* lib. XV. cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,

Corde tristi : quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.

TOLL. Quod autem verba οὐ, οὐδὲν ἀδικώτερον, quae proxime ad antecedentia spectant, simul etiam sequentibus: ἐνθακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν etc. adjunguntur, quibus quidem illustretur et gravior reddatur sententia eadem, sed prius in universum tantum proposita, vide de hac orationis forma *Heindorf*. ad *Cic*. Nat. Deor. I, 15, 38. et *Fritzs*ch. Quaestst. pag. 89. sq. LEHM.

ead. l. 14. Ἐνθακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide *Erasm.* in Adag. *Mordere labium*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) *Achillis* verba sunt apud *Homerum* *Iliad*. I.

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς αἶψα πύλησιν,

Ὅσῳ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae,

Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc *Phocylides*:

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῳ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.

Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut *P. Syrus* ait,

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

TOLL. *Iliad*. I, 312. SOLAN.

Pag. 51. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpret. Repone igitur: et hilari mimicoque vultu tristitia et tragica consilia versat. Lege autem cum *Graevio*, ὑποκινώμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. *Val. Flaccus*: *Fingit placidis fera pectora dictis*. TOLL. *Salmuriensis* interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovel. Quanto rectius et elegantius *Philippus Melanchthon*: agitque laeta et comica facie tragoediam meram, et nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθῆς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, et affectus. Περιπαθῆς ὢν τοῖς ὄψεσιν apud *Athenaeum* lib. I. *Dipnosoph*. est qui obsoniis valde movetur et delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθῆς τραγῳδία est tragoedia acerba in eum, de quo agi-

tur. *Ἵποκινεῖσθαι τραγωδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio et mora, ut olim conieceram, et nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγωδίαν*, *tragoediam agendam*. *Ἵποκρίνεσθαι* est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτής* est histrio. In Pseudologista cap. 19. *κακῆϊνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκός, ἃ πρὸς τὸ θεῖατρον ἐνεανιένον, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι*. Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas*. Ultima verba non recte vertuntur. *Ἵποκρίνεσθαι* non est respondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, et gregis dux esse cuperes*. Plautus Asin. II, 1. *Jam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem grex de histrionibus. Petron.

Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,

Filius hic, nomen divitis ille tenet.

GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὀρχησται* autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim *γέμουσα plena tragoedia*? Cujus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse *γέμουσαν μίσους*, *plenam odii*. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta et comica tragoediam valde asperam et plenam odii*. *Aspera tragoedia*; ut apud Sueton. in Augusto, *asperissimae literae*: sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum,

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus vir Jacob. Tollius conjecit, legendum esse *κακῶν γέμουσαν* quod non improbo. GRAEV. *Ἵποκρινόμενον*) Ms. Gr. et V. 2. In reliquis prave *ὑποκινούμενον*. SOLAN. *Ἵποκινούμενον* — *προσώπῳ*) Favet Graevio etiam Caseliana lectio *ὑποκρινούμενον*. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, *ὑποκινεῖσθαι* forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solenne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. Neph. 296. *Μέγα γὰρ τὸ θεῶν κινεῖται σμήνος αἰοδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu et saltatione, id est choro, nubium. Jam *ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγωδίαν* videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίαν*, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγωδίαν γέμουσαν* simpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia

existimem. GESN. Ἀποκρινόμενον recepi; quia verissime respondet κωμικῶ προσώπῳ; nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, agere. Ego simulare reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, et τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. GESN. in Add.

ibid. Παρὰ καὶ κωμικῶ) Claudianus in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisos odisse palam; non virus in alto

Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:

Sed certum mentique parem componere vultum.

TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῇ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter et pari vocum ordine reddidisset *Melanchthon*, agiturque laeta et comica facie tragoediam meram et nihil non triste patientem; *Benedictus* illud nudam γέμουσαν gravatus plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit *Lucianus*. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit *Lucianus* καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletas. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἔλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενέμπλαντο καὶ ἐκεκράγισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam *Polybius* libro I. de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννῶνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διακίοντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omissum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut *Quom. Hist. Conscr.* c. 31. *Epicurus* apud *Diog. Laert.* p. 301. B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. *Bentley* reposuit, et pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ead. l. 3. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ibid. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) *Palladas* lib. I. *Anthol.* cap. 42.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μιστὴν ὃ λέγων ἀναφανδόν,
Ὡς περ ὃ τὴν κάθαρὰν ψευδόμενος φίλιαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεθα.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφύλασσόμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κτῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρη
τὴν ἀπὸ τῆς φίλης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

*Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum praescientes evitamus.*

*At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum
Per amicitiae fidem injuriam facit. TOLL.*

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμοίως, quod placuit etiam *Caselio*. *GESN.* Absona foret sententia cum ὁμοίως, sine ὁμοίως vero hiulca. Necessario igitur immanendum putabam vulgatae lectioni. *LEHM.*

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνήν) *Seneca* de Ira l. I. c. 7. *Com-mota enim semel et concussa mens ei servit, a quo impellitur.* *TOLL.* Οὔτε non habet in sequentibus cui respondeat: neque enim οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, neque καὶ ἐνίοτε οὕς etc. hanc vim habere serio quis crediderit. Ergo non injuria ineptam vocem marginis A. 1. ope in οὐδὲ mutasse mihi videor. Idem infra factum *Navig.* c. 27. sine auctoritate ulla. *LEHM.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἔνοχος) Sic apud *Senecam* in *Hippolyto* v. 720.

*Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.*

Ita et *Antoninus* *Caracalla*, cum *Getam* fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέ-
ναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque
evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calu-
mnia, ut est apud *Herodian.* lib. IV. cap. 4. Sic *Jugurtha*,
cum *Hiempsalem* interfici curasset, et *Atherbalem* bello inva-
sisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem* ob saevi-
tiam suam ab *Numidis* interfectum: *Atherbalem* ultro bellum
inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam fa-
cere nequisset; teste *Sallustio* cap. 15. belli *Jugurth.* *TOLL.*

ead. l. 15. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) *Themistius*
Oratione III. φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις αἰώπικες, μάλ-
λον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς αἰώπικας ὀπι-
σθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ αἰώπικας, ἀλλὰ δράκοντας

ιοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοῦς ὑφέροντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπειράσασιν, οὓς ἀπελαύνειν χρεῶν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui et illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes diffidilis et horribilis veneni plenos, arrepen-tes, et benivolentiae et humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi et expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, et per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis et uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, εὐνοίαν οἴκῳ προσποιουμένη, simulque ejus com-plexa tenellos liberos lacrumari coepit, benivolentiam hac com-miseratione assimilans.* TOLL.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῶ ἐκείνων συμφέροντι.) Cicero lib. I. de Offic. cap. 13. *Totius autem injustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origenes lib. VI. contra Celsum: Τότε μά-λιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum ma-xime nequitia ad cumulum et culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P, Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

TOLL.

Pag. 52. l. 2. Οὐδ' ἔτι.) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur τολμῶς προσβλέπειν. SOLAN. De priorē tamen emendatione vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 7. Τεθναίνης) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id-eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἔθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae et Myrtili fabula; notissima Faustae et Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes et Hebri apud *Plutarchum* de flumin. Est et aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud *Heliodorum* in Aethiopicis, ut et apud *Apulejum* lib. X. Milesiacor. Plura exempla *Muretus* con-gessit cap. 12. lib. I. Var. Lect. TOLL.

ead. l. 12. Ἐπιμίμων) Conf. De Merc. Cond. cap. 4. De Salt. cap. 4. Et Toxar. cap. 10. f. SOLAN.

ead. l. 13. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Co-

dice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Asin. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod et supra, Asin. cap. 4. habuimus μάχος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος quare et hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phædra apud Senecam:

— Falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae jacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὁμως κἀκείνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 7. Ἦς φασιν ἐκείνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκείνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod jam ad ἐκείνος referendum, commate, quod ante et post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina et Hag. uno tenore ἦς φασιν ἐκείνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκείνος etc.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1. ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκείνος) Legebatur antea φασιν, ἐκείνος in impr. et Ms. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. l. p. 45. SOLAN. Mihi non videbatur esse, cur recederetur a vulgata lectione, modo cum Tollio eam, et Gesnero, interpreteris. Quod Belinus voluit ὥς φησιν ἐκείνος, i. e. Aristides, in eo peccatum, quod ἐκείνος in hoc orationis cursu non potest non cogitari Themistocles. Seageri autem conjectura, τῆς πρὸς ἐκείνον πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος a vulgata vestigiis mirum quantum remota. LEHM.

ead. l. 8. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 9. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 10. Εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII. pag. 368. D. quia de

eo silet *Homerus*: cui objectioni quid respondeatur, apud *Philostatrum* docebit te *Casaubonus* in nota; nempe factum id ab *Homero*, ut honori *Ulyssis*, cujus fraude perierat *Palamedes*, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 11. 'Ο συνετώτατος) Qui tamen ἴσως ψεύδεα πολλά λέγων ἐνύμοισιν ὁμοία, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias *Palamedi*, adjuvante *Diomede*. *Dictys Cretensis* lib. II. Per idem tempus *Diomedes* et *Ulysses* consilium de interficiendo *Palamede* ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, et invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. *Apulejus* lib. X. Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens damnatur. TOLL. *Ulysses*. Historiam hanc tangit etiam *Polyaen.* in Prooem. L. I. SOLAN.

ead. l. 13. 'Ομαιμὸν) Quomodo consanguinei *Palamedes* et *Ulysses*, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ead. l. 14. 'Επὶ τὸν αὐτὸν κινδύνον) In eandem expeditionem profecto; vel, ejusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 15. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex *Polyb.* τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν, ut ex *Alciph.* τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, adfert *J. Elsn.* ad Ep. Divi *Jacobi* I, 21. ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc *Luciani* testimonio: REITZ.

Pag. 54. l. 1. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, injuria. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἄσβῃ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed et illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae *Plutarchus* in libello de odio et invidia, nec non *Tertullianus* in *Apologetico*. TOLL.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptas ab eo juventutis. SOLAN.

ead. l. 6. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit *Casellius*, et interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum (fors. pro ἐχρῆν); *Guyetus* vero χρῆ adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso λέγει. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 7. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN. Liquida sententia, *Lucian.* Vol. VIII. Dd

quam unus ex interpretibus assecutus est *Wielandius*, haec est: *Quid igitur facere par est eum, qui mentem quidem habeat, ubi aut de (amici deferentis) veritate, aut de (amici delati) virtute ambigat?* i. e. ubi dubitatio existat, utrum alter amicorum falsa narret, an deliquerit alter. Infinitivum scilicet vulgatum *χορῆναι* corruptum esse puto e *χορῆν* καὶ (aut si cum *Reitzio* malis *χορὴ καὶ*) quia *χορῆν* in prosaïcis scriptoribus pro Imperfecti forma minus notum esset librario. Formulam autem ipsam, per Imperfectum enuntiatam, quis est qui ignoret? **LAMM.**

ead. l. 8. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) *Odys. M. SOLAN.*

ead. l. 10. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα) *Themistius Orat. III.* Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτήν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρόν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησάμενους τὸ φυλακτήριον· ὥς τε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφιστάναί τας ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λαθρὰ παρέρθῃσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰςδεχάμενον, μηδὲ ἐντός ἔχειν ἐργαζόμενον (lego, ἐπηλυγαζόμενον), ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅψει γὰρ ἠλιγγιώσαν εὐθείως, καὶ λυγισμένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρῆσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσκειν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἡσθησάν τε προσιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλάνθρωπας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνηότων etc. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam ocellas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, et verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant etc. P. Syrus in mimis:*

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίσου τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας τίσις·

χεται, mani auditum et oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι) Photius Epist. 1. sectione λη' ἔχει τὰ ἅτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκλεισμένα. Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra ad afficientium injuria lenocinia, et probabiles inductiones. TOLL.

ibid. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλούτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET. Ipse noster Diall. Mortt. XII, 2. δύναμιν περιβάλλεσθαι. nec dissimili ratione Rhet. Praecept. in. δύναμιν περιβάλλεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Itaque non improbabilis est Guyeti conjectura. Quamquam et παραβάλλεσθαι verbo ἀνωθεὶν non male oppositum videri possit, ut verba retundere et in se recipere, i. e. sibi vindicare LEHM.

ead. l. 14. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς καθιστάναι etc.) Simillima legas apud Isocratem ad Demonic. pag. 34. ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσειν. BEL.

ead. l. 17. Αὐτὸ ἐρ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI. lib. III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulla prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim;

Quandoquidem et illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκριτῶς μηδέποτε πιστεῦειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμαχῶν προσπίῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβεστέρον ἐλεγχον ποιῆσθαι, πρὶν ἢ δεῖσθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμ-

φέρων. Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam et regium hoc esse, et ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr Paraenet. 1. ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χορημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δοξάντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἄλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρᾳ πείρᾳ τᾷληθὲς βασιανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

Pag. 55. l. 6. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET. Si τῆς ἀληθείας ad antecedens ἐξέτασιν refertur, commate post ἀληθείας ut a Schmielero jam factum, posito, non, ut vulgo fecerant, post φυλακτέον, sententia haec est, quam Gesnerus recte reddidisse videtur: Tibi servato veritatis examine reddes delatori debitam invidiam etc. Ideoque vox φθόνον intacta videtur relinquenda. LEHM.

ead. l. 10. Κεκινημένον) Forte κεινημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET. Melanchthonem dicere videtur Guyetus, qui reddidit: Priusquam id factum sit, calumniae concedere in primo statim congressu, hercle nimis quam puerile est etc. At πρὶν cape adverbialiter cum Gesnero interprete, nec quidquam in plenissima sententia desiderabis. LEHM.

ead. l. 12. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἴρημεν) Haec omisea sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 16. Ὡς ἂν πεφωτισμένον) Menti namque (ut ait Cicero lib. II. Acad. Qu. c. 10.) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. etc.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, et in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adjicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμαρχον, non est temere. Respicit enim illa c. 27. Ἀθηναῖοι γράμματος ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντες σε Ἀτιμαρχον ἀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem (καθ' ἡμᾶς), ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediat, quominus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus

Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Accuratissime sane cum aetate *Suidae* a *Kustero* constituta convenit. Interim *Marcilius* in errorem etiam, parvum illum quidem, et ingentibus meritis redemptum, induxit *Fabricium* B. Gr. Vol. IX. p. 773. qui etiam p. 709. eadem sorte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum *Suidae* esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GERN.

ead. l. 2. *ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. *Marcilius* de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. *ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, auspicioque sit, Editorem *Juntinae* id adjecisse ex c. 27. ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat *La Croze*, notae *Marcilianae* adscribens: Immo in *Ti-marchum*, ut ipse infra p. 446. Ed. *Graev.* REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποφράδα*) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim comicus fabulam conscripsit, cui titulus est *ἀποφράς*, i. e. dies inauspicatus. *Ἀποφράδες ἡμέραι*, id est, nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, et quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines exsecrandos et abominandae malitiae *ἀποφράδας* appellarent, teste versiculo:

Ἄνθρωπος ἀποφράς, καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Homo nefastus, et ore perfidum videns.

Vocat hominem *ἀποφράδα* *Cic.* in *Vatin.* Omnes cum te viderint, tanquam auspiciū malum detestantur, id est, ὡς ἀποφράδα. Eadem est autem Graecae vocis etymologia, quae Latinae, παρὰ τὸ φράζω quod hanc dictionem ἀποφράς perinde ac barbaram usurpasse *Lucianus* notatus est a quodam, quam vel hoc uno argumento *ἑλληνοκωτᾶτην* probare possemus, quod eam *Plato νόμων* ζ. in ore habuerit. Item *Plutarchus* et *Dionysius Halicarn.* Antiqui autem primum mensem et dies impares diis coelestibus consecrabant, alterum vero mensem et dies pares diis inferis, in quibus lustrabant fontes et mortuis parentabant, quos dies inauspicatos Graeci ἀποφράδας, Romani vero nefastos appellabant, quales erant dies mensium postridie Calendas, Nonas et Idus, in quibus Do, Dico et Addico, haec tria verba dicere, Praetori religio et nefas erat. Hos *Numa Pompilius* ex *Hetruscorum* magia Romanos pontifices concipere et statuere docuit. Quos, ne sacra vilescerent, populo non divulgabant, sed horum observationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in capitolium calate, id est, convocate juxta *Calabram* *Romuli* casam indicebat. COGN.

ead. l. 16. *Ἐπ' αὐτῷ*) Glossema videtur. GUYET. SEN-

tentia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GERN. 'Επ' αὐτῷ, int. τῷ ὀνόματι. Cum εἰπόντα autem id conjungere, non modo insolens, sed etiam vere barbarum, foret. *Belinus*, qui putaret *Gesnerum* pro ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα legi voluisse ὅτι εἶπον, mentem illius non cepit. LEMM.

ead. l. 17. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. et B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἔνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GERN.

Pag. 57. l. 3. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz, in Belg. Graeciss. agens pag. 447. Nostrum adlegat in Prometh. c. 2. dicentem, καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484. plura adferentem; addo tantum *Herodot.* Eut. p. m. 105. τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 4. Τέτιγα) Proverb. BOURD.

ead. l. 8. Περιπετῆς) Jambl. No. 184. νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῇ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς φθειρίας πᾶθει. et iterum n. 252. Vid. *Suid.* Πολυεύκτης ἡνίοχος et Τίμαρχος, et *Athen.* SOLAN.

ead. l. 9. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χωλοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN. Cf. *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. p. 297. LEMM.

ead. l. 13. Γεγωνόντεσσι) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene, et quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 2. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 23. p. 92. Et *Hemsterh.* Tim. §. 2. et 8. Nihil hic tamen adderem: nam et sic infra c. 29. πόθεν; τις οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ead. l. 3. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Hujus phraseos exempla complura adfert J. Taylor in nota 2. ad *Lysiae* Orat. advers. delationem, pag. 405. et recte quidem exponit, eam significare, longe absum; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, parum abest, quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lysiae*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὃ βουλὴ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi significare debent, plurimas gratias debeo accusatori (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes

exponendi); ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed pro-
fecto πολλοῦ δέω et δεῖν tam est huic sententias adversum,
quam quod maxime*, videtur non attendisse eodem redire, si
negative ad Graeca reddideris, *non satis possum gratias ha-
bere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui
profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum
esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, *se imparem*;
sive, *non sufficientem* declarat; adeoque cum se nunquam suf-
ficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fate-
tur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 5. *Σμωρίδην*) A Cicio hic diversus. SOLAN.

ead. l. 6. *Ἰνπώσαντα*) Hic in pictorem quendam tam atroc-
iter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. SOLAN.

ead. l. 8. *Ὀροδοκίδην*) Horat. Epod. VI.

*Qualis Lycambae apretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalō.*

Ubi quod de Bupalō habet, ad Hipponactem pertinet, cujus in
eum jambos nominat *Τρεῖς*, non ad hunc. Vid. etiam *Orig. c.*
Cels. 74. f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*,
laudato etiam Luciano.) *H. Steph. Lyr. 144. C.* et *Marm. Ox.*
209. In W. scribitur *Ὀροδοκίδην*. In *Fl. Ὀροκίδην*. SOLAN.
Cf. Car. Fea ad Horat. Epod. VI, 14. LEM.

ead. l. 9. *Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους*) Jamborum illorum caus-
am, i. e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. *Τὸ ὑπο-
κείμενον*, objectum. GUYET.

ead. l. 11. *Συνθῶν*) Ridicule: lege *αὐτίων*. Vult enim
dicere *Lucianus*, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel
vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. *Κυρτή*.
Quid tandem ridiculi in eo insit, quod rudior iste *Scythis*, i. e.
rudissimis barbaris, appareat? Imo ridendi materiam etiam
majorem praeberit *Kusteri* lepida conjectura. Vulgatam etiam
Belinus jure suo tuetur. LEM.

ead. l. 13. *Τὰ ἐν ποσίν*) Eadem phrasis supra in Quom.
Hist. cap. 2. Et *Nigr. c. 7.* Item apud *Long. Past. I. p. 14.* et
II. pag. 64. REITZ.

ead. l. 14. *Ὀκισθῆν*) Populares ergo erant. Vid. not. ad
cap. 10. SOLAN. Et mox ad cap. 3. LEM.

Pag. 59. l. 1. Ἐκείνους) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 4. *Ὁ μᾶλλον ἢ κάρθαρος*) Impurum animal, et
turpitudinis, quam inimico objicit *Lucianus*, symbolum. *Arist.*
Hist. anim. V, 19. *Οἱ κάρθαροι ἦν κυλλοὺσι κόπρον, ἐν ταύτῃ
φαιλνύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν
γίνονται κάρθαροι.* Disertius etiam *Asilian. Hist. Anim. X, 15.*
Ὁ κάρθαρος ἄθλιον ζῷον ἐστὶ. στείλει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἣν

κυλλει. ὅτω δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud *Ausonii* Epigr. 70, 7. *Perversas Veneris* etc. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GERN.

ead. l. 8. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς memini jubere legere *Guyetum*, dnm ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῶς ἀπορρήτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ. Ἀσφαλῆς refer ad *τολμώμενα* modo dicta, et intellige hominem, qui audet foedissima flagitia committere, confidenter securus de famiae integritate. Sed ἀσαφῆς, quod *Guyeto* placuit et aliis, nonnisi argutando h. l. ab ἀφανῆς distinguetur. Nec vero in loco Jov. Trag. c. 28. idem *Guyetus* recte ἀσφαλῶς in ἀσαφῶς mutari voluit; vid. Tom. VI, p. 591. Quamquam ibidem p. 249. etiam Codd. faventibus rectissime ἀσαφῆλας pro vulg. ἀσφαλείας restitutum, *Belini* autem rationem, οὐχ ὅπως (pro οὕτως) ἀσφαλῆς — εἰ legentis et interpretantis, et universam sententiam post *συνήθης γενόμενος* transponentis facile quisque sobrius ut contortam et ineptam rejecerit. LEHM.

ead. l. 9. Τὴν λεοντήν) Conf. supra Piscat. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Κυμαῖος) l. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. *Erasmi*. in proverb. *Sero sapiunt Cumani*. GUYET. Vid. Piscat. cap. 32. et Fugit. cap. 13. In *Aesopi*, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123. et 157. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innotat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5. et 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor et Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, 'quam lectionem in interpretando secutus est *Belinus*, BIP. Nullo modo πρὸ ἐμοῦ probandum erat *Schmiedero*, etsi Gorlitiensi quoque Codice addicente. Quis enim concoquat πάλαι καὶ πρὸ ἐμοῦ; Ino vero πρὸς ἐμοῦ optime habet. Dudum enim tam ipse *Lucianus*, tum alii quoque saepius, palam istius hominis flagitia celebraverant. Puto autem ego, nunc potissimum cogitandum esse libellum, adversus *Indoctum scriptum*, qui multos libros coëmerat. Et sic etiam *Solanus* ipse in notula ad finem illius libelli, qui jam ipse sui oblitus videtur.

Popularis certe Luciano aequae ille dicebatur c. 19. atque hic cap. 2. Et quod ad haec *παρὰ πάντων καὶ πολλὰκις* attinet, explicantur ea satis commodo loco Adv. Indoct. c. 27. Quae igitur minatus auctor erat sub finem illius libelli, hoc scripto exsecutus esse videtur. LEHM.

ead. l. 16. *Ἀριφράδην*) Impurus hic, teste *Aristophanes* in Equit. et Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ibid. *Μισθωνα*) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417. et Adv. Indoct. c. 23. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. *Βάσαν*) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad Adv. Ind. c. 23. SOLAN. *Βάσαν* ignotum ait Solan. Sed vid. *Hesych.* *Βάσας ὁ Χῖος*, quod monuit *Wesseling.* REITZ. Omnino vide ad locum Advers. Ind. c. 23. adnotata LEHM.

ead. l. 4. *Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος*) Sine dubio est, hic non indicari comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Jo. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. convictionis, personam jam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. *Ἐλεγχος*) *Μενάνδρου πρόλογος.* GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est:

Ἐλεγχος γὰρ θεός

τῇ παρόρσει, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.

totique fabulae, si Diis placet, nomen *ΕΛΕΥΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo jam observatum est pag. 26. sed ante Clericum, Menagius, ut in not. Edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiabat, φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρόρσει θεός. SOLAN.

ead. l. 5. *Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρὸς θεός*) Senarius. GUYET.

ead. l. 13. *Ἀνίπτοις ποσὶ*) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐκποδὼν*) Cf. sup. pro Imag. o. postremo: REITZ.

Pag. 61. l. 2. *Αἰτιάσασθαι σε*) Sic libri omnes impressi et Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, *Elenche*, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, *Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meo

laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum et occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GERN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 8. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea aetate frequens, cujus originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum et Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Αἰσώπου κολοιδόν) Confer Pro Merc. Cond. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25. μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἔωλους ἀγρους exponentem χθισινοῦς. REITZ.

Pag. 62. l. 3. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1. Isaeus, qui et ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Capetum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; et inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GERN.

ead. l. 6. Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non diassimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; et ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis et admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, et praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τῶν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cujus mentio supra fuerat facta. JENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τῶν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τῶν — ἐκείνου λόγον. SOLAN. Quum Cod. 2954., et cum eo Gori., haberet τῶν — ἐκείνων λόγων, placuit Belino, quo subtilior evaderet sententia, ἐκείνων, i. e. Timarchi et Patrensis oratoris,

pro genuina habere lectione. Mihi vero aptius auctoris consilio et Timarchi moribus et indoli esse videtur, si opus illud solum habebas Timarchi et operam amici Patrensis in eo tantum ponas, quod fraudem illius coram populo adjuverit. Ceterum et mihi *ἐκείνον* aeque ac *Jensio* et *Solano* longe magis arridet, quam Florentina lectio *ἐκείνου*. LEXEM.

ead. l. 7. *Ἀνίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει*). Ita egit hic sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aëstus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiosis etc. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνελκεῖν, debemus *Quintilian.* X, 3, 20. GESN.

ead. l. 8. *Ὅτι μάλιστα*) Forsan *μεγίστη*. GΥΓΕT. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet *ὅτι* sic per pleonasmum amet adjectivis addi, ut *ὅτι πλείστος χυμός* *Aesop.* fab. 128. *ὅτι μεγίστη φωνή* apud *Nostr.* c. 6. et 15. ubi nos vide; et *Thucyd.* VII. c. 69. *ὅπως ὀτιμεγίστη ἐφέλεια γένοιτο*: tamen et adverbia saepe pro adjectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus *ὁ πάλαι λόγος, ἡ πρὶν ἀστοχία*, sed et in aliis, satis jam saepe indicatum. *Ὅτι μάλιστα* quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. et ap. *Thucyd.* V. c. 36. *ὀτιμάλιστα* una voce exaratur. Et ibid. c. 46. *ὅτι τάχιστα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit. RELITZ.

ibid. *Ἡ ἀναισχυντία οὖσα*) Locus mihi, et *Kustero* suspectus. *SOLAN.* Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen *παράκλητος, συνήγορος*, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque *παρουσα*, atque ita interpretatus sum. GESN. Etsi *Gesn.* non male *παρουσα* conjicit, et ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de *Calum.* c. 16. ubi τὸ *ὄν* etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. *Alciphr.* Ep. I. p. 1. *χρηστὴν ἡμῖν ἢ θάλασσα τὸ τημερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν*: ubi *Bergl.* plura similia. Addo etiam *Long Past.* I. p. 18. *δαῖρον εἶναι δίδωσι*. Nostrumque infra hoc *Dial.* c. 25. *σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα*. Omitto, quae satis multa de hoc pleonismo notata servo. Sufficient, si addas duo illa, quae *Hemst. T. I.* *Jud. Voc.* pag. 321. dedit, ubi *Noster*, *ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ ταύτου μὲν ἐδημιουργήθη*. Sed si haec non esse prorsus similia huic *οὖσα* dixeris, superius *ὄν* tamen in *Calumn.* vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ *οὖσα*, hic non efficax plane

sit, pro vera, uti ex Demosth. ἡ οὐσα ἀρχή, verus principatus, et οὐκ οὐσα, falsus, ab Lexicogr. adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. REITZ. Mihi hoc tantum liquet, lectionem vulgatam nec omnino facile ferri, nec certe tam vaga ratione, quam proferre non veritus est Reitzius, defendi posse. Non item liquet, e plurimis loco suspecto succurrendi rationibus quae omnium videatur probabilissima. Malebam itaque in vulgatis acquiescere, quam emendando forsitan magis ea corrumpere. LENX.

Pag. 63. l. 2. Λόγον τόνδε συγγράψ.) Lucianus scilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 5. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum est. SOLAN. Enclise sublata et restituta interrogatione intermedia restituit Gesnerus interpres genuinam sententiam. LENX.

ead. l. 9. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cujus ego sum prologus. GUYET. Illic est ipse Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis Elenchus, qui Lucianum ποιῆτα μου vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ibid. Ἐξεπολέμωσεν) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, sit; πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθρὰν πραχθεὶς τιμῇ, καὶ πόλεμος γενόμενος. Ἐξεπολέμωσεν δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 11. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νοουμένης τρίτης) Romano stilo III. Non. Jan. solennis ille Votorum dies; Vota etiam a Bōta dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Julian. Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic ipse dies quoque ἱερομένηα vocatur, nihil insoediti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578. f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανθῶν ἐν ᾗ νῦν οἱ ἀρχόντες εὐχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obs. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. l. f. anni ineuntis diem primum ἱερομένηαν vocat, ubi III. Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI. AB. Ubi virum summa et eruditione, et industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, hujus moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide Strenarum orig. SOLAN.

ead. l. 17. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῇ ὑποβολμαίᾳ Πυθαγόρα, i. e. qui tunc in Olympia risit super supposititio Pythagora. Vulgati

ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub suppositio isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. 'Τὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. etc. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, et comma post ἐκείνος sustuli. REITZ.

Pag. 64. l. 16. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET. Imo subjectum sententiae est is, cuius loco Elenchus haec praefatur; et quod sequitur participium, nonnisi illustrandi causa additur. Inepte contra hoc idem participium, praefixo articulo, feceris subjectum. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κᾶν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν etc. GUYET. Non vidit Guyetus, verba ὅποσα κᾶν οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν dicta esse pro: ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν ἂν, quaecunque vel orifices et caupones norint; sententiamque hanc conjectura sua magis depravari, quam emendari. LEHM.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19. καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Adv. Indoct. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέσῳ νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 12. Πλεὺς ὢν τραγοῦδους) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Piscat. c. 38. Polyaen. Strat. III. p. 229. Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus: dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc et in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane et Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνιας Γενετυλλίδες,
Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατελωτισμένον,
quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, et effeminata et lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μύρου, πρόκου καταλωτισμάτων,
Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὄζει.
Haec vero unguentum, crocum obsoeana basia,
Et sumtus, et crapulam, et Venerem, et Genetyllidem olet.
Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide anti-

qua Scholia. Recte vero *Κυβήβη* docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae et Graecis et Latinis *Cybebe* dicitur. Nam et in inscriptionibus, et in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate et doctrina praecellens *Marquardus Gudius*, qui regi Daniae est a consiliis. Et etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, et in *Prudentio* jam emendavit *Nicolaus Heinsius*. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, et quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse *Lucianus* in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ibid. Πανδήμου) *Xenophontem* audi συμποσ. p. St. Ed. 522. l. g. — *Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἣ δικταί, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἐκατέρω βῶμοι τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυοίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργοῦται, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγρότεραι, οἶδα.* De cujus templo Athenis vide *Athen.* XIII. p. 569. Confer et *Nostrum Diall. Meretr.* VII. et *Demosth. Encom.* c. 13. SOLAN.

ibid. πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 5. illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam *Γενετυλλίς* parum honesta jam *Aristophanis* aetate fuisse, cujus loca jam laudata *Graevio*. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genitricem* hic reddere, quod honestum Romae, ac tantum non severum numen est, sed *Genitriculam*. GESS. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit *Solan.* Nam in his formulis articulus frequentius omitti solet, ut supra *Bacch.* c. 5. πρὸς Χαρίτων. infra c. 16. πρὸς Ἀδωνίδος, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26. pr. πρὸς Θεῶν. item c. 28. πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, et c. 31. f. πρὸς Διός. Ac *Dips.* cap. 9. πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum et addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam et paullo supra, *Adv. Indoct.* c. 3. πρὸς τῆς Ἀβαντιδος. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In J. uti in Ms. Gr. *Γενετυλλίδων* quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum *Amor.* cap. 42. *Γενετυλλίδας* plurali numero legisset, et hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis *Pausanias* etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβης) Corrige *Κυβήβης*. *Hezych.* *Κυβήβη, ἣ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη.* Depravate apud *Hezych.* *Κυ-*

βίην legitur, pro Κυβήβη. Suid. East. GUYET. Conf. infra Tragopod. v. 30. SOLAN.

ead. l. 17. Νῆ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN.

Pag. 66. l. 4. Ἑλληνικῶν) Ἑθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET. Absolute dictum τὸ Ἑλληνικόν, voce omnia complectente, quaecumque universae Graeciae essent communia. Quamquam h. l. potissimum cum Gesnero intelligas solum Graeciae, das Griechische, ut das Französische, das Preussische; ubi cave semper intelligas Volk, aut Gebiet. Potest enim etiam lingua, instituta, e. a. LEHM.

ead. l. 8. Τὸν Ἐπεχθία) Ita Ms. Reg. 2954. Sine articulo Edd. Bip. Ceoropem Apollodorus Bibl. III, 13. diserte vocat Autochthonem, quae opinio Atheniensium vulgaris fuisse videtur Wielandio; quamquam de origine ejus Aegyptiaca aut Phoenicia inter viros eruditos probe constiterit. LEHM.

ead. l. 10. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Jo. Brod. Misc. P. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικωτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ γίνωνται, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἰλαρὰν, καὶ προσφιλεῖν Ῥωμαίων ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μελαγχρόν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam et nefastam. Dicitur et ἀποφράς ἀνθρώπος, meo judicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19. Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus et res divinas facere, et rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, Do, dico, addico: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum ad executiones pertinet, sicut et adjudico. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. Horat. Ille et nefasto te posuit die. Varro: vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem: Do, dico, addico etc. (Horatii ille locus est 2. Od. 13, 1. Ovidii 1. Fast. 47.) Sed haec posteriora jam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, et illo tempore nondum cuilibet nota erant, REITZ. Cf. Cognati adnotationem ad hujus ipsius libelli principium, quam prave mutilatam ediderat Reitzius. LEHM.

Pag. 67. l. 6. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur.

GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.
ead. l. 7. Ἐξωρον) Idem quod ἀφηλιξ, de quo v. cap. 15.

REITZ.

ead. l. 11. Κἄν ἀγνοῇσαι) Κἄν ἀγνοῇσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construat *συγγνώμη τοῦ ἀγνοῇσαι*. REITZ. Capienda sententia sic, ac si dixisset auctor: τὰ μὲν ἄλλα συγγνώμη ἂν εἴη καὶ ἀγνοῇσαι. Et sic cepit Gesnerus interpretes. Neque itaque Florentina lectio καὶ pro καὶ probanda, neque admittenda Guyeti conjectura. LEHM.

ead. l. 14. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τέλει στιγμή ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσῃ) Ita emendandum fuit, pro φησί, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησί) Φήσῃ Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ. Digito quasi monstravit Guyetus veram loci scripturam et indolem. Sed nemo eam, praeter Wielandium, secutus est; nisi quod Frizschius Quaestst. Lucian. p. 203. hanc egregiam emendationem minus ingenue pro sua vendidit. Recte autem hic monet: „A verbo inde Ἔστω (scil. ad verba usque τὰ ὦτα) fingitur aliquis obijcere, quae subjecta ad speciem Lucianum refellunt.“ Ad haec moneo, etiam Luciani ipsius verba deinceps prolata: Ἐγὼ δὲ, ὃ βέλτεστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμᾶρτον, vulgo ab interpretibus, ne Wielandio quidem excepto, male esse accepta: Peccassem, si dixissem. Imo reddendum erat: Peccavi, ubi dicebam. Ironica scilicet est oratio, et ταῦτα sunt ipsa illa verba, quibus istum homuncionem ἀπογράφα dixerat, non inusitata vocabula, de quibus modo egerat auctor. LEHM.

ead. l. 15. Οὐ, ὀπόσα) Cur, sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, et vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum οὐ. REITZ.

Pag. 68. l. 4. Ὡς) In omnibus libris nostris ἕως quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 6. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non α συνεῖμι, συνῆκα etc. conversor, conversatio. GUYET.

ead. l. 7. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hist. c. 15. εἰ ὀλίγον ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24. κάλλες τῶν

πόλειον ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi *Hemsterh.* T. I. huj. Edit. p. 170. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσούς, φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθῆτι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 30. f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφῆλιξ) *Alciph.* I. Epist. 6. etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικότερος, καὶ γυναικὶ πάλας συνῶν REITZ.

Pag. 69. l. 9. Κόθορον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. *Suid.* et supra *Amor.* cap. 50. SOLAN. *Pollux* VII, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορος ἑκάτερος ἀμφοῖν τῶν ποδοῶν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 11. Λυπάην) An *Δυσάην*; quasi *δυσὰ ἄνεμον*. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut et in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit *λυπάη*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem turbulentum in concionibus aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma et casus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alienigenae aut tribuni furores, quibus implere et quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38. it. alius in fine *Philopseudis*, et tertius in *Philopatr.* c. 22. GESN.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, κἄκείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: *Rursus alius Hebdomam*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in *Tib.* meminit: *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rhodi solitus*, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit *Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima

Iuna Thargelionis natus erat, ut constat ex *Hesiodo* in *ἔργois καὶ ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitant, et pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocratonem* in *ἐβδομένοντος*. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, *Meursium* Graecia feriata in *ἐβδόμη*, et *Seldenum* de jure naturae et gentium III, 17. *Graev.* Frustra sunt, qui ex hoc *Luciani* loco, aliisque similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. cap. 2. Apollini sacer (v. *Graev.* not. ad *Hes. συμ.* 770.); non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio* fraudi fuisse video. Adde *Plut. Συμ.* VIII, 1, 1277, 2. Et 1467. f. *Meurs.* Gr. fer. in *ἐβδόμη*. Et *Spanh.* 657. Et *Nostr.* Bis Accus. c. 12. *SOLAN.*

ead. l. 15. *Μὴ δῶς οὖν καὶ μοι* Δῶς οὖν καὶ μοι, extrita negatione. *MARCIL.* Non dederis? etc. interrogative. *GUYET.* (Bene, et secutus sum; adeoque *μὴ* jam servandum. *REITZ.*) *Μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέτερον δυσσέμην καὶ ἀπαισίῳ* Vindicanda est prima hujus orationis vocola *μη*, quam exteri jubet *Marcilius*. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exteenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat *Lucianus* contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte et barbare locutus esse, qui ipsum appellasset ἀνοργάδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Tu vero animum adverte (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse), si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀνοργὰς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut verosimile est, aliqui abominandis moribus, pessima et sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam *Cothurnum*, vitam ejus ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium *Lypaen*, quod orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium *Hebdomen*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet et rideret, seriusque populi studium in ludum verteret); nonne itaque, per *Adonin*, et mihi concesseris, hominem, omni malitiae adsuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, et, eis consideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per

signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod et in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. JENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον et Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, jam vidimus hic c. 11. GESN.

Pag. 70. l. 2. Τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. *podl. Plin.* XXVIII, 3. s. 7. *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo et fascinationes percussimus, et dextrae clauditis occursum.* GESN.

ibid. Χολοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? *Ἐπέχω.* GUYET.

ead. l. 3. Ἡ εὐνοῦχον ἴδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde *Brod. Miscel. P. II. p. 509.* qui veterum de hac superstitione testimonia, *Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis, Suetonii, ac Ciceronis,* profert. REITZ.

ead. l. 7. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39. in *δυσκληδονίστων* fluctuabat scriptura, quam ad hanc adcommodavi, quia et constans, et cum *Suida* aliisque convenit. REITZ. Secutus sum *Reitzii* rationem. Sed uno illo loco Amor. c. 39. sine idonea ratione edidi *δυσκληδονίστων* cum jota sub η. Vid. ad *Icarom. c. 26. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 35. LEHM.*

ead. l. 8. Τοῦ ἅπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

ead. l. 12. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων etc. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur et malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, et simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut *κύπτειν* cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas. de Mod. Usur. p. 814. seq. GESN.*

Pag. 71. l. 3. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur *Guyetus* jam non corrigit ὀλεθρῶ; ut supra fecit Alex. c. 11. ubi pro ὀλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed et alibi sic solet, ut de Salt. c. 5. ὀλέθρῳ τῷ ἀνθρώπῳ. Jov. Trag. cap. 43. ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεθρὸς.

Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Act. Apost. XXIV, 5. εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθείρου) Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in *Lexico* pro *συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς.* Ego tamen *συμπεριεφείρου* legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 4. Πάχος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I. Tim. c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. De homine voluptatibus corrupto et ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. l. in nott. *Hemsterhusii.* REITZ.

ead. l. 5. Μέννηται) Sic necessario scribendum, non *μίννηται*, quia non ad *ἐκείνα*, sed ad *πολίταις* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. jam dixit. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem esse et sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 15. Δύο μὲν ἡλίους) Ex *Euripide*, *Baccho* 915. unde et *Virg. Aen. IV, 470.*

Et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut. T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. Xyl. SÓLAN.* *Pentheus* furens apud *Eurip. Bacchis* 916. seq. *καὶ μὴν ὄρῃν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Διῶσας δὲ Θήβας, κ. τ. λ.* quod imitatus *Virg. Aeneid, IV, 469.* ubi reliquas imitationes dedit *La Cerda.* Add. *Ovid. Artis III, 764.* ubi de ebrietate. *Furiosos et ebrios* hac in re jungit *Lactant. de Opif. Dei* 9, 1. GESN.

Pag. 72. l. 2. Πατρίδα) *Phoenicius* ergo hic, uti et *Indoctus*; de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) *Hesiod. Eργ. 638.* SOLAN. Alludit ad *Hesiodi Eργ. 640.* qui patrem suum habitasse dicit, *οἷζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἀσκηρ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.* GESN.

ead. l. 3. Καλλιστὴν καὶ μεγαλοτὴν) *Ἀντιόχειαν* sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra *Bis Accus. c. 16.* Et *Jens. ad Tim. §. 16.* REITZ.

Pag. 73. l. 3. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. *εἰς τὰ γόνατα.* Infra *ἐν γονασὶ κείμενον* dixit. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκείνον δέ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum et hic ὅ, τι. JENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανιστέρα) An forte *ἐπιφανιστέρα*; nam altera vox est insolens. KUSGER. *Ἐπιμανῶς* habes *Ver. Hist. II, 25. ἐμμανέσιστα* autem *Philops. c. 14.* Quare non est solli-

citanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, et aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat *γυμνοτέρα ἀκολασία*, sequatur *τοῦνομα μείζον*, et *ἀκάλυπτος κεφαλὴ*, credibile mihi sit, non *ἐπιμανεστέρα* legendum, sed *ἐπιφανεστέρα*. Caeterum *ἀκάλυπτον κεφαλὴν* refero ad notum morem obnubendi in turpitudine et pudore caput. Vid. interpretes *Petroniani* ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN. De voce *ἐπιμανεστέρα* omnino facio cum *Solano*. Non enim solum probam illam habeo et aptam h. l., sed etiam graviolem multo et elegantiolem altera. Furor scilicet agendi natura involvit notionem *τῆς ἐπιφανείας*, excluditque omne studium occultandi. LEHM.

ead. l. 15. *Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ.* Illud autem *εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι* etc. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. MARCIL.

ibid. *Μισθοδότης)* Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. SOLAN. Mireris, quemquam serio de Quaestore Romano in hac quidem voce cogitare potuisse. Alterum haud dubie intelligendum; quamquam ministeria huic conductori praestita vix definias. LEHM.

Pag 74. l. 8. *Καθάρσιον)* Supra Amor. c. 3. et 29. SOLAN.

ead. l. 10. *Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας)* *Grand bien te fasse.* GUYET. Conf. supra Philops. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐν Ἐξέσω)* Ubi et hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. *Πρωτὰ σου ἤδεισαν)* Interpres *οὐκ ἤδεισαν* legisse videtur. An legendum, *πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον* etc. GUYET. *Non nosset, Benedict.* dederat. *Nosset, Micyllus.* Lectio quidem *Guyeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim et *οὐκ* ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nosset?* (Et in interrogatione *οὐκ* interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud *Herodian.* III, 6, 14. *πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατῆσαιτε* *quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo *τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς*; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ. Requirebatur h. l., si quid video, *ὡς* in obliqua ex laminatione, quam particulam bene servavit Editio princeps cum L. Redde: *illud dico, quam non* (i. e. *quam parum*, ad

nostram dicendi formulam) *admiraturi essent, si etc.* Verum ita jam *Gesnerus*. LEHM.

ead. l. 15. *Περὶ πόδα*) Hoc verum esse, vid. ad *Asin.* c. 20. Etsi et alibi cum *παρὰ* confunditur in Edd. ut ibi indicatum. REITZ. Erravit *Reitzius*, provocans ad not. ad *Asin.* c. 20. ubi quidem τὰ ἐν ποσὶ quodammodo ab eo explicantur. Cogitavit autem, ni fallor, de loco *Pro Merc. Cond.* c. 4. ibique subjecta adnot. *Tom.* III. p. 703. sq. LEHM.

Pag. 75. l. 3. *Τὰ κατὰ ἀπολαύειν*) De hoc verbo in bon. et mal. partem valente vid. *Hemsterh.* ad *Nigr.* cap. 30. Item ad *Tim.* c. 2. Ac *Solani* notam ibi praemissam, vel potius *Jensii*, qui etsi refutatur ab *Hemsterhusio*, habet tamen exempla quaedam hand inepta. Adde *Philops.* cap. 40. ubi ἀπέλαυσα per *abstuli* recte *Gesnerus* reddit; cum et ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 16. *Βρωμολόγους*) Forsan *βρομολόγους*. *Βρόμος*, sonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut, quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδαλίξω funda emitte, σφενδιλίξεν dixerat homo, quasi esset nomen σφένδιξ, et χειροβλημάσθαι voluit esse manu projicere, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Caeterum observo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud *Pollucem* esse, quem alias sugillari a *Luciano*, falso id quidem, oreditur est. Vid. ad *Lexiphanem*. GESN.

ead. l. 17. *Τροπομάσθητας*) *Μάσθλης*, *lorum*, *flagrum*. GUYET.

Pag. 76. l. 1. *Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ*) Glossema videtur. GUYET. Omisit *Fl.* et sane scholium sapit. Agnoscit tamen *Codex M.* cum impr. omnibus. SOLAN. Cf. ad *Lexiph.* c. 2. *Tom.* V. p. 501. LEHM.

ead. l. 2. *Χειροβλημάσθαι*) *Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν*. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. REITZ.

ead. l. 4. *Τῶν Ἰαλέμων*) *V. Zenob.* IV, 39. et *Pantia.* ad *Apostol.* adag. X, 39. *Menandr.* *Fr.* pag. 84. No. 3. εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφα. SOLAN. Ialemum frigidum fuisse poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.* ad *Il. Z.* p. 494, 43. *Bas.* atque adeo proverbio Ἰαλέμων ψυχρότερος, quod refertur etiam ab *Apostolio* X, 39. Sed luctus etiam, θρήνον, πένθους, notionem illi nomini adjunctam negari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391, *Supplic.* 281. *Troad.* 600. it. *Eustath.* ad *Il. Σ.* pag. 1223, 8, et *Apostolius* l. c. itemque VI, 54.

Quare facile condono *Jo. Clerico*, etsi forte verum non vidit, cum ad *Menandr.* p. 85. putavit *Ἰαλέμους* in fragmento Comici esse *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GERN.

ibid. *Ἰαλέμων*) *Κακοδαιμόνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων.* Hesych. GUYET. In Parisina *Ἰαλέμων* erat majusculo *I* exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo frigidioribus*. Adlusionē facta ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poeta ineptissimo, ortum traxisse videtur. RERTZ. Frigus carminum lugubrium, quae *ἰάλεμοι* Graecis dicebantur, *Wielandio* non tam in pravitatē inventoris Ialemi, cui quidem illustres natales tribuerit antiquitas, sed in ipsorum natura ponendum esse videtur, et proverbium vetus: *frigidior Ialemo*, ita fere esse capiendum, ut vernaculum: frostiger als eine Leichenpredigt. LEHM.

ead. l. 6. *Φιλαινίδος*) *Τῆς ἐταίρας.* GUYET. V. Amor. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἀδικήματος*) Subaudi *ἔνεκα*. GUYET. *Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβρεως*) Si haec vera est lectio, oportet *ἀδικήμα* etiam speciale, et gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte *impietatis*, ut in illa Socratis accusatione, *ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης*, κ. τ. λ. cujus respectu *ὑβρις* possit *μετριώτατον* videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata etc. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, *ὑβρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, δῶκος*. Caeterum *ὑβριν* ad impudicas praesertim et Venereas contumelias pertinere, monuerat *Casaub.* ad *Athen.* VI, 19. et pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* pag. 210. seq. ubi etiam *ἀδικίαν* *ead.* ratione dictam observat. GERN. *Fritzsche* Quæstst. p. 203. comparato loco *Parasit.* c. 56., ubi inter *ἀδικήματα* specierum instar referuntur *μοιχεία, βία, ἀρπαγή*, ostendisse sibi visus est, h. l. pro *ἢ* legi oportere *καί*. At vero, ut concedatur *καί* et *ἢ* saepissime a librariis confusa esse, h. l. tamen vel ob vocem *τὸ μετριώτατον* non potest ea ratio inter *ἀδικήμα* et *ὑβριν* intercedere, quae genus inter et speciem, sed potius, id quod optime vidit *Gesnerus*, ejusdem generis facinora cogitanda, modo gravitate diversa. Intellige igitur *ἀδικήματα* injuste facta, quibus jus alterius violes, *ὑβρις* vero insolenter facta, quibus dignitas alterius laedatur. Sic patet, illa scelerum, haec flagitiorum, notioni accedere, et illa his graviora videri posse, et vero solere, quatenus magis, quam illa, publicis suppliciis sunt obnoxia. Sic etiam transpositioni illi, quam *Gesnerus* proposuit, faciliē renunciabimus. LEHM.

ead. l. 13. *Μητιλογον*) Forsan *Ἀντιλογον*. Immo vero erat Athenis τὸ *Μυτιγον* tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit et Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl. Ed.* *Μητιλογον*. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. *SOLAN.* *Ἀντιλογον*. *LA CROZE*. Non dubitavi ignobili, ideoque h. l. haud dubie spurio, nomini Metiochi nobilius illud Antiochi substituere, de cujus amore in *pervercam* Stratonicen vid. *De Dea Syr.* c. 17. sq. et *Quom. Hist. Conscr.* c. 35. ibique *Solan.*; praesertim quum hunc ipsum Antiochi amorem vere in scenis tractatum fuisse pateat e loco *De Saltat.* c. 58., utcunque edito; ut probabilissime monuit *Meland.* in not. ad vers. vernaculam *Tom. VI.* p. 86. Nam de eo quidem Metiocho, de cujus nomine agit *Bastius* *Epist. Crit.* p. 158. *Ed. Lips.*, h. l. cogitari non potest. *LEHM.*

Pag. 77. l. 3. *Εἶναι δοκεῖν*) De εἶναι abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad ἀνασχυντῖα οὖσα. De duplici infinitivo ad *Philops.* c. 7. et 39. Item *Hipp.* c. 1. pr. δεῖν ἐπαίνειν. *REITZ.*

ead. l. 4. *Τοσαῦτά με διατλήης*) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit et *Lactantius V.* 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant et profanent. Rursus *L. VI.* 23. Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? *Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido et execrabilis furor, ne capiti quidem pareat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo.* *SOLAN.* Vid. supra *Nigr.* c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque *Hemst.* Et Nostrum in locis ibid. ab *Solano* indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum et eod. modo duplici accus. jungat Noster *Gymn.* c. 6. scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθελῇ, ubi alia quoque similia dedi. *REITZ.*

ead. l. 8. *Διαντλήϊν*) An exsequi? *GUYET.*

ead. l. 11. *Μαίνομαι*) Excidisse in Edd. prius s, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo, *μαίνομαι* furo hic volet legere, quando *πατοῦμαι* praemittitur: furentes enim se non ita conculcari sinunt. *REITZ.* Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praesferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι*: ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus et summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat

insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur? GESN. *Gesneri interpretationem insanio ex ipsius Gesneri mente et verbis Luciani recte mutatis converti in contaminor, quod revera Micyllus dedit.* LEHM.

ibid. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωσας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab *Micyllo* et *Benedicto*, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ· quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωσας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatio, et quid lingua aequae ut manu uti decrevisti? GRON. Versionem *Benedicti* castigat *Gron.* Sed et ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης et χειρὶ igitur jungenda, et ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem *Gronovianam* reddas: Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista et versio et emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN. *Fritzschi* Quaestst. p. 108. recte hac utitur paraphrasi: et pro eo, quod me ut lingua uteris, etiam pro manu me abuti constituisti. Ejusdem generis breviloquentiam animadverti ad *Timon.* c. 57. Tom. I. p. 482. Uberius illustrat *Fritzs.* l. 1. LEHM.

Pag. 78. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallet *πόθεν γάρ.* GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ. Fraudi fuit major distinctio, posita olim post γεγένησαι: qua elevata jam expeditam habes tum sententiam, tum structuram. Sic judicavit etiam *Fritzschi* Quaestst. p. 135. LEHM.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) *Καταριθμήσειεν αὐτῇ*, subaudito ἡ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλῶττα etc. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας etc. *Καταριθμήσειεν* omnino legendum videtur pro *καταριθμήσειν* GUYET. *Καταριθμήσειν*) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor *καταριθμήσαις* vel *καταριθμήσειας*. GESN. *Καταριθμήσειν* καὶ πρὸς ἤδη conjiciebat *Belinus.* BIR. *Καταριθμήσειας* ἂν placuit *Seagero.* Simplicius multo correxeris, *καταριθμήσεις αὐτῇ.* Nam αὐτῇ etsi legitur in *Bas.* 3., nullo tamen modo *Guyeti* iudicium confirmat. Qui

enim tandem feras linguam accusatricem eandem sibi ipsam respondentem? Ergo hactenus, ut res est, immanendum censeo vulgātis, ita ut verba εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ arctius cum superioribus illis, ἐκείνα δηλονότι conjungas, et ad Infinitivum legitime nectendum e voce δηλονότι, quod facillime sentio fieri posse, vel εἰκός, vel ipsum illud δηλόν ἐστι suppleas: *tum par est te enumeraturum ei esse etc.* LEHM.

ead. l. 15. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide et cap. 31. SOLAN.

Pag. 79. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mirarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinus Timarchus, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. *Plut.* 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κῆκείνου τε περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κῆκείνου τε περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. nam et illo amplius quid habere debebas. Obscurius interp. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κῆκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro objiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiorum, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum hujus hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus, quod illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κῆκείνου) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. ll. N, 605. A, 233. et E, 293. SOLAN. Homer. ll. A, 233.

Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. ll. E, 293.

Λίχμη δ' ἐξέχυθη παρὰ νειάτον ἀνδρεῶνα.

Versus sublimitate et magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυ-

χρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. *Demetrius* de Eloc. §. 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius *Luciani* desinit, quod committitur a sciente et volente. *GESN.*

ibid. Παρά δὲ) Conf. infra *Lapith.* c. 44. *REITZ.*

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in *Homer.* ll. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, *Scholiastes* *Homeri* probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλυθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis *Homeri* libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam et sic alibi solet, ut ll. O, 542. Αἰχμή δὲ σιέρονιο δάσσυτο μαιμώσσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? *REITZ.* Pro ἐξελύθη facit glossa *Hesychii*, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. *GESN.* Veram lectionem ἐξεσύθη jam tenet *Wolfiana Homeri* editio. Eamque ego h. l. tanto facilius restitui, quum etiam in marg. 1. commemoretur. In interpretatione vero *Gesneri* pro effunditur jam dare placuit elabitur. *LEHM.*

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. *СУЧЕТ.* Imo magis placet ψυχρολογεῖν, ut illud explicuit *Gesneras.* *LEHM.*

Pag. 80. l. 8. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) *Hesych.* in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. *Gal.* ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχροουργῶν μᾶλλον βδελυγτόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. *Erasmus* in *Chiliadib.* pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, et φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurciassima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μῆζιν nominant, *Plutarch.* in vita *Caesaris*: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μῆζιν. Haec in *Miscell. Crit.* P. II, p. 482. *BROD.* Vid. *Cogn.* 633. T. III. *SOLAN.* Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat *Ed. Basil.* an. 1619. cui notae *Cognatū* et *Sambuci* adnexae; sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. *REITZ.*

Pag. 81. l. 1. Πόθειν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. *REITZ.*

ead. l. 2. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. *GESN.*

ead. l. 3. Θεόπομπον) V. *Fugit.* cap. 32. *Tricarantum* urbs, cujus meminit *Dem.* 43. A. *SOLAN.* Locus obscurus, cui ta-

men si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, et rebus gerendis interfuit. Hujus libros historiarum LIII legit *Photius* Cod. 176. quinque jam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ιστορίας idem commemorat. Reliqua *Fabric.* B. Gr. Vol. IX. p. 434. seq. Add. viri docti ad *Longin.* 42, 3. Hinc praesertim facit, quod *Stephanus* in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit, cum a fine *Thucydidis* incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorum et *tridens* deinde et *Cerberus* refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum τρῖαινα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλώχιν et τρῖαινα ejusdem significationis sunt: et ad tridentem illum piscatorum pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτριανώσαι, h. e. τρῖαινα ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 7. Λύχρον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 11. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis et ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e *Thoma Magistro* regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, et prima ε, contrahantur in α: τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in θ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel ς, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτέρα, θάτερον, θατέρον, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἐτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

ead. l. 15. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est et usitatum; sed pro πετάννμαι inusitatum videtur. GUYET. Vid. *Lobeck.* Parerga ad *Phrynich.* p. 581. LENH.

ibid. Ἐχύνειν) Τὸ ἐχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐχγεῖν usitatum. GUYET. Usus tamen ipse noster est forma ἐγγυνόμενον Pro Imagg. c. 29. Omnino vid. *Lobeck.* Parerg. ad *Phrynich.* p. 726. LENH.

Pag. 82. l. 5. Οὐ δὴ) Aut *οὐδὲ* legendum, aut οὐ δὴ; quod in impr. aliquot et M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ T. τὴν τέχνην εἰδῶς, τὸ Δ. etc. GUYET. Tisiae ars est sophisticæ. Fuit enim Tisias inter primos sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere et augeri, quod et factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, Tisias quidem post primos, scil. sophistas, Thrasy-machus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17. p. 111, l. et III, 1. p. 125. f. Isocr. p. 525. et Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. 1, 2. et in Brut. 12. In W. Fl. et Bas. *δυσκ*—quod minime spernendum, quamvis verum et genuinum patem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecederet Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, et scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis; deinde Coracem, κόρακα, esse corvum Graecis, furax, ut notum animal; cum itaque *δισ κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bisfurem* appellare: tertio lusum verborum esse in *τισίας* et *ἐξέτιος*. GESN.

ead. l. 12. Χρυσοὺς τετρακοντα) Eadem summa in drachmis enunciata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandum auri et argenti comparisonem: nempe aureus Romanus continebat drachmas XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8. p. 109. GESN.

Pag. 83. l. 9. Μόνα ἐκείνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 84. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τό γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. De ma part, *giant à moi*. GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ibid. Ὡ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429. seq. in descriptione magni rhetoris haec ita jungit, πυκνότερον κίναδος, σοφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον· qua notione etiam παιπάλην dixerat Νεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi.

Κίναδος vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliqua. Sed insuper τὸ *κίναδος* et casus prodit, et praesertim illud, quod ignotum aequè ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναϊδος* autem nimis quam notum omnia: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* iniinici sui nomina ea paullo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten videtur movisse, ut retineret *κίναϊδος*, et *παιπάλημα* etiam ad obscenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. *Κίναϊδος*) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. *Herach.* *κίναδος*, *θηρίον*, *ὄφις*. *Suid.* *Κίναδος*· πᾶν μὲν θηρίον *κίναδος* ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν αἰώπικα. *κακούργος* ὡς αἰώπηξ etc. GUYET Conjecturam *Guyeti* juvat *Alciph.* III. Epist. 28. ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Τέβελ-λε, *δρυγῶ*, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι *κίναδος* ἐκτρεπομένη, quae *Bergler.* vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans*. Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi et ibi *Scholiast.* eodem modo exponit, quo *Suid.* tamen pro αἰώπικα potissimum eidem ponitur. Sed et *Lucianum* dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, et scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo ajo *κίναϊδος* illico proscribendum esse; verum id forsā a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 6. *Μελάμπυγος*) Epitheton Herculis, de quo, si placet, adeas *Suidam* h. v. et *Tzet.* ad *Lycophron.* 91. LEHM.

ead. l. 7. *Παιπάλημα*) *Herach.* *Παιπάλημα*, *ποκίλος ἐν παιπῇ*. GUYET.

ibid. *Κίναϊδος*) Forsan *κίναδος*. GUYET.

ead. l. 12. *Εὐρηπίδης*) *Eurip.* *Bacch.* v. 385. SOLAN. Hodie sic legitur *Bacch.* 385. seq. *Ἀγαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία*. Et sic laudatur etiam supra *Al.* c. 3. GESN.

ibid. *Ἀγαλίνων*) *Gell.* I, 15. SOLAN.

I N D E D O M O .

Pag. 85. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλία. MARCIL. Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, oecus, tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GERN. Genuinam esse hanc declamationem negat Belinus, sophisticum, quem dicit, stylum ejus respiciens. Rectius Wielandius et Schmiederus junioris Luciani esse affirmant, conscriptam illam forte eo aetatis momento, quo auctor a rhetorices professione ad dialogorum recitationes transierit. Ceterum oeci hujus adumbrationem dedit F. Weinbrennerus in libro inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Fasc. I. LEHM.

ead. l. 20. Νόσον ἢν ἐνόησεν) Ita et Aristoph. Av. v. 31. νόσον νοσοῦμεν. De repetitione hujusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32. Gall c. 5. et alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 86. l. 16. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. Les plus grandes passions sont muettes. REITZ.

Pag. 87. l. 3. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26. et Alex. c. 33. f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μισρακίῳ) Hom. Od. A. 71. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Πρὸς αὐτήν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 5. Ὁ μοι γούν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γούν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοὶ γ' οὖν δοκεῖ etc. JENS. Ἐμοὶ) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. et V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοὶ legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic jam dedi. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν. Infra: λόγον δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, et prompte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ. Minus sane simpliciter proposita verba ita, opinor, disponenda: ἐκπέμπει (int. ἡ ψυχὴ, vel ὁ λόγος) τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸ (τὸ καλὸν ἐκεῖνο) κοσμήσαν, ad illud pulchrum, quod ornavit orationem. Guyeti conjectura, dubito, annon simpliciore praebeat sententiam. Certe nimium recedit a vulgata lectione. LEHM.

ibid. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16. et 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem

eorum ferre non possunt. *Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*
ὄς εἰδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Διυὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάνθεν.

GESN.

ead. l. 14. *Πλάτανος εὐφυνής*) Haec de platano, de Ilisso; de Musis etc. omnia pertinent ad *Platonis* Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

Pag. 89. l. 3. *Συμπεριληησόμενας*) Lege *συνεπιληησομ.* GUYET.

ead. l. 5. *Συνεψομένης*) Impr. plerique *συνέσομένης*. Ad veram et genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura *Pl.* et *V.* 2. quam secutus sum. Ab ejus enim manu credo fuisse *συνοψομένης*. SOLAN. Legendumne *συνησομένης*; an *συνήμι* potest etiam esse futurum medium *συνέσομαι*; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. *Συνησομένης* a *συνήμι* legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet *Gesn.* et *συνέσομένης* a *συνήμι* forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis ergo, consueto more *η* adhibere; maxime cum et sic habeat *Pell.* Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ. De *συνησομένης* etiam *Micyllus* cogitavit, reddens: *ad amores masculos intelligendos*. Mihi nihil liquet, nisi hoc, *συνέσομένης* ferri h. l. non posse; sed servavi, quia certam vocem me substituere posse desperabam. LEHM.

ead. l. 8. *Βασιλέως*) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arsacidarum mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite ejus generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. *Herod.* VII, 27. Bithynum pro Lydo facit *Plin.* XXXIII, 10. s. 47. ubi reliquos, qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat *Harduinus*. GESN.

ead. l. 14. *Ἐμῆλε*) Sic *Salm.* et *Amst.* reote. In reliquis *Ἐμῆλλε*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. *Ἀρσασίδαις*) De his vide *Tacit.* An. II, 1. et enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arsacides. GESN.

Pag. 90. l. 5. *Ἀλαζονίαν*) Forsan *ἀλαζονείαν* quaesivit *Solan.* haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae et et saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ. Imo propter hanc ipsam causam mutanda erat vitiosa forma, qua soli poetae suis passim locis uti non sunt dedignati. LEHM.

ad. l. 9. Ἡ ἀρχή) Oriens. GUYET. Quid mirum; quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 12. Τῶν θυρῶν) Ἀν θυρίδων; GUYET.

Pag. 91. l. 4. Περί τὰς χρύδας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono παρὰ praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 7. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 10. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 92. l. 3. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

ead. l. 18. Τυφόροπον) Homer. Od. A, 121. Et μοχ αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 93. l. 9. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλεπομένων, quod inter dictantem et excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum δερκομένος vix aliter, quam apud poëtas, et significatione activa legere meminerim. GESN.

Pag. 94. l. 3. Ὁ δὲ ταῶς etc.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII. περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370. T. I. Ed. Reisk. laudat Belinus, qui et conferendum jubet Oppianum de Ven. lib. II. v. 589. BIR.

ead. l. 12. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsán legendum. GUYET.

Pag. 95. l. 4. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN. Praestat hand dubie vulgatum ὅτε, quandoquidem, qua vi illud ut omnino, ita maxime apud Lucianum, crebro occurrit; quod Reitzium, qui Solani, et recentiores Editores, qui Reitzii auctoritatem secuti sunt, fugere non debebat. LEHM.

ead. l. 7. Ἀποσπᾶσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπᾶσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11. πάμπολυ τῶν νεκρῶν ἀποσπᾶσας, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Jens. Adde et a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Daor. Dial. XX. aliaque. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τολῶν — παρασκευάσας) Haec insititia videntur et spuria. GUYET. Mihi quidem optima in his praeparatio inesse videtur eorum, quae statim de se ipso dicturus est rhetor. Nec patet, quis praeter ipsum auctorem talia fingere potuerit. LEHM.

ead. l. 14. Ἰύγγοι) V. Xen. Ἀπομν. III. pag. 457. Ed. Steph. χοῖσόν μοι τὴν Ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχοῦς tacit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ Ἰύγγοι) Mirum, nī ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I. pag. 364. sqq. Et Gymn. c. 20. ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositit. et facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, et hic ὑπὸ praestare. REITZ. Non dicit, nec dicere potuit, auctor: *Trahebat me quasi iynx vel siren pulchritudine sua*; sed haec est manifesto ejus sententia: *Alliciebar ab oeci pulchritudine vi quadam occulta captus, nescio ab iynge illa, an a sirene, proficiacente*. Hoc autem est ἀπὸ, illud foret ὑπὸ. LEHM.

Pag. 96. l. 2. Ὡς φησι) Ὡς φησι. MARCIL. *Ut ait. Immo, ut ait ipse*. GUYET.

ead. l. 13. Μεραστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5. p. 523. B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit *ad praestantiores commigrare*, cum deberet, *cedere fortioribus*. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus GERN.

ead. l. 16. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 17. Ἐπὶ ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

Pag. 97. l. 1. Ἐπεναντίως) Ἐπεναντίος legit interpretes. GUYET.

ead. l. 9. Ἐς τὴν Σαρδῶ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Cornivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σάρδιος, et Serda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut et Σαρδόνυξ, seu Σαρδάνυξ. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν σμάραγδον) Τὸν σμ. Par. Hag. et J. plene: τὴν aliae per compendium, quod facile permutatur cum τῆς. Sed τῆς plenissime Fl. sine compendio. At genus nondum mutato, quia et Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2. Met. 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. supra T. I. Ind. Voc. cap. 9. Veluti et *Burm.* *amaragdis* edidit, vide ibid. ab *Hemat.* notatum, cui tamen adaequior, euphonia cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 98. l. 12. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμόν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum

omnino: potius nostri. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, et admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: et hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Porcellis enim et terrat, ac mentem conturbat* etc. JENS.

ibid. Πουτὶ Ποτιῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat jam Bas. 2. SOLAN. Saepum utrumque Infinitivum dicit *Fritzschi*. Quaestat. p. 164. referens hanc orationis formam ad alios similiter conformatos locos. Atvero et negligentia dicendi in probis scriptoribus suos habet terminos; nec poterat, credo, Lucianus noster, nisi mente paullulum captus, ita scribere: ἐκείνῳ — ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποτιῖν. Recte itaque duae *Basilenses*, quarum tamen per se non admodum magna est auctoritas, ποτιῖν mutarunt in ποτιῖ, postulante sic sana ratione et recto iudicio. Ceterum quae *Fritzschi* in illo libelli sui loco de aliis vel Lucianeis vel non Lucianeis disputat aut praecipit, his facilius subscribam, partim etiam antehac jam subscripseram. Cf. modo ad Hermot. c. 8. p. 385. LEHM.

ibid. Ἐκλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.
ead. l. 18. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse Homeri Il. Γ', 217:

Στάθηκεν, ὕπαι δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Σκήπτρον δ' οὐτ' ὄπισθεν οὔτε προπρηγὲς ἐνόημα,

Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἰδοῦναι φωνὴν ἰοικώς

Φαιῆς κεν ζάκοτον τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὐτῶς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ὅσα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴε,

Καὶ ἔπειτα νεφελῶδουσιν ἰοικότα χειμερήσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·

Οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγαυοῦ μεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam et habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GEN.

Pag. 99. l. 1. Αἰδοῦναι φωνήν) Hom. Γ', 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque sic edidi invitis Edd. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαινοῦ) Minus commode dictum; nam id agit, quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN. *Wielandius* ita fere interpretatur: *Qui non necessario pejus, quam solet, verba faciat, ubi anima to-*

ta est in spectandis iis rebus, quas est laudaturus; ideoque orationis suae cultum non ita, ut par est, respicere et curare potest? Quamquam non negat paullo obscurius hanc sententiam ab auctore esse expressam. LEHM.

ead. l. 12. *Ἀγροδόκος*) De hoc et sequente *Suidas* in *ἀγοδοῖς*. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopem reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. *Ἄλ'* — *ἔοικεν*) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. *Hom.* II. Ψ, 430. SOLAN. Cf. de Merc. Cond. c. 26. Tom. III. p. 266. LEHM.

Pag. 101. l. 4. *Λύξον*) *Ursinus* apud *Gronovium* AG. II, 71. monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud *Steph. Byz.* v. *θύριοι* conficit. Illud enim epigramma integrum de veteri libro *Tzetzae* descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, et iuprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se *Tzetzes* scribit. Unde et *Lucianum* emendare jubent. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἦτα γὰρ* etc.) *Herodot.* I, 8. p. 3. SOLAN.

ead. l. 11. *Ἐπεὶ πτερόεντα*) *Homer.* passim. SOLAN. Car verba alata vocentur, hanc rationem reddit *Julian.* in *Epist.* ad *Eugen.* p. 141. Collectionis *Epist.* Graecanic. πάντως πον καὶ "Ομηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἀπτορτες. Non addam, quae *Scholias* *Hom.* atque *Eustath.* habent. REITZ.

ead. l. 17. *Ἡμῶν*) *Τῶν* esse sphalma typogr. suspicor ex *Par.* quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. *Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε*) Male profecto *Marcilius* corrigi *θαυμάζετε* quod per se, ut cuius facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. JENS.

ibid. *Ἐθαυμάζετε*) *θαυμάζετε*. MARCIL. Male, ut *Jens.* recte sentit: nam praeterita imperfecta et praecedunt, et sequuntur, et narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 9. *Γράψωμαι*) *Lege* *γράφωμαι*. GUYET. Recte, et parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet sciam aor. subunct. habere vim futuri. REITZ.

ead. l. 14. *Σχημάτων καὶ τόπου*) *Σχημ. καὶ τύπου*. MARCIL. Ego in *τόπου* Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 17. *Αἰθιοπικόν*) *Cepheus*, *Cassiope*, et *Andromede*

Aethiopes. GUYET. Cum toto hoc loco conf. Diall. Marr. XIV, 2. LEHM.

Pag. 103. l. 2. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) *Benedictus: atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas.* An credimus, sic insigne virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, et continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat *Micyllus: atque hoc παρεργον quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex *Benedicto* oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. GRON.

ead. l. 13. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψατῃν cum cett. legis, ἐκείνοι cum *Solano* in ἐκείνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην *Hom. Iliad. Θ, 73.* Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκείνοι. REITZ.

ead. l. 15. Δοκῶντε) Δοκῶντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεία παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω etc. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασιλεία. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur; inde reliqua confusio. GESN. Simplicior mihi loci corrupti medela videbatur esse vocum παρελθόντε et λαθόντε transpositio. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 104. l. 10. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

ead. l. 17. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsitan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ εἴωρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ etc. Unde nōndum, quid scripserit Incianus, satis patet. Quin et ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conjiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 18. Οὐχ εἴωρακ' πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud Schol. *Apollon. Argon. IV, 1515.* de Mercurio et Miner-

va, Persaei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθεται καὶ οὗτος εἰ θεοί, ὅπως καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποταμῆν ἀπαστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μιδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Persaeus narrat apud *Qvid*, *Met.* IV, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat,
Aere percussio formam adpexisse Medusae etc.*

Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐκ ἔλατὰς πα, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum, *GEAN*, Abstinendum mihi putabam ab emendendo loco haud dubie corrupto, et acquiescendum hactenus in *Reitzii* ratione, quamquam nondum plano satisfaciente. *LEHM*.

Pag. 105. l. 1. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν *acil*. *GUXT.*
ead. l. 2. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) *Leg.* videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἑλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. *Infra* pag. 848. (*Ed. Bened.*) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς etc. vide locum, *GUXT.* Ἄνω τῆς ἀντιθύρου, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποληται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρα, cujus secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρου. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces *Luciani* consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem Ἄνω τῆς ἀντιθύρου Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum *Minervae* positum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo *infra* *Symp.* c. 8. sic tractari, quasi vel Ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset; quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse Ἄνω aedem *Minervae* ἀντιθύρου. Quin etiam cum illic scribit *Lucianus* ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλειτήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus, *GAON*. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, et quod supra januam priori oppositam erat, describit. Vide autem *Alex.* c. 16. et *Sympos.* c. 8. ubi priore in loco videbis τὰ ἀντιθύρον in omnibus libris

nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παρθένος Plut. 1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τῆς. SOLAN. "Αὐτὴ τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναός) Sine ulla dubitatione recipienda conjectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναός Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse justum templum et aedem, sed machinationem angustam, recipiendo signo Dei alicujus factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24. ostenderant, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13. f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur, v. g. de Lysias opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicebat in aedacula columnis adornata; lib. XXXVI, 5. s. 4, 10. Add. XXXVI, 13. s. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam et valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illae, quae vocantur tabernacula, structurae interdum insignis et magni operis, ab ναοῖς hisce gentiliū originem duxerint. GESN. "Αὐτὴ τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Τις pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus adsentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum et alii conjicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16. ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, et usitatore, legitur infra Sympos. c. 8. εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed et pro αὐτῷ ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: In medio autem pariete, ex adverso januae Minervae aedicula quasdam est. At quorsum tot conjecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ. Ego vero hoc quoque vocis monstrum vulgatum tolerandum existimabam, quoniam probabiles quidem nonnullas, nec vero satis et unice certas, propositas a viris doctis vidi sententias, nec ipsi mihi probabilior aliqua subvenit. Ceterum cf., si lubet, etiam L. Bos Ellips. p. 480. Schäf. ЛЕИМ.

ead. l. 5. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium

est illud *πάλιν*. SOLAN. Γραφή *πάλιν*. "Ηφαιστος) Sic interpungendum. *Πάλιν* indicat, seriem picturarum interceptam ab aedícula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 6. *Καὶ τῆς διώξεως*). Fabulam habes apud *Lactantium* l. 17. cuius haec extrema verba sunt: *In illa*, inquit, *collocatione, Vulcanum profudisse ajunt semen, unde sit Eri-chthonius natus*. Ad quem locum *Lindembrogius* Luciani *Philopseuden* pro hoc opusculo adfert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3. *e terra natus Eri-chthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam *De Salt.* cap. 39. ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 8. *Ὁρίων φέρει τὴν Κηδάλιωνα*) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. *Orion* ab *Oenopione*, qui in *Chio* regnabat, excaecatus et in littus maris expositus, *Cedalion* puerum fabrum rapuit, et humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. *Naxius* autem fuit, et ei *Iuno* *Vulcanum* tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo *Eustathius* ad *Iliad.* 5. et *Apollo-dor.* l. I. qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 10. *Ὁ Ἡφαιστος Ἀημνόθεν*) Fuerit itaque pictura talis, ut e *Lemno*, sua officina, prospiciens *Vulcanus* oculis prosequi videretur *Orionem*. Cur autem hoc, quod *Orion* agit, *Vulcanus* inspexerit, *Hyginus* explicat poet. *Astron.* II, 34. *Excaecatus* ob vitiatam *Meropen* et de insula *Chio* ejectus, existimatur *Lemnum* ad *Vulcanum* pervenisse, et ab eo quendam ducem, *Cedalionem* nomine accepisse etc. GESN.

ead. l. 12. *Ὅτε συστράτ. — μὴ θέλων*) Legendum est, nisi vehementer fallor, *ἄτε μὴ θέλων*. GESN. *Ἄτε* legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque *Gesn.* idem divinavit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam *Pelleti* *ὅτι θέλει*. REITZ.

ead. l. 15. *Τπεξυγμένων*) Subaudi *ζώων, βοῶν, αὐτ* simil. *GUYET.*

Pag. 106. l. 2. *Πρόκωπον*) *Πρόκωπος* idem est, quod *πρόσκωπος*, Grammaticis; sed τὸ *πρόσκωπος* magis placet. *GUYET.* Cur *Guyet.* *πρόσκωπον* malit, non intelligo: *πρόσκωπος* enim *remex* est, ὁ πρὸς κώπην. *Thucyd.* l. c. 10. *Long. Past.* II. pag. 41. *ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες* ubi frustra *Mollius* conjicit *προκώπους* forsitan legendum. Noster *Contempl.* §. 1. *ἀνελὲν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι*. *Ibid.* §. 7. *ναύτης αἰὲ καὶ πρόσκωπος ὢν*. Cum *πρόκωπος* sit, *promptus, strictus, nudus*, ut notam ex *Herodian.* VII, 6, 19. *προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φρονέουσιν, ἔχοντες τε*

αὐτὰ πρόκωπον, προπηδαῖον. Ibid. cap. 5, 10. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιάν, *manu capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem esse dicant πρόκωπος et πρόσκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I. S. 95 πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ. Diall. Marr. XIV, 3. πρόκωπον ἔχων τὴν ἀρπην. LEMM.

IN MACROBIO S.

Pag. 108. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Democnactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam *Phlegon*, cujus liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. et Merc. Hist. 1696. p. 317. et seqq. et alibi passim. SOLAN.

ead. l. 13. "Ὀναρ τε) Ex ipsa somnii commemoratione conjicit Jo. Clericus Bibl. Anc. et Mod. T. 22. p. 226. auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τε, quod libros occupavit, sed ὄνειρατε. GESN. "Ὀναρ, pro κατ' ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώτις ἀνεγρόμενος et vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὄνειρατε malit, nescio; nisi quod τε forsitan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. huj. Dial. Caeterum in marg. versionis *Gesperianae* moneor, ut notas J. H. Maji instram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae an. 1720. defendente J. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monnere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inseram. "Ὀναρ igitur Majus hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex *Macrob.* ad Somn. Scip. I, 3. *Suid. Heliod. et Artemid.* Id vero discrimen hand esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κλεισθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro adserit ex Pseudom. Gall. Cronosol. *Theophyl. Aelian. et Ach. Tat.* REITZ. Recte conjicis, *Reitzi* doctissime, illud τε ad ὄναρ adjectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὄνειρατε. Τὶ τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τε τοσοῦτο. GESN. in *Addend.* Notat *Wislandius*, non esse, quod de authentia libelli dubites: videri enim patronum illum Ro-

manum tum curiosum talium rerum litterarum venatorem, tum religiosiorem somniorum cultorem, tum denique vitae suae carissimae amantiorem, Lucianum vero clientem satis fuisse facilem, ut ad illius ingenium ac iudicium sese accommodaret. Ceterum lapsus est idem *Wielandius*, quod *imbecillitatem argumenti* ad hos Macrobios retulit, quasi *Clericus* hoc vitium tribuerit libello; quum tamen *Gesnerus* *argumentum* illud *Clerici*, e somnii commemoratione repetitum, *imbecillum*, i. e. parum validum ad infringendam libelli auctoritatem, vocarit. Ceterum *Schmiederus* fatetur se sibi non posse persuadere, Lucianum hujus libelli auctorem esse; non tamen additis dubitationis suae rationibus. LEXM.

ibid. *Κυνίλλος*) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, et Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545. et 559.): ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaeque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV. quo subsequens solemne CXC. celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquet. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, et Sirmii degentem, adiisse, atque coram ea causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente (et modo trienni, p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, et uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.). J. MALSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit *Lamprid.* in Commodio c. 4. quem vide, et in eum *Casaub.* not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion. Cass. L. LXXII.* p. 819. et not. ad *Philostr.* l. c. *Κυνίλλος* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Κυνίλλος* habet. *Cardianum* et *Maximum Dio* nominat l. c. Pro *Cardiano Wottonus* pag. 251. *Sext. Q.* *Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De hujus nominis formatione plura *Majus* et *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* et

Quintillus non discrepare; sed quia nimis multa, et *Solanus* potissima jam dixit, non insero, REITZ.

ead. l. 14. Προσφίρωνται δαΐμον) Προσφίρει σοι δαΐμον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliasque occasione donari solitos, ex *Luoian*. Cronos, *Isocrat.* ad *Demon.* observat *Majus*. REITZ.

ead. l. 15. Ὅραγ' ἰδών) Sic *Alciph.* III. Epist. 10. *Theophr.* Char. c. 3. et 16. Et Latini: *Somnium videns*. MAJUS.

ibid. Ἐξέτισε τῶ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. *Elen.* ad *Evang.* S. *Luc.* I, 62. REITZ.

ead. l. 16. Συνβαλὼν) *Divinando adaequi*. De qua signif. leg. *Jac.* *Elen.* ad *Evang.* *Luc.* II, 19. qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit, MAJUS.

ead. l. 17. Ὁ θεὸς) *Homer.* II. A, 63. — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἴσται. Et ex illo *Plin.* I. Epist. 18. *Synes.* initio lib. de *Insomniis*. MAJUS.

Pag. 109. l. 4. Πᾶς) Utique a scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad *Alex.* o. 56. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *litterarum*, ut recte adpinxit *Ant.* *Aemilius* *Aquensis* in nott. *Mss.* et rea clamat ipsa. MAJUS.

ead. l. 11. Ἐν ὕμῳ τῇ ψυχῇ) *Juven.* X, 356. *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano*. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτὸν quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi *Majus* id animadverti jussisset, qui de αὐτὸν pro ταὐτὸν suadet videndum *Eustath.* ad II, B. p. 522. Ed. *Roman.* et *Hemsterh.* ad *Dial.* *Luciani* p. 23. ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequentius. REITZ. Saepissime sane per *Luciani* nostri libellos *Reitzius* αὐτὸν in αὐτὸν mutavit, ac fere nihil monens; adeo certus illi in *Edd. vett.* error videbatur haerere. At recte me cautum fuisse in sequenda hac infirma auctoritate, et ubi mera notio ipsius tenenda sit, retinendam esse vocem αὐτὸν, nec ad *Latinam* rationem αὐτὸν scribendum, magis magisque mihi persuadetur. Non minus justam cautionem in hoc genere probavit *Buttmannus* in *Ed.* *Demosth.* orat. in *Mid.* *Excurs.* X. p. 140. sq. LEBM.

ead. l. 14. Ἐπιμήστον) *Majus* in *Dissert.* super hoc *Dial.* duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod ἐπὶ μήστον rectius discretim scribi, et χρόνον intelligi conjiciat. Ego, etsi μήστον adverbii vice fungi, *Majo* concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet et alia sic juncta invenias, ut ἐπιδεύτερον et similia; eadem tamen in *Edd. vetustissimis* disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt. lectt.

et in ἐκποδῶν, quod et ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis; et de his litigare non majoris est momenti, quam si ambigas, priusquam, antequam, quomodo, et sexcenta simīl. junctim an separatim sint exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento adsumat, etiam *Amstelodamens.* Ed. ἐπιμήκιστον jungere, id nihil omnino ad rem facit; ex hac enim omnium vitiosissima et novissima, de veteri orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, et *Fl.* lectionem servare, nisi jam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. et recte notantem *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI, 5. quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita et ὀριμάλιστα et ὀρι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ. Etsi haec quaestio satis est tenuis et insuper incerta, ratio tamen aliqua, eaque cum aliqua constantia, erit observanda. Minime autem probari potest mira *Reitsii* levitas, qui in hoc libello nunc (cap. 2.) ἐπιμήκιστον junctim, modo (c. 1.) ac mox (c. 3.) itidem disjunctim ἐπὶ μήκιστον ediderit, idque constanter vel hanc vel alteram rationem tenentibus veteribus Editionibus. Mihi quidem, qui ipsius *Luciani* manam non viderim nec certiorum ullam normam reperire potuerim, in optimarum mearum *Aldinarum* consensu et auctoritate acquiescendum videbatur. Ex his autem scripsi non solum ἐπιμήκιστον *Diall. Morit.* VI, 5. bis. *Demon.* c. 1. *Toxar.* c. 18. *Anach.* c. 26. et alibi, sed etiam ἐπίπαν, ἐπιπολύ, ἐπιπλέον, ἐπιπλεῖστον, καταμικρὸν, μεταμικρὸν, διαταχέων, ἐξάπαντος, προπολλοῦ, προσολύον, et similia adverbia composita e praepositionibus. LEHM.

Pag. 110. l. 3. "Ομηρος λέγει) II. *A.* 250. SOLAN. Addit *Od.* Γ, 245. *Majus*; et *Martial.* VIII, 6. *Gell.* XIX, 7. *Ovid.* *Met.* XII. REITZ.

ead. l. 5. "Εξ γενεῶν) V. *Spanh.* ad *Callim.* p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates *Tiresiam*, fabulae volunt. Lege *Pileg.* *Trallian.* c. 4. *Is.* *Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 76. *Barnes.* ad *Eurip.* *Bacch.* 175. *Barth.* ad *Stat.* *Theb.* IV. p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. *J. Alb. Fabric.* *Bibl. Gr.* I. c. 30. §. 15. *Schmid.* ad *Matth.* XI, 16. *Eustath.* II. *A.* p. 97. et *Censorin.* c. 5. MAJUS.

ead. l. 6. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate *Pollucis* I. s. 20. Unde simul constat, quare statim *Noster* de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAJUS.

ead. l. 9. Ἱερογραμματεῖς) Vid. *H. Stephan.* ad *Diod. Sic.*

I. c. 16. No. 26. Et *Trotz*. Dissert. de scribis; *Hugoni* de pr. scrib. orig. adnexam. Multa quoque *Majus* in dissert. saepe dicta hic adfert ex *J. Gul. Steinhelii* nott. *Mss.* ad *Heliod.* II, 28. p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inserantur. REITZ.

ead. l. 10. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananacae et Idumaeae, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex *Theodoreto* in *Baruchi* c. 3. notat *Bern.* *Aldrete* in *Antiguedades de Espanna* etc. Antwerp. 1614. editis, qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, et pro μύθων substituere μυσηρίων, cum *J. Clerico* Comment. ad *Genes.* V, 27. pag. 46. inprimis cum constet, ipsa rerum et naturalium et sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales; MAJUS.

ead. l. 11. Βραχυμῆνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex *Ambros.* pag. 59. centum quinquaginta ordinarium, ex *Palladio* de *Gentib.* Ind. et *Brachmanib.* pag. 3. probat *J. H. Majus*. REITZ.

ead. l. 12. Μάγος) Magorum Aegypti longaeavorum meminit *Isocr.* *Busir.* p. 534. et Phoeniciae in *Olympiodori* vita *Platonis* p. 587. Adde *Plin.* *Hist. nat.* XXV, 2. Haec ex *Majo*; cetera omitto. REITZ.

ead. l. 14. Χωρασμιοίς) *Stephan.* de urb. *Χοράσμιος*; prima brevi. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἐθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae* μακρόβιοι dicti apud *Phot.* *Cod.* 64. pag. 38. *Hyperborei*, teste *Plinio* IV, 12. *Numidae*, fide *Appian.* 64. *Arcadum* reges; vid. *Censor.* c. 5. *Serv.* ad *Aen.* VIII. *Britanni* senium anno CXX. inchoantes, *Plut.* de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, *Stephan. Byz.* in *Κύρνος*, aliique apud *Gurtler.* origg. mundi I. cap. 20. s. 7. *Esseni* olim inter *Judaeos*, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Josephus* de bello *Jud.* L. II. pag. 729. Ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ψαματιαῖον, secundum *Philonem* *Judaeum* de vit. contempl. p. 894. quod mox *Noster* de *Seribus* etiam refert. Excerpsi ex *Dissert. Maji*, nonnulla omittens. REITZ.

ibid. Σήρας) De his dicenda praeripuit *G. H. Ursinus* *Dissert. miscellaneis* paternis adnexa, p. 360. seqq. MAJUS.

ead. l. 2. Τριποκόλων) *Geographus* Graecus incertus in *Antiq. orb. descript.* ita de *Seribus* pag. 4. Θνησκούσι δὲ πανταλῶς ἐκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἐκατὸν εἰκοσι ἐτῶν. MAJUS.

ibid. *Οἱ μὲν τῷ αἵματι* etc.) Vid. *Amm. Marcell.* I. XVI. et XXVII. Addatur *Hippocratis* liber de aëre, aquis et locis, et *H. Meibomii* *Epist.* de Longaevitate ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. *MAJUS.*

ead. l. 4. Ὅσοντες γὰρ πάντες τὸ ἔθνος) *Ma. γένος*, ut paulo ante *γένη ὅλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud *Florum* de Gallis, et alibi; quin et interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad *Senecam* Tragicum notarant. *GAARV.* Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitatus concesserim, hac voce vulgo abinentiam a vino tantum designari. *SOLAN.*

ead. l. 5. Καὶ Ἀθῶνας) *Plin.* VII, 2. eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro Ἀθῶνας legendum Ἀθῶνους. Ita enim *Steph. Byzant.* in Ἀθῶν τὸ ὄρος καὶ Ἀθῶνος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῶνους τοὺς ἐνοικοῦντας. *MAJUS.* Cetera omittere cogor. Vide *Steph. Anagoristos*, et not. *Berkel. REITZ.* Ἀθῶνους conjiciebat *Belinus*. *BIR.* Bono consilio addam, quae *Reitzius* omittere est coactus, quamquam iisdem ego, quibus ille, rationibus constrictus. Pergit enim *Majus*: „Ac homines quidem in monte illo (Atho) habitantes „diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aelian.* Var. Hist. „IX, 10. ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. „Hic ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppidum ejusdem nominis, in ipso monte situm, incolant, cujus „oppidani, eodem *Stephano* monente, Ἀθῶνας nominantur; „qui si hoc loco denotarentur, tamen non Ἀθῶνας, sed „Ἀθῶνας, vel Ἀθῶνας (imo Ἀθῶνας) si hoc occurreret, „scribendum foret, quandoquidem et oppidi istius hominum „dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela* „II, 2.“ Quod *Majus* in his significat legi posse Ἀθῶνας, quamquam minus probo accentu scriptum, id vere sic scripserat *Schefferus* ad *Aelian.* l. 1. Nec aliter censuit *Valckenar.* ad *Callimach.* Elegg. Fragmm. p. 139. sed castigatus edidit. *Belinus*, plane non erat, quod de *Azotis*, Palaestinae populo, cogitaret. *LEAM.*

ead. l. 6. Χυδαλούς) Animadverte, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat, quod et *Strabo* XVI, p. 723. et *Curt.* V, 1. fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum* fratres ideo ab *Arnobio* L. IV. p. 134. dicti; hi astrologiae vocabant. *V. Th. Gale* ad *Jamblich.* de myst. p. 287. et *Cleric.* Indice ad *Stanl.* Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. *MAJUS.*

ead. l. 8. Ὀφιοόφας — φάφμανος) Vir in ignis *J. Clericus*

Art. crit. part. II. s. 1. c. 12. §. 9. ambiguum hanc sit constructionem, quia significat *medicamentum*, quo *perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, et eod. modo *Diod. Sic. ἀθανάσιος φάρμακον* nominat L. I. c. 25. *MAJUS*. Omitto, quae addidit de medio voc. *φάρμακον* significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *casdes*, *vulnus illius*, in utramque partem etc. Adde hic potius *Diod. Sic. III. c. 3. f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀπομίας* quod et ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *colonias in Aegyptum deductas*. *REITZ*.

ead. l. 18. Τὴν πρώτην) *Aemil.* in nott. *Mss. τὴν πρώτην* hic adverbii more accipiendum recte docet etc. *MAJUS*.

Pag. 112. l. 1 et 2. Τὺς βασιλικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνδρας) *Τὺς βασιλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνδ.* *MARCIL.*

ead. l. 1. Βασιλικὸς) *Eos Noster innuit*, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de *Salt. cap. 64. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος*. Vid. *Raphel. ex Polyb. ad Joan. IV, 46. et Periz. ad Aelian. II, 20. p. 100. MAJUS*. Adde notam *L. Bos* ad *Salt. l. d. REITZ*.

ead. l. 2 et 3. Ὃν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτην) *Ὃν ἓνα ἢ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ.* *MARCIL.* Vixit *M. Aurelius*, de quo haud dubie hic sermo est, annos *LIX*: cum haec scriberet *Lucianus*, annum agebat circiter. . . *SOLAN.* Quis ille *unus*? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub *M. Antonino Philosopho* belli dux. Vel potius *Claudius Pompejanus*, gener *M. Antonini*, qui *προσβύτατος* vocatur ab *Herodiano I, 6.* addente, ejus dicta ipsum *Commodum* reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo *uno* scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae *Majus* ex *Steinheilio* suo inseruit, addere non licet.) *MAJUS*. Conjecerat *Steinheilius* *Pertinacem* Imperatorem significari, quia aetate jam provecta imperii culmine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuerit. Longe probabilius *Wielandius* de *Antonino Pio* cogitavit. *LEHM.*

ibid. Καὶ εὐσεβεστάτην) Mallem cum *Marcil. ἢ εὐσ—* ver-
toque *εὐσεβεστάτην τύχην*, benignissimam fortunam, quia *εὐσεβῆς* quandoque *benignum*, *clementem*, denotat; v. *G. Cuper.* append. ad *Hom. apotheosin* pag. 286. f. Nisi potius legend. *ὦν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτον ἢ μεγάλην*. Porro *αὐτοκρατορὸς τύχη* est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. *Vechn.*

Hellenolox. L. II. c. 8. *Sciopp.* ad *carm. Priap.* pag. 39. *Phil. Carolum* ad *Gell.* p. 355. *Muretum* var. lectt. III, 4. MAJUS. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐσεβειστάτη μεγάλην) Potest fieri, ut hoc nomen speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θεω-
ταρον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in *Plutarcho* aliquo aut *Dione*, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in *Sophista*, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμωσμένην dicat Praesidem provinciae, qui νομήνῃαν μεγάλην Kalendas Januarias etc. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GERN. Adeo contortam ac paene absurdam *Wielandius* habet totius loci orationem, ut hac una de causa universi libelli authentiam in dubitationem vocare possit. Ego vero censeo, si cetera omnia *Lucianeae* sunt, ut sunt, etiam hanc paullo humaniorem adulationem in auctore *Imaginum* earumque apologiae plus quam tolerari posse. Sed verba ego adeo puto corrupta esse, ut tentamina corrigendi hucusque prolata minime ad restituendam vere *Lucianeae* orationis formam sufficisse videantur. LEHM.

Pag. 112. l. 6. Ἐξέως) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit *Aemil.* in not. Mss. nec repugnamus. MAJUS.

ead. l. 9. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, et sacra in ordinem cogere. MAJUS.

ead. l. 11. Ὀγδοήκοντα) Consentit *Plutarch.* in vita ejus p. 74. Tres et quadraginta annos regnasse, vult *Livius* I, 21. ac *Eutrop.* I, 2. Quadraginta vero et unum, *Paullus Diac.* I. pag. 42. et *Cassiod.* in *Chronico*, p. 1322. MAJUS.

ead. l. 12. Σέξβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii. *Dion. Halic.* IV. pag. 242. quadraginta annis circum-
scribit magistratum ejus. *Liv.* I, 48. adjicit quatuor annos cum *Eutr.* I, 6. et *Sext. Rufo* *Breviar.* pag. 3. Ex quibus emendandi *Paullus Aquilegiensis* *diaconus* L. I. p. 44. et *Cassiod.* l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAJUS.

ead. l. 16. Ἐνενήκοντα) Consentit *Dion. Halic.* VI. p. 358. MAJUS.

Pag. 115. l. 1. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet καὶ μετ' αὐτοὺς, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN. Recte judicasse videtur *Solanus*: nam regum externorum recensum sequitur in ipso libello index philosophorum, historicorum, rhetorum, poetarum, grammaticorum. Romanos autem et Italos auctor alii syntagmati reservavit. LEHM.

ead. l. 6. Τὸν ἐνταῦθα αἶρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt *Jo. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius*, et nostra memoria *Jo. Maria Lancisius* in ampla Diss. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. MAJUS.

ead. l. 7. Τέλειους — εὐχάς) Curavimus excudi τέλειας, ait *Majus*. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίου τροφῆς, item γυναικῶν σύνοδοι, et similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 7 sqq. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένην βασιλεύοντι ἤδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit *Benedictus*, addita ineptissima versione, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem et senescentem assequuti. Quid enim? an *Lucianus*, tersus ille et liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior *Obsopoeus*, et longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem et senescentem consequamur. Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, et ratio inculcat: quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν* etc.) Ita hunc locum per incisa divisimus (uti et ego jam feci), qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid *Jac. Gronov.* in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque *Aemil.* in Ms. monens: refer ad ἑλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστόν. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας *Homerica* est, quam illustrat *Eustath.* ad *Odyss. A.* pag. 1676. MAJUS.

ead. l. 8. Δεσπότην) *M. Aurelium* jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐαυτοῦ οἰκουμένην) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, *Polyb.* VI, 48. *Zosim.* II, 7.

Lucian. Vol. VIII.

G g

Herodian. V, 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun. in *Julian.* p. 290. et 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde *Commentt.* ad *S. Lucas* II, 1. Noster paullo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit *M. Ant. Philos.* sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέγοντα eum appellat etc. *Majus.* Imo *Antoninum Pium.* Vide supra. *LEHM.*

ead. l. 10. Ἀργανθώνιος) *Herod.* I. p. 42. *SOLAN.*

ibid. Ταρτησίων) Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro *Ταρτησίων*, quod in omnibus impressis reperio. *SOLAN.* Ταρτησίων scribendum etiam probavit *Majus.* Ex *Plin.* III, 1. Ex *Stephan.* *Byzant.* *Arrian.* *Strabon.* et *Appian.* Al. cui addit de ipsa *Tartesso* fuisse disserentem *Aldrete*, lib. III, c. 12. *Del Origen, y principio de la lengua Castellana.* Rom. 1606, *REITZ.*

ead. l. 11. Περὶ ἑκόντα) Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; *Anacreon* vero in fragm. CL ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII, 14. octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. *Asinium* tamen *Pollionem* affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. *SOLAN.*

ibid. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam *Arganthonii* metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de *Senect.* et *Valer. Max.* VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. *BENNER.*

ead. l. 12. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Exstat *Anacreontis* fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi CL numerus reperitur. *SOLAN.* Od. 68. Adde *Strab.* et *Plin.* qui eundem annor. numerum tuentur. *Asin. Pollio* centum et triginta annos ei tribuit. *BENNER.* Plura *Majus* ex *Phleg. Trall.* cap. 4. additque: ipsum *Arganthonii* nomen habere quid ominis alludens ad κρυπτόν, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Bochart.* Geogr. Sacr. part. II, L. I. c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat *Sil. Ital.* III, 396. *Vinetus* malit ter quinos, ut ita *Silio* cum *Anacreonte* conveniat. *REITZ.*

ead. l. 13. Ἀγαθουλής) *Senem* vocat *Justin.* 23, 2. *Art. V. H.* XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit *Diod. Sic.* in *Eclogis* lib. XXI. *Majus.*

ead. l. 14. Δημοχάρης) Vid. *Foss.* de *Hist. Gr.* I. 11. p. 68. *Periz.* ad *Aelian.* III, 7. *Meurs.* *Biblioth.* Att. T. X. *Thesaur.* Ant. Gr. *Gronav.* col. 1479. *Majus.*

ead. l. 15. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, et

Schol. ad *Asin.* ac *Polyb.* XV, 53. pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; *Plut.* de exilio pag. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de sublim. S. IV. Consule et *Voss.* et *Meurs.* ad *Hasych. Miles.* p. 203. — 4. MAJUS.

ibid. (*Ἰσών*) Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV, 4. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 17. *Δημήτριος* — *Καλλιστιανός*) Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter *Καλαττιανός*, de quo *Dion. Halic.* *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, *Diog. Laërt.* in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia et Europa, L. 20. *Theocriti Schol.* ad *Idyll.* 1. ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua *Scylax*, *Diodor.* *Strabo*, *Memnon*, *Steph.* et alii. PALM. Corrigendum *Καλαττιανός*. Vide nos ad *Laërt.* MENAG, *Καλαττιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. *Vossius* *Καλαττιανός* legit, de *Hist. Gr.* 552. vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλαττιανός*, monente *J. de la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd. *Steph.* ita scribitur. Vide *Men.* not. pag. 131. et p. 13. A. B. Quod et sequuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo *Diog. Laërt.* pag. 134. D. Vid. *Dion. Hal.* π. συνθ. et *Steph. Byzant.* in *Ἀντίκυρα*. SOLAN. Scripsi *Καλαττιανός* duplici λ, tum quia Luciani libri ad unum omnes in forma corrupta *Καλλιστιανός* duplicatam tamen hanc literam servarunt, tum vero quod magni viri *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* Tom. II. p. 375. et *Schäfer.* ad *Dionys. Halic.* De Comp. Verbb. p. 67. eandem comprobant. LXXII.

Pag. 114. l. 1. *Ἀντίας*) *Ἀτίας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum *Steinheil.* id etiam in *Discert. Maji* probante ex *Plut.* Apopht. pag. 128. et de fort. Alex. serm. p. 248. ac *Justin.* III, 2. eundemque esse, cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem. Alex.* L. V. p. 561. licet *Ἀντίας* ibi vocetur; nam et ibi quidam Codd. *Ἀντίας* habent, ut monet Ed. Oxon. REITZ. Ex quo Codex Gerl. formam *Ἀτίας* confirmavit, ea jam etiam in hoc Luciani loco extra omnem dubitationem posita esse videtur. LXXIII.

ead. l. 3. *Βάρδυλις*) Ita plerique impressi. *J. Βαρδύλλιος*. V. 2. *Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato λ *Plut.* Vit. Pyrrh. p. 387. et in *Hellad.* Chrestom. col. 955. *Βράδυλλης*, quod tamen in *Βάρδυλλης* mutandum. MAJUS.

ead. l. 5. *Εἰς ἐνενηκοντα τελῶν ἔτη*) Hoc est, nonagena-

rius, ut recte *Scholiasta*, et locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam adfert, exstat apud Nostrum in *Fugit*. c. 12. *MAJUS*. Adde *T. I. Tim.* §. 20. *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας*. *REITZ*.

ead. l. 6. *Τήρης δὲ ὁ Δρυσαῶν*) *Ὀδρυσαῶν*. *MARCIL.* *Ὀδρυσαῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσαῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. *GRAEV.* *Ὀδρυσαῶν* recte in *Veneta* utraque legitur, ut *Diall.* *Merett.* IX. In reliquis prave ὁ *Δρυσαῶν*. *SOLAN.* *Ὀδρυσαῶν* firmat etiam *Majus*, *Odrysarumque regem Teren* nominari a *Xenoph.* *Cyr.* VII. pag. 411. ἀλλὰ *Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit *Palm.* ex *Thucyd.* L. II. ac *Menag.* ad *Diog. Laërt.* L. II. Ed. I. pag. 62. E. Conjecerat etiam *Guyetus*. *REITZ*.

ibid. *Θεόπομπος*) De hoc historico vid. commentt. ad *Longini* Sect. 43. *Meurs.* ad *Hesych.* *Miles*, p. 185. *Periz.* ad *Ael.* III, 18. p. 223. *Voss.* de Hist. Gr. I, 7. De ejus opere *Θαυμάσια* inscripto *Maussac.* Diss. Crit. p. 387. *MAJUS*.

ead. l. 7. *Ἀντιγονος — μονοφθ.*) Unde et Cyclops cognominatus fuit. *Cael. Rhodig.* ant. Lectt. XXI, 38. p. 838. *MAJUS*.

ead. l. 11. *Ἰερώνυμος*) Et miles, et legatus, et historicus fuit, *Diod. Sic.* XVIII. p. 650. Antigoni legatum ad Eumenem fuisse discimus ex *Plut.* *Eum.* p. 590. Scripsisse de successionibus tradit *Joseph.* I. Adv. Apion. pag. 1050. centum et XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. *MAJUS*. Immo de successoribus *Alex. M.* *περὶ τῶν διαδόχων*. Vid. *Voss.* de Hist. Gr. I, 11. I. *GESN.*

ibid. *Ἀντιμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν*) *Justinus* XVII, 1. quatuor et LXX tribuit. LXX tantum *App.* *Alex.* in *Syr.* pag. 209. *MAJUS*.

Pag. 115. l. 1. *Μήδιος*) Scias velim, Medium notari *Larissaeum*, historicum, et cum *Alex. M.* militantem. *Strab.* XI. p. 509. *Ἀντιγόνου φίλον* *Plut.* in *Demetr.* p. 896. *MAJUS*.

ead. l. 2. *Ἀντιπατρος ὁ Ἰολαίου*) Probo magis *Obsopoeum*, vertentem, *Antipater* patre *Iolao* genitus, quam *Benedictum* posteriora omittentem, ut apparet, quia et filium Antipatri *Iollam* vel *Iolaum* in historia *Macedonica* audierat. Nam licet id ita sit, et habuerit eo nomine filium, utique et potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit. *GRON.*

ead. l. 7. *Ζῶν δὲ*) Idem asserit et *Plut.* 607, 2. sed de duobus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. *SOLAN.*

ibid. Δυσὶν) Non sperno *F7.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut *Asin.* c. 9. δύο μῆρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat *Aesop.* fab. 145. ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. *Long.* *Past.* I. p. 35. δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. *Noster* rursus *Alex.* c. 53. ἐν δύο βιβλίοις: et 55. στρατιώτας δύο. *Ver. Hist.* c. 37. δύο πληρωμάτων. Iterum *Asin.* 12. δύο χόνδρους λαβοῦσα. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) *Vid. Spanh.* 511. qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. *SOLAN.* Adnotatio *Aemyl.* Ms. sic habet: successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus. Qui ita verterunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsoposi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: qui ex fratribus paternum obtinuit imperium. Erat enim *Ptolemaei* magni filius natu minimus, sed a patre successor constitutus. *Justinus* XVI, 2. Is (*Ptolemaeus*) contra jus gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, ejusque rei rationem populo reddiderat. *MAJ.* Sic fere etiam *Gesnerus*. Tanto magis mireris *Reitzii* socordiam vel potius properantiam, qui nimium auctoritate *Solani* aut *Spanhemii* confusus: Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. ediderit, quum tamen, ut nunc unum tantum commemorem, *Philetaerus* ille non primus fuerit fratrum, qui deinceps regnum *Pergamenum* tenuissent: fratris enim filium *Eumenem* ei successisse constat. Vulgatam autem distinctionem non esse mutandam, vel *Maji* notula monere potuit. Unum nominis Φιλαίτερος vitium recte emendaverat *Spanhemius*. *LXIII.*

ibid. Φιλαίτερος) Quod si *Spanh.* de *Us.* et praest. num. *Diss.* VIII, pag. 511. *Ed. Lond.* vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex *Strab.* XIII, p. 595. *Appian.* de bell. Syr. p. 209. aliisque constaret. *MAJUS.* Idem jam vidit *Almelov.* in *Ed. Amst.* eundem advocans *Spanh.* Adde supra Scholion secundum ad *Tox.* et *Thucyd.* III, c. 82. ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres *Codd.* habeant φιλαίτερος. *REITZ.*

ead. l. 10. Περὶ Πέργαμον ἀρχήν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχή est ipsum imperium *Pergamenum*. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, templum, in *Heliod.* VII, 11, p. 320. τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. *Isocrat.* in *Areop.* ab init. etc. *MAJUS.*

ead. l. 12. Ἀτταλός) De variis *Pergamenor.* regibus *Attali* nomen gerentibus, vid. *Scalig.* can. Isag. XIII, p. 320. 321. et *Cellar.* hist. antiq. p. 50. seq. *MAJUS.* Non confundendum hunc, quod factum a *Scaligero*, cum *Philometore Attalo Eumenis*

filio, cuius nro Philadelphus frater fuit, ostendit *Spanhem.* Diss. VIII. p. 512. GRSN.

ead. l. 13. Φιλάδελφ.) Vide eundem *Spanh.* 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτιστης) Vide *Spanh.* 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo *Spanhem.* diss. IX. p. 561. seq. GRSN.

Pag. 116. l. 14. Ἀντιγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐν Πόντῳ ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, et ad hanc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, et distinguendum esse φεύγων ἐν Πόντῳ, ἐτελεύτησε βιώσας etc. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in *Navigio*: Προάωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁδοῦ. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temero. GRON.

ibid. Φεύγων ἐν Πόντῳ) Haec jungere, et interpretari *fugiens in Pontum*, suasit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προάωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, et reticetur ὁδὸν, et syntaxis tota alia est, et haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐνὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφύγειν in *Arr.* ἀναβάσσει L. III. p. 201. et *S. Matth.* XXIV, 16. quod alias et εἰς et πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus *Appian.* Al. l. c. pag. 303. MAJUS. At possem pro Gron. alia adferre, ut *Thucyd.* V. cap. 54. ἀπῆλθον ἐκ οἴκου, domum abierunt; et cap. 55. διελύθησαν ἐκ οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; jam nolim. REITZ. Assentior omnino Gronovio, respiciens maxime locum *Appiani* Bell. Mithrid. c. 9. Ed. *Schweigh.* Tom. I. p. 652. ac prorsus rejicio *Wislandii* interpretationem: nachdem er sich immer gegen Antigonum den Einzügigen zu behaupten gewusst hatte; quae sententia longissime a verbis Graecis recedit. Ἐν Πόντῳ autem esse: *in Pontum*, non dubitare. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 584. LERM.

ead. l. 6. Ἀνεσκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti *Lucianum*, in *Jud. Voc.* in *Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philops.* ac de mort. *Per.* idemque esse, quod ἐκρέμασε; osten-

dit *J. H. Maj.* cum *Appian.* p. 302. in eadem historia vice ejus ponat *ἐπέμπεε*, quod idem valere monstrat *Lips.* de cruce I, 4. p. 16. 17. Conf. *Jov. Conf.* c. 16. ubi *Gesn.* id reddidit in *patum agi.* REITZ.

ead. l. 7. *Κῦρος*) Obiit *μάλα βρεσβίτης*, dixit *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. *Adi Cellar.* Hist. antiq. p. 14. MAJUS.

ead. l. 8. *Ὀρος*) Quid hoc sit, laud facile, credo, adstruent, qui hic ad *cippos* confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos*. SOLAN. *Ant. Aemil.* in noct. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, *ἄθρους, στήλας*, exponente *Jul. Polluce* III. S. 85. Nam his, aequae ut tubulis aeneis, inventa artium, resque notata dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Holstenium* ad *Porphyr.* de vit. Pythag. p. 5. seq. *Reines.* var. lectt. I, 22. p. 97. *Huet.* demonstr. Evang. prop. IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. chron. ad secul. XV. pag. 418. *Fabric.* Bibl. Gr. I, 11. p. 73. etc. MAJUS.

ibid. *Ὀνηλοκρυς*) Hujus historia exstabat, ut vides, *Luciani* aetate, ex qua confirmatur *Xenophontis* de morte *Cyri* narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a *Tomyri* obtruncatum tradit. De hoc supra ad *Quom. Hist. C.* c. 40. et infra *De Mort. Per.* c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex *Diog. Cynici* contubernio, *Plut.* in *Alex.* p. 701. etiam historicus, *ibid.* pag. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J. Gron.* ad *Arr.* VI, 2. p. 237. MAJUS. De *Onesicrito Aeginensi* vid. *Laërt.* 6, 75. et de hoc nostro (nisi idem est) *Astypalensi*, *Menag.* ad *Laërt.* 6, 84. In ignem se conjecisse et periisse, docet *Lucian.* *Mort. Peregr.* BENNER.

ead. l. 18. *Ἀσίαν*) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de *Persicis* rebus credere ait *Corn. Nepos* in *Conone*. Meminerunt *Athenaeus* et *Diog. Laërt.* *Muret.* Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex Ms. Codice emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. A. recte, ut mihi quidem videtur. V. *Foss.* de *Hist. Gr. et Periz.* ad *Aelian.* VII, 1. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. *Ἰσθμοῦ ὁ Χαραξ.*) Accuratissime de hoc agit *Dodwell.* peculiari *Dissert.* inserta T. II. *Geogr. minor.* cura *Hudsoni* editorum, MAJUS.

ead. l. 4. *Συναρθονλής*) Quod de hoc *Parthorum* rege, et statim de *Mnascire* habet *Noster*, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scalig.* can. Isag. I. 3. p. 316. pronunciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinum* in texenda *Parthor.* regum succes-

sione, quam satis exploratam non habemus etc. MAJUS. *Ἀναθροῦνης*; vid. *Vaillant* hist. Arsacid. pag. 78. adscripsit *Wesseling*. REITZ.

ead. l. 5. *Παρθυαίων*) Breviter *Suid.* *Παρθυαῖος*, ἀπὸ τόπου. Plenius *Stephan. Byz.* *Παρθυαῖος* ἔθνος πάλαι μὲν *Σκυθικόν*, ὑστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μῆδον etc. Max ait, *Parthyaeos* a *Parthis* alios haud esse; quod uberius probat *Salmas.* ad *Solin.* p. 1196. Saepe *Παρθυαῖος*, apud *Arrian.* Exp. Al. M. pag. 179. 205. 207. 208. et seqq. itemque pag. 352. Ed. *Blancard.* MAJUS.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Σαυαυράων*) Si non poenitet conjecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαρακαύλων*, qui in *Sarracis* s. planstris pernoctare, et habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum planstrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum ostendit *Scheffer.* 2, 51. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* XXXI, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e *Ptolemaeo* apud *Cellarium* p. 756. *GESN.* Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innumera*, ut ait *Plin.* VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsitan legas *Σακῶν καὶ Ἀριάκων*, vel uno nomine *Χαυραυῶν*, vel, ut *Steinheil.* *Σαρακαύλων*, de quibus *Strabo* L. XI. p. 593. MAJUS.

ibid. *Καταχθεῖς*) *Marini* vita *Procli.* SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exilio*. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse apud Scythas; ut paullo post *Artabazum* *Characenum* regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. *GESN.*

ead. l. 9. *Ῥονασίνης*) *Leopard.* pag. 153. Σπ. — legere jubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espangae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuerit Itali? Itaque servet per nos *Hyspasinēs* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. *GESN.* *Ῥονασίνης*, pro vulg. *Σπασίνης*, legendum, permultis etiam vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Menag.* vero in Ed. *Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασήνου.* *Ptolemaeo*

Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim et Eubaeum flumina situm. Male interpres, *Characus*. De *Isidoro* Characeno mox sermo erit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐρυθρὰν) Recte docere *Reland*. Miscell. part. I. Diss. 2. et Arabicum sinum ita nominari, et vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit. MAJUS.

ead. l. 13. Ἀγροβατός) Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAJUS.

Pag. 118. l. 1. Μασσαίος) *Valerius Maximus* ad cenatesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσαίος scribitur apud *Appian*. in Psn. saepissime, et Μασαίος apud *Suid*. *Plin*. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit *Appian*. p. 107. Et *Suid*. Majorem XC annis epit. *Liv*. L. Vid. et *Val. Max*. VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀσάνδρος) *Spanhem*. 488. SOLAN.

ead. l. 3. Θεοῦ Σέβαστοῦ) Multa hic *Majus* de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. et sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 5 et 6. Ὡς δὲ εἶπα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ εἶπα τοὺς αὐτοῦ ὑπὸ τῇ μάχῃ ἔκριβ. etc. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad *Scribonium* deficiebant. Ea historia exstat apud *Di. Cass*. L. 54. *Scribonius*, qui se a *Mithridate* ortum gloriabatur, regnum Bospori adfectavit, et ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: *Asander* rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit *Scribonius*, qui expeditionis suae et regni adfectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paullo post a Bosporianis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; et in ejus locum regnavit *Polemo*, quem *Vipsanius Agrippa* contra *Scribonium* adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium jam ingressos, quod postulat *Palmeriana* interpretatio; neque, quod *Spanhemio* placebat, Dias. 8. p. 488. rem militarem *Scribonio* creditam. Neque bene junguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripsit, οἱ

ὅνδ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοῦς ὅνδ τῇ ἀρχῇ, ci-
ves suos, imperio suo subjectos, paulatim se conferre ad Scri-
bonium, ventosum hominem, et ementitis Augusti promissis
homines, forte ipsam quoque conjugem Asandri, Dynamin, sol-
licitantem, quod facile colligas e *Dionis* verbis lib. LIV. p. 538.
B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GERN.
Placet apponere *Aemilii* apud *Majum* notam: „Videntur intel-
ligi milites. ὅνδ cum dativo interdum sub ditione vel imperio
„esse; hic, qui sub conflictu, vel sub confligentibus, vel inter
„eos continebantur.“ LEHM.

ead. l. 7 et 8. Ἰδαίος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος) Isidorus
historicus, ut occupavit *Benedict.* vocatur Characenus, quia
Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scriben-
dum Ὀμανῶν, ita ut Goæsus Omanorum, qui regionem Thu-
riferam (hoc additur, ut ab aliis ejusdem nominis populis di-
stinguantur, quomodo et *Plin.* Canam thuriferæ regionis di-
xit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit:
Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Oma-
norum, qui regionem Thuriferam colunt, rex. Sic sensus cla-
rissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4. c. 18. ALMEL.

ead. l. 9. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάρων. Kusterus Ὀμα-
ῶν reponit, Omanensium, et adire jubet *Steph. Byzant.* v.
Ὀμανά, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν
plur. genitivo? Menag. Idem habet *Guyet.* in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum
in εὐς non contraxisse, nimis multis hic probat *Majus*. Adde
Graev. ad *Soloecc.* cap. 8. ubi ἱππεῖς soloecismus pronuntiatur.
REITZ.

ead. l. 12. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte fal-
sum, omnes literarum studiosos longævos fuisse. Suspicio ita-
que legendum πάντας, quo adverbio ostendat auctor, non phi-
losophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino;
vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si
tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοί-
ους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur *Matthæi*
IV, 23. etc. GERN.

ead. l. 15. Ἰστοροῦμένους) Audis proflitem, se dictu-
rum de philosophis longævis ἱστοροῦμένοις, quod hîc ideo de
iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Demonactis,
quem mirabatur *Lucianus*, nulla mentio, cum tamen ad cente-
simum ferme annum vitam produxerit. *Demon.* Vit. c. 63. Im-
mo in vivis adhuc, cum hæc a *Luciano* scriberentur, fuisse

existimo. SOLAN. Ἰστοροῦμ — scripsit *Solan*, nescio num casus an de industria. REUTZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀφθ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13. quem toties laudat *Aelian.* et V. H. IV, 20. et de an. XII. cap. 16. 17. 18. 19. 20. ejus absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insaniam, relatum in fabulas ab *Heumanho*, in Act. Philos. part. IV. p. 670. MAJUS.

ead. l. 16. Τυσαῖρων καὶ ἱκάρ.) Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in *Chron. Alex.* ad Ol. CV. annum secundum, vid. *Lactant.* pag. 298. SOLAN.

Pag. 119. l. 1. sqq. Ἐνόςφιλος — πέντε καὶ ἱκατόν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, et id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* MENAG. Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII, 14. eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide *Ciceronem* Tuscul. I, 10. et in eum emend. *Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice compareret, quem ab *Jamblichō* concinnatum habemus, et inter Cyzicenos recensetur, pag. Ed. *Kust.* 218. cum alibi, No. 251. Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide *Photius* Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter *Val. Max.* VIII, 13. vid. *Plin.* VII, 50. et *Aelian.* de an. II, 11. p. 87. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀριστότερος) Musicus et historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAJUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. et *Suidas*. SOLAN. *Meursii* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa ejus vita, cumulatim veterum testimoniis disserit. MAJUS.

ead. l. 4. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno LXXVIII. et *Sosicrates* nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud *Laërt.* I, 38. Attigisse an. XCII. contendit *Stanz.* in Solone c. 12. MAJUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit *Suidas*. Ultra LXX, *Laërt.* I, 79. SOLAN.

ibid. Κληθέντων ἐντὰ σοφῶν) Itaque de istis septentibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arte-

que illorum tradant auctt. V. *Phil. Carol.* ad *A. Gall.* pag. 27. s. *Larraeus* in hist. VII. Graec. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. MAJUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit *Laërt.* VII, 28. quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanley.* MAJUS.

ead. l. 6. Ὀκτώ καὶ ἐνενήκοντα) *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam et alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰσπρόχου) Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, εἰ μὲν αὖτις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἑννέα) LXXX tantum tribuit *Diog. Laërt.* p. 206. F. mortemque aliter narrat. *Valer. Max.* VIII, 7. eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκατεργῶν) Quod *Schol.* et *Suid.* de laqueo dicunt, in dubium merito vocat *H. Stephan.* Thes. T. II. 1598. Exstabat titulo ἀποκατεργῶντος olim *Philemonis* comoedia; v. ejus fragm. p. 292. Utitur et *Polyaen.* VIII, 32. p. 769. Πορκία — ἀποκατεργεῖν ἐπιγράφω, vertente *Vulstejo*, *Porcia* — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. *Dionem* p. 440. διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκατεργήσασα. MAJUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12. f. Et infra de *Isocr. Alciph.* III. Epist. 28. Nonnunquam reticetur βλος, *Dion. Hal.* IV. pag. 238. *Arrian.* Exp. Al. VI, 25. *Zosim.* I, 70. MAJUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δελίου) Vid. *Diog. Laërt.* pag. 241. et *Clem. Alex.* apud quos Δεξιὼς dicitur pater vel Ὀρθομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur *Fabric.* Bibl. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in nott. ad *Sext. Emp.* I, 22. pag. 270. XC amplius annos ex mente *Laërt.* et *Luciani* eidem tribuit. MAJUS. Sed in nott. ad *Sext. Emp.* I. p. 58. ait: *Lucian.* in *Macrobr.* annos ei tribuit unum et nonaginta, At hoc refellit ipse *Xenophanes*, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit *Laërt.* IX, 19. Itaque in *Codd.* *Luciani* forte perperam scriptum a librariis via' pro qa'. REITZ.

ibid. Δελίου) Δεξίου scriptum est ap. *Laërt.* MENAG. Vid. *Diog. Laërt.* in vita *Xenophanis*, et in eam Commentator eruditissimus *Aegid. Menag.* ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem

tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. *Diog. Laërt.* ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν xai ἔνερξ.*) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipso in versibus apud *Laërtium* ib. E. ait se vixisse LXVII et XXV, hoc est XCII. *J. de la Faye.*) Consule *Scalig.* ad *Euseb. Chron.* SOLAN.

ead. l. 17. *Ξενοκράτης*) *Diog. Laërt.* LXXXII tribuit Xenocrati, l. IV. p. 99. E. *Moursius* neutrum probat, quem consule de *Arch. Ath.* IV. cap. 12, 113. et 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 18. *Καρυσάδης*) Eundem annorum numerum et *Diog. Laërt.* habet in ejus vita, p. 112. E. Apud *Ciceronem* et *Val. Max.* VIII, 7. ampliatum ferunt ad XC usque. SOLAN.

Pag. 120. l. 1. *Χρύσιππος*) LXXXIII, apud *Diog. Laërt.* p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragagesimum inchoasset, *Valer. Maxim.* tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Αντίγνης δὲ ὁ Σελυκ.*) Babylonium vocat *Diog. Laërt.* p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. *Fabr. Bibl. Gr.* III, 15. p. 402. De memorabili ejus senectate nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAJUS.

ead. l. 3. *Ποσειδώνιος*) *Strabo* XIV. De aetate silent. Sed fuit is Ciceronis et Pompeji M. magister, quem cum Alexandrino confundit *Suidas*; vid. *Voss.* I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo *Diog. Laërt.* p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi et philosophiam professus est Stoicam, et Remp. rexit, magno numero indicabit *Fabric.* d. l. p. 409. MAJUS.

ead. l. 6. *Κριτόλαος*) De quo *Plutarchus*, *Cicero*, *Clemens Alexandrinus*, et *S. Empiricus*. SOLAN. V. eundem *Fabric.* l. III, 11. p. 294. et *Periz.* ad *Aelian.* III, 17, pag. 210. MAJUS.

ibid. *Πλάτων*) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud *Diog. Laërt.* p. 70. C. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἀθηνόδορος, Σάνδ.*) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, et vid. nos ad *Laërt.* p. 15. MENAG. De hoc apud *Sustonium* nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit *Menagius* ad *Laërt.* XV, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 20. A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus

etiam *Plut. Publicol.* ubi prae *Εἰσόδῳ* legitur pro *Εἰσόδῳ*. De secessu hujus in patriam locus est *Dion. Chrysost.* illustris sane, in Or. ad Tars. fol. *Ald.* Ed. 274. SOLAN. Cuncta apud *Strab.* XIV. p. 641. MAJUS.

ead. l. 12. Νέωσθ) Cujus meminit *Strabo* l. d. MAJUS.

ead. l. 14. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit *Diog. Laërt.* mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem *Luciani* verba omnes rationes *Casauboni* ad *Athen.* V, 17. conturbant, *Xenophontem*que a calumniis *Athenaei* abunde vindicant, si *Casauboni* emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, *Stanlej.* ac *Fabr.* Bibl. Gr. III, 4. p. 71. A *Diod. Sic.* XV. p. 497. ἐσχατόγηρος vocatur. MAJUS.

ead. l. 15. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos *Theophrastum*, qui teste *Hieronymo* Epist. ad Nepot. ultra septem et centum annos vixit. Quamquam et aliter *Diog. Laërt.* tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime conjecit *Casaubonus* pro οθ' srib. ρθ', ad *Theophr.* Char. p. m. 97. Consule *Censorinum*, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15.) nominat. SOLAN.

ead. l. 16. Κτησίβιος) Ex *Phlegonte* *Tralliano* patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσαράων, omisso εἰκοσών, pag. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si *Nestorem*, *Arganthonium*, ac *Tiresiam*, ad fabulis consecrata saecula pertinentes, demas) vivendo *Ctesibium* superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. *Pollio* in vita D. Claudii post init. *Mosen* solum CXXV añ. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum. Adde *Lactant.* Inst. II, 12. f. *Serv.* ad Aen. IV, 653. *Auson.* in *Gripho*, et in *Idyllio* de aetatibus animalium, item *Solonis* et *Mimnermi* versus ap. *Laërt.* I, 60. At vero haec felicitas non contigit *Ctesibio*, nec supergressus est CIV annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἑκατὸν τεσσαρά, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐπέλευσα, οἷς Ἀπολλόδοτος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεικνύειν. Ad quae *Meursius*: Uterque ecce *Apollodorum* auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac *Phlegontem* quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαράων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι. Itaque sine ullo dubio corrigendus *Lucianus*, scribendumque, ἑκατὸν τεσσαράων ἐτῶν. De *Apollodori* χρονικῶν libris evolve *Fabr.* Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAJUS.

ead. l. 18. Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα-

σαν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἐν ἑκατὼν τίσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo *Agatharchidis opere* vid. *Bibl. Gr. Fabric.* III, 8. p. 207. seq. MAJUS.

pag. 121. l. 6. Ἑλλάνικος ὁ Αἰόβιος) Ab *Agathemere* Geogr. I. p. 2. ἀνὴρ πολυῖστωρ vocatur; et talem fuisse, con-jicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse *Voss.* de *Hist. Gr.* IV, 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani orationem ad Graecos*, p. 5. MAJUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) *Vossius* confundi hic duos *Pherecydas* a *Luciano* contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. *Par. Diog. Laert.* I. S. 119. pag. 31. et *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779. *Pythagorae* praeceptor. *Lactant.* VII, 7. et 8. *Porphyr.* Vit. *Pyth.* No. 1. et not. *Diog. Laert.* p. 214, 6. et 31. *Plut.* 1539. s. rem aliter narrat. Adde *Davisium* ad *Tusc.* I. c. 16. cum add. Et *Bentl.* emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. *SOLAN.* Vid. *Meurs.* ad *Heesych.* p. 212. et ad *Hellad.* *Chrestom.* 969. Unde conjici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Αἰρίος. MAJUS. *Pherecydes* quum h. l. historicis accenseatur, non potest philosophus ille haberi *Syrrius*, de quo cogitarunt commentatores ad *Cic. Tusc.* I, 16. et jure meo rejicio propositam emendationem Σύριος. Verum nec Αἰρίος temere arripio, quippe necdum persuasum habens, quod *Vossius* De Historicis *Gr.* IV, 4. et cum eo plurimi aspicati sunt, *Lerium* et *Atheniensem*, quos accurate distinguit *Suidas*, unum esse eundemque historicum, et vero credens hactenus, *Lucianum* h. l. nescio tamen, qua ductum ratione, sed hanc certe ob causam *Atheniensi*, illi historicorum *Graecorum* omnium principi, *Syriam* tribuisse patriam, ut sic etiam suam ipsius honoraret patriam; quod idem modo fecerat cap. praeced. in *Posidonii Rhodii vera patria commemoranda*, notante illic *Wielandio.* *ЛЕНН.*

ead. l. 9. Κασάνδρεϋς) Omnino scribendum *Κασσανδρεϋς*, quamvis vulgata lectio *Aldinam* quoque Edit. occuparit. De *Aristobulo* illo vid. *Voss.* I, 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* *Bibl. Gr.* III, 8. p. 210. MAJUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia et *Κασάνδραν* ap. Nostrum supra *Imag. cap.* 7. et alibi, item *Κασάνδρον* uno σ ap. *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασσανδρη Homer.* ubique. Item *Apollod.* XIII. pag. 210. etc. *REITZ.*

ead. l. 12. Πολύβιος) *Voss.* prae aliis adeundus I, 29. ubi hoc confirmatur. MAJUS.

ead. l. 15. Ἀμισηνός) *Phoenicii Hypsicratis* meminit *Ta-*

tianus pag. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit *Bochartus*, legendum hic *Ἐμισήρος*. Vid. *Geogr. S.* p. 862. A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 17. *Γογγίας*) Novem et centum tribuunt *Quintilianus* III, 1. p. 125. C. et *Suidas*. *Censorinus* cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. *Val. Max.* VIII, 14. CV *Pausan.* Ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. *Philostr.* in vitis *Sophistar.* I, 29. et *Olear.* p. 494. a. REITZ.

ibid. *Ἐτῇ*) Octavum et nonagesimum implevisse annum; a *Quintiliano* dicitur III, 1. p. 126. B. *Suidas* ad CVI. usque pervenisse ait. *Philostratus* fere centenarium obiisse pag. 506. *Pausanias* XCVIII. Att. I. qui et cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab *Aelian.* II, 35. *Fulgentio* pag. 171. *Cic.* in Cat. Maj. pag. 156. CV an. ei adsignat *Pausan.* Eliac. poster. c. 17. f. CVII autem *Cic.* l. d. pag. 152. et *Val. Max.* VIII, 13. CVIII *Censorin.* c. 4. *Plin.* VII, 48. *Philostr.* pag. 494. Novem supra centum, *Suid.* v. *Γογγίας*, et *Quintil.* Inst. III, 1. MAJUS.

Pag. 122. l. 4. *Ἐνενήκοντα καὶ ἑξή*) Discrepat *Valer. Max.* qui L. VIII. c. 7. ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum et octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit . . . neque hęc stylo terminos vitae suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso *Isocrate* patet; quam veram esse scripturam, *Ciceronis* de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo *Luciano* in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse *Isocrates* diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. SOLAN. Adi *Photium* Cod. CCLX. pag. 793. *Longinum* pag. 12. *Voss.* de imit. Poët. p. 96. *Periz.* ad *Aelian.* XIII, 11. MAJUS.

ead. l. 6. *Ἐνός ἀποδείοντα ἔκατον*) Ultra XC annos vixisse, hand dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum*, referente *Stob.* Serm. CXIV. fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit *Plut.* vit. decem orator. p. 837. Junge *Philostr.* vit. *Soph.* I, 17. p. 506. *ἀνέθαιρε — ἀμφὶ τὰ ἔκατον ἑτῇ*, et *Tollium* dicto libro, pag. 152. Solus *Suidas* CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset *Dan. Nesselius*, censuram experiri debuit *Reimmanni* in dissert. praeliminari ad *Commentarios Lambecii* contractos p. 97. MAJUS.

ead. l. 8. *Εὐριπίδειον*) Versus hic etiam adducitur ab *Aristoph.* *Ran.* v. 1255. *Hesych.* v. γλυκερόν, et *Plut.* T. II. p. 837. E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finivisse, tradit *Plutarchus* in vita ejus; idemque non hunc versum tantum *Euripidis* ab eo tum prolatum, sed et duo alia fabularum ejusdem initia p. Ed. *Steph.* 1539. Exstat inter *Euripidis* fragmenta in *Phrix.* v. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f. qui haec paulo aliter narrat. Adī etiam *Dionys.* SOLAN.

ead. l. 10. *Σιδώνιον*) Legitur στίχος ille *Euripideus* in fragmento fabulae, cui nomen *Phrixus*, p. 503. Ed. *Barnes.* Adantur ejusd. *Bacch.* 170. MAJUS.

ead. l. 12. *Ἀπολλόδωρος*) Vid. *Fabr.* *Bibl. Gr.* III. 27. pag. 670. MAJUS.

ead. l. 15. *Ποτάμων*) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. *Suid.* *Hesychium Miles.* et *Senec.* *Suasor.* 2. p. p. 656. qui magni nominis declamatorem appellat. Cave, misceas illum cum *Potamone Alexandrino* philosopho, de quo in *Act. philos. Heumannianis* part. II. pag. 330. et part. V. p. 848. seqq. MAJUS.

ead. l. 16 et 17. *Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.)* Vid. *Marm. Ox.* 150. n. 78. ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cujus latere uno oblitterato, facile ex quinarlo unitas facta est. V. *Plut.* 1405, 2. f. *Scaliger,* *Diodorum* secutus, XC solum tribuit not. ad *Euseb.* *Chron.* 108. b. Hoc modo observari velim ex *Plut.* l. c. I.V egisse annum *Sophoclem*, cum mortuus est *Herodotus.* *Val. Max.* VIII, 7. prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. *Sotadis* apud *Grot.* *Flor.* p. 399. SOLAN. *Anthol.* III, 25. p. 396.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεις, ἄνθος αἰοιδῶν,

Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

Alii aliter narrant, et mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAJUS.

ead. l. 17. *Πέντε καὶ ἐνενήκοντα*) Annorum hunc numerum firmat *Faber* in vitt. poet. Graec. T. X. *Thes. Gron.* col. 775. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος etc.)* Hujus Iophontis meminit *Comicus* in *Ran.* p. 214. (i. e. vers. 73.) ubi *Bacchus,* δέσμαι ποιητοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae *Hercules:* Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ξῆ; Illustrare possunt hunc *Luciani* locum, quae *Scholiastes* vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρτίχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσηγάγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα-

Lucian. Vol. VIII.

H h

λοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήραος παραφρονούντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπιτίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἴμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155. Val. Max. III, 7. et IX, 12. Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16. et in commentar. ad ejusdem Oed. Col. p. 352. MAJUS.

Pag. 123. l. 1. Οἰδίπου τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. SOLAN.

ead. l. 2. Τρεφθανμάσαι. Frustra id verbum quaeras in Lexicis, et tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. Polyæn. VIII, 8. pag. 708. Achill. Tat. VIII. p. 503. Heliod. VII, 15. p. 331. MAJUS.

ead. l. 3. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40. hoc rejicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κραῖνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II. col. 1471. MAJUS. Imprimis Aug. Meineke Quaestst. Scenic. Specim. I. p. 14. LEHM.

ead. l. 4. Ἐπτά) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 6. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, et risu suffocatum obiisse, et mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAJUS.

ead. l. 9. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θτασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρασκευασμένα. JENS. Corruptissime omnes, praeter Bas. habere παρασκ — adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata et crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem, tit. augmentum. REITZ.

ead. l. 12. Ἀράτου) Tan. Faber et Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιλαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232. F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34. πάνν σφόδρα πρεσβύτης αυ-

dit. *Laert.* VIII, 78. annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset et *Meurs.* ad *Hellad. Chres'om.* col. 973. seqq. MAJUS.

ead. l. 14. *Ἀνακρίων*) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus congegit praestantiss. J. Barnes. in ejus vita §. XL. MAJUS.

ead. l. 15. *Μελῶν*) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. I. c. 12. οὐτ' οὐν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. II col. 631. et ibid. col. 633. μέλος Τῆιον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte *Julian.* Misopog. ipso exordiot *Ἀνακρίοντα τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σιμνά καὶ χαλκένεα.* Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. *Lycurg.* p. 41. Unde μελοποιός Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem, et statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *Perizon.* ad *Aeliani* IV, 26. pag. 359. MAJUS.

ead. l. 16. *Στησίχορος*) Vid. de eo commentt. ad *Longin.* Sect. 13. *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 193. seqq. *Voss.* de poet. Graec. MAJUS.

ibid. *Σίμωνιδης*) Vide *Marm. Ox.* p. 168. Ep. 68. ubi XC tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam *Strabo* X. et *Suidas*, et ipse *Simonides* apud *Steph. Lyr.* p. 149. b. B. *Eusebius* inconstans esse videtur; vid. *Val. Max.* SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, et in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII, 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* MAJUS.

ead. l. 17. *Ἐπαροθένης*) Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post Zenodotum, unde et *Beta* audit, sive secundus; vid. *Prideaux.* an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat *J. de la Faye.* *Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat, se in *Verbani* pago *Malcorabia* fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed et tam vegetum, ut ferream quadrupedi solesam parvo negotio apponeret; cujus rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. *Johannes* de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, et CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII.) *Jo. Ernest. Scholts* eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter ejus Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII. anni 1608. Risvici prope Hagam comitum degens, ad ex-

tremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat et remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, et stipendio publico gaudens, ad CXIV. usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. et Eratosthenis aetatem, et aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. MAJUS.

ead. l. 18. Οὐ μόνον γράμ. etc.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III, 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. MAJUS.

Pag. 124. l. 3. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. *Strabone* teste X, 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, et *Heraclid. Pont.* libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum *Suid.* T. II. p. 472. Vitae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, qua et vivere et quiescere volentibus maturum est. MAJUS.

ead. l. 7. Θεῶν βουλομένων) *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante *Raphel.* ad Ep. S. Jacobi IV, 25. Item *Lucian.* Tim. *Heliod.* VI, 282. et VII, 5. p. 306. Plura *Grot.* ad 1. Corinth. XVI, 7. *Rittersh.* ad Salv. Massil. p. 262. et in sacr. lectt. l. c. 1. p. 5. ac *Brisson.* form. l. p. 69. MAJUS.

ead. l. 8. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβῆ, hic probat *Majus* ex *Inscript. Grut.* col. 680. 660. et 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime *Quintille*, cum omne praeclarum quandoque vocetur ἱερὸν. Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* II. A, 366. Auctor *Etymol.* in ἱερὸν ἰχθῦν, ac *Fuchs.* ad *Nic. Myrepsium* de antidot. Sect. l. cap. 203. Contraxi ex diss. *Maji.* REITZ. *Belinus* ex hoc epitheto conjicit, *Quintillum* fortasse sacerdotio quodam ampliore, ut auguratu, aut pontificatu, ornatum fuisse. LENM.

ibid. Κυϊντίλλε) Hoc accentu Edd. omnes etiam supra, initio hujus Dial. Et sic Περίλλος ap. *Suid.* et *Harpocrat.* Mallem tamen Κυϊντίλλος, ut Πέρυλλος ap. *Plutarch.* recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med. REITZ. Correxī in utroque loco vitiosum, etiam a recentt. Editoribus toleratum. LENM.

ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet *Fabric.* Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest *Phlegon Trallianus*, qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, nec non *Plin.* VII, 48. et *Val. Max.* VIII, 7. ac 13.

Ex recentioribus *Zwingerus* in theatro vitae humanae, Vol. XVII. L. 2. p. 2455. seqq. et *Jul. Barbaranus* in officina, sive promtuariorum rerum electarum, T. I. tit. 22. p. 297. ss. Ed. *Venet.*, an. 1569. *Marus*.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam *Eur.* Phoen. 409. *SOLAN.* Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat *Huet.* in praep. Evang. prop. IV, 51. p. 94. (monente *J. H. Majo*, in dissert. ad Luciani *Macrob.*) Additque, consulendum etiam *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. *REITZ.* Hallucinari *Reitzium*, qui Patriae Encomium confundat cum *Philopatride*, probe monuit *Belinus*. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud *Athenagoram* l. c. neque *Huetius* ita de eo existimat, sed de *Philopatride*. En verba *Huetii*: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, et inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior etc.* Vidit idem illustr. *Wielandus*. *BIR.* En etiam *Maji* verba in Dissert. dicta p. 7. ad verba textus: τοῦτο συμφέρον νομίζων, καὶ σύμπαντε μὲν κ. τ. λ.] „Non absimili ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est *Lucianus*; quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* *Demonstr. Evangel. propos. IV. §. LI. pag. 94.*) Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παροῖν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis.“ Unde patet, a *Reitzio* seductum *Belinum* errorem tribuisse *Majo*, qui huic ne in mentem quidem venerat. Omnino vero vix, puto, unquam quisquam — e recentioribus autem etiam *Schmiederus* in hoc numero est — in dubitationem aliquam de hujus libelli authenticia incidisset, nisi mirifica ista *Reitzii* levitate admonitus: adeo omnia ac singula per eum libellum propriam *Luciani* spirant naturam et orationem. Scriptus *Wielandio* videtur esse ab auctore seniore et reduce in urbem patriam *Samosata*, et specimen esse humanioris animi, quam venustioris ingenii. Et sic fere judicat etiam *Aug. Pauly* in Prolegg. ad Edit. *Somnii, Anacharsidis* et hujus libelli pag. XXVII. *LEHM.*

ead. l. 7. Οὐδὲν γλῆκιον) *Hom.* Od. IX, 28. 34. In posteriore cujus versu etiam est ἥς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in Luciano legendum. *REITZ.*

ead. l. 9. Θεώτερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θεώτερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. *MARCIL.*

ead. l. 13. Πατρίδας δὲ στίργουσαι) Etsi *Juntinae* lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio

plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ στίγ-
γῳ accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10. ὄνο-
μα στίγγοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5. bis, item 10. at-
que alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut *Diod. Sic. XI. c. 5.*
Herodian. VII, 6, 7. etc. quare non auscultandum *Juntinae.*
REITZ.

Pag. 126. l. 17. Νικώμενος) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.
Ad rem *Pauly* scite conferri jubet *Horat. Sat. I, 3, 43. etc.*
LEHM.

Pag. 127. l. 14. Καὶ νῆσοι θειώτερας etc.) Conferendum
jubet *Helinus Callimachi Hymn. in Del. ipso princ. Brr.*

Pag. 128. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non conte-
mno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumen-
tumve notat, ut *Herodian. I, 3. 5. ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν*
ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυον. Ptolem. Harm. c. 3. pr. δι' οὗ ἡ πλη-
γὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic
significari credo, ubi didicerit, i. e. *in patria*, quod exemplis
haud indiget: ideoque *Florent.* lectionem non recepi, etsi illa
defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo *patriae beneficio,*
ope, ut *Long. Past. II. p. 48. f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι,*
i. e. *per hunc Cupidinem flumina fluunt*, sive, ille auctor est.
Idem II, 77. διὰ τὰς Νύμφας ἐξῆσε, *Nympharum beneficio vi-*
xisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro
genitivo addere, vid. apud *Kuster.* ad *Aristoph. Plut. 93. 130.*
et 143. δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, *per me (Plutum) ei sacrificant.*
Ac plura de illa permutatione, in *Observatt. Eckhardi* ad ejusd.
Plut. p. 12. et 13. REITZ.

Pag. 129. l. 3 et 4. Κακώσεως — γονίων) Conf. *Bis Ac-*
cus. cap. 29. ubi de injuria, quam uxor a marito passa est. Hic
vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua,
vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus
commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes,
posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 15. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra *Musc. cap.*
5. atque alibi apud *Nostrum*, item *Diod. Sic.* ut ibi, ni fallor,
indico. Aliis *ἀνδρετα*, ut *Herodian.* plurimis locis, ac *Thucyd.*
II. c. 39. f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρας etiam. Sed ἀνδρετας
frequentius eidem; licet *III. c. 82. ἀνδρετα* vicissim in textu, ubi
Cod. quidam ἀνδρετα. REITZ. Cf. *De Salt. c. 12. Patas. 43.*
Omnino *Hermot. c. 7.* ibique in *Varr. Lectt. Tom. IV. 1. 29. 13.*
LEHM.

Pag. 130. l. 10. Ξενίας ἀλλοτρεσθαι) Subaudi αἰτία, πρὸ-
σε. GUYET. Quae statim adduntur, καὶ μετὰ θάνατον, in
Gesneri interpretatione plane omitta, recte *Fritzscheius* Quae aestat.

p. 204. cum prioribus potius, quam, ut vulgo in Edd. factum, cum sequentibus, jungenda esse monuit. LEHM.

Pag. 131. l. 4. Ἀλλὰ καὶ — ἀναιμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 5. Πεδίους ἀναιμένους) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* et quasi effusos, id est, amplissimos campos intelligere malui. GZSZ.

ibid. Ἀναιμένους) Ἀναιμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 7. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos. Obs. Crit. pag. 79. Pessime, ait, haec translata, sed equorum juvenumque altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: Spernunt autem equorum altricem (regionem), juvenumque altricem laudant. Opposita sunt ὑπερορᾶν et ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumsit. Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἱπποτρόφος et κουροτρόφος: et dum dicit auctor ἱπποτρόφος, respicit ad ea, quae paullo ante dixerat, σμυννομένους πεδίοις ἀναιμένους. Sunt autem πεδία ἀναιμένα, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro adversativa valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin et in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Past. III. p. 87. πείσων — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῆν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle Conf. eund. L. II. pag. 42. notasque Mollii p. 50. a. Sed quia Gesneri emendatio aeque est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. A, 601. et I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος et κουροτρόφος: illud Argorum epitheton, et aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulysse suo vocatur Od. I, 27. Τρηχέῃ ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπένδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 12. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime faciens προτρ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγαροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἱμερόμενος φωτός, ἀλλὰ τοῦ κα-

πνῶ. Alludunt et alii ad hunc *Homeri* locum, *Ovid.* de *Ponto* I. et *Philostratus* 786. SOLAN.

Pag. 132, l. 3. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὃς τις ἂν ἀκούσας — θέλῃ. Sed nec *Florentina* lectio displicet. Cum verq̄ utrumque bonum, numerum sequimur majorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 133. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλία περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 9. Ἀκριβοῦς ἄκαρος etc.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit *Diod.* Sic. L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrū ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 134. l. 5. Ὑπανα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὕπα μὲν ὁ Ζεὺς etc. GUYET.

ead. l. 6. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1. et mox ἡ ψάμμος δὺςβατος. SOLAN.

Pag. 135. l. 3 et 4. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis augunt praecordia. GESN.

ead. l. 11. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud *Lucanum* IX, 715. Concolor exustis atque indiscretus arenis *Ammodytes*, quem in *Hammoditen* quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino *Troglodytis* analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὀδύτην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, et omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 13. Βούρησις) Βούρησις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. *Nicand.* *Plin.* GUYET.

ead. l. 17. Ἰκτῖσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris et cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι.

τις, locustis et cicadis, quod miror vidisse neminem, *Bochartus* de Animal. Sacr. script. part. 2. L. IV. cap. 29. ALMEL. Ἰκτίος, καὶ τέττιξ) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viverrae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. *Bocharti*, summi sane viri, ἀκριός, nimis a scriptura et sono vocis ἰκτίος recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere *Plinius* X, 61. s. 81. *Vespertilioni membranaceae pinnae, uni.* Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. s. 94. *Membranis volant (i. e. ὑμενόντεσσι sunt) fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio.* Nimirum *hirundines* illae in mari, et *pisces* alii plures volant et ipsi; vid. *Aelian.* de Animal. IX, 52. Πέτονται ἰχθύες ὅταν δειώσῃσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto *Lucianum* dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτεροῖσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius justo pronuntiaret, et excipientem. Tolle enim adspiratas, et ν pronuntia exilius, ut solent Jotacistae, et pro ἰχθύσι existet ἰκτίος. Ita in *Diall. Merr.* VII. post med. ἀπεμύχτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine caussa suspicatur *Jensius*. GESN. - Ἰκτίσι) *Viverris Bened.* verte *milvis*. *Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec *milvorum* alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκριός) *Bochartus* recte emendat ἀκριός vide omnino *Nostrum* supra *Musc. Encom.* c. 1. KUSTER. In omnibus impr. et ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc *Solano*, et consuetudini ἀκριός ac τέττιξ conjungendi: nam ut ἰχθύσι non possim recipere, suadet tam articulus ταῖς, jam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam *Libyam*; quod de piscibus minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum pisces illos meos: certe non ea ratione, quasi pisces non possint comprehendi avium numero *Libyam* infestantium. Neque enim hoc dicit *Lucianus*, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.* Cf. *Varr. Leott.* LXX.

Pag. 136. l. 5. Παχύς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς ne me movet, quod mox c. 5. diserte παχύν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχύν τὸν ἰὼν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, et παχύς etiam aliter defendi potest, ut exponatur tumens veneno, veluti *Ovid.* de *Pythone* serpente

III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno*; tamen *παχὺς* hic praeferrem, propter adjuncta *βλαίος* et *εὐθύς*, inter quae *παχὺς* positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut *Solanus* π. jam delerit. REITZ.

ead. l. 6. *Πίμπρασθαι ποιεῖ*) Conf. *Jac. Elsn.* ad *Act. Ap.* XXVIII, 16, et *L. Bos* ad eadem *Acta* p. 90. REITZ.

ead. l. 16. *Παχὺν τὸν ἰὼν ὄντα*) De dipsadibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oritur, ait *Lucianus* ex sententia medicorum, *παχὺν τὸν ἰὼν ὄντα*, ἔπειτα *δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἶδος καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχόμενον*. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, et latissima diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro *ἔπειτα δευόμενον*, elegantius vetus Codex, *ἐπιδαψιλεύμενον πῶτα*, abundanter potu irrigatum. Nam *ἐπιδαψιλεύω* est largiter et copiose praebeo. GRAEV. Elegantissimam lectionem tanto minus reprobendam mihi censui, quum duobus Codicibus probis tertius Gori. accesserit. De verbo *ἐπιδαψιλεύειν* vero uberius egit *Homsterh.* ad *Diall. Mort.* fin. Tom. II. p. 658. sq. LENN.

Pag. 137. l. 6. *Ἐπὶ στήλης*) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem *Strabo* lib. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit *Theophr.* Char. *περὶ μικροφλοτιμίας*. BOURD.

ead. l. 7. *Ὡς ἐκ Αἰθῦνης*) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὡς a recentiore manu, quod et impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de sodali *Luciani* sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. *Ὡς ἐκ Αἰθῦνης*) Recepissem ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὡς sic satis commode intelligi queat, non statim cum *Solan.* ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam *ποιεῖσθαι* habeant, auspicio tamen subest, eodem et ὡς voluisse: quodsi itaque *ποιεῖσθαι* arripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ. Unice veram esse eam, quam recepi, lectionem, satis superque probat plurimorum et optimorum librorum consensus. Voca-
la ὡς ex ultimis praecedentis verbi *ἀποθανόντος* literis, et hinc jam necessario pro verbo *ποιεῖσθαι* finitum *ἐποίητο* ortum esse videtur. *Reitzii* iudicio nemo facile, qui Graece sapiat, sub-
scripserit. LENN.

ead. l. 9. *Οὐ γὰρ εἶναι*) I. e. *ἔξείναι*, licere. GUYET.

ead. l. 15. *Περιοπερᾶσθαι*) *Περιοπερᾶσθαι* augmento deleto dederat in *J. Solan.* et sic etiam scribit *Steph.* hunc *Luciani* locum adferens; unde tamen minime conficio, *Stephanum*

quoque ita corrigere, quia forsani praesenti insu. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem et κεκολλάσθαι praecessit, et mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi συνεσπειραμένος, et supra Philops. c. 22. ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Τῷα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, nescio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6, Τῶν πλθον) W. Τὰς τὸν πλθον οὐκ ἀναπλήσαιν ἐπαντλοῦσαι (sed exstitit puto in Ms. ἐπαντλοῦσας: nam alia manus jota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario J. Jens. REITZ.

Pag. 139. l. 3. Νίκανδρον) Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cujus versiculi in Theriacis a 559. inde conferri cum hoc libello merentur, ut et *Lucani* IX, 738. seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GERN.

ead. l. 5. Φύσεις) Sic *Polyaen.* plur. num. *Strat.* IV. pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac *Diod. Sic.* centies. REITZ.

ead. l. 7 sqq. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) *Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Ms. optime et certissime πρὸς Φίλλου, per Deum amicitiae et amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cujus et alibi meminit, jurat, se illorum majore in dies flagrare studio; quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide *Suidam* in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φίλλου praeter Ms. Gr. L. et *Veneta* secunda. In M. et reliquis Edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in J. est Φελλίου. SOLAN.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 9. Ὁλόθε) *Hesiod. Theog.* 30. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ τῆς δαφνης) Vid. *Hesiod. Theogon.* p. 30. et seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuisse, qui dubitarent

(*Paus. IX. p. 581.*); sed genuinam probat *Clericus ex Herod. II, 53.* quem vide ad titulum operis, et v. 211. SOLAN.

ead. l. 14. Κλείεις) Hinc patet, Lucianum legisse *κλείοιμι* pro *κλύοιμι*; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit *Guyetus*. SOLAN. Apud *Hesiodum* legitur *κλύειν*, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere *Θεογ. 30. seq.*

*Καὶ μοι σκήπτρον ἔδον, δάφνης ἐρεθλέος ὄξον
Δρίψασθαι θηγτόν, ἐνέπνευσαν δὲ μοι αὐδὴν
Θέλην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶτ' ἰόντα*

Καὶ με κλέονθ' ὕμνεϊν, κ. τ. λ. GERN. In *Hesiodo v. 32.* recte legi, *Θέλην, ὥς κλείοιμι*, Codicum jam auctoritate comprobatum. Certe Lucianum sic in suo libro legisse, satis est manifestum. Quare non erat, quod *Belinus* et *Schmiederus* Lucianum erroris et ignorantiae, *Wielandius* etiam fraudis cujusdam, quam dicit, palaestricae, damnarent. Ceterum *Wielandius* cum *Thoma Franklino* hunc dialogum pro fragmento habuit libelli, quem vel ipse auctor non perfecit, vel imperfectum casus nobis tradiderit. Quae conjectura ut non omnino improbabilis est, ita certe non necessaria videtur, ut exhaustam putes quaestionem, suis modo subus circumscriptam. Nihil enim aliud, credo, voluit auctor, quam amicum vel amicos aliquos, cum quibus prius de eadem re Hesioidea jocando disputaverat, rationibus nonnullis probabiliter expositis ad suam perducere sententiam. Idque utcumque hoc dialogo factum esse ne *Wielandius* quidem ipse negavit. LEHM.

Pag. 142. l. 2. Γυναικῶν ἀρετὰς) Significare videtur librum de mulieribus, de quo, ut omnino de scriptis Hesiodi, egit *Pausan. IX, 31.* ubi videndus *Siebelis* Tom. IV. p. 101 sq. LEHM.

ead. l. 10. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, *Te-lephum* inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De *Polydo* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide *De Salt c. 49.* De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro *Τήλεφον* *Valckenarius* ad *Herodot. lib. V. p. 392. v. 51.* Ed. *Wessel.* rescripsit *Τήλεμον*, assentiente *Belino*. De *Telemo* vid. praeter *Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI. v. 21.* ibique *Schok. Add. Ovid. Metam. XIII. v. 771.* BIR.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de *Salt. c. 49.* ubi quoque sic scribitur. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Ὡς ὑπεσχομένων) Locus corruptus in impr. *οὐχ ὥς* . . . In W. deest *οὐχ*, et a recentiore manu super inductum *ὥς*. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud *οὐχ*.

SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere post ὡς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deless, saluum erit ὡς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, et sic forsitan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὡς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend. Certe simplicissimam hanc rationem amplexus ego sum, Cf. Varr. Lectt. ΛΕΗΜ.

ead. l. 3. Ὑπὸ κόλπον) Et sic esse in FL aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26. et 39. p. med. ac Hermot. c. 37. med. et 81. a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36. etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20. Θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciph. l. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοῦμόν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11. μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

ead. l. 15. Δωτῆρες ἐάων) Hesiod. Theog. 46. 633. SOLAN: Δωτῆρες est Theogon. 46. et Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. et dies c. 15. p. 154. Artem, inquit, tradidit εἰς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἐὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, et ipsi δωτῆρες ἐάων. Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad II. Ω, 528. Ἔοικε γένους οὐδαιέρον ἢ λέξις (ἐάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐόν, τὸ ἴδιον. GESN.

ead. l. 14. Τῶν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 144. l. 12. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Ms. et editis ἀστολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin et significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, et ejus efficaciam ex Quintiliano huc

compares. GROS. Jure ad hoc ἀστυλογία offenderunt eruditi, quorum *Palmerius* conjecerat legendum ἀπολογία, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio *Florentina*. JENS.

ibid. Ἀστυλογία) Ἀπολογία legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. et Ed. *Fl.* uti legendum conjecerat *Palmerius*. In reliquis ἀστυλογίας. Conser tamen cum *Pisc.* c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. *Kusterus* αἰτιολογίας *Gronovii* probat. SOLAN.

ead. l. 15. Παραρρύνει λάθη) *Hemst.* margini adleverat vidend. *L. Bos* ad *N. T.* p. 273. Is igitur ad *Hebr.* 2, 1. ubi legas, μήποτε παραρρύνωμεν, docet, id reditū non posse *perfluere*, quod de garrulis dicitur, et quod verbo διαρρύνει vel διαρρύνειν exprimi solet, ut *Plutarch.* habet de *Garrul.* p. 502. Deim ex hoc *Luciani* loco, εἴ τι — παραρρύνει λάθη, i. e. si quid in *poëseos* cursu per imprudentiam omissum fuerit, alii-que, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν et παρακουεῖν, oppositum τῷ προσέχειν. idque apud *LXX.* *Proverb.* III, 21. opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: νῦν, μὴ παραρρύνῃς, τηρήσον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 145. l. 5 Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET. Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi *Aristoph.* *Nub.* v. 130. E. et *Ran.* 250. D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat *Aristoph.* *Nep.* 130 ubi docet *Schol.* proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam *Βατραχ.* 835. eadem orthographia et notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hio etiam σκινδυλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit *Hesychius*; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in *Schol.* ad *Nep.* l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός et σκινδαλμοί. sed σκινδάλμον, π. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος et σκινδαλμός aliquid dicere voluerit *Scholiastes*, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Caeterum eadem leguntur apud *Suidam* h. v. GESN. *Solani* emendationi adversatur scriptura *Scholiastae*. Sed si et *Aristoph.* et ejus *Schol.* ad *Nub.* v. 130. inspicias, videbis; in *Aristoph.* σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum *Bisetus* indicat, ap. *Suid.* etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. *Hesych.* triplicem scripturam adfert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τριεῖς δὲ διὰ τοῦ χ, σκινδάλαμος (σκινδάλομος *Ed. Hag.* male, credo)

ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo *L. Bos Obs. Crit. p. 186.* Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 6. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα οὐ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα οὐ. ΜΑΡΤΙΛ. Οὐ jam erat in Edd. nostris. REITZ.

ead. l. 11. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus SOLAN.

ead. l. 16. Οἴσεις etc.) *Hesiod. Ἔργ. 480.* SOLAN.

ead. l. 18. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ATK. Τοῦτο μὲν οὖν etc.) Sic procedit hic locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus praeponatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν etc. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis et referenda ad ὅσα. *Obsopoeus*, ad ipsum poëma qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum.* GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GERN.

Pag. 146. l. 13. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν σιάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενός καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem et teneritatem paullo post exarescens et corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GERN.

Pag. 147. l. 6. Μινωί) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer *De Salt. c. 49.* unde conjecturam facere licet, praedictum hoc Minoί a Polyido. SOLAN.

ead. l. 7. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. et L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. et Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) *Hom. Il. A, 93.* Et ad statim sequentia conf. *Il. B, 300. 332.* SOLAN.

ead. l. 10 et 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit *Benedictus* venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit *Obsopoeus*: *At si quis et ea, quae tu jactas, illi adscribere voluerit, et ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est

enim omnino haec vis ejus locutionis, ut ipse novit; unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies*. GRON.

ead. l. 11. Οὐκ ἂν φθάνοις) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 148. l. 4. Ἥδεις) In W. et P. ἤδεισθα· quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπελλύμηνεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus *Pausaniae* Boeot. p. 306. 7. *IVechel*. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδασκείη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἐστὶν ἐπὶ μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GERN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 15. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum et distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο superioribus esse adjungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GERN.

Pag. 150. l. 1. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra *Pseudol.* c. 8. f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὃ, τι καὶ λέγεις. Ibid. c. 20. f. οἶσθα ὃ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et *Paras.* c. 51. f. Item *Long. Past.* III, 106. καὶ ἐξήτουν καὶ αὐτοί. *Aelian.* V. H. I, 2. *Phalar.* Ep. 8. διδοὺς ἐγχυτην — ὧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Et alia, quae *Hemist.* jam dedit T. I. *Somn.* c. 7. ubi καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de *Calumn.* c. 30. pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegyptio et tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Ἀβὺν πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin et fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13. et vitam Commodi a Wottone Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπέτο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824. Ἐπον μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπον μοι, sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. II. K, 516. Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ et αὐτῶν in Apocal. VI, 8. item XIV, 13. quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπεσθαι μετὰ τινός pro τινι, jam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet J. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. REITZ. Id est, Tom. VI. p. 525. Cf. ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. LEHM.

Pag. 151. l. 2. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides; cui proximi remiges θαλάμιος audiebant; consule Poll. et Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χάλειν) Nondum probō illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21. ibique adlegata. Adde Rhet. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam indicata, recte etiam μακρὰ χάλειν legitur. REITZ.

ead. l. 7. Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον) Benedictus: navim circumagenti. Quod quis intelligat? et quanto melior Micyllus: per navigium circumcirca praeiunte? GRON. Similis phrasis supra Calumn. c. 5. περιηγητὴς τῆς εἰκόνης, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. Diall. Mortt. XX. ipso initio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισουρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16. ubi junguntur ὑπέβητα μύχτων, et ἐχρίμπτετο ἐπισουρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmonis tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem

Lucian. Vol. VIII.

ex imo quasi recessu attractam et prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπιτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Diall. Merr. X. (§. 3.) ἐπισσευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas et sibi permixtas. GESN.

Pag. 152. l. 2. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dips. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέρον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἑλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN. Non liberum, quem *Micyllus*, sed *liberalem*, quem *Gesnerus* reddidit, cogitare debebat *Solanus* noster. Sic facilius tulisset vulgatam vocem. Mox quod sequitur *Αἰγυπτίας* intactum reliqui, quamquam ob αὐτοῖς fuerunt, qui mallent *Αἰγυπτίσις*, ut *Marcland*. Ep. ad *Dorvill.* post *Marclandi* Exercitt. p. 302. *Schäfer*. Melett. p. 67. et *Jacob*. ad *Toxar*. p. 136. Sed vide quae de hac orationis figura notavi ad *Hermot.* c. 45. Tom. IV. p. 429. LEHM.

ead. l. 5. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἢ) Genuina haec scriptura, quam *Ven.* Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod et interpreti et *Bourdelatio* fraudi fuit. De Pallene vid. *Polyaen.* Strat. VII. p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, et orabant, quod locus *Thucydidis* a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χειμῶνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τετρίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριγῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενές ἐπὶ πολὺ αὕτη ἢ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco *Stephanus* ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut apud *Suidam* legitur, et Etym m. auctorem; quod etiam *Hudsono* placet, et confirmari luculenter potest ex *Clem. Alex.* p. m. 58. A. ubi ad hunc *Thucydidis* locum palam alludit. Praeter *Thucydidem* cum *Scholiis* vid. etiam *Eustath.* ad *Homer.* Il. Γ'. De cicadis istis, et *Meurs.* lect. Att. I, 1. et de fort. Athen. p. 6. *Philostr.* 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tñm Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime inter punctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522. ubi caeteroquin aequae imperite inter punctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas

implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, *Thucydidis* I, 6. Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαίμωνων, διὰ τὸ ἀβροδαιετον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοὺς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσοῦν τετυγῶν ἐνέρσει προβύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰωνῶν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ συγγενές ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrant obscura sane *Luciani* verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso *Thucydidis* loco. *GESN. Micyllus* reddidit: „Euge, Timolaë, quod nos commonefacis *Thucydidis* commentariorum, quaeque in prooemio de veteri nostra luxuria dixit, ille in Ionibus, quando illi tum una cum caeteris in coloniam, missi fuere:“ satis quidem bene ad verba, sed ad intelligentiam minus clare. *Wielanilius* sententiam *Gesneri* secutus vix cuiquam satisfecerit. *Belinus* vero, haud quidem injuria *Gesneri* iudicio reprobato, ipse tamen non magis commodam proponit rationem. Intelligens enim ad verba ἐν τοῖς Ἰωσιν verbum εἶναι, sic totum locum interpretatur: „Tu nous rappelles fort à propos, Timolaus, l'histoire de *Thucydide* et ce qu'il dit dans sa préface sur notre ancien luxe, qu'il retrouve chez les Ioniens, dès le temps auquel ils firent émigration.“ Sic scilicet puto alia quaevis, etiam maxime depravata, arte sua haud operosissima contorqueri posse. Mihi vero, qui istam artem non profitear, liceat potius, ut nunc leguntur verba vulgata, de explicatione eorum, quae undique satisfaciat, post variam mentis intentionem modeste desperare. *LEHM.*

ead. l. 7. Κρωβύλλον) *Crobylus* crinium plexus in acumen desinens, de quo *Thucydides* in primo. *Plutarch.* in libello de tacente *Pythia*. *Tertull.* lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium *Greg. Nazianzen.* Κερρονίδαί τέττιγα πλόπων ὑπὲρ υἷα γαλῆς ἤγνεντες. — *Cogn.* Legend. interpr. *Aristoph.* ad *Nub.* *Tzet.* histor. 301. *Chil.* 10. *BOURD.* Κρωβύλον, seu κρωβύλον, legendum. *GUYET.* De cicadis vide etiam *Aristoph.* *Equit.* v. 1336. *Dind.* ibiq. commentt. *LEHM.*

ead. l. 13. *ATK.*) *Luciano* haec, non *Timolao*, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. *SOLAN.*

ead. l. 15. Τῶν θυρῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructor navis, tanto plures habuit pelles et coria ad usum, quem *Pollucia* verbis licet describere I, 120. Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς διεφέεις

καὶ διφθεῖραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contrā tela varia) ἀντεσφρίζοντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τεχνίσματα τῶν νιῶν, ὅπως ὁ σιδηρὸς ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit et aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri et numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quodsi cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navὶ σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter injectiones vel impositiones coriorum, ipsaeque adeo injecta et affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse *Micyllum* video. Sed neque dissimulanda *Schefferi* sententia de mil. nav. II, 5 p. 141. qui intelligit ipsa vela e pluribus pelli-bus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς et ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam *Scheffer*. p. 235. GESN.

Pag. 153. l. 2. Τῶν κεροαίων) Hic certe κεροαίαι non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum *Micyllo* in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennas, et eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulum extrema ejus funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam *Lucanus* VIII, 177. et X, 495. Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo cornu suspensa antenna libratur, et ad malum alligatur: quod videre licet apud *Schefferum* de mil. nav. lib. II, 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἷαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφῇ *Schefferiana* ostendit. GESN.

ead. l. 7. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παρασεύσαντα, scil. τὰς χεῖρας. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* GUYET. Hic locus ostendit, apud *Suidam* non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, et in παρασεύειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro facessere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde *Long. Past.* l.

pag. 73. f. Ed. *Moll.* ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγκραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἔγνωκότα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. *Mollius* id raram ait, et ex *Suid.* tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν. *Μένανδρος.* Adde *Nostrum* infra *Sympos.* et *Thom. Mag.* tria haec *Luciani* testimonia adferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαρρῶ λέως ἀπέρχομαι. Sed et σοβείτω παῖς τοῖς πατηροῖς συγχοῖς, prope-
rat puer etc. aliaque de περισσοβεῖσθαι κῦλικας habet *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 87. *REITZ.*

ead. l. 16. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) *Plut. Dem.* navem memorat CCLXXX. etc. (*Baif.* 42.) de qua et *Athen.* V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit *Hasaeus* in nov. *Theol. Philol.* T. II. p. 718. col. 2. (quod mihi humanissime indicavit clar. noster *Jac. Ode*) ac plane persuadet; quia navis faber haec *Luciano* enarrare non possit, cum navis haec esset *Athenis*, illa in *Aegypto* sit fabricata; nec *Lucianus* cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ et nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Jam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti et centum cubitorum etc. *Parisi*nae interpres *Micyllus* verba illa, ajebat navis fabricator, plane omisit, forsitan quia sensum non inesse vidit. *REITZ.* Saue c. 7. *Timolaus* narrat, cum navis patrono (ναυκλήρῳ) se egisse. At hoc qui impediat, quo minus h. l. *Samippus* dicere possit, se sua a fabricatore navis (ναυπηγῶ), ad quem illa proxime pertinebant, accepisse? cf. c. 2. In formula μεταξύ λόγων, de qua ad *Diall. Mortt.* X, 12. dictum, delevi, auctoribus optimis libris, et monente *Luciani* usu frequentato, articulum τῶν vulgo interjectum. *LEHM.*

Pag. 154. l. 4. Προτόνῳ) Miram sane, tantae navis ma-
lum ita aptatum, ut demitti et restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχρηται καὶ. Sed neque *Ox.* nec *Fl.* agnoscunt. SOLAN. Omiserunt itaque *Reitzius* (quamquam retinens *Gesneri* versionem) et recentt., quasi re per se satis liquida. Mihi, suspicanti incuria illa facilius omitti, quam nimia curiositate intrudi potuisse, videbantur potius patienter ferenda quam impatientius extrudenda esse. *LEHM.*

ead. l. 5. Χρυσὸν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa *Colvius* ad *Apul. Bourd.* Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed *Ox. Cod.* χηνίσκον agnoscit, uti emendare jusserant bone

multi. Vid. *Salmas.* 404. C. *Plin.* Exerc. SOLAN, *Χηνίσκον*) Invitis Edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver. Hist. cap. 41. Viderat jam *Brod.* vulgatam sic corrigendam, *Thea. Crit.* part. II. p. 457. Jam vero, cum et *χηνίσκον* in Ox. reperitur, nullus haesitationi amplius locus. *Guyetus* adscripserat: i. e. ἡ ἐπιλείπεται χηνοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ

ead. l. 7. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεώς) In hac navi et tutela et *παράσημον* videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 403. et de tutela navium collecta a *Meursio* ad *Lycophr.* p. 131. seq. Sed omnium disertissime *Scheffer.* de mil nav. III, 1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr. GERN.

ead. l. 8. Ἐχονσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt; unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, et quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita omineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino *Virg.* Aen. X, 156.

— Aeneia puppis

*Prima tenet, rostro Phrygios subjuncta leones;
Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.*

SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγῆς) Salmuriensis, cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum. Quid παράσιον Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex *Florentina* editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγῆς. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste *Servio*. Paullq post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστὲρα, Διοσκούρου τὸν ἑτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, *Dioscurorum* videlicet alterum, in *carchesio* consedissee. Vide *Polluc.* lib. 9. *Macrob.* lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τριήλην dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτερόν et καρχήσιον idem notavit *Pollux*, sed de *carchesio* addit, illad aliter etiam dici ἡλανάτη, et θωράκιον. Fuerant autem *carchesia* picta et minio illita, ut flammei essent splendoris. *Apul.* XI. *Metam.* *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic Edd. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni carchesio con-

spicua, Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. *Catullus*:

Lucida quae splendent summi carchesia mali.

GRAEV.

ibid. ΑΙ γράραι) Adscripsit *Hemsterh.* vid. *Duk.* ad *Thucyd.* VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum *σημείοις* interpretetur *καταγραφαὶς τῶν τριηρῶν*, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed et de *παράσημοις* ac tutelis navium cogitari possit. *REITZ.*

ibid. ἱστῖον τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis *παράσιον*, nescio an satis cognitum *Scheffero*, qui *Parasiam* appellat de *Mil. Nav.* III, 1. p. 170. ac 175. quod alias *παράσημον* est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. *Παράσιον* ergo puto illud esse, quod alias vocatur *σιφάριον*, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis, *Seneca* ep. 77. pr. *Subito hodie nobis Alexandrinæ naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, et ex ipso genere velorum Alexandrinæ, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequè adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v, 325: Albo rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecæ, et ille alter Lucani V, 429. Summaque pandens Suppara velorum, ut hic ἱστῖον τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut antennam communem haberet, pede autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad-malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare *Seneca* l. c.) sed illud quoque, quod *Isidorus* etym. 19, 3. *unum illi pedem* diserte tribuit, et Scholiastes ad *Lucani* l. c. describit suppara, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topseilen*. Unam illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse *Schefferum*, ut *Parasiam* pro *παράσημον* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. *GESN. Τὸ παράσιον*) *Hasaeus* *Thes. Theol. Phil. T. II. p. 719. Gras-**

*viu*m reprehendit, qui *Florentinas* *καρχήσιον* amplectatur, cum id sit glossema vocum τοῦ *ιστίου* *παράσιον*, nec facile dici *ιστίου* *καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, et nusquam sit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ *ιστίῳ*. Adeoque pro vulgato *παράσιον*, docet legendum τὸ *παράσιον*, intellecto μέγας, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ *καρχηόλου*, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura *Hasaeo* adsentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a *Graev.* plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσιον*, aeque ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine et partibus vid. apud laudatum *Hasaeum* l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιῳ* s. *παράσιον* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de *Hasaei* sententia edoctus sum. *Ιστίον* non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. *Παράσιον* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: et si lubet omnino a verbo *παράσιῳ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e *Seneca* protulimus de *supparo*, *Nulla res aequè adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρὰσπεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, unica vocali mutata, et transpositis literis, fuerit *σιπάριον*, aut *σύνπαριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.*

ead. l. 10. *Στροφεῖα*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, et ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN

ead. l. 12. *Στρατονέδω ἂν τις σικάσειεν*) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31. 2. homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *σιταγωγός*. GESN.

Pag. 155. l. 2. *Πηδάλια*) Plur. num. Confer supra *Toxar.* o. 6. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀναφаланτίας τις*) Omissam in Edd. voc. *τις* adscivimus ex Ms. Reg. 2956. BR.

ead. l. 14. *Ἀκάμαντα*) Cyprī promontorium. *Ptol. Ortel.* GUYET. Mons et promontorium Cyprī occidentale, quod nunc Italīs nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum et Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 16. *Χελιδονίας*) *Χελιδονίας πέτρας* *Stephanus* vo-

cat. GUYET. Insulas Chelidonias et Promontorium Sacrum, mox a nostro ἀρωτήριον dictum, Pamphyliæ et Lyciæ fines fecisse, tradit *Strabo* compluribus locis, ut XIV, 2, 1. et 3, 8. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. p. 588. et 664. Sed quid *Auloni* illi faciã, per quem navis Aegyptia ad Chelidonias venisse narratur, non mihi satis liquet. Dormitarunt plerique interpretes. *Conr.* quidem *Reitzius* Indic. h. v. Laconicam (mirabile dictu!) intelligit urbem; *Belinus*, quod aequè mireris, Aulonem illum regium, de quo *Strab.* p. 520. *Casaub.* qui in media erat Syriæ continente situs prope Paradisum oppidum. Vid. *Mannert.* Geogr. Tom. VI. Vol. I. p. 426. *Micyllus* reddidit: *per angustias illas*; definitius *Wieland.* durch die Cilicische Meerenge. At nec novi ego fretum Cilicium, quod nescio an cum sinu Cilicio confuderit interpret vernaculus; nec *Αὐλῶνα* sic κατ' ἐξοχὴν de illo, si quod fuit, freto dictum scio. Quodsi itaque genuina sunt verba διὰ τοῦ Αὐλῶνος — at vere sunt, et perperam ea omissa sunt in *Gorl. Cod.*, quia necessario addere auctor debebat, qua via navis illa Sidone ad Chelidonias usque depulsa fuerit — videtur mihi ὁ αὐλῶν illius regionis esse angustia maris, quæ erat Chelidonias inter et Promontorium sacrum; quod fretum mox cap. sq. ipse auctor describit satis convenienter cum iis, quæ *Strabo* narrat Lib. XIV. p. 664. sq. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. Hanc autem voci αὐλῶν vim esse, ut non solum convallem angustiozem, si de terra continente agitur, sed etiam, ubi de rebus maritimis sermo est, fretum maris significet, non est quod multis probem. Cf. *Tragopod.* v. 24. LEHM.

Pag. 156. l. 4. Κατ') Sic L. et *Fl.* optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπόξυροι) Conf. supra *Prometh.* sub init. ubi ἀπότομοι τε — πέτρας Edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem *Hemsterh.* non retulit in suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in *Rhet.* c. 7. REITZ.

ead. l. 15. Διοσκούρων — ἐπιπαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro *Merced.* c. 1. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Τὸν Μαλίαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλία. In O. vero, et *Fl.* τὸν Μαλίαν, quod secuti sumus. SOLAN. *Guyet.* Μαλία legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλίαν cum *Thucyd.* III, 4. et 6. servavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII, 916. Apud *Strab.* Μαλίαν frequenter, interdum et Μαλίαν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ τοῦ Νηρείως ἡλ.) Mentem *Luciani* hic non satis assequor, aut cur *Nereum* hic adsciscat. SOLAN. Puto, ob senectutem vegetam et callidam, quam notionem veteres omnino

diis marinis tribuerunt, ut de Proteo supra vidimus cap. 6. extr. Ipse Nereus εἰβουλος audit *Pindar.* Pyth. III, 163. Et vatem habitum fuisse, vel ex *Horat.* Od. I, 15, constat. LEHM.

ead. l. 11. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Charon. c. 21. et De Luct. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, idque firmatur etiam locis Nostri ab *Solano* indicatis, quibus adde mox c. 11. ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1. δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκενώσῃσαι. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Ejiciendum ergo. REITZ. Intercedam. Considera modo loquentis habitum et affectum, et omnis orationis formam; sic potius conservandum, quam in exilium mittendum, videbitur commodissimum pronomen. LEHM.

ibid. Ἐν χρῶ ἡ κουρά) Vid. notam ad Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοῶσιν) Quod J. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi verum inchoat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐ μικρὸν — ἀνακνυλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακνυλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. §. 6. f. REITZ.

ead. l. 13. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi jocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 14. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγῇ. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Pag. 159. l. 7. Κοινὸς Ἐρμᾶς) *Phrunut.* cap. de Mercer. *Theoph.* Charact. 24. Latini in commune. *Seneca* Epistola 120. Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἐρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἐρμῆς postularetur. *Casaub.* ad *Theoph.* l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani adlegans Ἐρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἐρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 17. Δώδεκα — Ἀττικά τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοιτο) *Benedictus*, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque adscendere queant re-

ditus ejus, et, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit *Micyllus*, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret*: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certè videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur; sed rudius generaliusque odiderit. GRON.

ead. l. 14. *Ὀὐρίῳ*) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *Ὀὐρίῳ*. SOLAN. *Ὀὐρίῳ* rescripsi, quia sic solet ap. alios, et ap. Nostrum. Supra 1. Ver. Hist. c. 5. *Ὀὐρίῳ, ἀνέμῳ* etc. REITZ.

Pag. 161. l. 5. *Εἰ καὶ*) Vocula *εἰ*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, hactenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὡς γάρ*) *Ὡς* leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod et vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 8. *Τριάρμενα*) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 10. *Ἐν Πειραιῇ*) Sic et infra Dial. Meretr. VI. recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri causa detracto jota, *ἐν Πειραιῇ*. Est enim cas. rectus ὁ *Πειραιεύς*. Vid. *Strab.* IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas *Πειραιεῖ* legendum, ut *Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ* c. 20. et alibi. Sed et *Πειραιεῖ* sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. *καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι*. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐν γέλῳ — ποιήσεσθε*) Sic supra Quom. Hist. c. 32. *Tox.* 22. etc. REITZ.

Pag. 162. l. 1. *Ἀποπλευσοῦμαι*) Fut. 1. circumflexum Attioe, cujus exempla frequentia vide ap. *Maith.* de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex *Thucyd.* et *Xenoph.* multa adfert. REITZ.

ead. l. 4. *Ἐπιστάντες*) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὧς ἐπιστάς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. *Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν*) An sic legend. *ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτησόμενους* — ἀκμήτας δύνασθαι εἶν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde et infra *Gessnerum* ad *Philopat.* c. 23. pr REITZ.

ead. l. 11. *Πρὸ τοῦ*) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30. et *Necyom.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐνοδίας τελευτή*) Horum mysteriorum meminit *Pausan.* p. 72, 23. non quidem titulo *Ἐνοδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciph.* I. Epist. 18. pr. REITZ.

ibid. Ἐξ τὸν κόλπον) Vid. *Pro Merc. Cond.* c. 6. cum nota nostra, et *Theocrit.* Schol. VI. εἰσθασιν αἱ γυναῖκες ... ἐς τὸν κόλπον πύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρέπομεναι Vid. *Hartung.* 657. SOLAN. Conf. idem supra *Pro Merc.* c. 6. f. notamque *Solani*, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

Pag. 163. l. 11. Τὸ ἐπιρρέον) Subaudi χῆμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. *Diog. Laërt.* p. 138. C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua euarrantibus. SOLAN.

Pag. 164. l. 13. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπὶληψ.) *Benedictus*: paullo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. *Micyllus*: paullo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse et vagari; cum clare dicat, *vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, adsumam.* De Morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς καταλλοτῶς. GRON.

Pag. 165. l. 2. Ἐπιμετρήσω) Conf. *Philops.* c. 24. f. REITZ.

ead. l. 5. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ. Saep̄ εἴ τι in ὅτι vel ὅ, τι temere a librariis mutatum deprehendas. Nec h. l. est, quod a probissima vulgata deficias. Quae sequuntur Lycini verba: Λέληθας σταυρὸν ἔχων ἐν τῇ νηϊ, satis liquet hanc continere sententiam: *Inscius ipse illud (τὸ ἡδιστὸν πημάτων ἀπάντων) jam habes in navi.* Quae ratio alias etiam apud nostrum scriptorem frequentissima *Gesnerum* in interpretando hoc loco adeo fefellit, ut falsa sua interpretatione: *Oblivisceris, te in navi esse* alios quoque interpretes vel in errores, ut *Schmiedorum*, vel certe in aliquam dubitationem, ut *Belinum* et *Wielandium*, abstraheret. De Salt, in. Tom. V.

p. 117. λέληθας σεαυτὸν τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. Sed vereor ne γλαῦν ἐς Ἀθήνας. LEHM.

Pag. 166. l. 3. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα vos animae viles, in vobis jactura et periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, et pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 6. Κιθαροφῶν) Amphion hic est, cujus historiam habes Diall. Marr. VIII. Vid. etiam *Plut.* de delphinibus 282. f. et *Aelian.* de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. Diall. Marr. IX. et *Philostr.* in Herode p. 551. de statu isthmi ab eo positus, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελγαῖνα. Quia cum in ea ora appu- lisset Melicerta, in ejus honorem Isthmia Sisyphus Corinthio- rum rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec et alia ex nummis illustrat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνορωρύνχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesau- rum ab Attico Herodis, patre repertum, de quo *Philostr.* He- rod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus lique- bit. SOLAN.

Pag. 167. l. 2. Ἡσιόδον) Jubet *Hesiodus* *Erg.* 405. οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ibid. Οἶκος) Οἶκον fors. legend. *Hesiod.* οἶκον μὲν πρῶτι- στα etc. GUYET. At quidni tum etiam πρῶτιστα pro πρῶτον? Lucianeus enim textus saltem non adversatur vulgato casui re- cto. LEHM.

ead. l. 4. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare pos- sit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν ex- ceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, et compre- hendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν su- perioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde me- morat περὶ τὸν Ἰσθμόν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum pu- tem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere et secare nolim. GESN. *Belinus*, Mss. Regg. 2956. et 2959. auctoritatem secutus, ita hunc locum resinxit et interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνῃ ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμόν κ. τ. λ. *Pai déjà acheté tout le territoire d'A-*

thènes (à l'exception du thym et des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme etc. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii. Bir. *Wielandii* locus et sanctus et planus esse videtur; optare Adimantum praedia Delphica et Isthmica, in quibus per tempus ludorum illorum commorari possit. Mihi vero, et si haec *Wielandii* non improbem, tamen jure haereri posse videtur, quomodo verba ὅσα ἱσθμοὶ et περὶ τὸν ἱσθμὸν ὅλγα recte concilietur. LEHM.

ead. l. 7. *Ἐνυδρον*) Forsan *ἐνυδρον*, quod et Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro *ἐνυδρον* reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. *Εὐ* — tamen hic praefero propter additum *εὐχαρπον*. Ut recte *ἐνυδρος* supra i. Ver. Hist. c. 28. et Rhet. Praec. c. 7. Sed et alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ. Cf. Hermot. c. 26. Tom. IV. p. 37. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 168. l. 2. Καὶ τοὺς διακόνοὺς αὐτοῦς) Notat *Wielandius*, alludi fortassis ad aureos illos adolescentulos in Alcinoi aula *Homer. Odys. VII, 100, LEHM.*

ead. l. 12. *Ἀμμοκράτης*) Demonstratum innuere videtur Herodis inimicum, *Philostr. pag. 554. et alibi, ut 559. . .* (ubi quidem *Ἀμμοκράτου* habent.) SOLAN.

ead. l. 14. *Εὐμεγέθεις βάρβαροι*) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem *pag. 939. apud Athen. lib. I. BORD.*

Pag. 169. l. 1. *Τὴν ὥραν*) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν κελύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET. At vide eandem formulam sine κατὰ *Somn. s. Gall. c. 7. Tom. VI. p. 317. LEHM.*

ead. l. 6. *Ἐλαϊον*) Antiphanes μέγον ἐξ Ἀθηνῶν apud *Athenaeum 27. E.* Melius conveniret ἄκαννον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. *Athen. l. c. SOLAN.*

ead. l. 7. *Μέλι* — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditiescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est *Strabo L. XI. qui id vocat ἀκάπνιστον, et Plin. L. XI, 15. Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidè vorent etc. Rursus nimio fumo insciuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acrescentia. Et ob id inter*

genera servatur, quod *acapnon* dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt *mel sine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ *Reinsius* L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ λαγῶς) Λαγῶς scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεῶ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, τὰς, ἀλεκτροῦν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, et οὔεις quoque in οὔς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Guyeto adsentior. REITZ. Imo vero οὔς erat scribendum, quod vel vitiosa scriptura vulgata οὔεις pro legitima οὔεις arguit, et probatur etiam singulari numero λαγῶς, qui jam nullo modo in pluralem est mutandus LEHM.

ead. l. 12. Ἀποφρέτω) Sic Verus factitavit, teste *Capitolino*, in magno illo convivio, de quo c. 5. loquitur. SOLAN.

ead. l. 15. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Sympos. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Τηῆρεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. et Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis virutum distribuendam quotannis reliquerat. Vide *Philostr.* v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis et de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto: lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550. mecum, credo, senties. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπομεμαγμένην) *Theocr.* in Ἀδωνιάζ. οὐκ αἰλέω μὴ μοι κενεῖν ἀπομαξής, subaudi χολνικα. GUYET. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 253. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόνης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀποφράγη, πάντα οἴχεται) Interpres: ergo scis, *Adimante*, quam tenui de filo puer iste *Plutus* dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puerο *Pluto*? Nescio sane, quem sibi interpretes sinxerint puerum *Plutum*, quem nemo poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litara tolli potest, et necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus *Antonius Schultingius*, Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc

sensu; quam tenui de filo omnes has divitias pendeant. Atque sic sensus planus est et facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III. c. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum et ridiculum foret, si isthic legas πᾶς στρατός; sed aeque ridiculum est illud apud Lucianum πᾶς πλοῦτος. L. Bos. Ὁ πᾶς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem et adscripserat GUYET. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὐτοὶ πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. GERN. in Addend. Formulam ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἀπῆρτηται illustrat imago, sub qua universa hominum vita proponitur Charon. c. 16. et 17. ubi legas ἤρτησθαι ἐκ λεπτῶν νημάτων, ἀπὸ λεπτοῦ κρέμασθαι, οὐδὲ οἶδεν ἀπ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. Omnino ipse locus adeundus. LEHM.

Pag. 171. l. 3. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνα; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνα; ΑΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 5. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro jam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significato retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis et ἤδη conjicere, quod dictantes ἔδι pronuntiabant. REITZ. Magis placet ἄρτι. Cf. e Charonis loco dicto c. 17. verba: ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον ἄπεισι (moriatur), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς (τῆς οἰκίας) αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἐν αὐτῇ. LEHM.

ead. l. 14. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit J. Elsner. Obs. ad Galat. V, 4. REITZ. Cf. Charon. c. 14. ubi et de Polycrate, et paullo ante de Croeso agitur. LEHM.

ead. l. 7. Τὸ, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ. Incommodiorem vocem vulgatam nolui tamen ideo cum alia iucerta commutare. LEHM.

Pag. 172. l. 4. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

ead. l. 9. Χοιρινίδα) Sic impr. plerique et Ox. quae vox

paullo insolentior editori J. visa est, adeoque *χόλινα* reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπη-
ραίσω dativo, non genitivo, jungitur. GUYET. Laudo, et
εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.
Potest etiam τὴν εὐχὴν scripsisse auctor. Quare satius duxi
servare vulgatam, licet, ut opinor, vitiosam. LEHM.

Pag. 173. l. 11. Ἄλλος ἐπ' ἄλλω) Sic edidi hanc formu-
lam ex Ox. Vulgo enim legebatur ἄλλος ἐπ' ἄλλους, contra
Luciani usum, qui solet ἄλλος ἐπ' ἄλλοις, quod parum aberat
quin scriberem, nisi Codicis auctoritas praevaluisset. Cf. Alex.
c. 30. Gall. c. 24. Epist. Sat. c. 37. et qui locus huc maxime
facit Epigramm. 12. Varii autem hujus formulae Lucianae
modi conspiciuntur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 13. Πεντακισχιλλούς) Quingenta millia pro quin-
que m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 14. Ἀρχών) Interpunctionem mutavi, cum lege-
retur προκριθεὶς, ἀρχὼν ἀριστος etc. REITZ.

Pag. 174. l. 4. Ὅμοιον) Ἀν' ὁμολῶς; GUYET. Ὅμοιως) In
omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi.
Vid. Prometh. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non
videbam. Nunc tandem apud *Homerum* invenio Iliad. B, 554.
SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecua-
ria Persio. LA CROZE. Nimum hac observatione respecta
Wielandius reddidit: Nun bin ich doch begierig, was du mit
einer so grossen Menge arkadischer — Thiere anfangen wirst;
cogitans nempe de asinis, de quibus h. l. vix existimo cogitare
Lucianum potuisse. LEHM.

ead. l. 19. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Persane. GUYET. Sic
εἰς τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere *Aelian.* IV, 4. εἰς τὸ
σχημά τινος, vel εἰς ἑλὸν τινος ποιεῖν, ad imitationem, figu-
ram, modum quandam quid facere, *Herodiano* frequens. REITZ.

Pag. 175. l. 1. Περιαγαγὼν — τῷ χεῖρε) Vid. *Xenoph.*
Cyrop. VIII, 127. 20. et *Ell.* II. p. 266. 30. quo alludere vide-
tur; et *Brisson.* Persic. I. Hunc autem morem apernit mihi *Jo.*
Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege,
vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera
alteri applicetur. Non assecutus est *Lydiat.* Marm. Ox. p. 68.
SOLAN. De tiara recta regum Persarum, *συρβασία* proprie
dicta, vid. idem *Brisson.* de reg. Pers. princ. I, 10, 2. Conf.
Aristoph. Avv. v. 490. I. LEHM.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὅλως) Mirum sane, in tot peregrinationi-
Lucian. Vol. VIII. K k

bus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec *Belinus*: *Dusoul*, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que dans tant de voyages *Lucien* ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement! BIR.

Pag. 176. l. 1. Ὡς Ἀδείμαντε) In Ms. Reg. 2954. ὡς Σάμπνε unde *Belinus* personam Adimanti huc inserendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὄρες, ὡς Σάμπνε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ οὐ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. BIR. Hanc *Belini* emendationem quum confirmaverit Codex Gorl. non poteram non ut probissimam sequi. LEHM.

ead. l. 6. Συμπαρεδρεῖν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscripsit hunc locum vir doctissimus *Ger. d'Arnaud* capiti octavo elegantis opusculi sui de *Dis παρῆδροις*. GESN. Reddiderat autem *Gesnerus*: cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Satis contorta, vel potius plane inepta sententia. Quare facile admisi optimam Codicis Gorl. lectionem συμπαρῶσι, praeunte jam *Schmiedero*. LEHM.

ead. l. 9. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 12. Κεγχρεαῖς) Sic Edd. Κεγχρεαῖς emendat *Solan.* vid. ejus rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo adfert *Wass.* ad *Thucyd.* VIII. c. 10. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd.* *Scylac.* *Strab.* et *Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia et supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, et *Th. Mag.* indicante ibid. *Jensio*, utrovis more scribi, etiam observat *Reitz.*

ead. l. 14. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. et Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit *Belinus*. BIR. Haud pravam corollarium est *Jacobi* conjectura διαβαίνωμεν proposita ad *Toxar.* p. 159. quamquam locus collatus c. 33. οὐ πρῶτος — διάβαινε (scil. τὸν Εὐφράτην) non magnam habet vim probandi. LEHM.

Pag. 177. l. 1. Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque *Benedictus*, captis civitatibus immunitis, et praefectis ibidem facile relictis: cum *Micyllus* pariter dedisset, ac civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, et distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim et solent scriptores loqui, et sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, utramque Cilicias

oram, maritimam videlicet et montanam. Si enim ὄρεινῃ non est παράλιος, non potest ferri ora: et cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

ead. l. 14. Ἀποδιδράσκεis — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

Pag. 178. l. 1. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, per multis docet J. Elsn. Obs. ad N. T. I. p. 347. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom. Il. Θ, 110. Τρωσὲν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἰθύνοντες, et ex Aeschyl. Agam. 61. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7. aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68. 69. REITZ.

ead. l. 15. Εἴκοσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

Pag. 179. l. 1. Τῶν πλησίων) Et si οἱ πλησίων alibi rectius et usitatius, ut supra Necyom. c. 16. med. μηδὲν τοῦ πλησίων διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ. Atvero ex hac ipsa vicinia natum esse videtur vitium scribendi, quod in Luciano quidem vix amplius ferendum erat. LEMM.

ead. l. 2. Κατέλεξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter (quam) frangendi intellectu positam, memini. Solicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solenne in hac re verbum est, unde paullo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATBAEEE, KATBAEE. GERN.

ead. l. 16. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres jam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16. et notam nostram. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγο.) Ἐπὶ στήλῃ leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, et sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederrunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T et Γ

litteras: viderat idem litterata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella, cippus, pila*, cum stant, scriptis servandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa jacent, sive litterata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 3. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. Αὐ παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant: forsitan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, et πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo etc. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, et simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellips. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 181. l. 17. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. et Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 182. l. 9. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνέτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω conjunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω: moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Αναβ. I. pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνέτωσαν forsitan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi scripti invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei adsentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 10. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 13. Αἶ ἄν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἶ delendum. REITZ.

ead. l. 14. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἤκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III. p. 151. f. Hom. Il. Θ, 12. et alibi. et compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsitan patebit ex Indice, ne alios addam, quia

nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam *Th. Mag. v. ΑΠΕΛΕΣΙΝ*, aliquanto meliorem jure; vid. *Hemst. T. I. p. 181. sq. REITZ.*

Pag. 183. l. 1. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua jam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpres cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. *GUYET.* Lege omnino, ut edi curavimus, ἑκστάδιος, uti recte scribitur in *Ven. 2. Bas. 1. et 2. et Par.* ut ἑκσπονδος, ἑκπρόθεσμος etc. In *L. Schol. et Fl. ἔξοι*— In *O.* vero et reliquis ἑξοι— neque Graece, neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat; et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint decem. *SOLAN.* Non vere narrant *Solanus* et *Reitzius* et cum his *Fritzschi*, in *Bas. 1.* legi ἑκστάδιος, quum illic vox legatur adspirata. Sed *Bas. 2. et 3.* genuinam habent vocem, quam etiam recte reddidit *Micyllus*: extra praescriptum stadium. Itaque *Guyetus*, interpretem vituperans, Parisiensem significasse videtur. *LEHM.*

ead. l. 15. Ταύλα λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 184. l. 13. Νεῶς) Νεῶ plurale corrigit *Guyet.* certiore jure, quam supra c. 23. λαγῶ pro λαγῶς. Nam cum οὓς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεῶ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὓς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin *Guyeti* emendationem, invitis *Edd*, recipiam. *REITZ.* Cf. *Pro Merc. Cond. c. 13. Tom. III. p. 300.* ubi similia leguntur: καὶ εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα κ. τ. λ. Pro νεῶ autem, quod vulgo ediderant νεῶ sine jota, in *M.* illic νεῶς (i. e. ΝΕΩΙ) legi notatum a *Reitzio*. Et sic fortassis etiam h. l. ΝΕΩΙ corruptum olim est in ΝΕΩΣ. Quapropter nullo modo dubitabam certissimam *Guyeti* emendationem recipere. *LEHM.*

Pag. 185. l. 1. Ἐπὶ πλεῖστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 4. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde decessum. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπε, et simil. GUYET. Habuimus supra c. 36. pr. *REITZ.*

*ead. l. 14. Δακτυλούς) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas et miras virtutes inesse putarent; vid. et *Philops. SOLAN.**

Pag. 186. l. 11. Μηδὲνα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένι

οὕτως εἶναι ἀνέραςτον ὅτι etc. existimā a Luciani manu pro-
fectum. Quamvis enim raro ἀνέραςτος active ponatur, sic etiam
usurpari movent grammatici. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset.
Jam vero non omitendum duxi, quia vel magis abundat alibi,
ut Necyom. §. 16. τὸν δὲ *τινα* καλὸν εἶναι ἐκδόμησε. Confer et
de Calumn. cap. 16. ac 20. et Pseudol. c. 6. ubi ὄν, οὐσα, et
εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

ead. l. 16. *ὑπὲρ τὸν Ἰάκινθον*) His utitur Jac. Elsner.
ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad Corinth. XI. 23.
ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς. Sed ut ellipsis
ista rarior, ita Lucianum illud ubique obvium. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Δήσεις με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt
haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde
eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia
suppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δήσεις με ταῦτα ἔχοντα)
Conf. μηδὲν δὲν ad Rhet. Praec. c. 18. f. Et οὐδὲν δήση Dial.
Meret. 2. *Aelian.* V. H. II. c. 14. κατέμεινεν οὐδὲν τι δέομενος,
commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac
diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2.
ante med. est, οὐδὲν δήσεις τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim
persuadet *Solan.* vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini,
dies deficit me, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris
deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ et δέισθαι quoque inter-
dum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur.
Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec
habentem*. Cum accusativo person. *Steph.* ex Eurip. notavit,
δεῖ σε μακροῦ λόγου, et accus. rei, ex eod. ἐν δεῖ μόνον μοι.
Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3. pr.
σοι δήσεις. Amor. cap. 3. f. Ἄλλα σοὶ — δήσεις et δεῖ τοῖς
γάμοις *Alciph.* III. Ep. 49. f. *Lys.* pag. 53. Ed. Lond. οὐδ'
ἐκείνοις δήσειεν χιλίων νεῶν. Quodsi quis igitur hic legat, *μηδὲν
ἔχοντε*, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia et accus.
pers. et accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat,
hic utrumque conjungi. REITZ.

ead. l. 11. *Γρύψ*) De gryphis supra dictum est ad ultima
verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II. p. 464. sq. LEMM.

Pag. 188. l. 2. *Ἀυθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα*) Τὸ
βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 3. *Εἰ τύχοι*) Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui
εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἄν ἐξῇ*) Legendum ἐξῇν. GUYET.

Pag. 189. l. 7. *Γέροντα*) Non ergo a juniore Luciano hoc

scriptum est: aequales enim esse, qui colloquantur, omnia suadent. SOLAN.

ead. l. 13. *Κατὰ δάκτυλον ἔνα*) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 16. *Ὅς περιθιμνόν σε παύσει μωραλίζοντα*) Nescio, quid velit *Benedictus*, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probro *Micyllum*, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 17. *Κόρυζαν ἀποξύσας*) Vid. ad *Indoct.* cap. 21. et de ἀποξύσας notata *Hemsterh.* in *Ed.* minore *Dial. Lucian.* p. 26. quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. REITZ. Inserta huic Editioni inveniis *Tom. II.* p. 495. In proximis ἡ τοῦτο μὲν etc. ἡ interrogative redditum ab interpretibus Latinis. Rectius correctivae capias, aut potius, doch; de qua particulae vi, olim non satis agnita, egimus in *Adnot. ad Toxar.* c. 62. *Tom. VI.* p. 502. sq. LEHM.

Pag. 190. l. 2. *Ἀνεπλήρητα*) Hoc *Luciani*, item ex ejusd. *Pseudom.* et *Reviv.* et ex *Xenoph.* atque *Simpl.* in *Epict.* idem adjectiv. adfert *Elen.* quo probet, id in 1. ad *Timoth.* 2, 15. significare cum *Hesych.* ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 8. *Καὶ σταδίοις*) „An δέκα σταδ. Bene monuit *J. J. Wetstenius.*“ Melius καὶ alterum prorsus expunxit *Fritzscheius.* LEHM.

ead. l. 9. *Τηνήμενον*) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

ead. l. 12. *Οἰχῆτας*) *Hom. II. B.* 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 192. l. 9. *ΓΑΤΚ.*) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐπιτέλῃσαι*) *Th. Mag.* v. ἐπιτ. SOLAN.

Pag. 193. l. 1. *Ἐν τοῖς Ἀλώοις*) Ἀλῶα festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιχούσα Δήμητρος. Tangit (*Dial. Mer. VII.* f.) Caetera hujus Dialogi diligenter exposui ad *Petron.* BOURD. Vide Scholia ad *Dial. VII.* Fecerat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. *Grot. Flor.* 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae et Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad *Dial. Mer. VII.* Et *Alciphr. II.*

Ep. 3. p. 224. — ἐν ἄσπεϊ μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota *Bergleri* laevigatur ἀλῶα; in exemplis autem ab eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commorarentur, adspirationem requirat, et apud Nostrum Dial. Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex *Luciani* Edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab *A* quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad *Alciph.* I. Ep. 33. *Bergler.* ἀλῶα δ' ἦν, haec bene jam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur *Cererem* Ἀλωάδα de qua *Theocr.* in *Thalysiis*, quas sunt itidem *Halos*, v. 155. Βωμῶ παρ' Ἀμάτρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (*Alciph.*) aliquoties hujus festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe et alibi. REITZ.

Pag. 194. l. 9. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic *Aristoph.* in fine *Pacis*, Τρυγήσωμεν αὐτήν, τρυγήσωμεν αὐτήν. L. BOS. Gallice *plumer*. SOLAN.

Pag. 195. l. 10. Ἐν ἀπαρεῖ πάντα οἴχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 196. l. 8. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura *Rhet. Praec.* c. 18. f. et *Navig.* c. 44. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ συμβολαίου ναυικοῦ) Leg. *Ulp.* ad *Demosth.* περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

Pag. 197. l. 4. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

ead. l. 11. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 200. l. 12. Ἀνακλάσας) De potestate hujus verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad *Gymn.* c. 7. Adde hic *Alciph.* I. Ep. 28. ἐπειρῶ τὴν δέσρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique *Bergl.* p. 115. docentem errasse *Budaeum* et *Stephanum*, quia ἀνακλάσας apud *Athenaeum* pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 201. l. 15. Τυραννεῖν τὸ συμ) *Ter. Adelph.* Αἰν', quaeeso, *Aeschine*, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 202. l. 17. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. *Aristaenet.* Ep. I. lib. 2. BOURD. Simul memineris illius dicti *Terentiani*: *Amantium irae*, amoris integratio. *Andr.* III, 5, 26. LEHM.

Pag. 204. l. 12 Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse *Ceramica*, docet *Meursius*: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum *Academia* de pop. Att. et alibi de *Ceramico*. SOLAN. Bene *Belinus* notavit, male

in interpretatione Latina se habere illud ignominiae causa, quum contra amoris causa nomina fuerint columnis inscripta. Et conferri hanc in rem jubet *Aristoph.* Vesp. v. 99. LEHM.

Pag. 205. l. 17. Ἀλλ' εἴ τινα εὐροιμι — γραῦν) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεῦ, ταῦτα. GROS.

Pag. 206. l. 1. Ὁ, τὴ χρῆσιν) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere jubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῇ ἐστὶ) Vide notam nostram ad De Merc. Cond. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπιεικῆσαι) Forsan ὑποεικῆσαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic Fl. uti Barthius emendare jubet Advers. p. 316. laudato loco, qui occurrit in Philops. c. 12. In reliquis libris θύον. SOLAN. Conf. supra Philops. cap. 12. et infra f. hujus Dial. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Ms. Reg. 2954. Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβον σχῆμα μεμνημένον. Quam interpretationem, utpote falsam, recte rejicit *Belinus* Bip. Cf. *Theocr.* Idyll. II, 30. quod carmen ut omnino recte *Belinus* cum hoc dialogo comparari jussit, ita tamen minus bene versatus est in singulis quibusdam rebus magicis inter se conciliandis. Est autem ῥόμβος in re magica rota illa rhombi staminis, quae etiam ap. *Propert.* IV, 5, 26. (s. III, 6, 26.) occurrit. Ceterum vide an in scholio Parisiensi in voce βιβλίου vitium insit scribendi, quod tamen ego nunc, quomodo sit corrigendum, non habeo in promptu. LEHM.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, enixe, ut apud sese maneret, orante. SOLAN. Hanc autem sententiam etiam in ista dictionis vulgaris brevitate agnoscere posse arbitror. LEHM.

ead. l. 8. Μισήθρον) Aliud odii poculum est apud *Origenem* lib. 7. contra Gelsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄστρον, καὶ τὸ θύον) *Casp. Barthius* putat legendum esse θεῖον, et sulphur capiendum, quod in lustrationibus et incantationibus prorsus psitatissimum erat veteribus etc. vid. cap. 3. L. VII. Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. etc. SOLAN.

Pag. 208. l. 11. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hesych. in κουροτρόφος, ὅφ' ἐτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 17. Ἐταιρίστρια) Hesych. Ἐταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Πότον) Πότος ὁ, compotatio: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ, πόμα potus. GUYET. Πότον — συγκαποῦσα) Supra Gall. c. 12. ὁ πότος συνεκαποεῖτο, ubi et de differentia nonnihil dictam. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Ἐφλοῦν με τὸ πρῶτον) Haec et cetera hujus Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: commovebat valgiter labra. BOURD.

ead. l. 3. Μαστοὺς ἔθλιβον) Plaut. Pseud. Teneris labelis molles morsiunculas Papillarum horridularum oppressiunculas. Ovid. 1. Amor. Forma papillarum, quae fuit apta premi. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔθαψε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 6. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφelleτο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρόῳ ᾤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν αποκεκαρμένη) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbebat similis et aequiparanda athletae alicui vehementer virili et robusto, et cute ad vivum detonsa. Deceptus fuit verbis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, et parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem et aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. Bos.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Junge Alexand. Paed. lib. II. cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1. lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνήκην, la perruque. GUYET. Ut Junt. πηνήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam adserunt πηνίκη, hoc sensu; sed et πηνήκη infra Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis, et recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 7. Ὅμοια) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

Pag. 211. l. 1. Ταύτην τὴν Δημώνασσαν) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab Edd. Bir.

ead. l. 5. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια,

non facile est divinare; ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. *Suidas* μανθῦαν et βίρρον interpretatur, et ὑφασμα ἐξ αἰγίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, et laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri*. At forte mendosa est ea vox, et legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἠφαιστία ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἠφαιστος saepe pro igne sumitur: et erant Ἠφαιστία fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἠφαιστία, ut ex *Andocides* patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam et nobis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: *Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest.* REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in *Βοιωτία* comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, et intelligere *domestica, patria, memorabilia et singularia patriae suae*. Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates etc. habeat, notum. GERN.

Pag. 212. l. 7. Πάρεχε) *Aristophan. Κακῶς παρῆκε, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι.* MENAG.

ead. l. 15. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII. init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηχανά· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

Pag. 213. l. 7. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὃ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὡς ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. REITZ.

ead. l. 12. Μαννάριον) Α μάννα, i. e. μύμμη, ut videtur,

ductum est *μαννάριον*. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. *Hezych.* Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τοῦτων ἀδελφήν. Νάννη μητρὸς ἀδελφή. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη et ἀννίς κυρίως *matrem* notare videtur, et νάννας *patrem*, ut et νάννος, unde *Italicum Nonno*. GUYET. Sic iterum *Dialog. VII.* usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποστροφῇ) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic *Dem. Phil. I.* 104. C. SOLAN.

Pag. 214. l. 6. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 8. Κρόκην κατάγουσα) *Lanam trahens*, unde *tractum πολύπη*. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 9. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus *L. Bos* in *Epist. ad Hebr.* 2, 13. et haec *Luciani* adferens, παραμένειν ἔλπιστα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, et si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

Pag. 215. l. 5. Δάφνιστα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἡ δαφνίς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum *Edd.* nil mutarim. Alias Δάφνη *Nymphæ* nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in *ε*s esse oxytona, ut *Θρναλλίς*, *Θαῖς*, *Βαχλίς*. Vid. *Alciph. I.* *Epist.* 39. Quare *Guyeto* omnino adsentior, ut res sit parvi. REITZ. Non certe tantilli est res, ut eodem loco Δάφνιδος et Δαφνίδα scribere liceat, quod revera *Schmiederus* h. l. fecit. Ego vero, qui nomina maris Δάφνιδος et feminae Δαφνίδος bene distinguenda putarem, vel contra librorum auctoritatem in utroque loco *Guyeti* subtile iudicium secutus sum; praesertim quum etiam supra c. 1. *Philaenidis* meretriculae nomen in omnibus libris editis falso scriptum legatur. Non enim sonabat illud *Φιλαίνις*, sed *Φιλαινίς*. Cf. supra *Pseudol.* c. 24. et *Amorr.* c. 28. ubi libri omnes in recta scriptura consentiunt. LEHM.

ead. l. 15. Προπέμψει) Μεταπέμψει fors. GUYET. Μεταπέμψει videtur voluisse. Sed longe praestat vulgata. De regibus dictum confer *Somn. s. Gall.* c. 24. De funcribus *Diall. Mortt. VI.* 5. LEHM.

Pag. 216. l. 1. Ἐπιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

ead. l. 15. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 17. Παραπολύ αὐτῆς. ἀλλ' εὐδέν) *Aposiopesis* est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Da-

phnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GRSN. Παρὰ πολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλέονα ἔχεις ἢ αὐτή. GUYET. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: et ab comparativo illo pendet genitivus; alioqui παρὰ πολὺ simpliciter cum genitivo junctum significare fere contrarium, ut παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520. vel potius Bud. Comm. p. 129. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἄν ἐτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160. seqq. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus et Urania. Ἀμφότεραι πόρναι, ἡ μὲν Πανδήμος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετεμίστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεστατικὸν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίτῃ ἀκρατεῖς. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σαυρονίστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφειτον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίσσεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερεῖς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τεταχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad Pseudolog. c. 11. et Demon. Vit. cap. 13. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Imagg. c. 4. et 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. et 2955. τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ etc. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις et ἐκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem Belino, nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219. l. 7. (ad Dial. V. f.) BIP.

ead. l. 9. Πλουτοδότειραν) An Aphroditen? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. T. I. Tim. c. 21. ubi id ex Orphei H. 39. addito et hoc Luciani, probat. REITZ. Junonem nescio qua ratione ductus Gesnerus interpretationi inseruerat. Cererem jam ego substituendam putabam. LEHM.

ead. l. 14. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi θνήσκοι, θάνοι. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὄρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι,

οἱ καὶ ὀμνύουσιν, νῆ τῷ Σωί. BOURD. Cererem et Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iurjurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658. f. et seq. Sic οὐ μὰ τῷ Θεῷ, non, per Cererem et Proserpinam, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 2 Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem Κωλιάδος. Vide tamen Conviv. cap. 32. neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 4. Καταθεῖναι συμβολήν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 8. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet debebat coenam — dependere, dederat Micyll. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim indigebat (scil. his donis) ad coenam reddideris, vel simpliciter, indigebat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 9. Ὁθόνας γὰρ) Subaudi οὕς δέδωκας, ut supra. GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu jam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 17. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV. ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 18. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 220. l. 5. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I. p. 160. REITZ.

ead. l. 11. Προσίη) Pro προσίεσαι Attice. GUYET.

ead. l. 12. Αχαρνενός) Αχαρνένος omnino leg. videtur. GUYET. et MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Αχαρνάνια adspirate scribendum Αχαρνάνια; minima. Nam Αχαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X. p. 465. (714.) Quid ergo? Αχαρνένος volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Αχαρναῖ dicto, unde certe Αχαρνένος formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte judicant Guyet. et ejus compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμύχθισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur *Jensius* legendum esse ἀπεμύχθισας cum μυχθίζω sit apud *Hesychium*, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθύς ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in *Dipsadd.* c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem rejicere*. GENN.

Pag. 221. l. 1. Κινάβρας) *Hesych.* κινάβραν, δυσωδιαν τῶν τράγων. GUYET.

ibid. Αἰὶός μοι) De hoc proverb. *Erasm.* BOURD. Vid. *Diction. Baylii* T. I. p. 41. col. 1. LA CROZE.

ead. l. 2. Ἀχαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 4. Ἀποπνῆ) Ἀποπνείτω legendum. GUYET.

ead. l. 10. Σωφρονήσεις) Sic *Pell.* quocum conspirare videmus *Ms. Reg.* 2955. Vulgo σωφρονήσῃς, minus bene. BIP.

ead. l. 11. Θεσμοφόρου ἱέρεια) l. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. *Spanh.* ad *Callim.* pag. 662. REITZ.

ead. l. 12. Ἀῶα) Conf. supra *Dial. Meretr.* I. p. REITZ.

ead. l. 14. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (*Dial.* VI.) An μαννάριον est a μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 222. l. 6. Οἶς) In *Ms.* ἔτι. BOURD.

Pag. 223. l. 6. Περιέκειρεν) Vid. *Hemsterh.* ad T. I. *Tim.* §. 4. REITZ.

Pag. 224. l. 1. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

ead. l. 4. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN. Nec nomen ipsum hoc facile esse potest, quoniam mox πλούσιοι appellativo dicuntur, et vere agitur de opulentioribus aemulis; nec excidisse nomen proprium probabile est, quia ex initio colloquii patet, de eo jam antea fuisse aliquam mentionem injectam. LENH.

ead. l. 6. Τῷ πλούσιον — σπονδαῖζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 29. p. 120. persuadetque, et illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, *Rhet. Praec.* cap. 23. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπονδαῖζεσθαι. REITZ.

ead. l. 11. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. *Belinus* vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes*; ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι. BIP.

ead. l. 15. Μεγάλος) Corruptum etiam hunc locum censeo. *Fl.* quidem πειθοῖντο habet, sed neque sic sana erant omnia.

SOLAN. Μεγαλόδαροι ἔρωτες γλύνονται, εἰ καὶ etc. legit *Belinus*. BIP.

Pag. 225. l. 3. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαίτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκαίτης. Fit sermo ad meretricem. JENS. Recte monuit *Jensius*, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem *Jensii* firmat Ms. Reg. 2955. BIP.

ead. l. 7. Ἥρα δὲ) Ἥρα μου esse in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falso; nam *Fl.* Ἥρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex jam praemisso Ἥρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subjicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀπέκλεισα) *Olear.* ad *Philostr.* I. pag. 20. n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιάδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Adv. Indoct. c. 2. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo et aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. *Alciph.* I, 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura *Bergl.* REITZ.

Pag. 226. l. 2. Ἀπαντα ἐποίησεν) De irritato conatu; ut apud *Martialem*, omnia cum fecit. BOURD.

ead. l. 22. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, personas habeant Edd. optimae, et in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas ΔΟΡΙΑΔΑ et ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 227. l. 5. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι et ἡμῖν ferme πλεονάζον, aed tamen familiaritatis signum, et creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter *Bud. Comm.* et *Kust.* ad *Aristoph.* *Plut.* 341. etiam *J. Elsn.* ad *Epist.* ad *Eph.* VI, 21. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πολέμων) Conjiceres forte πολέμων; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliarum. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre jungeretur cum πολέμων. REITZ.

ead. l. 9. Ἀθηνᾶ σιρατεία) Hujus cognominis *Pausanias*, qui ultra triginta alia passim adfert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Πρὸς γε Παρμένωνα) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730. (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus et Grammaticus canon postulat. JENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Jensus sic recte scribere jussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

eād. l. 16. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 228. l. 11. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. *Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μέθυρον τ' ἀργύριον ἀπομετρῆν. Horatii et Petronii interpretes. BOURD.*

eād. l. 16. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud *Herodot. et Diodor. Sic. BOURD.*

Pag. 229. l. 2. Πάντων) Florentinum παρόντων placet; ex cujus compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quisquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, et περὶ τῶν ὅλων tum potius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Respondum vero Pannychidos ἐν τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955. BIR.

eād. l. 5. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si Jo. Jensus credas (de Script. Hist. Philos. I, III. c. 13. p. 279. et 283.), celeberrimus est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

eād. l. 14. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδνημονῶ. Leg. *Aristaen. Epist. 28. lib. I. BOURD.*

Pag. 231. l. 6. ΠΑΝ) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

eād. l. 12. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ὦδε, i. e. huc age, adduc. *Ἐνέχω. GUYET.* Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel πάλαι intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ὃ Παρμ. invenirem ὦδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ὃ sic abesse possit, non jam, cum adsit, peccaverit, qui ὦδε pro eo legat. REITZ.

ibid. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. *Fl. novam personam non inducit. Par. et Salm.* quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN. Mihi potior videbatur ratio Florentinae esse, qua sermo Polemonis cum gloriosae irae affectu continuatur.

Sic magis haec ridicula et cum iis, quae deinceps Philostratus dicit, convenientia evadent. *Pelleti* commentum *ἡκείων* et *Schmiederi* *ἡκόντων* non displicent quidem, sed non sunt certe necessaria. LEHM.

Pag. 232. l. 3. *Διμοιρίτης*) Sic Cronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοὺν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur et διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem et ἡμιλοχίαν *Suidas* vocat. *Guyetus* autem sic: subaudi στρατιῶτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῇ μοίρᾳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud *Arrian*. Tact. pag. 71. seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GERN.

ead. l. 7. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφους, a τίβυς, τίβυρ. Tibur *Argeo* positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic *Fl.* optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad *Timon*. cap. 14. dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 30. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI. ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντα. REITZ. *Belinus* emendabat: ἐξ οὗ γὰρ εἰσάγα, πολὺς ἤδη χρόνος etc. Haud male. BR. Nihil videtur mutandum. Habeo hanc formulam communis vitae, quae tanquam adverbialiter inseritur sententiis, ut Francogallorum illud, quod *Belinus* comparare potuisset, il y a déjà long tems. Similiter De Merc. Cond. c. 12. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ etc. Fortassis etiam *Necyom.* init. ad vestigia quatuor *Mss.* Parisiensium rectius, quam nos cum vulgo scripsimus, legatur: πολὺς γὰρ χρόνος, οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. LEHM.

Pag. 234. l. 1. *Νευρίδα*) *Νεβρίδα* scribendum videtur. GUYET. et MENAG.

ead. l. 2. Ποικίλη) In *Par.* quae palaestra converterat, haec glossa *Micylli* addita: alias porticu, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum ποικίλῃ vel παλαιστρῇ legendum puto. Cumque *Solan.* in marg. quoque indicarit, se ποικίλῃ edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρωματίτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II. et Conviv. c. 1. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerrant in Ms. BOURD.

ead. l. 12. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. et MENAG. Habuimus idem supra Alex. §. 8. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστορεύμενα) Ms. περισ. BOURD.

Pag. 235. l. 10. Μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea *Casaub.* ad *Athen.* BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad *Diog. Laërt.* in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f. cum nota *Hemsterh.* Ac de Salt. cap. 5. f. REITZ.

ead. l. 19. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

Pag. 256. l. 1. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X. Praef. p. 14. et *Athen.* 524. E. Quia crudeles in captivos. Aliam hujus proverbii rationem indicat *Diog. Laërt.* p. 26. E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλως) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutteri, vid. nos ad Herc. Gall. §. 1. *Jens.* ad *Hermot.* cap. 2. Cum ὅσῳ tamen ὅλος frequentius. *Alciphr.* I, 13. p. 54. ὅλος ἐμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11. pr. ὅλη εἰ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12. ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adjective, enuntiari. REITZ.

ead. l. 13. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saturare, ventrem saturare.* Exponitur et laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, *Alciphr.* III. p. 374. Sed et pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. *Gesner.* ad *Rhet. Praec.* c. 24. REITZ.

ead. l. 15. Κέννισται) In margine Ms. Cod. κέννισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. BOURD. Cf. *Theocrit.* Idyll. IV, 59. et *Misc.* Observv. Vol. VI. p. 302 sq. LENX.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 17. Κεραμεῖκῳ) Intra urbem. V. *Meurs.* AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 239. l. 12. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Insititia videntur et inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετρώριστα ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus *Belinus* ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβοῦς, ἣ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά ἂ εἰ εἶδες

(sic Fl.) Φιληματιον . . . : καὶ (sc. εἰς τὴν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἐχρῆν etc. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philémation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans. BIP. Haec Belini emendatio etsi tum Scholio, tum Florentinae lectione, nonnihil confirmari videatur, tamen magnam non solum vulgatae lectioni, sed etiam ipsi orationi, vim infert. Nec tamen ipse, licet non carens qualibuscunque conjecturis, quidquam in textu mutare volebam. LEMM.

Pag. 240. l. 10. Παρδάλες ζοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείοις, inferius. GUYET.

Pag. 241. l. 3. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 242. l. 5. Θρύπτει) Ex eo Aristaen. Epistol. 16. lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphus amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conductae sunt ad Sapph. n. 124. seq. GERN.

Pag. 243. l. 14. Μήλου ἀποδακνόν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed et malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III. vit. Plat. S. 32. pag. 183. seq. Long. Past. I. p. 19. REITZ.

Pag. 244. l. 1. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223. Καὶ μαστὸν νόθοισι σοῖς Ἐπέσχοι. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511. et 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313. etc. At supra Amor. cap. 41. μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαζοὶ virorum, μαστοὶ mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ἀμμονίῳ, Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρικός. Idque ex Hom. Il. Δ, 123. probari putat, ubi μαζῶν πέλασεν de viro dicitur. Possem et alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121. ubi Eniopeus vulneratur παρὰ μαζόν. Item ib. 318. Ac Δ, 490. et 537. etc. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. et Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam μαζοὺς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significato ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. θηλὴ semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam θηλὴ de mulieribus quoque dici? Sed μαζοὺς, quod agimus, et feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I. p. 4. qui de

virgine Europa, *μαῖοι δὲ στέρνων ἡρέμα προκύντοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαῖοὺς — ἔκλειεν.* Rursus p. 15. generaliter de omnibus recens natis: τὰ ἀρτίονα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαῖοῖς οὖσαν τὴν τράπεζαν. *Callim. Hymn. in Del. 274.* de Apolline nutricis mammam augente, — ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαῖον. Item in *Dian. 214.* de Nympha, — καὶ γυμνὸς αἰὲ παρῆφαλντο μαῖός. *Aelian. XII, 1. med.* de Cyro Aspasiam amante: ἐπεὶ καὶ τῶν μαῖῶν προσήπατο. Ne plura congeram. Verum et vicissim μαστοὺς de puero, Noster supra, Amor. c. 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 2. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino Amor. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι τις θεὸς ἡ Ἀδράστια) *Catull. BOURD.*

Pag. 245. l. 1. Ἄλθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic *Aristophanem* in *Nub.* vulgus stupidum vocare — ὄντες λίθοι; *Terentiumque* in *Heaut. V, 1.* *Quid stas lapis?* addito et hoc *Luciani* loco, notat *L. Bos* in *Obs. Crit. p. 75. 76.* Sed res nimis nota. REITZ.

ead. l. 15. Καταγινώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic καταγινώσκεis habent. SOLAN.

ibid. Ἀεγυρὸς) Sic sola *J. Ed.* optime. Reliquae ἔγκυρος. *Ven. 2.* quae *J.* fere κατὰ πόδα sequitur, venustatem hujus scripturae non assecuta, neglexit. Lege *Alex. cap. 25.* et plaud. SOLAN.

Pag. 246. l. 7. Τῆς χρηστῆς) *Εἰρωνικῶς.* GUYET.

ead. l. 13. Τὴν αὐλίων) Sic *Edd.* non hic modo, sed et infra *Dial. XV.* sive *Meretr. ultimo,* in *med. καὶ ἡ αὐλὶος ἡρώσσεο.* Conf. et supra *Tox. cap. 17.* Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ. In horum locorum numero etiam est *Toxar. c. 17.* ubi vulgatam lectionem restituerunt recentt. Editores. *H. l.* scripturae αὐλῖος favet *Cod. Par.* et infra *Dial. XV.* eadem stabilitur sua auctoritate et ratione. LEHM.

Pag. 247. l. 4. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὗρον. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum ἑώρων, quod verbum de quovis sensu dici satis constat. LEHM.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, caput eam rasisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes ἐν χρῶ κεκαρμένους essent, cum juvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐ ἴσσι) Reddidit *Gesnerus:* jam scitis. Rectius

imperative acceperat *Micyllus*, in cuius sententiam jam correxi hanc *Gesneri* interpretationem. LEHM.

Pag. 248. l. 4. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi cum πηνήκην dederim, et hic ita scribendum erat. Πηνήκην vult *Guyet*. cum Lexicograph. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δαῖνα) Τὸ δαιμόνιον scribendum videtur. GUYET. Imo vide notulam nostram ad Vit. Auct. c. 19. Tom. III. p. 522. quam consulto ignoravit *Fritsch.*, dum eadem notat Quacstat. p. 30. LEHM.

Pag. 249. l. 7. Ἐν δέ) Illud δέ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial. VII. et VIII. pr. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδαίς) Etsi frequentius οὐδαίς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin et οὐθαίς hic servem, quia et promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paras. cap. 3. REITZ. Huius Ed. Tom. VII. p. 431. sq. Unde patuerit, credo, in Luciano saltem nostro rectius scribi οὐδαίς et οὐδαίον. LEHM.

ead. l. 11. Διέπειρα) Conf. *Alciphr.* III. Ep. 36. pag. 352. Item pag. 350. et 351. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς πλασίον) Hanc vocem interpretatur *Codex Memmianus*: πλασίον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem *Pollux*, *Henych.* BOURD.

Pag. 251. l. 15. Σαπίση) Ita scribenda haec vox Diall. Mortt. XXVII. Quae tamen hic, et duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. pag. 351. recte quoque adfirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum et in *Polh.* l. I. et X. σάρισσα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad l. S. 138. testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud *Alciphr.* l. d. edi passus est *Bergh.* quod sic scriptum invenerit, etsi σαπίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII. §. 3. σάρισσαν, et §. 4. σαπίση Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi et hic ita edere. REITZ.

Pag. 252. l. 1. Ἀπεδηροτόμησα) Ita scribendum cum *Bas.* 2. et *Salm.* ut apud *Hesiod.* *Θεογ.* non ut in plerisque scribitur ἀπεδηροτόμησα. SOLAN.

Pag. 253. l. 4. Ἐς ὄνο) De hac phrasi Germania Belgisque familiari, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciss. p. 459. Et supra *Tox.* c. 54. ac *J. Elsner.* ad *Div. Marc.* XV, 38. qui et alia *Luciani* loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεμένους) Laudatus modo *Elsn.* ad *Evang. Luc.* XXIII, 53. τοὺς κεμένους interdum simpliciter de mortuis dici

probat, ex *Aristoph. Neb.* 550. *Eur. Rhea.* 670. et *Heliod. II.* pag. 66. Sed a Luciano hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, et in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. *Λημνιάδας*) De his dictum est ad *Amor.* cap. 2. SOLAN.

ead. l. 13. *Φορευ*) Mallet *φόνευσ*, si per sequentia liceret; certe in *Fl.* *ὀπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνευσ* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φορευ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνευσ* a *φονέω*, an *φόνευσ* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὀπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φορευ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, et *ὀπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. *Ὀπόσων*) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευσ* tum simul legas: nam etsi vocativus *φορευ* cum *ἄριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἐρῶσο* jungendus. REITZ.

Pag. 255. l. 22. *Βιθυνὸν ἔμπορον*) *Thyna merces beatum.* HOR. GUYET. et MENAG.

Pag. 256. l. 4 et 5. *ὑποδήματα ἐκ Σικυνῶνος*) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult *Hezych.* De his *Cic. I.* de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυνονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰκικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἰκικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλονικίαν ἐπιδιδευμένον.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰκικρατῆρες*. BOURD. *Hezych.* *Σικυνῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια.* *Cic. L. I.* de Or. MENAG.

ead. l. 7. *Ἀλάβαστρον*) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. *Evang. Matth. XXVI.* 7. *γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα.* *Luc. VII.* 37. etc. REITZ.

ead. l. 12. *Παρ' ἐμοί*) *Spatium vacuum* J. hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

ead. l. 15. *Σανέρδας*) Quid *saperdae*, notum ex interprete *Aristophanis*, *Polluce*, *Suid.* *Hezych.* et interpretib. *Persii.* In Cod. Memmiano *saperdae* sunt *ἀφύας τεταριγευμένα διεγμένα καλάμοι, ἢ ὕτια τεμάχη τεταριγευμένα.* BOURD.

ibid. *Καὶ πέρκας*) In eodem Memmii Cod. *πέρκαι εἶδος ἰχθύος τεταριγευμένου.* BOURD.

ead. l. 18. *Βίκον*) *Hezych.* *Βίκος· στάμνος ὡτα ἔχων.* MENAG.

Pag. 257. l. 1. *Τυρόν*) Casei ex Cythera meminit *Epicurus* ap. *Diog. Laërt.* p. 264. E. F. Vid. *Men.* not. p. 263. SOLAN.

Τυρόν — ἐν Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρός celebratur a *Stephano Byzantino*, inprimis cum ter idem nomen repetatur, nec varietatis quidquam adnotatum videam. Γύθειον et Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus etc. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad *Laërtii Epicurum*, *Menag. Luc. Holsten.* in nott. ad *Stephanum* de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc *Luciani* locum, docetque hoc et mox in seq. binis locis legendum esse Γύθειον. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ.

ead. l. 6. Τολχον ἄρχω τοῦ δεξιού) *Turnebus* XXVIII, 43. de nautis intelligit. *Potterus* de remigibus. Videndus etiam *Pollux*, qui τοίχαρχον appellat. *Baif.* 118, 1. Meminit Noster etiam *Jov. Trag.* cap. 49. sed idem, quem nautam hic vocat, remigare ait. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡμῶν ὑπεροχῆς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud *Petronium*, postquam amari se sensit, supercilium altius tulit. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσεια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. *Plut.* 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἔπειτο ὁβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra *Philop.* c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adjunctum significare apud, ad, nihil opus erit exemplis docere. Non spernerem πρὸ, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 258. l. 6. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in *Cronosol. Plutarch. Theophrast.* Dico cetera ad *Pausan.* BOURD.

ead. l. 7. Γυθιακόν) In exemplari *Aldino* haec omnia cum *Peregrini* morte amputata esse, adscripsit *Solan.* At in mea Ed. *Ald.* 1. qua beneficio *P. Wesselingi* nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακόν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paullo supra, et rursus infra versu hujus *Dial.* ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακόν vult etiam *Almelov.* REITZ.

ead. l. 10. Ἐγήμεν) Lege εἴη μὲν. SOLAN.

ead. l. 12. Διοσχόρῳ) Sic libri omnes nostri, uti et *Alex.* c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διόσχουροι aliter vulgo audirent; ut *Navig.* c. 9. et *Alex.* c. 4. SOLAN. Διοσχόρῳ) Constant *Edd.* lect. ut supra *Gall.* c. 20. pr. ubi *Coll.* tamen Διοσχούρῳ, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσχούρων, *Navig.* c. 9. Διοσχούρους, *Pro*

Merced. c. 1. etc. Sed quia et alias utrumque invenitur, nihil inuito. REITZ.

Pag. 259. l. 5. Γυθίου) Leg. Γυθίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 260. l. 2. Ἐπεισπαισας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπαισών, ab aliis rursus ἐπεισπείσας legi. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ Κολλ) De his meretricum nominibus, et quam aliquando recte personis conveniant, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem *Aristaeneti*; nam *Aristaenetus* Epistolarum suarum nomina mutuatus est a *Luciano*, quod *Alciphron*, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 261. l. 2. Ὑπέρπεκόν τι τῶν Αὐδῶν) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέρπεκον, ἀντὶ τὰς χοδραῖς διεξηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Αὐδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud *Sapphon*. γλυκίᾳ μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD. *Aristoph.* AVV. v. 776. *Dind.* (κύκνος) συμμυγῇ βοὴν ὁμοῦ πτεροῦσι κρέκοντες ἱακχόν Ἀνύλλω. ubi vid. Commentt. LEHM.

ibid. Αὐδῶν) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui fit ergo, ut ad eum tam laevis hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος θυῶσα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic et supra Dial. XII. post med. *Solanus* addit: *Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim more Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est. In mea Aldina 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV.* REITZ.

ead. l. 5. Ἐπεισπαισας) Ab ἐπεισπαισῶ. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαισας. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισπείσας legebatur, sed *Kusteri* emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισπαισας) Dedi hoc *Solano* atque *Kustero*, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, et nil facilius, quam αἰ, η et s, inter dictantem et excipientem confunditur; et supra *Tox.* c. 61. διεκπαισας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπείσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato adferri, εἰσπείνω tamen et pro irruere dici, ut apud *Diog. Laërt.* invenio, L. I. 8. 46. σπασσάμενος εἰσπέσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud *Herodian.* IV, 4, 12. ἐπέσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, et non male ibi versum, castra attigit. Confer et infra *Sympos.* cap. 12. ubi forsitan similiter ἐπεισπαισας dabimus pro vulg. ἐπεισπέσας, cum εἰσπαισῶ et ἐπεισπαισῶ

aptissimum, Lucianoque proprium, *Aristophani* aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen *παρειαγνέειν* probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ. Eadem plane, qua h. l. vi *ἐπειγνέειν* vulgo legitur Anach. c. 33. nec minus constans est librorum lectio *ἐπειγνέειν* Conviv. c. 12. Loco autem Toxar. c. 39. jam ex optimis Codd. compluribus a recentt. Editoribus restituta est lectio *ἐπειγνέουσας*. Quamobrem etiam h. l. religioni duxi a vulgata librorum lectione recedere. Quamquam non neglexi ea, quae ad locum Convivii laudatum a viris elegantissima doctrina imbutis monita sunt; de quibus tamen suo loco. LEHM.

ead. l. 6. *Ὁ Μεγαρεύς*) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit *Μερανεύς*; certe in literis majusculis quam facile confundantur *ΜΕΓΑΡΕΥΣ* et *ΜΕΤΑΠΕΥΣ*, dextro crure literae π̄, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro *οἱ Μεγαρεῖς* sunt sine dubio notiores, quam *οἱ Μερανεῖς*. Sed nec hi plane ignoti, *Polybii* opera et *Stephani*: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum *Berkelio*. GERM. Nomine *Μεγαρεύς* non solum notari *civem Megarensem*, sed et apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum et inhumanum, contra *Gesnerum* contendit ad hunc locum *Belinus*, laudans *Stephanum* in *Μεγάρα*, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς γῆρας. Sic sane mutatione nil opus. BIR. In proverbio fuisse Megarenses, non solum ipsum verbum *μεγαρίζειν* arguit, de quo largus est *Suidas*, cf. Scholiast. ad *Aristoph.* Acharn. v. 822. sed etiam lepida illa *Aelian.* V. H. XII, 56. narratiuncula de *Diogene Sinopensi*, qui ibi Megarensium τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαιδευσιν irridet, i. e. inscitiam et rusticitatem, quae ita in Aetolum nostrum, praesertim in ore Atticarum muliercularum, cadit, ut neque de *Gesneriana*, neque omnino de ulla nominis vulgati mutatione cogitandum esse videatur. Diligenter admodum de hac re agit *Herm. Reinganum* in libello: das alte Megaris. Berol. 1825. LEHM.

ead. l. 10. *Ἐμφθίρου*) *Facesse hinc, abi in malam rem*. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 57. 62. 66. et 142. ubi et *προσφθίσεις*, *abit ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra *Asin.* cap. 56. REITZ.

Pag. 262. l. 2. *τὴν σύνταξιν*) Quid sit *σύνταξις*, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est *εἰςφορὰ ἢ τοῖς στρατιώταις διένειμον περιμεινον τὴν σύνταξιν*, Gallis, *Je vous payerai à la monstre*. BOURD.

ead. l. 8. *Ψόφοι*) *Alciph.* II, 3. pag. 236. *συμβιωὺν Προλεμαῖω καὶ Σατραπῆι καὶ τοιούτοις ψόφοις*, quod *Bergler.* convertit, *Satrapas et ejusmodi inania nomina*, et hoc *Luciani*,

alterumque ex *Athen.* exemplum adfert. Sed forsan hic *ψόφος* praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare *ψόφος* relatum ad *οὔρος*, ut ipsi Thrasones dicantur *ψόφος* esse, veluti et apud *Alciph.* de personis dicitur. REITZ. Cf. *Judic. Vocal.* c. 2, ibique Adnott. Tom. I. p. 326. LEHM.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΤΡ. ΤΕΑ.) *Athenagoras* Apologia pro Christianis. *A. Gellius* cap. 11. L. XII. *Ammian.* *Marcellin.* L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem *ἀμωδοξίαν* tam facete exagitat *Lucianus*, philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari), imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Hujus meminerunt *A. Gellius*, *Athenagoras*, *Tertullianus*, et *Ammianus Marcellinus*. At *Lucianus* noster, vir, si quis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique *γυναικῶν Περσέων* inasculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat), non ausus fuerit *Lucianus* Stoicum appellare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfunderit. Itaque merae nugae; neque id verò dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit *Lucianus*, sed et in libello *πρὸς ἀναδευτον* cap. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita *Demonactis* cap. 21. ubi haec leguntur: *Περσέων τοῦ Προτεῖως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ* etc. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim et Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FARER. (Invenio apud *Reginonem* in *Chron.* ad ann. Chr. 125. inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cujus tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, et circumstantia fata ejus consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) *Suid.* εἰς τὸν Περσέων *βίον καθ' ἑκαστὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Cave autem, lector, cre-

das *T. Fabro*, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11. ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, et a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret (vide *Pauli Vindingii* etc. p. 3.). Absurde. V. *A. Gell.* VIII, 3. et XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum *Gellius* l. c. tum *Maximus Tyrius* Diss. III. V. et *Tertull.* ad Martyr. cap. 8. *Euseb.* in Chron. Olymp. CCXXXVI. *Tatian.* serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse *Pollucem* apud *Philostrophum* pag. 593. vix dubito. Peregrinum quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in Adr. 206. C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. *Stephano Le Moyne* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur *Lucianus* illudere voluisse hoc libello martyrio *Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum fine et consilio traducendum suscepisse Peregrinum, ut Christianos eodem argumento traderet, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, et qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudine gloriabantur et triumphabant. Hunc Peregrinum non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanas* artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret etc. Nescio, quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GZSN. Fidem hujus narrationis historicam certis argumentis probavit *Wislandius* in singulari excursu, interpretationi adjecto, Tom III. p. 93. — 110. De consilio autem auctoris a. 1789. in programme scholastico egit J. C. S. *German*, inscripto illo: *Symbolae ad Luciani Samos. de Morte Peregrini libellum rectius aestimandum contra b. Walchium* potissimum, nuper *Gottingensem*; i. e. contra hujus Explicationem rerum Christianarum apud *Lucianum* de Morte Peregr. in *Commentt. Societ. Gotting.* Tom. VIII. p. 1. sq. quod *Germani* opusculum cum aliis ejusdem viri docti nuper recensum prodiit in *Meletematis Thorunensibus*. Hal. 1822. Id autem agit ibi *Germanus*, ut ostendat *Luciani* proximum consilium in conscribendo illo libello non fuisse, ut Christianos, sed ut *Cynicos* potissimum et *Peregrini* defuncti praestigiatoris admiratores peteret et irrideret; Christianos nonnisi obiter tangi et quatenus id opus fuerit ad vitam et mores *Peregrini* satis illustranda. Cf. quae infra ad ipsum locum de Christianis agentem c. 11. sq. notata sunt. LEHM.

ead. l. 20. *ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ* etc.) Hinc civis apparet, epistolam esse *πραγματεῖαν* hanc. In Ms. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos λόγους vocat: lib. V. *ὡς δὲ δέληται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita et lib. VI. *Hecataeum* citans. Ita et alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum est: *Ἐνταῦθα παρὲθ' ἐκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκοπεῖν εἰς τὸν Χριστιανισμόν*. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo *Lucianus* derideat Christianismum. Sed *Mysis Graecia* et bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui et muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.), non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. *FABER.* *ΚΡΟΝΙΩ*) *Graecus* hic, *Epicureus*, *Luciano* familiaris, de quo alibi non legitur. *SOLAN.* Si hic idem sit *Cronius* philosophus, quem *Numenius ἑταῖρον*, et allegoriarum *Homeri* interpretem, laudat *Porphyrius* de antro *Nymph.* pag. 119. *Barnes.* poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. *GESN.*

ead. l. 21. *Περεγρίνος*) De hoc impostore multi Christiani et profani scripserunt. *BOURD.* In marg. *A.* 1. adscriptum: meminit *Peregrini* hujus *Tertullian.* in libello ad martyres. *REITZ.*

ead. l. 22. *Πρωτεύς*) *Apollonius* etiam *Tyanens*, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostrat.* I. pag. 6. De hoc *A. Gellius* XII, 11. *Proteus* audit apud *Philostrat.* pag. 563. τὰ πρὸς τὸν κύνα *Πρωτέα* λεχθέντα. Deinde addit et ejus mortem. Inter *Philostrati* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτέα*. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, *Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν*· uti mox a *Meursio* in *Νέκρωτα θεατὴν* feliciter factum est, prave antea disjunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia *Olearii* juvabitur, eliminantis illud γεγωναὶς ἐπὶ Νέκρωτος. Vid. Praef. ad *Philostr.* p. 11. *SOLAN.*

ibid. *Ὀμηρικῷ Πρωτέως*) Eos versus respicit, qui leguntur *Od. A.*

*Πάντα δὲ γινόμενος πενήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἐπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαὶς πῦρ.*

Fabulam explicat *Diodorus* sane *εὐφυνῶς*, ut et *Lucianus* in libello de Saltatione (c. 19.), neque sane infeliciter *Eustathius*, qui illum censet *θανματοποιὸν* fuisse, quales olim accepimus *Callisthenem* *Phliasium*, *Scymnum* *Tarentinum*, *Xenophontem* quendam, *Philispidem*, atque alios, quorum meminit *Athenaeus* lib. I. *FABER.*

ead. l. 23. Ἄπαντα — γινώσκοντες) Diceret traduci verba Apostoli 1. Cor. IX, 22. τοῖς πᾶσι γίγνεται τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 24. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Diall. Marr. IV. Tempus vide infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. A, 418. SOLAN.

ead. l. 26. Ἐμπειροκλήα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item et Graeci et Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦς illum et sua sapientia, et Lucretii, praestantissimi philosophi et poëtae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, et Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsus erus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorum igitur et crateres Aetnae, et crepidarum altera? γυργάθος ἁήρων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem et Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi et otio suo abutatur, et τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαθὲς prodat. FABER.

Pag. 264. l. 1. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 2. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχάας. FABER.

ead. l. 6. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32. videbis. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζη) Malim verti *dementiam et stoliditatem, quam arrogantiam.* Ita Mortt. Diall. XX, cap. 4. dixit, κροδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti (c. 20.), ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν θῖνα. FABER. Quid proprie significet, disce ex Diall. Mortt. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4. et Alex. c. 20. locis a T. Fabro allatis; quibus adde Quom. Hist. Consc. c. 31. ubi πόλιν κορύζης συγγεφυικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulae historico conditam; et Adv. Indoot. c. 21. ἐπαυσεὶν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 11. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7. et sequentibus. SOLAN.

ead. l. 17. Τοῦ πραγματος διασκευῇ) Corrīg. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatro, et artificibus scenicis, ducta ulitur; quippe subjungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, et mox, ἐτραγῶδει ὑπὲρ Σοφοκλῆα, et inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, et sub finem libelli (c. 37.) αὐθις ὅρα γελῶντά σε, ὡ καλὴ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δρά-

ματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Δράματος*) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN. *Hemsterhusius* quoque favit huic emendationi ad Necyom. c. 16. Tom. III. p. 407. Sed *Anonymus*, quem dixi, Parisiensis notavit: „Nulla tamen necessitate (correctum), quum *πραγματελα* idem sit; quamvis ingeniosa correctio.“ LENH.

Pag. 265. l. 4. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) *Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ*. *Αὐτοῦ* pro *ἐκείν*. Sic inferius pag. 741. *ἀπῆλθεν ὀφόμενος τοὺς ἀθλητάς*. MARCIL. *Illorum gymnasium illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, *τῇ τὴν ἀνακίδα*. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. *Pausanias* in Eliacis (p. 201, 44.) inter ea, quae *ἄξια μνήμης* putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait. mentionem facit, additque, *καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δαΐν καθίστηται*. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin *διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν*, seu potius *διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν*. GUYET. Pag. ad quam *Marcil.* remittit, aut male est expressa, aut ex Ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 6. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν*, longe enim aliud est, *ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου*, et *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι*. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν*, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec *ἐκτρώματα σοφίας*. Inde est, quod in Timone (cap. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, *ὥστε ἡ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὠτα καθίσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυνεργόντων*. Quo loco vocula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid et tralatitium. Ita et in Gallo (cap. 11.) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: *καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μὲ διδασκῶν καὶ διδάσκων* etc. Nisi quod non lubet *ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι*, locum illustrissimum *Plauti*, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arte*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Bis Acc. cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἀγνώστα ἐμοὶ καὶ ἔτι ἀνόματα*. Pan autem loquitur. SOLAN.

Aretalogos ejusmodi dixere. ANONYM. Non debebat *Faber* verba ἐν τριόδῳ ad ἀρετὴν referre, sed ex antecedd. articulum τὰ supplere. Coniunguntur enim τὰ συνήθη καὶ ἐκ τριόδου, *tralatitia et vulgaria illa de virtute*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 16. — καὶ τὰ πλείστα, ὅσα ἐκ τριόδου. Quare post τριόδου comma *Jacobsii* monitu ponendo simplicissimam loco laboranti medealem attulisse mihi videor. LEHM.

ead. l. 10. Σὺ δὲ γνωρίεις) *Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces*. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit *Lucianus*, ne sibi a quoquam oratio *Cynici* adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγγο, additque, *quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) *Ridet Lucianus τὴν ὀγκραὶν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος*. FABER.

ead. l. 12. Πατρὶς Ἡράκλειος) *Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίους τινὰς jactitabant*. FABER. Cf. *Juvenal.* Sat. 2. — qui talia verbis

Herculis invadunt, et de virtute locuti, qualis illa ἀρετὴ ἐκ τριόδου, de qua supra. Plura *Lucianus* alibi ad hanc *Cynicorum* sectam, qui se *Herculis* sectatores jactabant. ANON.

ead. l. 13. Διθέντα) *Ob Christianismum*. V. c. 11. et 12. SOLAN.

ibid. Τῇ πατρίδι) *Vide cap. 15. et veram summam c. 14: Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, millionem librarum Anglicanarum, id est, decies centena milia*. SOLAN.

ead. l. 14. Πεντακισχίλια τάλαντα) *Ἐπιτραγοῦσι Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant*. FABER. *Περβολικῶς*. *Inferius Lucianus c. 14. πεντακαίδεκα τάλαντα dixit*. GUYET.

ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.) *Vide cap. 18*. SOLAN.

Pag. 266. l. 2. Τῷ Ὀλυμπίῳ) *Subaudi Διὶ*. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) *Ignem mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus et philosophus et historicus scribit, a se visum Zarnanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cujus tumultu ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν αὐτὸν ἀποθανάτισας κίτται*. COGN.

ead. l. 5. Διώνυσος) *Unde Antipater Sidonius de Hercule et Baccho:*

— οἱ δ' ἀπὸ γαίης

* Ἠλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρός ἀμφοτέροι.

FABER. De Aesculapio vid. Diall. Deor. XIII. De Baccho quid asserat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Jove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Θεωγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ibid. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic et Long. Past. II. p. 74.

Ed. Jung. et IV, 112. Ed. Moll. Item Alciph. III. pag. 406.

REITZ.

ead. l. 11. Πῶς) Hand facile crediderim, Lucianum, tam curiosum et jam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent et promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen hand temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempе, ut scenae ratiari, haec nunc quaerit, ut res tota melius et plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod et adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπήκουον οὖν τὰ λόγια) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, et deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna et aspera, gravate verba, et non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III. Argonaut. v. 158. εὐροια λόγων apud Aelian. lib. VIII. c. 12. ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρωτί διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως. Et pag. 43. ἐγὼ δ' ἀφ' αὐτοῦ διαρρήγνυμενον, ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta et gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79. Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσόλοισμεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηντληκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354. — ἀλλ' ὁμῶς βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖην ἄν. Quomodo exhaustire dolorem, et alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. I. III. cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam et amplissimus vir, ut patet ex ejus nota Amst. editioni p. 562. allita, videtur

Lucian. Vol. VIII.

M m

in Luciano legisse *ἐξαντλοῦντος*, cujus causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* et *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναῖδων πίθον ἐπαντλεῖν*, quo et utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18. ait Plutus, *ὥστε ἐς τὸν Δαναῖδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος*, quare in *Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, et incassum infusus, fundo non continente*. Male quoque culpatur hic interpres, qui *ἐπαντλοῦντος* αὐτοῦ vertit, cum *verba funderet*. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex *Synesis* proferens *ἐπαντλεῖν τῶν λόγων*, idque cum *Cicerone fundere*, cum *Plauto funditare verba* interpretans. Caeterum nimis crebro haec loquendi forma, *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba funderes*, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus daminari debuerit. In Jove Tragoedo c. 50. *Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτροπτα πάντα ἐπαντλεῖ*, *Timocles vulgaria haec et quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit*. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus *Homeri*, dicitur *πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν*, in *Contemplantibus* cap. 23. Pro *ἐπαντλέω* eodem usu posuerunt Graeci et *κατατλέω*. In *Demosthenis Encomio* cap. 16. *ἢ ποῦ γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In *Lexiphane* cap. 17. *τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου* (male in *Salmuriensi* hic *εἰργασμένου* excusum), *Tantum coeni undique corrasum in me, qui nullam tibi intuli injuriam, effudisti*. Paullo ante pro eo dixerat *κατασκεύασαι*: ait enim illic, *Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεύασάς μου ὀνομάτων*, ac nisi quamprimum omnia illa, quas recitasti, evomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quas in me modo effudisti. Sic in *Eunucho* cap. 2. *ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεύασαν ἀλλήλων, integra convitiiorum plaustra invicem in se effuderunt*. Caeterum τὸ *ἐπαντλέω* verbum restituendum est *Scholiastae Anonymo Homeri*: apud quem cum ad *Il. A. v. 176. ἀφύξειν* exponitur per *ἀπαντλήσειν*, lege *ἐπαντλήσειν*: idque congruens est cum verbo sequenti *προσσωρεύσειν*, *accumulaturum esse*, quod ab *Scholiasta* expositionis canasa additur. JENS.

ibid. Ἐπαντιλοῦντος) Ἐπαντιλεῖν contrarium est τοῦ ἔξαν-
τλεῖν. Alibi εἰς Δαναῶν πλοῦν ἔπαντιλεῖν. GUYET.

ead. l. 15. Σινωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 16. Σωκράτη) Nihil variare Edd. addiderat Solanus.
An quia Σωκράτην quæsit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi ta-
men Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam
esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἀλα τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re et auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 3. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Jovis Olympii simulacro comparavit. Ita et mox. FABER.

ead. l. 4. Ὅρφανούς ἡμᾶς καταλε.) Respondent haec ver-
bis Evang. Joan. XIV, 18. οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad quae
Elsner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos dici probat.
REITZ.

ead. l. 6. Τὰς τριχὰς ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 8. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo vel-
ut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Per-
egrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 10. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένους) Metaphora a sacris du-
cta: non poterat χαρίστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένους) Μεταφορικῶς. GUYET. Non da-
mnaverim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰθομένους ἐπέχει·
aed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si le-
geretur mutatione tenuissima ἐπ' αἰθομένους GESN. Ἐπ' αἰ-
θομένους ἱεροῖς alludunt ad Homericum versum Iliad. XI, 775.
Nolebam itaque praepositionem delere; praesertim quum du-
plicatas praepositiones amaverit scriptor noster; quod observa-
tum ad Tox. c. 37. ETI autem, etsi facile in EΠ' corrumpi
potuit, facile tamen etiam absens in ejus generis sententiis men-
te suppletur. LEMM.

ead. l. 11. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπὶ. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera minus
placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse risit. REITZ.
Mox iterum ἐγὼ ἐπὶ πολὺ, quod non attendit Solanus. Bene
autem monet Fritsch. Quaestst. p. 205. LEMM.

ead. l. 12. Νεώθεν) Homericum. BOUND. Poëtica vox est.
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K.
Νεώθεν ἐκ κραδῆς — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Juvenalis X. de De-
mocrito et Heraclito:

Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter

*Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?*

FABER.

Pag. 268. l. 4. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικῇ illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 9. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπελ. MARCIL. Plinius XXIV. Idem (Polycletus) et Doryphorum viriliter puerum fecit, et quem Canonæ artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam. Hujus canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἦδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 12. Ῥαφανδί τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium deprehensorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλυνον κατὰ τὰς ἔδρας. *Hesych.* Huic supplicio insuper addit depilationem et cineris calidi aspersionem Scholiast. *Aristophan.* ad nubes. *BOURD. Catullus: At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta (hoc loco idem est ac πρῶκτός) Percurrent raphanisque mugilesque.* Sed rem omnem optime describit *Aristophanis* Schol. in *νεφέλαις* ad hunc versum, *τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὕτω γάρ, αἴτ οὔτος* etc. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulū sui generis excedit? Lege itaque: *τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τέφρα τε τιλθῇ;* FABER.

ead. l. 13. Τριςχιλίων) Subaudi δραχμῶν. *ГУГАТ.* Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui hand dubie voluit intelligi *τριςχιλίων δηναρίων*. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi Charmides ait, *καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπεσθὲ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι*, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμαῖς, quomodo vertit in *Pseudologista* cap. 30. *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἔξιτις, septingentas et quinquaginta drachmas*: et ex Asini loco manifestiore, *καὶ πικράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν*, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque et viginti drachmis Atticis*. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8. in Saturnaliis, *περὶ τάλαντων γε καὶ μυριάδων*, ubi vertunt, *talentis et decem nummum millibus*. GRON.

ead. l. 14, Ἐπὶ τὸν ἄρμοσιν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox

ἀρμοστής olim nomen fuit magistratus apud Spartiatis, qui mitebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus et vocis; nam ἀνθυπατος a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. *Diodorus Siculus* lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστήν ἐκάλεον) etc. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. *Xenophon* enim de Thebanis lib. VII. Ἑλληνικῶν usurpavit, ut et *Plutarchus* in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἀρμοστήν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἀρμοστήρες. *Xenoph.* lib. IV. alibi autem ἀρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, et sexcenta alia. FABER. Proconsulem Asiae Romanum non minus h. l. quam Toxar. c. 17. intelligendum esse, jam clarissime patebit ex iis, quae ad illum locum Tom. VI. p. 469. sq. dicta sunt. LEHM.

ead. l. 16. Ἠλός) Legend. *Casaub.* ad illud *Persii*, *udum et molle lutum es.* BOURD.

Pag. 269. l. 5. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 6. Θaumastὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) *Athenagoras* Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut *Tacitus*, per flagitia invisos, et odio humani generis novissima meritos, dicit (Ann. XV, 44.), aut exitiabilem superstitionem. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud *Chrysostomum* passim, aliosque Patres; videre est. SOLAN. Ab hoc inde loco usque ad verbum ἐγγανόν cap. 13. extr. disseruit *Andr. Christian. Cleemannus* in singulari commentatione historico — philologica de Luciano, Christianae veritatis teste. Dresd. 1753., de quo libello vide quae in fronte hujus Editionis p. LXXII. judicata sunt. In quo si quid alicujus pretii esse videbitur, suo loco ea excerpentur. Et hoc quidem loco monet, Judaica sacra et Christiana frequenter a scriptoribus profanis confusa esse; quod idem dicit observatum esse a *Lipsio* ad *Tacit.* Annal. L. V.; ejusque rei causam inde repetiisse *Sulpicium Severum* Hist. Sacr. II, 31., quod Christianos ex Ju-

daeorum natione provenisse arbitrati essent. Quas autem *Tob, Krebsius, Henr. Mückius*, et alii, de Luciano rerum Christianarum censore aut adversario scripserunt, commemorata legemur in Prolegomenis nostris Tom. I. p. LXXII. sq. Nunc hoc tantum addo, egregie *Aug. Neandrum* in libro: Allgemeine Geschichte der christl. Religion u. Kirche. Tom. I. P. I. p. 248. sq. de Luciano, iniquo Christianorum, et maxime disciplinae Christianae, censore judicasse. Equidem quod bonus Lucianus instituti Christiani praestantiam vere divinam non ceperit, plane non miror, quippe memor verborum illorum *Pauli* 1. Cor. 1, 23. *ἡμῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ* (in his Luciano) *μωρίαν*. Omnino omnis ille locus *Paulinus* clavis est optima ad verum, justum, pium, humanum, de Luciano Antichristo iudicium ferendum. LEHM.

ead. l. 7. *Ἱεροῦσι καὶ γραμ.*) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Vit. Auct. c. 14. Philops. 34. et Macrobi. c. 4. *Γραμματικῆς* nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN. Adde locis Lucianis De Sacrifi. c. 14. LEHM.

ead. l. 8. *Καὶ τί γάρ*) Non vidit interpret harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 9. *Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε*) Ita *Xenophon* in inculentissima illa de Agesilao rege oratione, *παῖδα ἀνέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ*. FABER. De hac formula, Luciano maxime frequentata, vide notata ad Hermot. c. 13. Tom. IV. p. 391. LEHM.

ibid. *Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ συναγ.*) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco *θιασάρχης* dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *θιασός* de suis conventiculis non respuerint, principem Ecclesiae, sive *Episcopum* voluisse, vero absimile non est. *Συναγωγὴς* idem sermo ei sub alio nomine designat. SOLAN. *Συναγωγὴς*, *synagogae princeps*. Et illud

notandum, ubi de Christianis agit, qui initio fere indiscreti a Judaeis. ANON.

ead. l. 10. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. *Alciph.* II, 3. pag. 236. ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἶμι πάντα. Ubi *Bergl.* plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βιβλίων) Hinc disce, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, *et ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Neo tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem et sensuri fuissent, et, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi ἐδιηγοῦντο, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum et conjectura mirum quantum fecellit. SOLAN.

ibid. Ἐκείνος ἐδιηγοῦντο) Restitue ad fidem Ms. R. ἡγοῦντο. Res per se patet. FABER.

ead. l. 13. Προσάτην ἐπέγραψον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox προσάτης, deceptum credo Lucianum προσάτην audivisse, quem illi προσῶτα dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem προσάτης *Rom.* XVI, 2. et apud *Cyrillum* Cat. 6. Petrus et Paulus, τῆς Ἐκκλησίας προσάται, dicuntur. SOLAN. Προσάτην, idem διδάσκαλον. ANON.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Ista eo vacula γοῦν, et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat *Suidas*, Lucianum κατὰ πεισθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ), hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstat Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, et tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum κακῆς γοῖας suffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vacula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vacula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi jure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultam etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; et sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (De Sacrific. c. 1. Somn. s. Gall. c. 14. et Saturn. c. 4. et alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An et sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic inquit: τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ etc. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut man-

ca, immo et quaedam dolo malo subsarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τοῦτο, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluamus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, et adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, *Min. Felicem*. De quaestionibus vero, *Plinii* epistolas. *Ἐπὶ τοῦτο* ergo et hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus et Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est.

SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Judaeis ortum, ut alia. GESN. His nihil admodum habeo quod addam. Liquidum enim esse puto, sententiam a verbis τὸν μέγαν γοῦν — ἐς τὸν βίον tanquam parentheticam esse, et explicationis quidem causa insertam, ita, ut narratio ab ἐπέγραφοι ad Τύτε δὲ καὶ συλλήφθεις ἐπὶ τοῦτο bene procedat. Quod autem lectionem τὸν μέγαν attinet, aegerrime vellem eam loco moveri. Salsa enim quasi petulantia est, vere illa Lucianea, in dissimilibus imaginibus junctis, magni illius hominis et cruci affixi. Praeterea ὁ μέγας clarius reddit discrimen hujus, qui κατ' ἐξοχὴν sic dicitur, et Peregrini modo dicti νομοθέτου, προστάτου etc. Sic deinde loco suo ὁ πρῶτος νομοθέτης, qui idem est Christus ipse, discernitur ab iis, qui subsecuti sunt, coetus Christiani doctoribus ac praesidibus, in quibus quod etiam Peregrinus fuisse, traditur, haud sane id honorificum fuit illius aevi fratribus Christianis. Sic certe illi, ut cum Neandro venerabili loquar, simplicitati suae columbinae nesciebant jungere anguinam prudentiam. Quippe columbas constat facile decipi posse. LEM.

Pag. 270. l. 4. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν πο. τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad *Hebr.* XIII, 3. verbis, μνησθε τῶν δεσπῶν, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, lulentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet *J. Elon*.

in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer et cap. 16. hujus narrationis. REITZ.

ibid. Πάντα ἐντρον) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον et πέτρον κλειε esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed et κλειν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κλειν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin. cap. 48. Κλειν παθευτήν, magistrum urgere, Liban. Epist. 18. REITZ.

eod. l. 8. Γραῖδια, χήρας τινάς) Duplex hic, et utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiiis amicis, mirati sunt, villissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant et exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut majora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur? Vetulae autem, quas memorat, Diacônissas videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem de primis Christianis scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141, et 144. SOLAN.

eod. l. 11. Δείψα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, et quas Terentianus parasitus, et, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. Δείψα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ ἔποὶ λόγος αὐτῶν ἐλέγοντο, sacras ibi conciones habitas fuisse. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, omnis generis coenas dubias. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul obser-

vetur, oratorem illum Lucianum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo *epularum* occasione, in *commessiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; et nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin *Julianus* ipse Apostata (apud *Sozom.* V, 16.) Epiatola ad Arsacium Sacerdotem Galatae, αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν 'λουδαίων οὐδαὶς μεταίτεϊ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Ἰαλιταῖος πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. *Vinding.* p. 12.) SOLAN. Agapas, adferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN. Forte ποικίλα dixit, quia a Christianis certatim mittebantur, ut illius victui et eorum qui cum illo in carcere versabantur, subveniretur, qui et ipsi coenam suam inferebant, neque hoc ad luxum. ANON.

ibid. Λόγοι ὑποὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant (V. de Dea Syr. c. 11. ubi *mysteriosum*). De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alant, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura asserabant, certiora iis et majora, quae ille in hanc rem disserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus et Socratem, et Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi et scelesti homines?

Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN. *Λόγοι ἱεροὶ* sacra scriptura vocabatur a Christianis. ANON.

ead. l. 12. *Ἐπεὶ γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο*) Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, et adoptivo cognomine venerabilior factus, et quodammodo *θειότερος*. FABER.

ead. l. 13. *Καὶνὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessorum longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro aliquin erudito et eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines hand magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN. *Σωκράτης*, apud gentiles nimirum, apud quos Socrates quasi pro deo habitus. ANON. Id est, non inter se Christiani eum dixerunt *novum Socratem*, quod nimis foret absurdum, sed ad gentiles usi sunt nomine isto, quo magnam illius venerationem probarent. LEHM.

ead. l. 14. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula conjectus, ut liquido patet ex cap. 4. et 11. et mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate et in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate praedicari potuit, cujus cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione et consolationibus adversus mala instruit et armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. *Pausanias* in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους* etc. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum praestudio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; et ut *sapere videatur, coelum ipsum*, ut ait ille, *vituperat.* SOLAN.

ead. l. 17. *Γένηται, δημοσίον*) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab Edd. REITZ.

ead. l. 18. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφαιδοῦσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam,

ut paucis absolvam, nulli rei parcam. Id παιδαγωγὸν ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ. Ἐν βραχεῖ, int. λόγῳ. Gallice: en un mot. ὡς συνελόντι εἰπεῖν. ANON.

Pag. 271. l. 1. Πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο) Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησαντο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum charitate *lucrum uberrimum fecit*; cujus causam mox affert, *πενήκασι γὰρ* etc. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *neque vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησαντο. GUYET. Ἐποίησαντο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeserunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 2. Πενήκασι γὰρ etc) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido et nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus et eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id, quam harumce notarum, est molis, neque hujus instituti, id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro sese offerrent*. (Hujus constantiae meminit et Plinius ad Trajanum X. et Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. Vinding. p. 13.) SOLAN. Sic etiam Pauli Apostoli oratio de ἀναστάσει νεκρῶν offensioni fuit Atheniensibus philosophis nasutulis Act. XVII, 32., quod video etiam a Neandro moneri l. l. LEHM.

ead. l. 4. Ἐχόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόσθαι) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μάστιγος ἢ ὑπὸ ἔθνους quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV. cap. 7. FABER. Ἐχόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, et ipsi graviore

philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciabatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere et a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana et impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore (anno uno aut altero ante hoc opus edita), *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI, 3. et in eam locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ead. l. 5. "Ενεστα) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos leges agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses* enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem hujus dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde et nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime mouendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. "Ο νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic *primus legislator*

Christianorum? ipsemet Christus, inquit. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένον ἄνδρος, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, et aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER. Νομοθέτης ὁ πρῶτος refertur, ut jam supra monui, ad doctores religionis Christianae posteriores, e quorum numero etiam Peregrinus νομοθέτου nomine vocabatur cap. 11. Christus igitur ipse est, auctor novi illius praecepti de fratribus ita amandis, ut ipse eos amaverit ad mortem adeo sponte pro illis suscipiendam. Idem autem prorsus est cum eo, qui postea dicitur *sophista cruci affixus*. Quod ut facilius intelligas, quamquam vel sic, ut verba leguntur, intelligi potest, auctor sim, ut legi fingas, αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον etc. Distinguit enim cultus Graecorum deorum et sophistae illius cruci affixi. Sic etiam Mückius, Neander et si qui alii recte sapiunt. Nam de Mose, aut de Paulo plane non video, qui nunquam quisquam bene sapiens cogitare potuerit. LXXII.

ead. l. 7. Παραβάτης) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio, cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. At prius quod attinet; toto coelo, quod ajunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimum, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illu-

strat et trahit. Haec Celsus; aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, et a rebus ipsis refutati. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινὰ ἡγούντας) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe *κενὰ ἡγούντας*, *vana et futilia esse existimant*. Neque enim Graeci, quod quidem commemorerim, ita usurpant κοινός. FABER. „Imo, praecipue in locis quos agnoscit in novo foedere; unde Latinum *coenum*. — Sed de communione bonorum revera intelligi debet, quo sensu πάντα τὰ φίλων κοινά. Tamen ἐπίχως.“ Haec Anonymus Paris. in marg. Commentarii Fabr. Sed idem ad textum adscripsit: „*Impura*. Odiose haec et falso Christianis objicit propter τὰ εἰδωλόθυστα, quibus tam etiam Christiani ut plurimum abstinebant, et debiliores etiam in fide pluribus aliis cibis in lege Moysi prohibitis, contra Apostoli praeceptum.“ Sic parum sibi constitit vir doctus. LEHM. Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertationiuncula asserui, quam *de stylo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis ejusdem argumenti adsuere dignatus est Jac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis adsequor: nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam, omnia contemnunt (sua bona, scilicet, suas facultates), et eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, et ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44. omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, et reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. No. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti et suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, et simplicibus*. Quae cum ita sint, et omnia usque adeo liquida et aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus, qui

vocem κοινός hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Hujus discipulus *Pfochenius* arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide *Just. Mart. dial. cum Tryph.* 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, et *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN. Sententiarum ordo et ratio mutua haec est: Multas Peregrinus in carcere collegit e collationibus Christianorum opes. Contulerant autem illi sua primum ob contemptum mortis et spem immortalitatis (πενήκας γὰρ — οἱ πολλοί); deinde (ἐπειτα δὲ — βιωσι) ob praeceptum de amore fraterno. „His igitur de causis vilipendunt cuncta pariter bona et communia habent,“ quibus aequo jure quilibet uti possit. Amplexi autem hanc sententiam de contemptu rerum et de communione bonorum ideo auctori videntur, quia sine ulla ratione idonea talibus placitis et praeceptis (τὰ τοιαῦτα enim non sunt bona, quae proxime praecesserant, qua falsissima *Wielandii* explicatione unice tenuis ejusdem nititur vocis κενὰ defensio, sed omnia Christianorum propria dogmata, superius commemorata) fidem habent et obsequium praestant. Sic patet κοινὰ optime habere, neque ab hac omnium omnino librorum lectione, quam ne ipse quidem *Faber* in textu deseruit, ad aliam quamcunque transfigiendum esse. LEHM.

ead. l. 11. Ἀνευ τινός ἀνρ. πλοτ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. *Act. VI. V. Cels.* apud *Orig.* I. 8. et *Cav. Praef.* a 3. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεί) Nemo non videt, istud ἐν βραχεί posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα sed ut Graeci dicunt αὐ πάλιν, et βασκ' ἴθι etc. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ibid. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγαυόν) *Simplicibus hominibus*
Lucian. Vol. VIII.

bus inhians, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita *Aristophanes* ἐν Νεφέλαις, Μάρην ἐμοὶ κεκλαύσεται, οὐ δ' ἔγχανὼν τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit *Nicodemus Frischlinus*, tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti. Bis peccat. Verte: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset *H. Stephanus*, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab *Aristophane* usurpata, sed in Ἰππεύσει quoque tribus ante act. V. versibus: — ἔγχανεῖται τῇ πόλει, — urbem illuserit; ubi Schol. ἐνοβρίσσειν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἔγχανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locus non occurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat. Eat nunc juvenus, et speciosae librorum fronti credat. FABER.

ead. l. 15. Ἐγχανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo *Diall. Mortt. VI. ἄλλοτριότις ἐπιχαίνετε* dixit, et hic ἐπιγχανὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit *T. Faber*, et confer *De Merc. Cond. cap. 14. ἄπειαι σοι πλετὸν ἔγχανων*, emancta scil. pecunia. SOLAN.

Pag. 272. l. 2. Οὐδὲ τῆς ἀολάσεως) Humanitati Praesidii tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule *Euseb. IV, 13.* qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 3. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex Ms. Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN. Vid. *L. Bos Ellipsis. p. 78. Schäf. LEM.*

ead. l. 11. Παριανὼν πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλληνιστῷ etc. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod et *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. et 73. et *Scaligeri* notas ad *Euseb. Chron. p. 220. et 221.* Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio et L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. *Alex. cap. 2.* Optimè autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus cenans octo ad summum millia efficeret, SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. *Stephan. περὶ πόλεων*. LA CROZE.

ibid. Ἐόμα δὲ ἤδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem caetera huic simili ἐν χρόνῳ κουπίας diserte dicitur, Fugit. cap. 27. cui statim additur ἐν γενεῶν βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28. additur ἐόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομῆν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud *Xenoph.* quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. Ed. *Steph.* 516. l. 15. πρὶν αὖ τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομῆσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conjicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀφείναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod et discipuli Christi factitarunt, ad *Ev. Matth.* XIX, 27. compluribus exemplis, non omisso hoc *Luciani*, probat *J. Elsner.* l. d. p. 90. 91. REITZ.

ead. l. 5. Εἶναι) Ἀφείνας εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20. et 16. Et *Pseudol.* cap. 6. et 25. *Necyom.* §. 16. *Eustath.* ad *Hom.* II. A, 20. *Hemst.* ad *Judic.* vocal. fin. *Diog. Laërt.* vit. *Plat.* p. 168. φαίνας — ιατρούς εἶναι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπόδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium *Juliani* et *Luciani* testimoniis apparere, tradit *J. Elsner.* in *Ep.* ad *Hebr.* XIII, 2. REITZ.

ead. l. 12. Δορυφορούμενος) Ut *Nigrin.* c. 14. et *Diall. Mortt.* VI. Sic etiam usus est *Philostr.* V. *Soph.* p. 582. in *Aristid.* SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in *Fugitivis* (cap. 17.) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra *Saturn.* c. 19. ἐν οἷς εἶην. REITZ.

ead. l. 13. Εἰτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ᾧφθῃ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius *Lucianus*, et qui Christianos saepe suggillat, licet eos et eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit *Judaicos ritus* cum *Christianorum lege*. *Judaei* enim erant ii, qui

offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc et scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic *Tan. Faber* (imo vero *Palmerius. Lehm.*) auctorem, quod Christianorum legem non noverit, et confuderit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλοθύτα, aut αἶμα, aut πνικτόν: quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe *Justinus, Minutius Felix, Tertullianus*, aliique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos. Cf. de illo Apostolorum decreto *Actt. Apostol.* XV, 20. et 29. LEHM.

ead. l. 18. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 274. l. 2. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cujus in *Demonactis* vita meminit cap. 3. Vid. *Chron. Euseb.* A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐρόμενος) *Plut.* 627. f. SOLAN.

ead. l. 4. Χρύμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico *Tatianus* orat. ad Graecos: διὰ πηλῆς ὥψεως δαμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici, L. Bos. Meminit et *Tatianus* πηλῆς ὥψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus *Martialis*. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit joco *Aristophanis* ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τὴν ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, καί τις. Quod equidem non video cur *Meursio* displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύμενος), hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφθορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scri-

bendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152. Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιγεῖν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδεδοσθαι. Caeterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI. s. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 7. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis et in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νευνικῆταρα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51. s. Papin. lectt. I, 32. itemque a Jo. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22. s. νεωτερινὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 8. Θαυματοποιεῖν) Adi Casaub. ad Athenaeum et Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 10. Βασιλεῖ, προέτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Προέτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 13. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. inducentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 14. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide De Merc. Cond. o. 30. De Salt. 9. et 21. SOLAN. Bene his locis usus est Fritschius Praef. ad Edit. Alex. etc. p. XXVI. ut probaret in verbis τέχνην τινὰ — πεποιημένον vocem τινὰ suspectam esse; praesertim quum probabile sit eam e superiore versu iterum se in hunc locum insinuassee. LEHM.

ead. l. 16. Ἀποβολή) Astutiam interp. pessime, alioqui esset περιβολή. FABER. Hoc in loco ἀπόνομα nihil aliud quam βδελυγία, aut ejus species, propter ea, quae de illo notantur supra, quae sunt viri βδελυγίας characteres (sic). ANON.

ead. l. 17. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιστραμμένος) Reipublicae Procurator, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Praefectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. Τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιστραμμένος,

urbis praefectus, GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat, SOLAN.

Pag. 275. l. 4. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium etc.* interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ etc. hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) accessisset, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac re adaequabat Musonios, Dionas etc. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exaulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐίπασσιανός, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐν τῇ πόλει ἐξέβαλεν. FABER. Gallice dicimus: *il marchait du pair*. προσελαύνειν, adequitare. ANON. Germanice: *Sonach kam er mit Musonius u. s. w. in Eine Linie*, ut fere Wieland. Id autem vi quadam et invito factum significat jocosa allusio verborum cognatorum ἐξελαύνειν et προσελαύνειν. Dativos patet a πρὸς pendere; quare Guyeti conjecturae κατὰ ταῦτα non est locus. LEHM.

ibid. Κατὰ ταῦτο) Ταῦτο scribend. videtur, i. e. et eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, et si quis alius etc. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ibid. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coactaneus. Vid. infra Neron. c. 1. et Philostr. p. 125. cum notis, et 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. J. WETST.

ibid. Ἀλυνῶ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cujus etiamnum scripta supersunt SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμισφαίρει γλώττῃ, pag. 563. SOLAN.

Herodes Atticus. Vid. *Philostr.* vit. Sophist. L. II. §. 5. p. 551, 13. it. ibid. §. 15. p. 563. Vide notas *Olearii*. LA CROZE.

ead. l. 10. "Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit*. Delicias et lautities hominum! FABER.

Pag. 276. l. 1. Τετάρων ἔτων) Bene; neque enim plurimum annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δὲ ἔτων τετάρων μῦ ἡμέρα etc. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἡ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μῦ μόνον ἡμέρα δικαιοσύνη χρῶνται; Ita et *Pindarus* Olympia vocavit πενταετήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem et lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 2. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τοῦ ὕδωρ etc. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τοῦ) Emendationem *T. Fabri* secuti sumus. In impressis omnibus ταῦτα antea erat. SOLAN.

ead. l. 13. Διὶν ἴνα καρτηρίαν ὑπὸ χροῦμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem *T. Fabri* obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Φιλοκρήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 4. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκητῆς ὑπὸ πύρεος ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebbeit se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponderet. Cur non in solitudine potius, et in remoto aliquo saltu, ut infra dicit *Lucianus*? Quid enim aliud facit *Peregrinus*, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 6. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, et en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est; Cremari debuisse *Peregrinum*, non sponte et ultro in flammam insilientem, falsa quidam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut ipsum in Deum et in parentem. FABER. Κατὰ τοῦτο h. l. ut supra cap. 18. extr. est: ad hanc normam si exigas, hactenus, sonach, insofern. Ceterum in praecedentibus atheos vocari

Christianos, ideoque et Peregrinum, miratur *Wielandius*. Sed ἄθεος tum temporis a gentilibus orthodoxis aequo jure vocari solebant, ac gentiles a Christianis, ut Ephesii a Paulo apostolo in Epist. ad *Ephes.* II, 12. priusquam quidem illi ad Christiana sacra accessissent. Omnino videndus, qui accurate et docte de vocabuli ἄθεος vi et usu vario egit, *Sturzius* in *Beckii* Commentt. Soc. philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 64. LEHM.

ead. l. 9. Χανόντα) *Hom.* *Odyss.* M, 350. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit ταχύτερος, vide *Fugit.* c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpant de tempore, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen *Neron.* cap. 5. Sed et quid ὀξεία ἡδονή sibi velit *Amor.* c. 25. memento. SOLAN. Non opus erat ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. *Hippocr.* *Aphor.* I, 1. ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster *Amor.* c. 25. ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cujus exempla ὅσα πονὺς nobis obvia. At forsitan quia et dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo ὠκύς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarant, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. *Thucydides* lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5. ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. *Clem. Alexandrinus* p. 18. C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse viro-
rum insignium. SOLAN.

ead. l. 15. Πάλας) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴς ἐνδοξος γενέσθαι) Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi *Theopompus* in historias suas illud retulisset. *Strabo.* *Plin.* *Agell.* FABER.

ead. l. 18. Τοσοῦτος ἔως τῆς ἰδούσης ἐντέτηκεν αὐτῷ) Adeo inexpressibili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat *Lucianus*. Dein, quod inexpressibili amore dixit, fingit illum ratio; debuit enim inexpressibili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, et interpretem corripit. Verte: *Tantus ei gloriae amor inest.* Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 278. l. 5. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ πικρῆς Interpolator, et mortis contemptum et aerumnam, et id genus

metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres et dominos sunt referenda, verum ad liberos et servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non πανμύλον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an et ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro? etc. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos et facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Ms. R. καύσεως, non κακώσεως; quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Ms. R. G. quod arripio, quia nulli κακώσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ. Κακώσεως hic pro tormentis. ANON. De singulari quodam tormentorum genere agi puto, et praefero καύσεως. Nam τὰ τοιαῦτα δειμάτα universon genus denotat. LEHM.

ead. l. 10. Τὸ πρῶμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 11. Δέξασθ') An δέξασθ'; placet. GUYET. Δέξασθ' αὖ) Εὐξασθ' αὖ. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego Bas. 2. secutus δέξασθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' αὖ) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, et legere εὐξασθ' s. εὐξασθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε et ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis adnotatum, et exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξασθε, ut modo βοίλοισθε. GERN.

ead. l. 16. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιώντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut ajunt. profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Praeerea proficiscenti, non profecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιώντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum et

ratio et Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis *πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς*, ejicio iam istud *καὶ*, et emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere, se in ignem eum ipso praecipitem mittens*. FABER.

Pag. 279. l. 1. *Συμπεσὼν*) Dele *καὶ*, ante *συμπεσὼν*. SOLAN.

ead. l. 5. *Σκύνων*) Corrige *σκύνων*. GUYET. *Σκύνων*) Corrupte antea legebatur *σκύνων*, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola *Bas.* 2. *Alex.* c. 47. et translate *Adv.* *Ind.* c. 6. Apud *Aristophanem* *Vesp.* 146... p. 291, 1. *δριμύτατος καπνὸς* dicitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο*) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse et interpretes et lectores, quibus haec placerent. Legendum est non *ὑμῶν*, sed *κυνῶν*, id est, *κυνικῶν φιλοσόφων*. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. *Κύνες* enim passim sunt *κυνικοί*. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, et, quod de illo ait *Eunapius Sardianus*, *ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γέλαισθῆναι*) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui *διὰ καπνοῦ* pereant; videlicet Attici *τοὺς ἀλαζόντας καὶ οὐδαμινούς*, quales hic describuntur Cynici, *καπνοῦς* vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad *Σφήκας*, et *Suidas* in *καπνός* inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, *Aristophanem*. FABER. *Τμῶν μόνων*) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum *ἰδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ.* GUYET. *Καὶ κυνῶν*) *T. Fabri* emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris *ὑμῶν* aut *ἡμῶν* pro *κυνῶν* exstet. SOLAN. *Τμῶν μόνων*) Quod *κυνῶν* legi vult *Faber*, audirem; si relatio quaedam esset inter fumum, et Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem et Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, *ἐκαλεῖται δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχναύμενος οὐδὲν ἐτίλει*. Quod si hic *Suidas* Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne interimat. GERN. Nihil hic mutandum, cum sub persona Theagenis omnes Cynicos alloquatur et Peregrini fautores. Ita enim loqui solebamus, quum unum etiam alloquimur. *Καπνοῦς* Latini vocabant *nebulones*, quo sensu *Horat.* Ep. 2. lib. 1. *nebulones Alcinoique*. Unde *Horat.* de Maenio Lurcone et nepote, Verterat in fumum et cinerem. ANON.

ead. l. 11. *Κενταυρίου αἵματος*) Intelligit cruorem Nessi Centauri. FABER.

ead. l. 13. *Ἐμβάλλει φέρων*) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) *Hemsterh.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. REITZ.

ead. l. 14. *Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον παύμενον*) *Cic.* Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, et Caucasi nives hiemalemque vini perfecerunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu adurantur. Consule ibi *Davis.* pag. 360. qui et *Valer. Max.* III, 3, 6. ext. et *Luciani* hanc locum, item de Fugit. c. 6. ac *Plutarch.* T. II. pag. 499. cum *Philone* pag. 680. aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ibid. *Βραχμᾶνες*) De Calano vido, quid *Cicero* scripserit Tusc. II, 21. et *Davisii* not. et de Brachmanis c. 27. Adde et Fugit. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἰέλνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάσειν*) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule et Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda *ἰέλνοις γὰρ αὐτόν*. Interpolator non viderat, interpretumque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus: *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* FABER. Imo vero non corruptus interpres (*Obsoposus*) recte perspexit auctoris sententiam: dum enim reddit *praeceptorem suum*, manifeste cogitavit de αὐτόν, non de ἑαυτόν. Hoc enim a librariis per errorem videtur scriptum ob praecedentem vocem eandem. LEHM.

ibid. *Ἐαυτὸν ἡξίου*) Αὐτόν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

Pag. 280. l. 1. *Ὀνησιππος*) Is est, quem in hac narratione secutus est *Plutarchus* et *Strabo* in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάζαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατακλιθεὶς σχήματι, τοῦτο διατηρῶν etc. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, sequo operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habitum, quo decubuerat etc. quem *Plutarchi* locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc *Luciani* velit, κατὰ σχῆμα καίοντας, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi

uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoli et corporis habitu servato*; quod *Plutarch.* dixit de Calano, ἐν ᾧ κατελλέθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δέ, inquit (c. 7.), τὰ τε ἅλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μετῴστην ἀναβάντες, ἀνίσχοντες καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosco interpretationes. *Obsopoeus*: veluti *Onesicritus classis Alexandrinae gubernator* ait, cum *Indum ardentem*, sicut fama est, conspexisset. *Benedictus*: at *Onesicritus Alexandri gubernator*, cum *Calanum*, ut ajunt, *conflagrantem* vidisset. Vidit ergo *Benedictus*, *Obsopoeum* largiorem esse, quam patiuntur *Græca*, et verbum *φῆσιν* notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane judicio. Non enim magis ajunt, *Calanum* conflagrasse, quam *Onesicritum* id vidisse. Sed et vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit *Benedictus*: illi enim non insiliunt in ignem, ut *Onesicritus Alexandri gubernator*, quasi vero et *Onesicritus* insilisset. Quin immo *Lucianus* *Onesicritum* unum auctorem hujus historiae citat, et ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, et plane sufficere debet, si veritas, ut *Onesicritus Alexandri gubernator* viso *Calano* ardente refert. Maxime miror, *Benedicti* istam versionem placuisse *Tan. Fabro*, tam minute singula hæc quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 2. *Φῆσιν*) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus *Onesicriti* doceri hic affirmat not. ad *Diog. Laërt.* p. 151. B. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐπειδὴν νῆσῳσι*) *Ἐπειδὴν πυρὰν νῆσῳσι*, ut supra, legend. videtur. Τὸ νῆσῳσι solitarium non placet. GUYET.

ead. l. 4. *Ἐπὶ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καλόντας*) Aliena videntur et insititia, ut ex præcedentibus et seqq. videre est. GUYET. Mihi contra hiulca et languida videtur fore oratio verbis illis omissis. LEMM.

ead. l. 5. *Ἐκτρέψαντες*) Ex iis, quæ modo attulimus, legendum *ἐκτρέψαντες*. FABER. *Ἐκτρέψαντες*) I. e. immutantes. An *ἐκτρέψαντες* legendum? Infra *Fugitiv.* c. 7. de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum *Tan. Fabro* malim *ἐκτρέψαντες*, ut *Fugit.* c. 7. in omnibus recte scribitur. SOLAN. *Ἐκτρέψαντες*) Ita quoque correctum inveni in marg. *Bas.* 1. Sed et firmatur emendatio, quod *Dial. seq. Fugit.* c. 7. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 6. Οὗτος δὲ τί μέγα) *Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπεισὼν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὡς ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος.* GUYET. Commato adposito sensum adjuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infecire. Sed nec in reliqua ejus emendatione acquiesco; neo *Grænovianum μεταναπηδήσεσθαι* satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, et negationem abundare; nisi *μὴ* hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 7. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliturum ipsum et semiustum.* Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres *μὴ οὐκ ἀναπηδήσεσθαι.* FABER. Certe *Benedictus*, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod *Tan. Faber* prorsus non facit, cujus versio plane par foret Graecia ita conceptis *οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν*, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum *ἀναπηδήσεσθαι.* Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, et pro *μὴ ἀναπηδήσεσθαι*, reponendum *μεταναπηδήσεσθαι.* Nam in sententia verbi *μεταβάλλεσθαι* idem *Faber* toto caelo errat, cum rectissime *Benedictus* reddiderit. GRON.

ibid. Μὴ ἀναπηδήσεσθαι) *Δὴ ἀναπηδήσεσθαι.* GUYET. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. De Merc. Cond. cap. 33. *οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτόν συμβαλῇ.* SOLAN. Hoc vult auctor: *Iste vero quid grande (faciet, solenni ellipsi) ubi illapsus morietur, correptus a flammis? Non enim est exspes, fore ut* (sive: non timendum, ne non) *resiliat vel semiustus, nisi forte, ut ajunt, profundum et in fossa construat rogam.* Sic, ni fallor, omnia ut sana sunt, ita et plana. Nam *μὴ* post formulam *ἀπ' ἐλπίδος εἶναι*, etsi pro rei natura paullo insolentioris est usus, facile tamen ad similitudinem verborum negandi, dubitandi, desperandi, revocari potest. LENH.

ead. l. 9. Μεταβάλλεσθαι) *Mutatum iri.* Interpolat. male.

Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 10. *Διηγείσθαι*) An scribendum *διηγούνται*; GUYET. Placet conjectura. REITZ. Non nisi levissime locum intuenti tale commentum vel excogitari, vel arridere, potuit. Imo Infinitivum unice postulat res et vis sententiae. LEHM.

ead. l. 12. *Ἡ μὴν*) Lege *ἡμήν*. GUYET. Nihil muto: nam disjunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas (vid. supra Toxar. c. 50.), et pro lubitu scribas modo *ἡ μὴν*, modo junctim *ἡμην* dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne *ὁξύτονος* quidem, ut *Guyetus* voluit, apud Nostrum alibi reperio. *Periz.* ad *Aelian.* II, 7. ridet eos, qui jungunt, et ab Hebraeo *אמן* derivant, exempla-que τοῦ ἡ μὴν, in jurandi formulis usitati, quaedam adfert. Apud *Hom.* II, I, 57. *Ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσι*, recte Edd. licet *Seber.* *ἡμην* indicet. REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποθάνει*) Sic plerique impressi. *Hag.* et *Par.* *ἀποθάνει* prave. SOLAN.

ibid. *Ἀναδύναι*) *Emergere*, interpol. Non potuit pejor: hoc enim loco *ἀναδύναι* est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse potuit *Iliad.* H. ἀλλ' οὐπὼς ἐτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἑπλάων ἐς ὅμιλον. — Ita in *Odyss.* ἀπλῶς· μή τις μοι ἀναδύνη — Itaque dixit *Eustathius*, τὸ, ἀναδύναι, ἐν ἰσφ εἶναι τῷ, ἀναποδίσαι, εἰπὼν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. *Hesychius* autem vertit μεταβολεύειν, consilium mutare. Ceterum interpolator corruptit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est a proposito regredi.* Est itaque corrector, quo dignus est. FABER.

Pag. 281. l. 1. *Συνόντες κύνες*) *Cynici*, quod supra dicebam. FABER.

ead. l. 8. *Παλαιούς δῃ*) Τὸ γέλοιον est in hac particula δῃ· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed *εἰρωνικῶς*. FABER.

ead. l. 9. *Δαίμονα νυκτοφύλακα*) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra etc. Est quidem apud *Plautum* Deus Nocturnus in *Amphitryone*, et passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER. Forte *νοσοφύλακα* probant sequentia. Quae de nocturnis sacris sequuntur, errorem hunc induxerunt. Atqui pervigilia in ejusmodi *τελεταῖς* observari solita nemo nescit, neque eorum hic *Lucianus* quicquam praetermittit. *Satyricæ*, eorum quae ἐν *φρικτοτάτοις μυστηρίοις* fiebant. — Tamen propter oraculum sequens, quod non legeram, *ἐπέχω*. — Et in sequentibus *νοσοφύλακα* reponen-

dum: per quietem enim credebantur apparere, cujus rei exempla ap. *Petron.* et passim, ideoque in templis cubabant. *Serv.* ad illud *Aen.* Pellibus incubuit stratis. *ANON.* Mirum hoc *Anonymi* commentum idem etiam supervacaneum habebit, si quis ingenue omnem locum et accurate perlegerit. Omnino autem fateor me ne satis quidem notam illam intelligere, siquidem eam, de quo paene dubitaverim, recte descripsi: literarum enim ductus non admodum faciles erant distinctu. *LEHM.*

ead. l. 10. *Βωμῶν — χρυσοῦς*) Ex *Athenagora* patet, statuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c. 41. *SOLAN.*

ibid. *Χρυσοῦς ἀναστήσας ἑλπίων*) Et aureas sibi erectum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθελος est. *Sperat Peregrinus*, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, et tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in *Tim.* circa med. *δίδονται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωννα*, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timoni statuam ponere. *Virgilius*: Nos te marmoreum pro tempore fecimus. Et *Horatius*: Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. *FABER.*

ead. l. 16. *Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος*) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa *Luciani* facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. *FABER.*

ead. l. 18. *Μαστιγῶν*) Ut Cybeles galli. *Καυτηριῶν* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederæ folii figuram statuunt a *Ptolemaeo* Judæis. Quae de re vide nostram notulam ad *Humphredi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. et seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere vellent, *Lucianum* aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; et aliunde firmitiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a *Palmerio* si non eversa, certe concussa graviter et ruinam minata. *SOLAN.*

Pag. 282. l. 2. *Ἀφδουχίαν*) Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, *Alexandri Abonotichitæ* oraculum respicere mihi videbantur: nunc dum ἀφδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solenne. Vide *Alex.* c. 38. *SOLAN.*

ead. l. 4. *Σιβύλλαν*) Sibyllina oracula vides jam obtrudī coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; et a viris jam doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane et superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi *H. Prideaux*, quae post haec scripta prodit, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 13. *Βακίδος*) Tres Bacides fuisse, docet *Aelionus* V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, et hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi. SOLAN.

ibid. *Ὁ Βάκας*) Hujus *χρησολόγου* meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν ὄρνισιν* et *ἐν πτεῦσιν*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut et *Suidas*, qui Scholiastae locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus praedictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. FABER. In affingendis Bacidi oraculis sequitur noster exemplum *Aristophanis*, ut modo *Faber* monuit, e. g. Equitt. v. 1009. sq. cf. v. 123. sq. Avv. v. 959. sq. LEHM.

ead. l. 17. *Κυνολάπτεκας*) Convicium Aristophanicum. Intelligit *Lucianus* impostores. FABER. Vide *Aristophan.* Equitt. v. 1073. Hoc loco lepide alluditur ad Canes Cynicos. LEHM.

Pag. 283. l. 5. *Ἐν καλαῖς Πατραισιν*) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, *ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν* inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. *Ταῦτ' ἐπὶ νότος*) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera *Lucianus* veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. *Κατέβη*) Ut supra de eodem concione habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ*) Locus ex *Homero* ad *Theagenem* translatus. Est autem primus versus τῆς *ἑξ ὀψοδίας*. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀποτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ πίνοντά περ ἔμπης*, id est, etiam si biberet Nestor, cum tamen clamor non latuit. FABER. Sed hic in parodia *Lucianus* consulto prosodiae legem non servat, quod maxime spectat ad τὸ γελωτοποιόν. ANON.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror sane, rem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 17. Ἑλλανοδίκαι Ἄλ' Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam hujus Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς etc. FABER.

ibid. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatum contra *Fabrum* multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Jens. in Lectt. Lucian. pag. 62. occasione verborum in Timone T. I. c. 52. τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum et vulgatum probum est, quod recte contendit Jensius, nihil movendum. REITZ.

Pag. 284. l. 2. Ὀπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi (Herod. c. 1.). Caeterum ὀπισθόδομος et προναὸς opponuntur. Diodorus XIV. οὐ μόνον γὰρ ἐν ταῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν etc. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7.) ubi historiam hanc ἐκκορύφω. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλησώσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Jovis Olympici. GUYET.

ead. l. 6. Κατόπι τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες et Εὐμολπίδαι, norunt omnes praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39.) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces et Eumolpidas*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil Probum in Alcibiade) homo meus praecones et egregios cantores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praeconum certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen tantum, sed et locum certaminis, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, et locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, et locum, in quo venundatur, ex Polluce, et χορὸς apud Homerum in Od. Θ. pro loco τῆς χορείας, ita

Lucian. Vol. VIII.

Ο ο

δειγμα duplicem significationem habebat notante *Schol.* in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, *Pausaniam* in *Eliacis*: τῇ στοᾷ δέ, ἐνθα οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεῖουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖα μία ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἕλαιοι. Nemo non videt, quam recte huic *Luciani* loco conveniant, quae a *Pausania* dicuntur. In hujusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum etc. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. *FABER.* Hunc locum sollicitavit vir doctus, et contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim *Luciani* sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κηρύκων ἀγών locus erat, ubi praecones de artis excellentia et vocis contentione certabant. Testis *Diodorus* lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, ac ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικησαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem jussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. *Julius Pollux* lib. IV. c. 12. πρότερον δ' Ὀλυμπιασίων ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς λειτουργίαις ὑποδικονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνισάτο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκᾳ, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκᾳ, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαῖω κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ
 Δεῖξαι ἄγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
 Ὃς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
 Οἷθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὗτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympiae, cum soli ejus regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, et Delphis etiam Pythia vicit, et exstat ejus quaedam imago Pythica:*

*Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii
 Accipe statuam lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,
 Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,
 Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.*

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, et inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud *Lucianum*. Videndus *Georgius Syncellus* pag. 208.

post Olympiadem 88. ubi inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετίθη ἐν Ὀλυμπίᾳ*, id est, *tubicinum et praeconum certamen aliis certaminibus adlitum est Olympiae*. Videsis *Josephi Scaligeri* epistolam numero 448. Caeterum de interpretatione vocum *ὑποσαλπικτῶν* et *ἀναδείγματα* non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod *Hesychius* habet *ἀναδείγματα ἥντας περὶ τραχήλοις*, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, et ut sonitus vocis elatior fieret. De voce *ὑποσαλπικτῶν*, quam ex sola conjectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. *Hesychius* in voce *Σαλπικτῆ* haec habet: *σιγηνοςάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ*. Unde conjeci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox major et clarior audiretur. PALM. Notavit pater quoque hic conjecturam liberam et indoctam *T. Fabri*, et ut ab ea caveretur, jussit inspicere *Ciceronis* epistolam ad Luccejum. In schedis notavit videndum *Scaligerum* in Graeca *Eusebii* pag. 420. *Fabrum* priorem in *Agonistico* pag. 293. et 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo *Demonacte*, *εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Ἀγῶνι μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίης, Καίρως δὲ καλεῖ μὴκέτι μέλλειν*; GRON. *Ὀπισθόδομον* Jovis Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* *Luciane* principio itemque *Fugit*. cap. 7. satis apparet. Nec ergo dubium, praconum ibi etiam certamina potuisse institui. *Ἀγὼν* etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro *κατόπιν* tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictum est, et parum ad sententiam refert. GESN. In *Luciano* *κατόπιν* potius ad locum, quam ad tempus, referas. Locus autem, ubi Olympiae praecones certamina sua habebant, describitur a *Pausania* *Eliacorum* cap. 22. in. LENM.

ibid. *Κηρύκων ἀγῶνος*) Non satis firma et liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Polluce* allata legendum videri *ἀναδήματα*, quod longe ad rem aptius, quam *ἀναδείγματα*. De certamine praconum vid. *Nostrum* *Demon. Vit.* c. 65. SOLAN.

ibid. *Ἀγῶνος*) *Τόπου τινός*. GUYET.

ead. l. 12. *Μακρὰ χαλκῆν*) Cur hoc praeferam, vid. ad

Navig. cap. 2. Rhēt. Praec. cap. 10. Bis Accus. cap. 21. Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 14. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα? *Tunc magnum hoc audiui*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum* hoc significat, et qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerant. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, et, καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέσχε, et τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, et Joseph. in II. ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δεησόμεθα etc. sub finem cap. 111. quomodo verteres? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* et *Stephanum*. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, et opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 15. Χρυσῶ βῆψ) Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita *Catullus* aureolos pedes puellae, et alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum et ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres *Homeri*, quem ineruditum vulgus *Didymum* vocat. FABER.

ead. l. 17. Ἀναμειθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

Pag. 285. l. 6. Προήσασθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ignem mitterent*. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte et ultro conjiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 7. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. δεδομένα, πάντῃ ἀδόκητον αὐτῷ etc. FABER.

ead. l. 8. Ὁχρίαν μᾶλλον) Rectius et elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. ὠχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 13. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur*. Interp. Sed vertendum fuit, hac *Furia* exagitantur. Ποινῇ enim hoc loco *Furia* est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit *Lucianus* (c. 30.) δόξης ἐριννυῖ. FABER.

ead. l. 18. Τετρακίς) *Olympias*, qua se Peregrinus vivum eremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. *Euseb.* Chron. cum *Scaligeri* notis. Quartam eandem viderat *Lucianus*. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Juniores autem, necdum

clarum, venisse constat ex Bis Accus. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

Pag. 286. l. 3. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νυκτωρ, sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Juvenalis, de Statio, opinor, promisitque diem. Apud Ciceronem est, et apud Varronem et Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destinavit. FABER.

ead. l. 5. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docuit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2. p. 200. 18. Wechsel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλούμενος ποταμός καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίννης ἄλλα τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίννης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta et Pisae et Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα et Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, et Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 9. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος αἰέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήιον Homer. Il. B, 147. atque alibi passim, de segete densa, et βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, gramina ac frutices profundae convertit in Diud. Sic. Rhodom. L. II. c. 49. satis ad verbum, cum densae potuisset; licet et Virgil. nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I. p. 7. ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Ἀῖδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam et materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis taeda dicitur, de qua Plinius passim, et ideo vertendum erat, e taeda ut plurimum constabat. PALM. An δᾶδες ἐστήσαντο πολλὰ; sic certe mallem:

nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

ead. l. 11. *Ἡ σελήνη ἀνέρ.*) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post *ΧΙῡα* lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos *Potterus* secutus est. SOLAN.

ead. l. 14. *Ὁ ἐκ Πατρῶν*) *Illo Patranus*, interp. *Stephanus*, seu *Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς* agnoscit *Πατρὺς* at *Πατρανός* non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de *Theogene* est intelligendus. FABER.

Pag. 287. l. 1. *Ῥόπαλον*) Alibi docet, quanti postea vacaverit; Adv. Ind. cap. 14. quem locum, si non memineris, omnino adi SOLAN.

ibid. *Ἐστὴ ἐν ὑθόνη*) Pontius in passione *Cypriani*. LA CROZE.

ead. l. 5. *Ἡ μεσημβρία*) Versus meridiem nempe *Zodiacus*, solis et Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. *Theocr.* Idyll. I, 15. et illa *μεσαμβρινὰ ἀσυχία* apud *Callim.* in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ *μεσημβρινὸν δαιμόνιον*, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. GERN.

ibid. *Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρῷοι*) Deme Tragicam magnificentiam; et erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices majorum *Hierocles* ad A. C. 3. pag. 58. *Needh.* *Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετὴ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ.* Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GERN.

ead. l. 6. *Δέξασθέ με*) Sic apud *Sophoclem* *Orestes* in *Electra* p. 66.

*Ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐγγώριοι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχούντα ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς,
Σὺ τ', ὦ πατρώον δῶμα.*

SOLAN.

ead. l. 7. *Περυσχίσθη*) *Περυσχίσθη* περιέχομαι, ut *ἐσχίσθη* ab *ἐχομαι*, sine litera serpentina in medio usitatus, quam *ἐσχίσθη*, quod tamen cum ab *σχίσθαι* possit esse formatum, expungere non sustinui contra Edd. optimas. REITZ. Manifestum vitium, jam a *Tan. Fabro* tacite emendatum, non debebat sic, ut a *Reitzio* factum, defendi, nec post talem defensionem amplius retineri. *Περυσχίσθη*, quod *Dorvill.* ad *Char.* pag. 445. conjicit, ejusmodi omnino est, ut facile eo careamus. LERN.

ead. l. 15. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) *Odore malo affectus*, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, 'quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάνας τὴν ψυχάν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπων, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempli sunt passim apud *Aristophanem*, et *Demosthenem*, et, (quis interp. indiligentiam non miratur?) apud ipsummet *Lucianum* in dialogis *ἐταιρικοῖς*. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat*. *Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos etc. Aristophanes κῶμαι*. Sed in re ita perspicua sit φεῖδω τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλήθος. *FABER*. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic *Faber* disputat, dubitatione carent: et tamen malim hic dixisse *Lucianum* causam aliquam *Physicam* sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficitur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' αἰμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus et nidor ustulati *Protei*. *GESN.* Sic distinguendum: ἀποπνίγεις, ἐπ' αὐτοῖς ἀπλωμέν φ. ὦ μ. i. e. post haec, his peractis. *GUYET.* Non inepta videtur *Guyeti* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνίγεις autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in *fab. Aesop. 41. μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο*, mox addito *ἔσωθη*. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar. Epist. 21. ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσεν*. Iterum *Epist. 52. ὅτι πρότερον τρις ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν αἰτοδείᾳ σέσωκα*. *Cic. 2. de Divin. cap. 66. cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR*; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de *Ambig Tit. Facio*. Addo *Diod. Sic. IV. cap. 63. pag. 307. m. ubi μετέπειθεν* ait de *Theseo* aliter suadere conanti, at sine successu. *REITZ.* Cf. imprimis locum *Gall. c. 28. Tom. VI. pag. 349. LEHM.*

Pag. 288. l. 6. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἵξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἤξαν, *irruerunt, involarunt etc.* Estque Attica syncope ab αἵσσω, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur ἐν *Πλούτῳ*. Ἐξηξάτην οὖν δύο δρακόντι ἐκ

τοῦ νεώ, *Exsiluerunt e templo dracones duo.* Ita alibi *Aristophanes*, et ei synchronos *Euripides*. Atque ita legiſſe interpretem, fidem fecerit ejus verſio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursum est.* Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *FABER.* Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν) Sic edidi ex *J.* et *Fabr.* Nam est ab αἴσω. Conf. supra *Bis Accūs. c. 6.* ἐπὶ τὴν πῆραν αἴξαντες. Nam etsi vulgatum ἦσαν, quod verterant, *ad fustes concursum est*, omnino defendi potest, et *venire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦσα ab ἥκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. Ἦκον et praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦσα nondum notavi. Taceo, quod majorem impetum atque iracundiam significet αἴσω, quam ἥκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam *Perizon. ad Aelian. V. H. III. c. 42. f.* ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex *Ms.* cum alii quoque ἦσαν ab ἥκω haberent. Confer infra *Fugit. c. 6.* Supra *Demon. c. 4. pr.* ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦσαν, ubi certe ἦσαν locum vix haberet. Sed punctum subscript. et illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. *REITZ.*

ibid. Ἡσαν) *T. Fabri* emendationem lubens amplector, mendose in *Amst. Ed.* impressam: cum enim in omnibus suis *Luciani* impressis ἦσαν inveniret, ἦσαν restituit ab αἴσω quod in *J. Ed.* nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud *Nostrum* ipsum *Bis Acc. cap. 6.* ἐπὶ τὴν πῆραν αἴξαντες et *Ner. c. 3.* quin *Fugit. 6.* ita etiam in *V. 2.* legitur; ubi vide notam nostram. *SOLAN.*

ead. l. 16. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica *προσανίσχοντα*, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. *Προσανέχω* et *προσανίσχω*, *orior.* Prius illud apud *Suidam*, qui *προσανέχοντι* vertit per *ἐξέχοντι*, qui locus a *Porto* male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι*, id est, *orienti*, ut *ἐξεχ' ὃ φίλ' ἦλιε.* Apud eundem *Suidam* linea sequenti lego unica voce *προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα.* Quem locum esse *Luciani* puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *FABER.* Jubeat *Solan.* conferre *Necyom. cap. 7.* ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ὅσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque *Edd.* nonnullas *προσανατέλλοντα* conjungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανίσχοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasidis hic paullo alia, et ἀσπάζεσθαι πρὸς ἥλιον sine subjecto, quod quis adorat, salutative, in-

solentior videtur; tamen *προσαναλογῶν* aequè hic incommodum videtur ac *προσανατέλλον*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia *ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ* minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analogà *προσαναπίπτω* et similia obvia. REITZ.

Pag. 289. l. 7. *Χαρίεντα*) *Gratum*, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit *χαρίεις*. Est enim praeter significationes vulgares *doctus*, *peritus*, *eruditus*. Id fuse ostendit *Casaubonus* in commentariis ad *Athenaeum*, doctis, Jupiter, et laboriosis. Sed, ne *ἀσύμβολος* abeam, addam loca aliquot. *Lucianus* in libello, cui titulus est, *πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*, ita scribit (cap. 16.) *πλὴν ἄλλα μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὐτός ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷός ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς*. Vide, τὸν *χαρίεντα* et τὸν *ἰδιώτην* inter se opponi. Sed is locus *Luciani* pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei *Archidamus*, *τί δὴ ποτε*, inquit, *ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητῆς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς*; Ubi iterum videre est, *κακὸν ποιητὴν* opponi *χαρίεντι ἱατρῷ*. Hunc locum male intellexit *Raphaël Regius*. FABER. Conf. supra *Jov. Trag.* cap. 48. et *Quom. Hist.* c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *litteratos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* et *gratiosos*, quo sensu ap. *Diod. Sic.* frequens, ut *L. XI.* cap. 86. f. *χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ibid. *Ψιλά ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη*) *Eorum*, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponēbam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? et quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane et diserte interpretes: *illi rem omnem nude et simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam*. FABER.

ead. l. 8. *Βλάκας*) Hos *Dial. Alex.* s. *Pseudom.* vocabat *παχεῖς*. BOURD.

ead. l. 12. *Γυνὴ ἀναπτάρμενος*) Non opus est, ut cum *Leomonio* proleg. ad *Var. Sac.* fol. 11. suspicemur, rideri hic *Christianorum*, de columba e *Polycarpi* rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum* eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter et petulanter insultat *Christianis*: nec caussa, cur nomini parceret a se contentissimo. Quid erat porro vulgatus, quam aquilam emitti in consecratione *Romana*? Vultur

canis instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur *Lemonius*? *GESN.* Motu terrae *Belinus* putat ridiculum redde-
re *Lucianum* voluisse simile prodigium, quod in *Jesu Christi* morte evenerit. Grati scilicet tales ingenii lusus. *LEHM.*

ead. l. 14. Ἐλεπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, iniquities. At audi *Eustathium* ad *Iliad.* Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματερ Doricum, τῷ, ὃ Δήμητερ, quod commune erat et Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προσελομένοι τοῦ, ὃ Δήμητερ, κοῖνου ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὃ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere *Hermogenis* locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6. ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. *FABER.*

Pag. 290. l. 6. Ἐπταφώνω στοᾶ) *Pausanias* in *Eliasis* auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην (cave cum Attica eandem esse putes), et a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοησαντι δὲ ἄνθρωποι, ἐπτάκις ὑπὸ τῆς Ἥχους ἢ φωνῇ ἐπὶ ταῖς καὶ ἐπὶ πλείον ἐτι ἀποδίδονται. p. 170. Editionis *Sylburgianae*. *FABER.* Addit *Belinus* *Plutarchum* de gartul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλά; ἀντανεκλάσεις ποιοῦσαν, ἐπταφώνων καλοῦσι. *BIR.*

ibid. Κορίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. *FABER.*

ead. l. 8 et 9. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omisi*, interpol. quo quid potest esse deterius? *Luciani* facetissimum dictum aperiā. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum *Peregrini* mortem fatuis quibusdam et χειρνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι inter cetera autem evolasse vulturem e rogo etc. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus aridum auricularum*, ait *Lucretius*. Itaque adeo hic senex, credulus et religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; et tamen, ait *Lucianus*, memor eris, optime *Croni*, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperseram etc. Interpret corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram.* *FABER.*

ead. l. 9. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελῶν τῶν ἀνοήτων.

FABER. *Καταγελῶντα*) *Καταγελῶν*. GUYET. *Καταγελῶν τὰ*) *Καταγελῶν* necessario cum *Fab.* legendum duxi; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici), *καταγελῶν τὰ* meliore jure mihi conjicere licere, dein cogitabam; cumque conjecturam meam a *Fl.* adjuvari deinde cognoscerem, quae *καταγελῶν τα* dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso (quod seqq. Edd. occasionem prae-buit ea connectendi), nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit *καταγελῶντα* ad vulturem referre, qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens inducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse *Solan.* qui adjecerat, *Flor. lect.* malam esse, et *Fabro* semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur *καταγελῶν* etiam accusativo jungitur? GESN. in *Addend.* Jungitur accusativo apud LXX. Syr. (*Siracidem*, credo, dicit. *Lehm.*) VII, 12. μὴ καταγέλα ἀνθρώπων ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita et genitivo et accusativo junguntur, ut observat etiam *Abresch.* in anim. ad *Aeschyl.* Sed quia *Lucian.* alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice majore, jam nihil muto; sed veniam oro, quod *Solani* mentem festinans non viderim, et recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.* Mutaverat tamen in textu; et erat profecto, quod etiam hujus rei veniam oraret; praesertim quum etiam recentiores Editores in cul-pae suae communionem abstraxerit. Sanissimus autem h. l. vultur deridens hominum stuporem; non minus certe sanus, quam ipse auctor vulturem evolare faciens. Male sana autem, in *Luciano* quidem, junctura verbi *καταγελῶν* cum quarto casu; quod et ipse *Reitzius* postea, quamquam sero, sensit. LEHM.

ead. l. 13. Τίνας δὲ χορῶνας οὐκ) *Ac. Menagius* in animadversionibus ad *Diogen. Laërtium* (p. 148.) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima et maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, movet *Kuhnii* ad *Pausan.* p. 787. quem vide. SOLAN. Si *Menagius* ad *Laërt.* 6, 78. ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum *Hesiodi* congregarit: ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum χορῶν, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longae-vitatis porro et famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic *Lucianus*, et rapaces volucres voluit *Cynici* se-

pulcro addere? quid si ad *νυκτοφύλακα* retulit? noctuis certe noctem turbantibus et terrentibus, infestae cornices. Quidquid ejus sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulto fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 14. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide *Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148. F. qui pro κορώνας, χελιδónας* reponit. SOLAN.

ibid. Εἰκόνας) Luciani conjecturam eventus comprobavit. *Athenagoram* audi, p. 72. D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐστὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum ei docet hoc titulo, ἐπηκόῳ Θεῷ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρωᾶς) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An et alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte conjecit Lucianus. *Athenagoras* Legat. p. 107. *Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε* (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) ὅλπαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τῆς Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 15. Οἷς καὶ ἐνεσταλκέναι) Hoc ad *S. Ignatii* imitationem factum putat *Pearsonus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler.* Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νεκροδρομούς, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischeri* edita Coburgi 1718. de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 16. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγεν. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

Pag. 291. l. 1. Διαθήκας) *Testamenta*, interp. Διαθήκας καὶ παραινήσεις, verte, praecepta et admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 2. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρᾶξεν) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim et προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cujus lectionis sententia eadem plane est FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. et G. In impressis omnibus τούτῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce ἦκον monendus es, nostram esse J. Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἤκων. SOLAN.

ead. l. 15. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores et παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus et sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, et linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, et grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 16. Γνόφου καταβάτος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείφαντος) Caligine oborta et fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco, turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso, fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείφαντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφίας, de quo Apulejus in libello de Mundo, et alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur θνόφος, quasi παρὰ τὸ δοτεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque juvat transcribere. FABER.

Pag. 292. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur et plane abjicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19. f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12. f. Et φθόνου κρείττων, *ibid.* c. 76. etc. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρόν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρόν, pro νεαρόν ὕδωρ, ἐλλείπει, *Etymol.* in νεαρόν. A νεαρόν est Νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρόν, pro νεκρόν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρόν. A νεκρόν, et Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forsan καὶ γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: Ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum: Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. etc. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* et sequitur *Faber*? caeterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius et rectius *Obsopoeus*, caeterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi. GRON. Emendationem *Guyeti* non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19. ἐπειδὴν ἐντός ἀπαξ τευχῶν γένεταί; item Philops. c. 22. Parasit. c. 16. et 2. Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 18. de Imag. c. 11. sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum et infra Tragopod. v. 313. Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω Σάτυρος Μαρώνας. Et Homer. Il. E, 150. Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατο ὄντιλους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, et Scholiast. atque *Eustathius* amphibolian prouuntiant. *Clarkius* vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia. Roque minus, cum et in Dial. Meretr. XII. §. 4. οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἑώρων τὸ ἄσθμα ἐν, ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Confer et infra Sat. cap. 8. pr. REITZ.

Pag. 293. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Hujus loci venustatem corruptit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus fuisse *Democritus*, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur *Democritus*, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent' tu, Croni, satis unquam et κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρωπίνου derisurum fuisse *Democritum*? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prins ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 3 et 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu *Democriti* dixit *Lucianus*, idem de lacrimis *Heracliti* scripserat *Juvenalis*: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 294. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARGIL. *Lucianum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius et Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER. De authenticia hujus libelli ipse Hemsterhusius obiter dubitationem aliquam pronuntiavit in not. ad Prometh. in Verbb. c. 5. T. I. hujus Ed. p. 226. sed re haud dubie nondum satis perspecta. Wielandius quidem nullum dialogum, sive ingenium, sive facetias, sive orationem spectes, magis quam hunc Lucianum haberi posse luculentissime probavit. Nec alius sententiae fuit Belinus. LEMM.

ead. l. 19. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex Bas. 1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνός etc. Latina adsoivi ex Par. Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ. Non accurate satis ac plene narrat Reitzius. Quare cff. Varr. Lectt. LEMM.

Pag. 295. l. 11. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ὀπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, asso. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23. καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάνια μεταξὺ ὀπτομένων etc. In Necyomant. cap. 14. οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπτομένων. JENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola Ven. 2. ut Necyom. c. 14. Ver. Hist. II, 29. Sat. 23. et 35. In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν κηλῖδα) Foeditatem. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

Pag. 296. l. 4. Ἡ τί τὸ ἀγαθόν) Scribendum vel puer videat, etsi Mss. sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insilientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσῶν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσῶν) An ἐμπεσόντ' εἰς; etc. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra Jov. Conf. c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρήσας αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26. ἐμοὶ — αἰμάξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4. ῥσιβηκέναι φαγόντα. Rhet. Praec. c. 1. ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε. Et Evang. D. Marc. IX, 47. δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Herodian. L. II. c. 8. f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum et similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quid-

quam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, et exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνῳ τῷ δεσπότῃς εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo *Polyb.* (notante *Jensio* in marg. Lect. Lucian.) p. 655. Ed. *Amst.* ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν. Et sic p. 1434. nec non p. 963. ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς υποχείριοις γεννηθῆναι. At in his *Polybii*, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit *Jens.* in *Prometh.* T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in *Lectt. Lucian.* p. 72. — 83.) adsentiente *Hemsterhusio*, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, et frustra improbante *Gesnero* ad *Philopatr.* nam non modo κακοῦργοι τινες improbat *Jensius*, per se, sed εἶναι pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολέμουσι etc. Sed *Homeri* locus II. B, 350. quem *Gesn.* adfert, ubi φημὶ καταγεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων etc. huic nostro *Fugitivor.* probando convenit, aequae ac infra *Philopatr.* c. 4. ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδέσθαι. At quod *Gesn.* etiam adfert ex *Dial. Marin.* IX. σῶσαι θεῆσαι χαρισάμενος, id jam nihil probat; nam χαρισάμενους ex *Codd.* ibi restituit *Hemsterhusius*. Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473, 10. quem jam adduxi ad *Rhet. Praec.* c. 24. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον — ὀνείρατα ἐκφέρειν. Et *Xenoph.* p. 458. οἰονταὶ δὲν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae adferuntur a *Maittaire* de *Dial.* p. 82. quae cum *Polybianis* modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia et in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum et accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex *Ep. ad Ephes.* IV, 1. et 2. ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἁγίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi et *Elser.* duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud *Xenophontis*, πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι et ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξιον, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus *Aret. Capp.* vers. fin. L. I. p. m. 92. καὶ τότε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paullo ante dixerit. Iterum

L. II. c. 4. p. 104. *λοῖνος γὰρ ὤκνῃς* — *ὡς φηδὶως χυθεῖς ἐρῶσθαι*, pro *χυθέντα* in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc *Herodiani* I, 10, 8. *φήθη δὲν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι*. Sed *Luciani* vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. *ἐὰν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον* ubi κύριοι pro κυρίους. Sed *Gronovii* in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum *Luciani* non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in *Dial. Meret.* XII. §. 3. Plura ad *Fugit.* c. 2. REITZ. Haec plura, ne alibi quaeras, habes jam hoc ipso loco. LEMM.

ead. l. 7. *ἤλατο* Adspirate ἤλατο in fab. *Aesop.* CXV. et *Homer.* *Batrach.* 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiraretur, ut patet ex compositis *ἐφάλλομαι*, *καθάλλομαι*, adspirationem contra Edd. vett. adsumsi. REITZ.

Pag. 298. l. 15. *Ἐντεϊλάμενος ἐπιμεληθῆναι*) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim *ἐπιμελῆσθαι*, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant et sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo *ἰάσασθαι*. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. *Διώνικος ἐπιμειλεῖτο* de quo paullo ante dixerat, ἀνεσαμένου τὸ τραῦμα. Hinc *ἐπιμέλεια* et *ἱασις* ut synonymae ponuntur *Proverb.* III, 8. *Τότε ἱασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου* et v. 22. *ἔσται δὲ ἱασις ταῖς σαρκὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σὸις ὀστέοις*. L. BOS.

Pag. 299. l. 4. *ἰάσασθαι*) Vid. supra dicta ad *Gall.* c. 28. REITZ.

ead. l. 10. *Ἠῆα*) Sic *Ven.* 2. nisi quod jota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer *Demon.* Vit. c. 4. SOLAN. Conf. paullo supra *Mort. Peregr.* c. 37. f. Nec dubitabis et ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic et mox ὁρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐργάσασθαι*) *Ἐργάσασθαι* hic legendum, non, ut Edd. *ἐργάσασθαι*, alia occasione monet *Jens.* scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum *ἐργάσω* in *ἐργάσσω* recte mutat, et Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta; neque enim significatio τοῦ ἐργῶν. *prohibeo*, hic locum habet, neque si haberet, *ἐργάσασθαι*, sed *ἐργάσθαι* in aor. dicendum foret. REITZ. *Jensii* emendationem firmat Ms. R. 3011. BIP.

ead. l. 15. *Τῷ ζυγῷ*) *Αἰτεῖν ζυγὸν* pro doctrina mandatisque observandis poni tradit *J. Elsner.* in *Evang. Matth.* XI, 29. ubi et haec *Luciani* eodem modo exponit. *REITZ.*

ibid. *Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς*) *Erudita et verissima haec philosophiae historia est.* *SOLAN.*

ead. l. 16. *Ἐν τῷ βίῳ*) *I. e. in mundo.* *ГУҮҮҮҮҮ.* Confer supra *Tim.* §. 25. *Amor.* c. 20. pr. et c. 33. *Gall.* c. 5. Et *Gesn.* ad *Icarom.* f. *Berglerumque* ad *Alciphr.* l. p. 120. *REITZ.*

Pag. 300. l. 1. *Οἱ Βραχμῶντες*) *Steph.* περὶ πόλεων. *ГУҮҮҮҮҮ.*

ibid. *Βραχμῶντες* — *πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες*) Confer supra notata ad *Mort. Peregr.* c. 25. *REITZ.*

ibid. *Νεχραλοῖς*) Quenam ista gens? Quid si *Arachosios* reponas? *SOLAN.* *Νυσσαλοῖς* conjiciebat *Belin.* *ΒΙΡ.*

ead. l. 8. *Ἡ τῆς καθέδρας*) *Καθέδρα* hic ipse sedentis habitus atque situs, ut *κατακλίσις* supra de morte *Peregr.* c. 25. f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias *καθέδρα* non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi etc. V. g. *Thucyd.* II, 18. ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi *Wassius*, synonymon esse *καθέδραν* ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, *Camillo* p. 260. *H. Stephan.* ἦτε πρὸς τῷ *Καπετωλλῷ* καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. *GESN.*

ead. l. 15. *Τὸν ὀπισθόδομον*) Ne cui forte *Scholiastae* auctoritas imponat, non est hic sermo de illo *Palladis* in arce *Athenarum* opisthodomus, sed de postico templi *Jovis Olympii*, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, et qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte *Peregrini* libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. *GESN.*

Pag. 301. l. 2. *Αἰθιοπίας*) Quinam ibi philosophi memorantur? *SOLAN.* Respondet *Wielandius*, esse hos *Gymnosophistas* illos *Aethiopicos*, qui e *Philostrati* *Vit. Apollon.* satis sint noti. *LEHM.*

ead. l. 13. *Ἐταίρους καὶ μαθητὰς*) *Honestiores* discipulos *ἐταίρους* vocari, vid. apud *J. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXVI, 50. ubi et *Judae* ait *Servator*: *ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρε;* sed hoc in vulgus notum. *REITZ.*

ibid. *Καὶ ἄλλον*) *Ephesius* ille *Heraclitus* est, *Abderitanus* *Democritus*, quem et *Milesium* quidam tradidere. V. *Diog. Laërt.* In *Scholiis* impressis perturbatissima haec antea erant omnia. *SOLAN.*

Pag. 302. l. 4. "Αν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἡ σκιάν ἐνλοτε ἰδόντες, ᾧοντ' ἂν ἀκριβοῶς etc. vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδω inservit. Vid. Asin. c. 30. sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28. ὅς δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον ἔτεμε. *Herodian. II. c. 8. f. (Νίγρος ἡμίλει τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἰδίδον. REITZ.* Nihilominus in textu ipso *Reitzius* contra suam ipsius sententiam imprudens graviolem post ἰδόντες ἂν distinctionem, olim fero in Edd. expressam, servavit; quod merito vituperat *Fritzsch.* *Quaestst. p. 48.* Caeterum in *Bas. 1. et 3.* lenius illic comma reperitur. Cf. *Philops. c. 32. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 273. LEHM.*

ead. l. 16. "Ὀφελον) Ὀφελον *Th. Mag.* Nosterque ὡς ὄφελον *Amor. c. 41.* Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime, prima correpta, sive potestate interjectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abjecto dicas, perinde erit; sed quia vera est aor. 2. verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam scribere, et ita *Stephan. T. II. p. 1560. ex Demosth. παθόντων, ἃ μὴ ποτ' ὄφελον,* aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani* nihil mutassem. *REITZ.* Nec mutavit, ne notavit quidem quidquam, hujus ejusdem Dialogi initio, ubi ὡς μήποτε γενέσθαι ὄφελον constanter, ut debebant, omnes libri. Omnino vide *Matthiae Gramm. maj. §. 513. not. 3. LEHM.*

Pag. 303. l. 7. "Ἐκείναι στο.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 304. l. 1. Τέχνηι δὲ γλίσχραι) I. e. *tenuēs, jejunaē, egenae. GUYET.*

ead. l. 4. "Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in *Iove Trag-oedo. BOURD.*

ead. l. 6. "Ἀμαθίαν) Vid. supra *Rhet. Praec. c. 15. KUSTER.*

ead. l. 11. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοῦς. *GUYET.*

ibid. Καὶ πρὸς ἐμέ) Intellige ποιοῦσι. *GUYET.*

ead. l. 13. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra *Piscat. c. 32.* ubi eandem fabulam tangit, uti et *Pseudol. c. 3. SOLAN.*

Pag. 306. l. 4. "Ἐθέλης) Praeunte Ms. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλους. Sic mox ante ἦν — ζητῆς. *BIR.*

ead. l. 5. "Ἐμπέλησαι — φαρδιουργίας) *Th. Mag. v. "Φαρδιουργός* haec adlerens, πᾶσα omittit (saltem in Ed. *Blankardi*), qui hinc emendandus, si quid opus. *REITZ.*

ead. l. 8. *Οἱ* — *οἶον*) *L.* *οἱ* illud habet, quod recte a *Salm.* erat pro vulgato ἢ restitutum. *Οἶον*, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *Salm.* cum antè eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἱ haberent. *SOLAN.* *Οἱ* illud, quod in *Cod. L.* est, castigatius modo scribendum erat οἷ. Sic lege: οἱ τὸ μὲν χρήσιμον — οὐδ. ἐζηλώκασιν. Articulo vides locum non esse. *LEHM.*

ead. l. 11. *Λιχνεῖαν*) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat *λιχνίαν*. *SOLAN.*

Pag. 307. l. 3. *Ἀφθόνοις*) Sic jam emendare jusserat ad *De Mort. Peregr.* c. 16. *T. Faber*, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. *SOLAN.* *Peregr.* cap. 16. ἐν ᾧ πᾶσιν ἀφθόνοις ἦν. *REITZ.* *Ἀφθόνοις* *Ms. Reg. 3011.* teste *Belino.* *BIP.*

ead. l. 7. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σιόματα ἐξρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Μέλις* quidem *rivus fontesve* apud hunc (ut *Saturn.* c. 7.) et alios legimus; sed hisce similia nullibi. *SOLAN.* Non negat *Wielandius*, adlusionem his inesse ad Manna illud Judaeorum de caelo delapsam; quam narrationem *Lucianum*, utpote *Syrum*, facile vel audire vel legere potuisse ait consentaneum. *LEHM.*

ead. l. 15. *Πλάτωνός τι δόγμα*) *Plat. Πολ.* V. pag. 459. *E. SOLAN.*

Pag. 308. l. 6. *Γναθωνίδην — Στρουθίαν*) Insignium ad-sentatorum nomina. *GUYET.*

ead. l. 17. *Χρυσίον μὲν etc.*) *Μίμησις.* *GUYET.*

Pag. 309. l. 2. *Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους*) Sic apud *Heliod.* lib. II. καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῦτε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἄοράς τε καὶ λέβητας αἰτῆσειν. *BOURB.*

ead. l. 3. *Ἀλλὰ πλούτους*) Plurale *πλοῦτοι* frequentius occurrit, quam initio putaram ad *Hermot.* c. 9. Sed conf. ad *Icarom.* c. 4. ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic.* V. c. 20. *πλοῦτους μεγάλους ἤθροισαν.* *REITZ.*

ead. l. 4. *Πλήσειεν*) Corrupta vox, pro qua forte rependum *πλουτεῖεν*, vel pro *ποσοῦτον*, legendum *τὴν ναῦν*. *SOLAN.* *Πλουτήσειεν* legend. videtur. *Guyet.* Parum abest, quin sic edam. Sed quia et *Scholias.* vulgatum habet, et aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. *REITZ.* Succurrit jam *Codex Gorl.* probitate sua, exhibens *ἐμπολήσειεν*, quod per compendium alicubi forte scriptum corruptelae ansam prae-buisse videtur. *LEHM.*

ead. l. 8. *Συνοικίας*) *Vicos.* *GUYET.*

ead. l. 13. *Πολλοῦ*) Subaudi *διά.* *GUYET.*

ead. l. 15. Τὸ τῆς *Πηνελόπης*) *Homer. Od. B.* 94. *SOLAN.*

ead. l. 16. Ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. JENS. At argutior, quam subtilior ratio. LEHM.

Pag. 310. l. 15. Παρὰ — δοκεῖ) Dispicet utrumque: nam et παρὰ καιρὸν alienum ab ejus mente est, et δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 311. l. 14. Πενίας) De paupertate Atheniensium insignis est locus Nigrin. c. 12. sq. Tom. I. p. 35. sq. cujus loci etiam *Wielandius* mentionem facit. LEHM.

Pag. 312. l. 7. ῥοπενταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari *Homero*; vid. Il. Φ, 531. ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεωγμένας, et saepe alibi ap. eundem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐβρος μὲν οὗτος etc.) Cum paullo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεσιγκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae et Trimontium, et antea Poneropoli, et Pulpudena, et Eumolpiae, sita ad Hebrum inter Haemum et Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

Pag. 313. l. 4. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, et recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26. et Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐσιτῶν ἡμᾶς. Sed cum et ipse *Guyetus* lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cujus nullam necessitatem video. Verum et alibi etiam a se dissentit *Guyetus*; vid. mox ad c. 29. REITZ.

ead. l. 11. Κτήσωνας) Posidonios... aut possiduendos Gron. AG. X, 220. E. SOLAN.

Pag. 314. l. 1. Καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρῶϊ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum *Meursius* Miscell. I. l. c. 16. ALMEL. Vid. *Meurs.* in Misc. Lac. I, 16. p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo et virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. *Plut.* in Lyc. vid. not. ad Vit. Auct. 20. et Diall. Merett. XII.) SOLAN.

ibid. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30. εἰς τὸ Πελοποννησίον. REITZ.

ead. l. 4. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέτας γὰρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέτας γὰρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, et, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes adsignantur. Medicinam aliquam fecit *Marcilius*, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέτας, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *Salm.* editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam *Marcilius* sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum jus in suos sit fugitivos, quam alium haec subjicere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit *Birkheimer.* REITZ.

ead. l. 7. Εἴσαθε δὲ καθόρα) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter adpositae sunt: quod ut intelligatur, scopus et oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur *Lucianus* aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim *Jupiter* loquitur. Supervenit *Philosophia*, ac de Pseudophilosophorum injuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium et philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum *Mercurio* atque *Hercule*, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in *Thraciam* auriferam, nominatim *Philippos* Macedoniae urbem ire comites suos jubet *Philosophia*, et praeconio citare aliquem, qui a πῆμας vel πῆμας nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra). Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philoctetum*, *Polycetum*, *Euctemonam*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit *Lucianus*: nam de *Epicteto* illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in *Thraciae* exegerit *Nicopoli*; licet sub *Antoninis* adhuc illum vixisse, *Themistius* Orat. 5. pr. s. pag. 63. D. et *Suidas*, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab *H. Dodwello* diss. 5. ad Geogr. minores *Hudsoni* §. 9. sqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, et hic peti, *Epictetum* alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem et ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere

vellet Lucianus. Hunc forte posterī miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus *Dodwelli* argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, et ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimur. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, et suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰσεσθε δὴ* (non *δὲ*) inquit: *Statim sciētis*, *καθότι*, quo respectu, *quo nomine* et nos illos quaeramus, nostrosque esse dixerimus. *Jam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, et longe illum aliter describit. Nempe legendum puto *ΔΕΞΗ. Οὐ νοῶ, οὐτος, ὃ κηρύττεις* sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, et miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, *ἀμέλει πάντας ἀνευρήσομεν*, personam *ΑΝΔΡῶν* ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis *Ἐρμῆς, ΕΡ.* coaluisse possunt cum literis *εε*, a quibus incipit *εἰσεσθε* ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. *GESN.*

ead. l. 10. Ἐν χρῶ κοιρίαν) Emendavimus antea interpretationem hujus loci. *BOURD.* A nominativo *ἐν χρῶ κοιρίας*. *GUYET.* Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. *REITZ.*

ead. l. 12. Αἰδορον) *Τὸ αὐτόνομον* post *τὸ λαιδορον* subjungendum videtur. Interpretes ita legisse videtur. *GUYET.*

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. *Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2. seq. it. c. 3. extr.* Deinde verborum *ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ* hanc puto sententiam,

quam indicat versio: promittitur generalim, accepturnm indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ὁπρὸν, de quo dictum vel conductum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GERN.

ibid. Ἐνὶ ὁπρὸν αὐτόνομον) Pro αὐτόνομον legendum μηνύ-τρον. Aliter, qui sit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 14. ΑΕΣΠ. Οὐ νόω) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Αεσ. οὐ νόω legit librarius Αεσπ. νόω. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, et inter σ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Pseudol. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GERN.

ibid. Νοῶ οὐτος) Νοῶ, ὃ οὐτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Bas. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρίττεις) Et si ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κανθαρος et καθήμενος etc. REITZ.

Pag. 315. l. 1. Ἐκόμα) Vid. Vit. Auct. c. 20. ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κυρπας dicitur, et quae illic adnotata sunt. Hic vero, ut supra Peregrin. c. 15. κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, et aliquid excidiisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἔκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 4. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOUN.

ead. l. 5. Ἐκείνος αὐτός) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: Εκείνος αὐτός ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, Εκείνος αὐτός ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός: talis erat servus tuus antea, sed nunc etc. sine interrogatione. GUYET. Ut in his verbis, ita per totum locum, torpet Guyetii alioquin haud contemnendum acumen. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 9. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἄν. quae Ἀνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ. ante εἶ. GESN. Bas. 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδείς λόγος. EPM. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὐτῇ. BIP. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. Ἀπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἄν εὐρήσομεν, et subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνήσει γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) An συνείσει, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia et spuria videntur. GUYET. Graviter etiam h. l. errat Guyetus. LEHM.

ead. l. 12. Ὁ τὴν κισθάραν;) Suabaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, et probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X. §. 4. Et Gall. c. 14. ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9. ὁ τὴν αὐριγγα. Ibid. c. 20. ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis adlegata. REITZ.

Pag. 316. l. 13. Ἐκποδῶν) Bas. 1. habere ἐκ ποδῶν adpinxit Solan. male. Nam et illa, aequae ac Fl. et aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuant alii, vid. supra ad c. 29. pro Imag. Adde Jov. Trag. c. 24. ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146. m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed et καὶ ἐκ ποδῶν forsitan legendum, ejecto ὑμῖν, adjecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν Ὀμήρου Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Caetera sunt ex Iliad. 1. 2. et 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ ejiciendum, ut versus stet, GUYET.

Pag. 317. l. 2. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 3. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 4. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosphorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ. At, ut absurda, vera esse non potest. Vid. Varr. Lectt. ad Inscr. LEHM.

ead. l. 6. *Οἰνοβαρεῖς*) *Homer.* II. *A*, 225. Caetera sunt ex II. *B*, 202. 246. et 214. SOLAN.

ead. l. 8. *Εἰνὶ*) Quia sic metrum constat, servavi lectionem *Parisinae*. Sed posses apostropho neglecta legere: *Οὔτε ἐνὶ*. Sed in *Hom. B*, 202. legitur *Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ*. REITZ.

ead. l. 9. *Πανάριστε*) *Πανάριστε ἐριζέμεναι*. GUYET. Bene. Itaque ut haec jungenda adpareat, punctum post *κολοιῶν* sustuli. REITZ.

ead. l. 11. *Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη*) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homericum. Nempe introducit Lucianus *ῥαψωδοῦντα*, et convicia Homericam meditantem Fugitivum Cynicum, quasi usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; et quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera jaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 12. *Πρόσθε κύων, ὀπίσθε δὲ λέων, μέσθ' δὲ χίμαιρα* etc.) Versus hic ita legendus: *Πρόσθε κύων, ὀπίσθεν δὲ λέων, μέσθ' δὲ χίμαιρα*. JENS. Depravate antea in omnibus praeter *Par.* legebatur *ὀπίσθε* pro *ὀπίσθεν*, et *μέσθ'*. Exstant etiam hi versus apud *Hesiod. Θ.* 323. quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: *Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέσθ' δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο*. SOLAN. *Homer.* II. *Z*, 181. paullo aliter, scil. *Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέσθ' δὲ χίμαιρα*. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 14. *Τρίτου κυνὸς*) An *τριπλοῦ*; i. e. τοῦ Κερβερου. Τὸ *τρίτου* hic non placet. GUYET. Mihi *τριπλοῦ* non placet. Certe de Cerbero h. l. non cogitandum, sed de triplici monstro, cujus tertia pars canis, *τρίτος κύων*. Nec magis admittendam duxi *Gesneri* conjecturam *ὄδμην* pro *ὄρμην*, licet per se haud contemnendam. At non opus saltem erat. Quapropter etiam in interpretatione *Gesneri* duplici illi conjecturae accommodata versum *Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem*, ad vestigia *Birckheimeri* mutavi, qui ita reddiderat: *Impetum exhalans graviter trini canis acris*. LEHM.

Pag. 318. l. 1. *ΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ*) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte *ΤΠΟΔ*. SOLAN. Contractam exhibui vocem, ut cetera nomina. Et in titulo praetuli substantivum *Ἱπποδοχεύς*, quoniam Participium Aoristi eo quidem loco aegre videbatur ferri posse. Vid. Varr. Lectt. ad inscr. LEHM.

ead. l. 12. *Τοιγαροῦν — μισθὸς ὦν*) Frigida sunt ista, et

suspecta videntur. GUYET. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspiror, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητα* scripserat, ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ *Χρυσόππειον* eum vocavit. PALM. *Κρεμάντην* emendabat *Belinus*. BIP.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Macrob. cap. 19. SOLAN. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione Chrysippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta, partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthae* vel *Cremanthae*, nomina vix licebit admittere. Nec magis adsentior *Wielandio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui narrent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit etiam Scholiastes ad Macrob. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo Macrobiorum loco aliud mortis genus, inediam scilicet ei tribuit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decernere. LEHM.

Pag. 319. l. 5. *Ῥποσάθρων*) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 7. EPM. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani relinquetur? REITZ. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum morosior fuit, cujus rei causa in levitate quadam et impatentia legendi quaerenda esse videtur. Alias acies ejus propria facilius Lucianea agnoscere potuisset. LEHM.

ad. l. 12. Τρικάρανος) Hujus nominis drama fecerat *Varro*, in quo Julius, Crassus, Pompejus. BOURD. *Τρικάρανος βιβλίον*) Nisi librum intelligat, ab altero horumice nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρανος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricpiti-na* est, ad hanc Graccam appellationem respexerit. GERN.

ead. l. 13. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro *τριφάλλης*, *ητος*, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. Τρι-

φάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter et in quibusdam *Pollucis* libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάραν accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. *Aristoph.* *Lysistr.* 772. itemque *Eustath.* ad *Od.* *A.* pag. 50, 52. τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλητα acceperit *Aristophanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae *Varronianae*, ab ipso forte *Aristophane* acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (*Goth.* 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (*Goth.* *Triphalo*) περὶ ἀρ-
δενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt *Scal.* in *Priap.* pag. 211. et *Scioppius*. Hoc manet, *Τριφάλλης*, s. *Τριφάλης* potius, non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus.

GRÆN.

ead. l. 15. *ΗΡΑΚ*) Nomen Herculis reposui pro *Δρακ.* quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

Pag. 320. l. 3. Τὸν *Ληκυθίωνα*) Atqui sillonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνει τ. ῥ. τ. ὁ τὸν *A.* δὲ αὐθις ἂ. τ. i. τ. δ. etc. nec opus est, ut *Myrops* nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN. Rectius multo *Guyetus* τοῦτον intelligit Cantharum, ultimo loco appellatum, quia gravissima omnium poena adficiendus videbatur, et omnino is erat, quem prae caeteris Cynicis petebat auctoris flagellum. *Schniederi* ratio (vid. *Varr. Lectt.*) quid sibi velit, nemo facile dixerit. LEMM.

ead. l. 6. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιπτωταῖς) Adtigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9. ex *Interp. Aristoph.* ad *Nubes*. Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχισ-
τα ἔπαθε. BOURD.

ead. l. 7. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέει et εἰτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Caeterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9. de morte *Peregr.* atque de adulterorum hac poena *Voss.* ad *Catull.* p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspico, scriptum fuisse τὸν πρωκτὸν. De παρατίλλομαι dictum est ad *De Merc. Cond.* c. 33. SOLAN. Τὸν πρωκτὸν etiam per se in

hoc verbo intelligi posse, ubi de adultero agatur, ita judico, ut omissum non equidem desiderarim. LEHM.

ibid. *Ἐννακτιὰ τῇ πύττῃ*) Nondum inveni *πύτταν γυναικίαν*, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus* masculum est praestantius, neque apud *Dioscoridem*, neque apud *Plinium*, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 11. *Τῶν τραγικῶν οὐ διαλόγων*) Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
